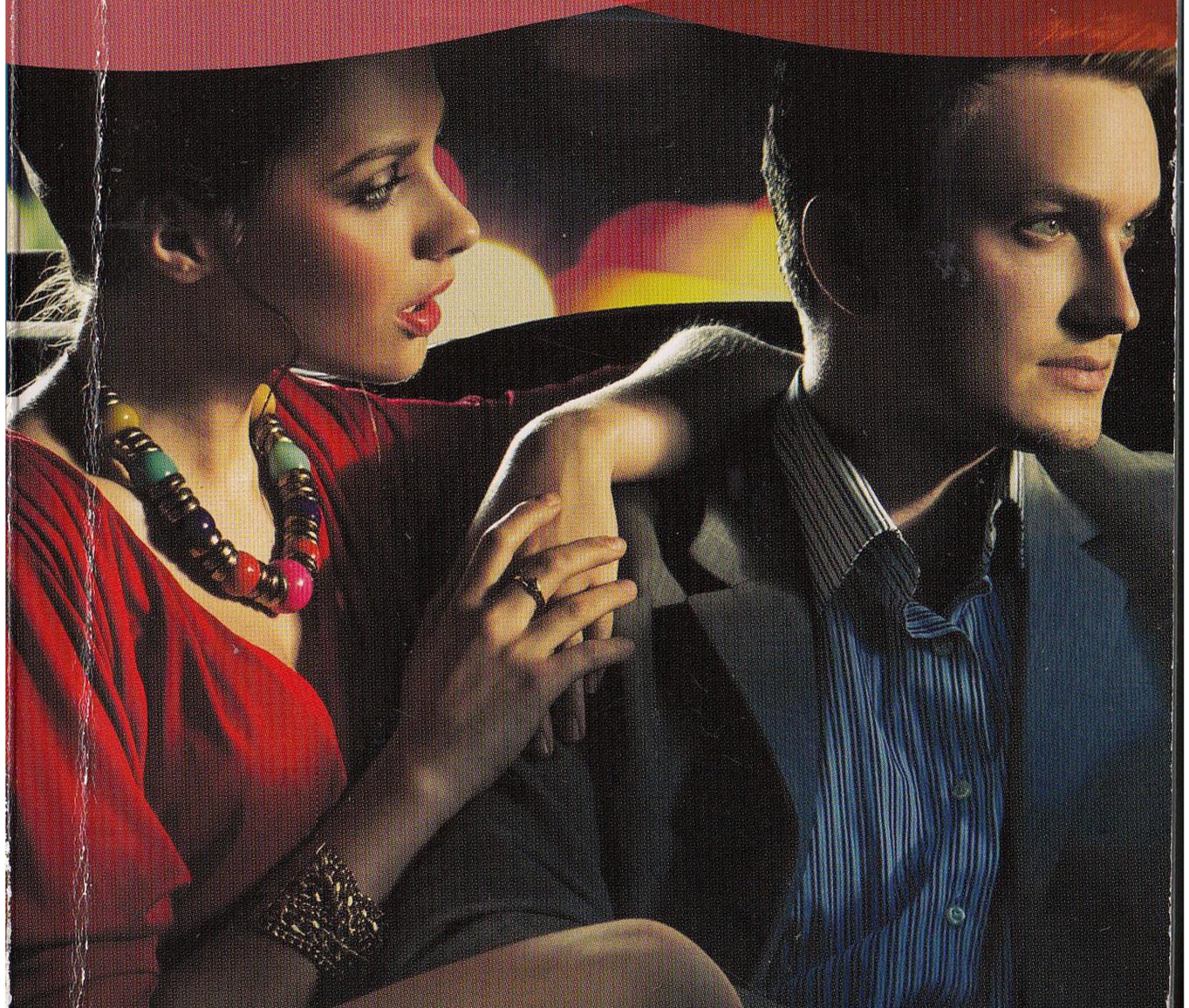

CĂRȚI ROMANTICE

Suflete sălbatice

AMANDA
QUICK

Annie Lyncroft știe că propunerea pe care vrea să i-o facă lui Oliver Rain, cel mai bogat și probabil cel mai periculos bărbat din Seattle, este scandaloasă. Dar Annie are nevoie de acest seducător geniu al lumii finanțelor pentru planul pe care îl are în minte. Întrucât fratele ei, Danny, a dispărut într-un misterios accident de avion, Annie se zbate să apere firma acestuia de rechinii care cred că Danny nu se va mai întoarce vreodată. Iar pentru asta, Annie vrea să îi propună lui Rain, cel mai puternic investitor în firma lui Danny, un plan pe cât de îndrăzneț, pe atât de neortodox – să încheie o căsătorie de conveniență, pentru ca Rain să poată prelua temporar administrarea companiei. Când Oliver acceptă, Annie își imaginează o perioadă de liniște maritală platonice, alături de un bărbat a cărui viață este un adevărat mister și pe care este interesată să-l deslușească. Însă Oliver are propriile idei – planul lui a fost să o seducă pe această frumusețe neobișnuită încă de când a văzut-o prima oară. Însă dragostea este un factor neprevăzut care le va da o lecție acestor doi oameni atât de diferiți și de încăpățânați: autocontrolul rece este util în lumea afacerilor, dar pe teritoriul plin de pasiune al inimii orice încercare de a-l păstra este sortită eșecului.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-173-7

9 786067 411737

capitolul 1

- Nu cred că elefantul o să se potrivească, spuse Oliver Rain în cele din urmă. Vocea blândă, gravă, îi era umbrită de un ton de regret politicos.

- Îmi era teamă că nu o să-ți placă.

Annie Lyncroft studie posacă bestia și se întrebă cum să deschidă adevăratul subiect pe care voia să îl discute cu impenetrabilul Oliver Rain.

- Recunosc că e neobișnuit, admise Rain.

- Probabil îți pui aceeași întrebare pe care o pun mulți dintre clienții mei. Te întrebi, e o formă de artă sau e pur și simplu de prost gust?

- O întrebare interesantă, consimți Rain.

- Nu uita că elefantul e și funcțional, nu doar ornamental, spuse Annie, într-o încercare instinctivă, disperată, de a salva vânzarea. Are un mic sertar ascuns în bază. Foarte util pentru obiecte mărunte.

- Nu cred că se potrivește în camera asta, spuse Rain diplomat.

Annie se întrebă în sinea ei dacă nu cumva Oliver Rain însuși era singurul lucru care ar fi părut la locul lui în camera de lucru decorată în negru abanos, auriu și gri.

Fusese aproape sigură că lui Rain nu avea să-i placă elefantul. Figurina cloisonné¹ de jumătate de metru înălțime, cu unghiile roșu aprins și trompa violet, arăta ridicol de vesel așezată lângă grădina de pietre zen a lui Rain.

Grădina, care ocupa un colț extins al camerei de lucru, nu era o grădină adevărată, cel puțin nu după standardele lui Annie. Nu avea nici urmă de verdeață. Nici o singură

---

¹ Tehnică de prelucrare a emailului care constă în turnarea acestuia în mici compartimente metalice (n.red.)

frumă, cu atât mai puțin vreo floare colorată care să păteze perfecțiunea imaculată a nisipului gri sîdefat.

Nisipul era închis într-o ramă îngustă de lemn negru. Fusese greblat cu meticulozitate pentru a forma modele abstracte în jurul a cinci pietre. Annie bănuia că Rain petrecuse ore întregi încercând să decidă unde anume să așeze pietrele pe nisip. Era, fără îndoială, exact genul de problemă estetică lipsită de emoție care l-ar fi atras.

Designerul pe care Rain îl angajase să amenajeze interiorul spațiosului apartament nou de la etajul douăzeci și șase înțelesese natura clientului ei cu o precizie desăvârșită. Din toate camerele se deschideau priveliști aparent nesfârșite spre Seattle, Elliott Bay și peninsula Olympic, și toate erau decorate în aceleași tonuri severe de negru abanos, auriu și gri ce dominau camera de lucru.

Rezultatul final era un bîrlog auster și elegant, perfect potrivit pentru un bărbat pe care multă lume îl considera a fi un prădător periculos.

Nu, decise Annie, elefantul era o creatură frumoasă, dar cu siguranță nu se potrivea în decorul disciplinat și sobru al apartamentului lui Rain, recent finalizat. Nu își putea imagina nimic din buticul ei plin de obiecte unicate fanteziste care să arate bine în acest loc.

Oliver Rain, în mod evident, nu era înclinat spre nimic fantezist.

- Îmi pare rău că elefantul nu e tocmai potrivit, murmură Rain.

- Nu-ți face griji. Nu credeam nici eu că o să meargă. Sinceră să fiu, nu am reușit să fac nici un client să se arate interesat de el. Annie se încruntă. E ceva la elefantul ăsta ce pare să descurajeze oamenii. Mă întreb dacă de vină sunt unghiile.

- Tot ce se poate.

- Ei bine, nu-i un capăt de lume. Aici se sfârșea speranța ei de a arunca elefantul în cărca lui Oliver Rain. Ai insistat să vin să-ți arăt altceva, așa că am decis să îl încerc aici.

- E foarte amabil din partea ta. Îți apreciez perseverența. Dă-mi voie să-ți mai torn niște ceai.

Rain se întinse după ceainicul cu email negru și auriu așezat aproape pe o tavă neagră de lac.

Annie îl privi, fascinată, în timp ce reumplea ceașca. Conul de lumină albă intensă proiectat de lampa cu halogen de pe biroul lui îi dezvăluia forța viguroasă a mâinilor. Mâinile lui Rain nu erau cele ale unui director executiv. Erau aspre, chiar bătătorite în unele locuri, ca și cum și-ar fi câștigat averea lucrând pământul, nu derulând investiții de mâna întâi.

Reuși să insufle gestului delicat de turnare a ceaiului un aer de masculinitate captivantă. Fiecare mișcare trăda forță disciplinată și grație.

Annie descoperise că fiecare mișcare pe care o făcea Rain, oricât de mărunță, îi capta pe deplin atenția. Poate că se datora faptului că fiecare vibrație de putere controlată contrasta atât de puternic cu încremenirea vastă, profundă, ce emana din el când nu se mișca. Annie nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care să se controleze atât de complet.

Îl privi circumspectă în timp ce luă ceașca de la el.

- Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu cred că am nimic în Wildest Dreams care ți se va potrivi.

Rain o contemplă ca și cum ar fi reprezentat o dilemă curioasă, dar nu imposibil de rezolvat.

- Doar fiindcă elefantul nu merge, nu cred că ar trebui să pornim de la premisa că nimic altceva din magazinul tău nu va merge.

- Nu ți-a plăcut nici caruselul pe care l-am adus luni, îi aminti Annie.

- Ah, da, caruselul. Recunosc, avea un oarecare farmec, dar, cumva, creaturile cam bizare păreau să nu se potrivească aici.

- Depinde cum privești lucrurile, presupun, murmură Annie.

Personal, considera că acel carusel superb aurit, populat de o colecție de animale mitologice ciudate,

aducea o notă plăcută într-o încăpere ce îl conținea deja pe Oliver Rain, un bărbat prin definiție neobișnuit, aproape mitic.

Nimeni nu știa prea multe despre Rain. Dar cam așa stăteau lucrurile cu majoritatea legendelor, reflectă ea. Cu cât erau mai puține detaliile concrete disponibile, cu atât bărbatul devenea mai legendar în ochii lumii.

Îl întâlnise pentru prima dată cu șase săptămâni în urmă, la petrecerea de logodnă a fratelui ei Daniel. Știa despre existența lui, desigur, fiindcă Daniel lucrase cândva pentru el. Dar nu îi fusese prezentat niciodată.

Daniel Lyncroft era un geniu recunoscut în domeniul electronicii. Cu cinci ani în urmă fusese angajat de către Rain să instaleze mai multe sisteme de securitate high-tech pentru vastul imperiu de afaceri al lui Rain. Ulterior, când Daniel plecase pentru a-și înființa propria firmă de electronică, Rain investise masiv în compania aflată la început de drum, devenind astfel cel mai mare susținător financiar individual al lui Daniel.

Daniel o avertizase pe Annie că, deși Rain fusese invitat să participe la petrecerea de logodnă, era prea puțin probabil să vină. Oliver Rain nu era văzut aproape niciodată în public, cu atât mai puțin la ocazii sociale. Mai mult, dacă ar fi decis vreodată să apară în societate, în mod aproape cert ar fi ales să o facă la un nivel mult mai înalt decât cel la care se afla familia Lyncroft. Avera familiei Rain, pe care Oliver Rain o refăcuse de la zero după misterioasa dispariție a tatălui său, era la fel de legendară ca omul în sine.

Dar spre marea surprindere și încântare a lui Daniel, Rain își făcuse apariția la petrecerea de logodnă într-o limuzină neagră. Purtase o ținută de seară în negru și alb sever. Hainele oficiale subliniaseră încremenirea întunecată, aprigă din el.

Annie fusese vrăjită de Rain încă din prima clipă când îl văzuse. Nu semăna cu nici un alt bărbat din câți cunoscuse vreodată. Avea o aură obsedantă de putere,

pasiune și orgoliu, dar toate ascunse sub un autocontrol de fier.

Fusese interesant să vadă cum oamenii se dădeau la o parte discret din calea lui Rain când acesta traversase restaurantul șic pe care Daniel îl rezervase pentru acea ocazie. Înțelegea impulsul. Nu încăpea îndoială că Rain radia un aer de potențial pericol. Se strecurase prin mulțimea de oaspeți ca un leopard care aluneca printr-o turmă de oi.

Doar o părțică minusculă din Annie își dorise să se refugieze undeva în siguranță. O parte mult mai mare și mai vehementă o îndemnase să se apropie de Oliver Rain indiferent de riscuri.

Annie concluzionase că Rain exercita asupra ei aceeași atracție ca obiectele neobișnuite pe care le vindea în buticul ei, Wildest Dreams. Nu era chipeș în sens convențional, dar îl găsea total irezistibil. Ceva din adâncul ființei ei reacționa la prezența lui, făcând-o teribil de conștientă de ea.

Când o privea, părul fin de pe ceafa ei se zbârlea.

În noaptea petrecerii de logodnă a lui Daniel, Annie memorase în secret fiecare detaliu legat de Oliver Rain, de la culoarea ochilor, care aveau o nuanță de gri ireală, indescrribibilă, până la impasibilitatea controlată a trăsăturilor.

Își purta părul negru mult prea lung pentru un director executiv. Ar fi putut să-i ajungă pe umeri dacă nu și-l ar fi prins la spate într-o coadă joasă. Fața lui severă și aspră trăda o voință implacabilă, neînduplecată.

Umbra înghețată de argintiu din părul lui, alături de inteligența rece, calculată, din privirea lui, o făcuseră pe Annie să concluzioneze că Rain era foarte aproape de vârsta de patruzeci de ani.

Avea de-a face cu un bărbat care nu s-ar fi bazat nicio dată pe frumusețe sau farmec pentru a obține ceea ce își dorea în viață, decise ea. Pur și simplu ar fi acționat pentru a obține acel lucru.

Rain rămăsese la petrecere mai puțin de jumătate de oră. În afară de scurtul timp pe care îl petrecuse cu Daniel și cele câteva minute cât îi luase să fie prezentat logodnicei lui Daniel, Joanna, și lui Annie, se ținuse departe de mulțime. Stătuse singur, ocupând un spațiu pe care nimeni altcineva nu îndrăznise să îl încalce, și sorbise din șampanie, în timp ce oaspeții se revărsau în valuri în jurul lui.

Annie fusese intens conștientă de privirea lui urmărind-o în timp ce dansase cu prieteni de-ai lui Daniel, dar Rain nu îi ceruse să i se alătore pe ring. Nu dansase absolut cu nimeni.

Când Oliver Rain plecase discret de la petrecere, Annie simțise o dezamăgire ciudată. Micul tăciune de emoție senzuală nefamiliară care se aprinsese în ea la sosirea lui se stinsese odată cu plecarea lui.

Urmărise pe furiș de la o fereastră când Daniel îl condusesse pe Rain afară, la limuzina ce îl aștepta. Cei doi bărbați petrecuseră câteva minute discutând încet pe alee. Când conversația se sfârșise, Rain ridicase privirea spre fereastra la care stătea Annie, ca și cum ar fi știut în tot acest timp că îl privea. O salutase cu o înclinare discretă, aproape galantă, din cap. Apoi urcase în limuzină și dispăruse în noaptea udată de ploaie.

- E un bărbat interesant, dar cam periculos, îi spusese Daniel lui Annie mai târziu. Nu știi niciodată exact ce gândește. Nu cred că are încredere în nimeni. Când lucram pentru el era aproape obsedat să strângă informații despre toți angajații-cheie și oameni cu care făcea afaceri.

- Informații?

- Mai degrabă dosare de securitate. Gura lui Daniel se curbase într-un zâmbet strâmb. A susținut dintotdeauna că a deține informații personale despre oameni era instrumentul pe care se baza pentru a avea mereu un as în mânecă.

- Îmi închipui că a avea un as în mânecă e probabil foarte important pentru cineva ca el, spusese Annie gânditoare. Își dorește să păstreze controlul în permanență.

- Ceea ce nu trebuie să uiți niciodată în privința lui Oliver Rain este că el are întotdeauna propriile obiective și nu lasă pe nimeni să afle care sunt acele obiective până nu e pregătit. Este un lup singuratic, nu joacă în echipă.

- E gangster? întrebuse Annie, îngrozită de gândul că poate fratele ei îi era îndatorat unui infractor.

Daniel rânjise.

- Dacă e, atunci e unul suficient de deștept încât să îngroape cadavrele suficient de adânc ca nimeni să nu le găsească vreodată.

- De ce naiba l-ai lăsat să te susțină dacă nu ai încredere în el?

Daniel o privise surprins.

- Nu am spus niciodată că nu aș fi avut încredere în el. Am spus doar că e periculos.

- Există o diferență?

- O diferență mare.

Annie își încolăcise brațele în jurul trunchiului, străbătută de un mic fior:

- Ce altceva mai știi despre el?

- Nu prea multe, deși am lucrat pentru el. Omul este o legendă.

- De ce? întrebuse Annie.

- Acum cincisprezece ani, tatăl lui și-a părăsit întreaga familie. S-a evaporat pur și simplu. Nu cunosc întreaga poveste, dar ceea ce știu e că, cu doar câteva luni înainte să dispară, Edward Rain își convinsese câțiva prieteni să investească într-unul dintre proiectele lui de dezvoltare.

- Lasă-mă să ghicesc, spusese Annie. Banii investitorilor s-au evaporat și ei odată cu Rain?

- Corect. Ba mai mult, Edward Rain își lichidase majoritatea valorilor personale. Și acei bani i-a luat cu el.

Familiei nu i-a mai rămas, practic, nimic în afară de un munte de datorii.

- Am auzit povești cum că s-au mai întâmplat astfel de lucruri. Am citit un articol în ziar acum câteva zile despre un bancher important care a urcat pur și simplu într-un avion cu câteva milioane de dolari și nu a mai fost văzut niciodată. Și-a lăsat în urmă familia și întreaga viață.

- Asta a făcut și Edward Rain, spusesese Daniel.

Annie își fixase fratele cu privirea.

- Ce s-a întâmplat?

- Oliver a reușit să plătească toate datoriile tatălui lui în decursul a doi ani, spusesese Daniel. Vocea îi trăda o admirație rece. A reconstruit averea tatălui de la zero. Acum e cu mult mai vastă decât era înainte să dispară Edward Rain, ceea ce ar trebui să-ți spună ceva despre Oliver.

- Bietul Oliver, șoptise Annie. Probabil a fost devastat emoțional când a dispărut tatăl lui.

Daniel se încruntă îngrijorat.

- Ei, Annie...

- Rușinea și umilința trebuie să fi fost intolerabile pentru cineva ca el, continuase Annie gânditoare. E evident că a fost marcat pe viață. Nici nu-i de mirare că nu e prea deschis cu oamenii.

- Oprește-te, îi poruncise Daniel. Nici să nu te gândești.

- La ce anume? întrebasese Annie cu inocență.

- Să încerci să-l salvezi pe Oliver Rain. Nu e nicidecum doar un bărbat rătăcit și rănit pe care să poți să ți-l adaugi la colecție. Crede-mă, Rain nu are nevoie să fie salvat.

- Oricine are nevoie să fie salvat la un moment dat, Daniel.

- Nu și Rain, spusesese Daniel sec. Individul e capabil să aibă grijă de el însuși. Crede-mă.

Annie nu îl mai văzuse pe Rain, nici nu mai promisese vreo veste de la el, decât după două săptămâni. O sunase a doua zi după ce avionul privat al lui Daniel

se prăbușise în ocean în timpul unui zbor spre Alaska, ceea ce se întâmplase cu o lună în urmă, în octombrie. Rain o întrebase foarte blând dacă avea nevoie de orice fel de ajutor.

Prinsă în haosul situației, chinându-se să se descurce cu reporterii și cu autoritățile care desfășurau operațiile de căutare și salvare, și încercând în același timp să o consoleze pe Joanna, Annie fusese tensionată și distrată. Îi spusese abrupt lui Oliver Rain că nu avea nevoie de ajutorul lui.

De-abia după ce închisese telefonul își amintise, prea târziu, că Rain era principalul creditor al fratelui ei. Acum că Daniel dispăruse, Rain reprezenta o potențială amenințare. Dacă hotăra să solicite rambursarea anticipată a uriașului împrumut pe motiv că tânăra companie fondată de Daniel își pierduse conducătorul, Lyncroft Unlimited avea să se prăbușească. Pur și simplu era imposibil să se ramburseze împrumutul lui Oliver Rain în acel moment.

Dar nu Rain se dovedise a fi amenințarea imediată, ci o coaliție formată din furnizori și alți investitori, care intraseră toți în panică la aflarea veștii că Daniel nu se mai afla în fruntea companiei. Barry Cork, asistentul de încredere al lui Daniel, făcea tot ceea ce-i stătea în putere pentru a convinge pe toată lumea că activitatea continua normal, însă nu îl credea nimeni.

Câteva zile mai târziu, Rain o sunase din nou:

- Poate ar fi bine să discutăm, spusese el calm.

- Despre ce? întrebase Annie, știind foarte bine ce voia acesta să discute.

- Despre viitorul firmei Lyncroft.

- Firma Lyncroft merge foarte bine, mulțumesc. Barry Cork are totul sub control. Fratele meu va fi salvat în scurt timp și totul va reveni la normal.

- Îmi pare rău, domnișoară Lyncroft, dar trebuie să accepți faptul că Daniel e foarte probabil mort.

- Eu nu cred asta, și nici logodnica lui. Vom ține Lyncroft pe picioare până se întoarce el. Annie strânsese

cablul telefonului și încercase să-și păstreze tonul calm și increzător: Apreciez grija dumitale, dar nu s-a schimbat nimic în cadrul companiei. Totul e sub control.

- Înțeleg. Se lăsase o tăcere prelungită pe fir. Aud zvonuri cum că unii dintre ceilalți creditori ai fratelui tău încep să facă presiuni pentru o vânzare sau o fuziune.

- Prostii! Sunt doar zvonuri. Le-am explicat tuturor că totul e bine și că ne așteptăm ca Daniel să revină în curând.

Se lăsase din nou o tăcere meditativă.

- Cum dorești. Te rog să nu eziți să mă suni dacă ceilalți investitori încep să-ți facă probleme. S-ar putea să te pot ajuta.

Annie închisese telefonul simțindu-se mai neliniștită ca niciodată. Lyncroft Unlimited era o companie deținută în familie. Nimeni în afară de membrii familiei nu putea deține acțiuni în firmă. Daniel insistase să mențină controlul deplin asupra companiei lui.

În acel moment nu existau decât doi membri ai familiei Lyncroft, Annie și fratele ei. Ceea ce însemna că Annie era singurul moștenitor al lui Daniel.

Cu două săptămâni în urmă, Rain o contactase din nou. În loc să pomenească despre soarta companiei Lyncroft Unlimited, acesta îi explicase că apela la serviciile ei profesionale. Voia ca ea să vină să completeze cu ultimele detalii amenajarea camerelor din noul lui apartament penthouse.

Annie încă nu era cu totul sigură de ce acceptase misiunea. Cu siguranță avea mai mult decât destule pe cap și fără să își mai croiască timp în programul ei nebunesc pentru a oferi consultanță personală unui client.

Dar azi era cea de-a patra vizită a ei la etajul douăzeci și șase al impunătoarei clădiri din centrul orașului Seattle. Până în acel moment vizita se desfășurase exact după același model ca și cele anterioare.

Nu era ușor de ajuns la Oliver Rain. Mai întâi trebuia să treacă de portarul din holul clădirii. Există un cod special care trebuia introdus în panoul de comandă

al liftului pentru a ajunge la etajul douăzeci și șase. Când ajungea la ușa apartamentului penthouse era întâmpinată de un bărbat robotic cunoscut doar ca Bolt. Părea a fi o combinație de majordom și șofer. Annie se întrebă dacă era și gardă de corp.

În felul lui, Bolt era aproape la fel de interesant ca angajatorul lui. Părea să aibă puțin peste cincizeci de ani. De fiecare dată când îl văzuse Annie fusese îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă. În ochii lui de un albastru-deschis nu se citea nici un fel de emoție. Părul rar îi era ras la jumătate de centimetru pe toată suprafața capului.

Bolt avea un aer mecanic ce o făcuse pe Annie să se întrebe dacă nu cumva era parțial mașinărie. Și-l imagina băgându-se în priză în fiecare noapte pentru a-și reîncărca bateriile. Avea impresia foarte clară că nu îi plăcea de ea.

La acea primă vizită Bolt o condusese în camera de lucru cu un minimum de cuvinte. Ceaiul le fusese servit pe o tavă.

Annie așteptase neliniștită ca Rain să deschidă subiectul fratelui ei dispărut, dar el condusese discuția exclusiv pe tema ultimelor piese decorative potrivite pentru a finaliza amenajarea apartamentului.

După acea primă consultație Annie începuse să aștepte cu nerăbdare aceste interludii liniștite, senine. În timpul cât se izola în siguranță acolo, în camera de lucru a lui Rain, sorbind din ceaiul lui exotic, aromat și discutând despre lucruri lipsite de importanță precum elefanți cloisonné și carusele aurite, putea să lase deoparte toate temerile și problemele. Ceea ce era o ușurare, fiindcă acele temeri și probleme se transformau rapid în coșmaruri.

Nu uitase ce spusese Daniel cum că Rain ar fi fost periculos, dar îi venea din ce în ce mai greu să se teamă de el. Era ceva surprinzător de liniștitor în forța lui. Se trezi încercând în mod conștient să absoarbă o parte

din ea în timpul acelor sesiuni de după-amiază petrecute în camera lui de lucru.

- E evident că va dura ceva timp până să găsim exact detaliul potrivit pentru camera asta, spuse Rain, aruncând o ultimă privire elefantului. Dar sunt un om răbdător. Sunt sigur că vom găsi ceva mai devreme sau mai târziu.

- Mă îndoiesc, spuse Annie. Privirea ei măsură încăperea austeră și elegantă. E evident că gustul tău nu se potrivește cu genul de lucruri pe care le vând eu. Filosofia mea e că orice încăpere are nevoie de o notă discordantă. Un interior superb are nevoie de o pată colorată de urâtenie. Un interior senin are nevoie de un obiect care să nu se potrivească. Un interior aglomerat are nevoie de un element de ordine.

Rain nu zâmbi, ceea ce nu era nicidecum surprinzător, dar o schimbare subtilă în ochii lui de culoarea ceții îi spuse că era amuzat. Nu petrecuse decât câteva după-amiezi cu el, dar învățase să descifreze destul de bine micile semne ce îi indicau dispoziția. Nu era un bărbat lipsit de emoții, își dădu ea seama, însă la un moment dat învățase să exercite un control fenomenal asupra propriilor emoții.

- Nu mă preocupă diferențele dintre gusturile noastre când e vorba de elefanți și carusele, spuse Rain încet.

Tăcu, sorbind din ceai cu un aer gânditor.

Tăcerile erau frecvente în compania lui Oliver Rain. Nu păreau să îl deranjeze, dar Annie le găsea intimidante. Ei nu i se întâmpla decât rar să se cufunde într-o tăcere prelungită în toiul unei conversații.

Sorbi din ceai și se întrebă dacă acum era momentul să deschidă subiectul pe care voia să-l discute. Poate ar fi trebuit să mai aștepte o săptămână, sau ceva de genul ăsta, dar îi era teamă că nu putea să mai amâne prea mult.

Începea să intre în criză de timp. Dacă nu reușea să îl convingă pe Rain să intre în planul ei nebunesc pentru a salva Lyncroft Unlimited, avea să fie nevoită să se replieze și să găsească o altă idee.

Din păcate, nu credea că existau alte idei. Nu mai avea soluții.

Annie își simți stomacul contractându-se și se întări sufletește. Foarte atent, puse ceașca de ceai înapoi pe farfurioara negru cu auriu:

- Domnule Rain...

- Oliver. Te rog. Vreau să mă consideri un prieten al familiei.

- Oliver. Annie inspiră adânc. Acum o lună, imediat după dispariția fratelui meu, ai spus ceva cum că ai dori să ne ajuți, pe mine și pe Joanna adică.

- Presupun că tot nu se știe nimic despre soarta fratelui tău?

- Nu, recunosc Annie.

Operația de căutare și salvare fusese oprită la trei zile după ce dispăruse avionul lui Daniel. Verdictul oficial era că Daniel dispăruse în largul mării.

- Și acum, în sfârșit, începi să înțelegi dificultățile cu care te vei confrunta dacă insiști să încerci să conduci singură Lyncroft Unlimited, spuse Oliver calm.

Annie îi întâlnește privirea rece.

- Va fi imposibil, nu-i așa?

- Da.

- Ai știut asta de la bun început, nu-i așa?

Oliver ridică ușor din umeri.

- Era inevitabil să apară probleme grave. Fratele tău era sufletul companiei Lyncroft Unlimited. Toată lumea știe asta. Acum că el nu mai e, era de așteptat ca investitorii să se agite.

Annie strânse brațul fotoliului negru lăcuit.

- Ceilalți investitori și creditorii m-au invitat la o ședință acum două zile. Mi-au dat un ultimatum. Dacă nu accept cât de repede să vând sau să fuzionez Lyncroft cu o firmă importantă, vor solicita rambursarea anticipată a creditelor.

- Știu despre acea ședință.

Annie își încreți nasul.

- Nu mă surprinde. Făcu o pauză. Dar tu nu ai participat la ea.

- Nu.

- Asta înseamnă că nu crezi că ar trebui să accept o vânzare sau o fuziune?

Annie își ținu respirația, așteptând un răspuns.

- N-am spus asta. O vânzare s-ar putea să fie cea mai bună opțiune. Va ține compania pe picioare, creându-se astfel șansa de a lansa pe piață noua tehnologie fără fir a fratelui tău. Când se va întâmpla asta, toți cei implicați își vor recupera investiția inițială, plus un profit considerabil.

Invențiile lui Daniel țineau de domeniul foarte popular și inovator al electronicii care revoluționa totul, de la sistemele computerizate de gestionare a inventarelor până la proceduri medicale. Daniel îi spusese adesea lui Annie că birourile viitorului aveau să fie „fără fir“. Cablurile electrice care în prezent legau dispozitivele electronice de prize de perete sau de surse de curent aveau urmau dispară.

- Nu pot să vând firma lui Daniel. Annie își strânse hotărâtă pumnii. A muncit prea mult să o lanseze. A investit în ea tot ce avea, nu doar bani, ci și munca și geniul lui. Viitorul electronicii e în domeniul ăsta al tehnologiei fără fir, iar el se va număra printre pionierii ei. Nu înțelegi? Nu pot să o dau altcuiva.

Ochii lui Oliver erau umbriți de genele negre.

- Nu ai s-o dai pur și simplu altcuiva. Poți să ceri un preț foarte bun. Sunt o mulțime de firme în domeniu care ar da orice să pună mâna pe noua tehnologie la care lucra fratele tău.

- Nu am de gând să vând compania lui Daniel, repetă Annie. Nu atâta timp cât eu și Joanna credem că mai există o șansă să fie încă în viață.

- Într-o bună zi va trebui să privești mai realist situația, spuse Oliver. E foarte probabil că Daniel nu mai e printre noi. Știi asta la fel de bine ca mine.

Annie ridică bărbia.

- Aș ști dacă Daniel ar fi mort.

- Ai ști?

- Da, la naiba, aș ști! Daniel e singura familie pe care o mai am, singurul care mi-a rămas de când a murit mătușa Madeline. Aș simți dacă într-adevăr nu ar mai fi printre noi. Își înfipse degetele în buclele bogate, de culoarea vișinei putrede, aranjate într-o tunsoare bob. Aș simți în adâncul sufletului.

Cu siguranță și-ar fi dat seama. Nu? Annie știa că începea să ajungă la capătul puterilor. Nu mai reușise să doarmă bine nici măcar o noapte de la dispariția lui Daniel. Șocul inițial pălise oarecum, dar temerile ei secrete evadau uneori din locul întunecat unde reușea să le țină închise în cea mai mare parte a timpului. Când se întâmpla acest lucru, aproape o copleșeau. Poate că iubitul ei frate mai mare chiar era mort.

Era extenuată. Avusese prea multe decizii de luat în ultimele câteva săptămâni, prea multe întrebări la care fusese nevoită să răspundă, prea multă presiune din partea oamenilor care investiseră în compania fratelui ei.

Iar acum, că Joanna îi spusese despre copil, apărea un nou set de probleme pe care trebuia să le înfrunte.

- Nu sunt singura care ar simți dacă Daniel ar fi mort, continuă Annie încet. Joanna e la fel de convinsă ca mine în privința asta. Suntem amândouă sigure că este încă în viață.

- Nimeni nu poate să supraviețuiască în apele alea, aproape de coasta peninsulei Alaska, mai mult de treizeci sau patruzeci de minute, îi aminti Oliver blând. Știi asta.

- Detaliul pe care toată lumea pare să îl uite e că fratele meu e un geniu cu acte în regulă. Mai mult, când zbura își lua precauții pe care alți oameni nu s-ar fi obosit să le ia. Avea la el un costum de zbor și supraviețuire pe mare, de exemplu. Și o plută. Și tot felul de echipamente.

- Nici măcar un costum de supraviețuire pe mare nu poate apăra pe cineva de hipotermie la nesfârșit.

- Există zeci de insule împrăștiate între zona asta și Alaska. Sute. Majoritatea sunt doar mici petice de pământ. Ar fi putut să ajungă pe oricare dintre ele. Ar fi putut să supraviețuiască pe una dintre ele până era salvat.

- Operațiile de căutare și salvare au fost foarte temeinic îndeplinite, spuse Oliver. Am avut eu grijă de asta.

Annie făcu ochi mari.

- Da?

- Bineînțeles. Ți-am spus, Daniel a fost mai mult decât un angajat de încredere cât a lucrat pentru mine. A fost un prieten.

- Mă bucur să aud asta, spuse Annie sumbru. Fiindcă am venit să-ți cer ajutorul. Sper că prietenia ta cu Daniel a fost suficient de puternică încât să fii de acord cu planul meu.

Oliver o studie cu o expresie de satisfacție temperată. Era evident că se așteptase la acest moment.

- Vrei să-ți fac o ofertă de cumpărare a companiei.

- Nu. Annie sări în picioare și porni cu pași mari spre ferestrele ce se întindeau de la podea până în tavan. Se uită afară la cerul de culoarea ardeziei și la apele cenușii ale golfului Elliott. Nu, asta e ultimul lucru pe care îl vreau. Ți-am spus, nu am să vând Lyncroft Unlimited. Nu dacă am de ales.

- Aș fi dispus să accept să i-o vând înapoi fratelui tău dacă ar reapărea.

Annie îi aruncă o privire peste umăr.

- Asta e generos din partea ta, dar nu cred că e o idee prea bună.

- De ce nu?

Annie strânse din dinți.

- Fiindcă știu din surse foarte sigure că ești un om periculos, Oliver Rain.

El nu păru tulburat să audă acest lucru.

- Chiar așa? Cine ți-a spus asta?

- Daniel.

- Fratele tău a fost întotdeauna foarte inteligent.

- Așa-i. Un geniu. Ascultă, știm amândoi că dacă ar fi să-ți vând compania, aș pierde complet controlul asupra ei. Ai putea să faci orice cu ea. Ai putea chiar să refuzi să i-o vinzi înapoi lui Daniel sau, și dacă ai accepta, poate că ai cere un preț atât de mare încât cu siguranță nu și l-ar permite.

- Am putea să stabilim termenii tranzacției înainte să semnezi orice.

- Pur și simplu nu-mi place să cedez controlul asupra companiei. Nici măcar în favoarea ta. Riscul e prea mare. Nu te supăra, dar, sincer, nu văd cum cineva aflat în deplinătatea facultăților mintale ar fi dispus să cedeze drepturile asupra tehnologiei pe care a creat-o Daniel.

- Îți apreciez loialitatea și hotărârea. Dar, între timp, creditorii fratelui tău fac presiuni uriașe asupra ta. Pot să te forțeze să accepți o vânzare sau o fuziune, Annie.

- Știu. Annie închise ochii pentru o clipă, apoi se răsuci pe călcâie pentru a fi cu fața spre el. Au început să sune în fiecare zi. După ședința aia de acum două zile mi-am dat seama că avem probleme serioase.

- Era doar o chestiune de timp. Au intrat în panică, Annie. Sunt sigur că înțelegeți poziția lor. Lyncroft Unlimited e o companie a unui singur om, din toate punctele de vedere importante, iar acel om a dispărut.

- Trebuie să reușesc să mai câștig timp. Nu am nevoie decât de puțin.

- Cât?

- Tocmai asta e, habar n-am. Câteva zile, sau poate săptămâni. Cine știe cât va dura să îl găsim pe Daniel?

Oliver sorbi lent, gânditor, din ceai și puse ceașca jos pe farfurioară. Annie urmări mișcarea din priviri. Porțelanul delicat părea foarte fragil în mâinile lui puternice. Dar în același timp părea să fie în siguranță.

- Chiar dacă eu îți ofer tot timpul pe care ți-l dorești, nu poți spera să-i ții la distanță pe restul creditorilor prea mult timp, spuse Oliver.

- Nu singură, nu. Sunt conștientă de asta. Dar s-ar liniști dacă ar crede că firma e din nou pe mâini bune.

Toată lumea știe că sunt complet pe dinafară în tot ce ține de electronică, și la fel și Joanna. Și nici nu știm nimic despre cum să administrăm o companie de dimensiunile Lyncroft.

- Nu, confirmă Rain, nu știți.

Annie făcu un pas entuziast în față.

- Dar dacă un director executiv care se bucură de o reputație strălucită în domeniul afacerilor ar prelua frâiele companiei, cred că am putea să amânăm pe termen nedeterminat solicitările investitorilor.

Oliver nu se clinti, dar căpătă acum un aer de promptitudine rece.

- Te gândești să angajezi pe cineva care să administreze compania în locul tău?

- Într-un fel.

- Presupun că e o posibilitate. Ai vorbit cu cineva până acum?

- I-am cerut lui Barry Cork să întrebe discret câteva persoane, recunosc Annie. El spune că problema e că persoanele pe care le-a abordat i-au răspuns, fără excepție, că nu sunt dispuse să o facă dacă nu li se garantează o felie permanentă din acțiunile companiei ca parte a retribuției.

- E o pretenție rezonabilă într-o astfel de situație. Dar tu nu vrei să renunți nici măcar la o părticică din Lyncroft Unlimited, așa-i?

- Nu, nu îndrăznesc. Daniel probabil că nu ar reuși să o mai recupereze după ce se întoarce. Peste cinci ani Lyncroft Unlimited va fi una dintre cele mai tari firme de electronică din țară. Toată lumea din domeniu e conștientă de potențialul ei.

- Dacă accepți un asociat acum, lui Daniel îi va fi imposibil să se descotorosească de el mai târziu, de asta îți-e teamă?

- Exact. Asociații se pot dovedi foarte dificili. Daniel mi-a spus odată că nu și-ar dori niciodată un asociat.

- Trebuie să înțelegi că nu ai decât două opțiuni în acest moment. Poți să vinzi sau să fuzionezi firma lui

Daniel, sau poți să-ți iei un asociat care să o administreze în locul tău.

- Pur și simplu nu pot să-mi asum riscul ăsta, spuse Annie. S-ar putea ca Daniel să nu mai reușească nicio dată să preia controlul deplin asupra companiei lui.

Oliver se întinse după ceainic.

- Sunt sigur că te pot ajuta cu ceva, Annie.

Ea fu cuprinsă de ușurare.

- Asta e exact ceea ce speram că o să spui.

Oliver îi aruncă pieziș o privire speculativă.

- Chiar așa?

- Da. Din punctul meu de vedere, miza e mare și pentru tine. În fond, e și în interesul tău ca firma fratelui meu să supraviețuiască și să reușească să își scoată pe piață produsele, așa-i?

Oliver o privi peste buza ceștii.

- E adevărat că voi obține un profit considerabil când noua tehnologie va începe să iasă pe piață.

- Ei bine, am găsit o soluție care ne va asigura ambilor ceea ce dorim.

- Așa să fie?

Tonul îi fusese sceptic, dar era evident curios.

- Da, chiar așa. Voi proteja compania lui Daniel și, în același timp, voi proteja și investiția ta.

Annie se grăbi să se întoarcă la scaunul ei și să se așeze. Acum, că sosise momentul să își explice ideea, nu mai era atât de agitată. Se aplecă încet în față concentrată și își sprijini brațele pe suprafața lustruită a biroului de abanos.

- Ascult, Annie.

- E puțin cam dificil de explicat, spuse ea. Dar dacă mă așulți până la capăt, cred că vei fi de acord că s-ar putea să meargă. Ține cont că planul nu va trebui aplicat prea mult timp, fiindcă sunt sigură că îl vom găsi pe Daniel cât de curând.

Oliver se întrerupse tocmai când voia să mai toarne ceai.

- Devine din ce în ce mai interesant. Hai să auzim planul tău.

- În regulă, după cum știi, Lyncroft Unlimited e o corporație deținută în familie. Întreg pachetul de acțiuni se află în mâinile fratelui meu și ale mele. După ce se căsătorește cu Daniel, Joanna va primi și ea acțiuni în companie, dar nu înainte să se întâmple asta.

- Înțeleg. Dar cum ea nu a apucat să se căsătorească cu fratele tău, iar lumea îl consideră pe Daniel mort, acum întregul pachet de acțiuni e în mâinile tale. Ești singura membră a familiei Lyncroft prezentă în momentul de față.

- Asta așa e. Annie își luă inima în dinți pentru punctul culminant. Dar dacă eu m-aș căsători, soțul meu ar deveni un membru al familiei. Aș putea să îi ofer o participație în companie.

Ceaiul se vărsă pe suprafața biroului de abanos. Oliver puse jos ceainicul cu bruschete. Preț de o clipă se holbă la micuța baltă de ceai vărsat, parcă uluit să constate că mâinile lui puternice dăduseră greș. Când ridică din nou privirea, ochii îi sticleau de gheață.

- Nu știam că intenționezi să te căsătorești cu cineva. Annie flutură din mână.

- Nu intenționez. Nu tocmai, adică. Domnule Rain, vreau să zic, Oliver, ai auzit vreodată de o căsătorie de conveniență?

capitolul 2

Se lăsă o tăcere înmărmurită. Ochii lui Oliver se îngustară, reușind să îi mascheze eficient reacția.

- Căsătorie de conveniență?

Annie se aplecă și mai mult în față, concentrată să îl facă să înțeleagă geniul planului ei.

- Prin definiție e o căsnicie din care ambele persoane au câte ceva de câștigat, dar una care nu are nici o legătură

cu dragostea și afecțiunea. O căsătorie de conveniență e, în esență, un parteneriat de afaceri.

- Un parteneriat de afaceri? Oliver își încrucișă mâinile mari pe birou și o privi cu o expresie înghețată. Te gândești la o astfel de căsătorie?

- Da.

- Intenționezi să te căsătorești cu cineva care este capabil să administreze Lyncroft Unlimited pentru tine? Cineva care va îmbuna investitorii și îi va liniști pe creditorii lui Daniel?

Annie fu încântată să constate că prindea ideea atât de rapid.

- Exact. Ar fi strict un parteneriat de afaceri, după cum spuneam. Soțul meu va deveni asociat cu drept de control în Lyncroft Unlimited din ziua în care ne căsătorim. Va prelua controlul imediat. Bărbatul la care mă gândesc eu are o reputație legendară în domeniul afacerilor, deci ceilalți investitori îl vor accepta cu certitudine. Nu vor mai intra în panică.

- Înțeleg.

Privirea lui Oliver nu șovăi.

- Înțelegi cum ar funcționa? întrebă ea ușor cam neliniștită.

- Înțeleg cum crezi tu că ar funcționa. Oliver tăcu pentru o clipă. Și ce se întâmplă dacă Daniel se întoarce, totuși?

- Simplu. Annie zâmbi victorios. Depun actele pentru divorț. Odată divorțul finalizat, fostul meu soț nu va mai avea acțiuni în Lyncroft Unlimited. Daniel și-a organizat corporația astfel încât toate acțiunile să se întoarcă în sânul familiei în cazul unui divorț.

- Iar dacă soțul tău contestă divorțul la tribunal?

- Asta e prea puțin probabil, dar am să acopăr acest risc cu un contract prenupțial.

- Se pare că te-ai gândit îndelung la asta.

- Așa e. Am discutat și cu Joanna și am căzut de acord că e cea mai sigură cale de a încerca să nu scăpăm din mâini compania lui Daniel.

De fapt nu discutase despre acest lucru cu Joanna, recunoscu Annie în gândul ei. Practic își bătuse la cap cumnata până o forțase să accepte ideea.

- E o abordare inovatoare a problemei, asta recunosc.

Annie simți o mică scânteie de mândrie.

- Mulțumesc mult. Și mie mi s-a părut o idee destul de bună.

- Și ce are de câștigat, ăăă, soțul tău?

Annie își dresе vocea:

- Ei bine, evident, oportunitatea de a-și proteja investiția și profiturile viitoare din Lyncroft Unlimited.

- Bărbatul la care te gândești e unul dintre creditorii lui Daniel?

- Da. Și e totodată cineva care pretinde că este prieten cu Daniel. Cineva care s-a oferit să mă ajute. Domnule Rain...

- Oliver.

- Oliver, brusc discuția asta ia o turnură cu mult mai penibilă decât mă așteptasem.

Annie își încleștă degetele între ele. Își dădu seama că palmele i se umeziseră. Părea o idee foarte bună la momentul respectiv.

- Annie, cumva îmi propui să ne căsătorim? întrebă Oliver foarte blând.

Ea se fâstâci, se lăsă pe spate în scaun și își îndesă mâinile în buzunarele salopetei verde smarald.

- Da.

- Ah.

Annie era oricum suficient de tensionată. Nu avea nevoie de încă o doză din faimoasa impenetrabilitate a lui Oliver Rain.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că accept.

Annie se holbă la el.

- Accepți? Așa, pur și simplu?

Expresia lui Oliver rămase la fel de neschimbată ca întotdeauna, dar în privirea lui apăru o intensitate care nu fusese acolo mai devreme.

- S-ar părea că e singura cale de a-mi proteja investiția și profiturile viitoare, precum și singura cale de a-mi îndeplini obligațiile de prieten al lui Daniel.

- Nu ai nevoie de răgaz de gândire?

- M-am gândit. Nu e o problemă dificilă. Opțiunile sunt limpezi. Tu te vei agăța de firmă până ajunge în faliment dacă nu mă căsătoresc cu tine. Toată lumea va pierde dacă îți dau voie să mergi pe acea cale.

Annie se simți vlăguită de ușurare.

- Nu am cuvinte să îți mulțumesc. Nu-ți face griji, sunt sigură că nu va trebui să rămânem căsătoriți prea mult timp.

- Ești destul de sigură că Daniel o să reapară, nu-i așa?

Annie își mușcă agitată buza de jos.

- Trebuie să cred că o să reapară. Dar chiar dacă nu va fi așa, tot trebuie să încerc să nu scap din mână compania Lyncroft.

- Din cauza potențialului din viitor al companiei?

- Nu. Fiindcă Joanna este însărcinată cu copilul lui Daniel.

Oliver înțelese imediat implicațiile.

- Cu alte cuvinte, dacă Daniel nu se întoarce, vei încerca să salvezi firma pentru copilul lui.

Annie ridică mâna într-un gest moale.

- Ce altceva pot să fac?

- Nimic. Înțeleg perfect. Am trecut și eu la un moment dat printr-o situație oarecum similară. Ești nevoit să faci ceea ce trebuie.

- Bănuiam eu că ai să înțelegi. Annie zâmbi. Nu toată lumea ar accepta o idee ca asta. Dar e ceva diferit la tine. Nu ești un om de afaceri tipic. Și știu că Daniel avea încredere în tine. Mi-a spus-o chiar el.

Oliver ignoră comentariul ei:

- Încă o dată, trebuie să-ți pun o întrebare evidentă. Ce se întâmplă cu micul nostru parteneriat de afaceri dacă fratele tău nu se mai întoarce?

Annie oftă, nedorindu-și să-și bată capul cu acel aspect:

- Firește, vrei să știi cât timp vei fi prins într-o falsă căsnicie.

- Căsnicia va fi foarte reală, nu-i așa, Annie? Planul tău nu va funcționa dacă nu e legală.

- O, sigur, va fi reală din punct de vedere legal. Ezi-tă. Presupun că am putea stabili un termen-limită, dacă dorești, dar chiar nu cred că vor fi probleme. Vezi tu, eu cred că Daniel se va întoarce curând.

- Dar dacă nu o face? insistă Oliver.

- Chiar dacă toată lumea are dreptate, iar Daniel a dispărut pentru totdeauna, cred că aş putea în cele din urmă să învăț să conduc Lyncroft de una singură. Dar cu siguranță nu sunt calificată să preiau frâiele în momentul de față. Singura afacere pe care am derulat-o vreodată e Wildest Dreams, și nu o administrez decât de un an. Aș avea nevoie de timp ca să învăț în detaliu mecanismele unei firme de înaltă tehnologie precum Lyncroft. Și ar dura ceva timp până când investitorii ar ajunge să aibă încredere în mine.

- Da, așa e. Dată fiind lipsa ta de pregătire teoretică în domeniu, probabil ți-ar lua mult timp. Eventual câți-va ani. Și asta presupunând că reușești să înveți repede.

Annie îl privi cu o expresie speculativă.

- Nu aş putea să-ți cer să rămâi blocat într-o căsnicie falsă timp de doi ani. Dumnezeuule mare, nici eu nu vreau să fiu blocată în așa ceva atât de mult timp.

- Nu, îmi închipui că nu.

Annie decise:

- În regulă, hai să stabilim un termen preliminar. Să zicem șase luni. Vom reevalua situația în acel moment. Dacă Daniel nu se întoarce până atunci, iar tu hotărăști să te retragi din parteneriat, nu am să încerc să te conving să rămâi.

- Pare rezonabil.

- Sunt sigură că nu se va ajunge la asta, spuse Annie mai veselă. Daniel va fi găsit. Vei vedea.

- Sper că ai dreptate.

Annie zâmbi din nou, un zâmbet de recunoștință și de ușurare. Deja se simțea mai bine. Lucrurile erau sub control. Oliver Rain era capabil să se ocupe de Lyncroft Unlimited.

- Ai reacționat foarte decent la situația asta. Nu am cuvinte să îți mulțumesc. Îmi dau seama că planul meu probabil pare cam neconvențional, dar chiar cred că va funcționa.

- S-ar putea, până la urmă.

- Tocmai m-am gândit la ceva. Annie îl studie îndeaproape. Scuză-mă că îmi bag nasul, dar nu cumva ești, ăăă, implicat într-o relație romantică în momentul de față?

- Nu.

Annie se relaxă din nou.

- Ei bine, asta face totul mult mai ușor, nu-i așa? Adică, ar fi fost dificil să-i explicăm altei femei micul nostru aranjament. Nu că ți-aș fi cerut vreodată să faci așa ceva dacă ai fi avut o relație cu cineva. În fond, există limite și în prietenie, și în afaceri.

- Dar tu? întrebă Oliver încet. Tu ai pe cineva?

- Nu. Punerea pe picioare a unei mici afaceri îți consumă mult timp.

- Știu. Oliver o privi. Deci nu e nimeni altcineva implicat. Doar tu și cu mine.

- Corect. Dar dacă povestea asta se prelungește o vreme, vreau să știi că nu mă aștept să renunți complet la viața ta personală. Ar trebui să știi că ești liber să ieși cu alte femei sau orice altceva. Îi era greu să și-l imagineze pe Oliver la o întâlnire. În fond, oricum nu va fi o căsnicie adevărată.

- Dacă se află că ne-am căsătorit doar de formă, creditorii fratelui tău vor intra în panică. S-ar putea să nu creadă că vom rămâne căsătoriți suficient timp ca să apuc să salvez compania; nu dacă nu îi convingem că suntem îndrăgostiți.

Annie gemu și se cufundă mai adânc în scaun.

- Cred că ai dreptate. Nu prea mă gândisem la aspectul ăsta. Presupun că va trebui să facem ca totul să pară real, nu-i așa?

- Dacă vrei să îndeplinească scopul dorit de tine, da.

- Vor apărea întrebări, presupun. Oamenii vor fi surprinși de cât de repede am hotărât să ne căsătorim.

Oliver afișă un aer gânditor.

- Le vom spune că avem deja o relație de ceva timp, dar am preferat să păstrăm discreția în privința ei până ar fi apărut momentul potrivit să o anunțăm. Acum că Daniel a dispărut, iar compania are nevoie de un lider, am decis să facem pasul și să ne oficializăm relația.

- Hmm. Pare în regulă. Tu ai deja reputația de om oarecum misterios. Totuși, o să apară o mulțime de mici probleme, nu-i așa?

Annie aruncă o privire neliniștită prin camera de lucru, întrebându-se dacă avea să fie efectiv nevoită să se mute în austerul apartament penthouse al lui Oliver.

- Da, va trebui, spuse Oliver politicoș, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Nimeni nu va crede că suntem cu adevărat căsătoriți dacă nu locuiești cu mine.

Annie simți un scurt junghi de panică reală.

- Situația o să se complice, nu-i așa?

- Nu-ți bate capul cu asta, Annie. Voi avea eu grijă de toate. Tocmai de asta te căsătorești cu mine, ai uitat?

capitolul 3

Era nevoie de o răbdare de înger, sau de diavol în persoană, pentru a înmulți ferigile prin spori. Oliver era înzestrat cu acel gen de răbdare. Procesul îi oferea o satisfacție calmă, deși putea să dureze oricât între șase luni și doi ani până să vadă rezultatele eforturilor lui.

Ploaia răpăia pe sera uriașă de pe acoperișul blocului, în timp ce Oliver pulveriza cu grijă apă pe o tăviță de hibridi minuscule. În jurul lui se revărsau ferigi de toate dimensiunile și felurile. Ferigile erau pasiunea lui, iar

sera era rezervată exclusiv pentru ele. Aici, pe acoperișul de deasupra apartamentului său, își crease propria pădure tropicală.

Sera cuprindea numeroase specii, deși Oliver prefera ferigile părul-fetei și ferigile corn-de-cerb. Limba-șarpelui, ferigi de copac, ferigi arborescente, ferigi spinarea-lupului și ferigi creasta-cocoșului se întindeau pe mai multe rânduri de mese de lucru din plasă metalică. Alte plante erau suspendate din tavan, formând un baldachin de verdeață. Câteva exemplare din mai multe specii acvatice pluteau la suprafața unui mic bazin aflat la capătul îndepărtat al construcției.

Delicatele ferigi părul-fetei pe care Oliver le uda în acel moment nu aveau decât doi centimetri înălțime, dar spera că reușise să creeze, la această ultimă încercare, o varietate nouă și interesantă. Nu urma să afle cu siguranță până nu apăreau frunzele mature, lucru care avea să mai dureze, poate, încă un an jumătate. Era dispus să aștepte.

Oliver învățase cu mult timp în urmă că răbdarea era o virtute care le lipsea aproape tuturor celorlalți oameni din lume. Nu că l-ar fi deranjat faptul că le lipsea celorlalți. Îi oferea lui un avantaj distinct.

Dar în ceea ce o privea pe Annie Lyncroft, nu fusese deloc nevoit să pună în aplicare acest talent rar. Cu două zile în urmă îl anunțase că era dispusă să se arunce în brațele lui. Sau cel puțin într-o căsnicie cu el.

Oliver își permise o umbră de zâmbet în timp ce contempla imaginea lui Annie Lyncroft în brațele lui. Când o văzuse pentru prima dată la petrecerea de logodnă a lui Daniel, se simțise ca și cum ar fi descoperit o specie de ferigă complet nouă. Nu semăna cu nici o altă femeie pe care o cunoscuse. Își promisese că avea să găsească o cale de a o include în colecția lui.

Oliver hotărâse că venise timpul să își găsească o soție și considera că Annie i s-ar fi potrivit foarte bine.

Era, fără îndoială, unică. Ceea ce nu îl surprindea deloc. În fond, era sora lui Daniel, iar Daniel era

un om neobișnuit. Oliver avusese încredere în Daniel Lyncroft în cei câțiva ani cât Lyncroft lucrase pentru el. Erau puțini oamenii în care Oliver avea încredere.

Hotărârea lui Annie de a salva compania lui Daniel nu era nici ea surprinzătoare. Loialitatea era, evident, o trăsătură de familie. Și era totodată o calitate pe care Oliver o aștepta de la soția lui.

Exista o atracție fizică puternică, incontestabilă, între el și Annie, pe care ar fi putut să o folosească pentru a întări legăturile. Simțise ceva în adâncul ființei lui reacționând la Annie aproape din prima clipă când o văzuse. Nu că ar fi fost spectaculos de frumoasă, chiar dimpotrivă. Avea o alură subtilă, obsedantă, ce îl fascina mai mult decât ar fi făcut-o o frumusețe mai evidentă. Dintotdeauna preferase ferigile în locul trandafirilor.

Recunoștea în sinea lui că o dorea pe Annie. Oliver rareori le făcea mărturisiri sincere altora, dar nu se sfia niciodată să fie de o sinceritate brutală cu el însuși. Reacționa la tot ceea ce ținea de Annie, de la explozia de bucle de un castaniu-auriu ce îi încadrau ochii uriași de culoarea alunei până la senzualitatea delicată a sânilor și coapselor moi, cu rotunjimi blânde.

Era o ființă care îi stârnea curiozitatea. Știa, dintr-un comentariu pe care îl făcuse Daniel, că avea douăzeci și nouă de ani. Inteligența din privirea ei era inconfundabilă. La fel și sinceritatea limpede, neșovăitoare. Oliver găsea acest atribut anume deosebit de atrăgător. Poate fiindcă, în ceea ce-l privea, era atât de abil în a-și ascunde de ceilalți propriile gânduri și planuri.

Annie vorbise fără griji despre o căsătorie de conveniență, dar Oliver era convins că, cu puțină răbdare, avea să reușească să o facă a lui în toate sensurile cuvântului. În fond, fusese complet conștient de revelația senzuală ce se trezise în privirea lui Annie când îl privise în seara aceea la petrecerea de logodnă a lui Daniel.

Oliver își dăduse seama încă de atunci că, în timp și cu o strategie potrivită, putea să o aibă. Se întorșese acasă în noaptea aceea și pusese la cale un plan

de bătaie răbdător care avea, în cele din urmă, să îl ducă la țelul propus.

Dar se întâmplaseră alte lucruri înainte să își poată începe campania de a o seduce pe Annie. Daniel dispăru-se, iar Annie se trezise asediată de creditorii fratelui ei.

Spre surprinderea lui Oliver, Annie luase frâiele în propriile mâini. Oliver găsea rezultatele interesante, chiar dacă oarecum deconcertante. Se întrebă dacă era un semn a ceea ce avea să urmeze. Dacă da, atunci viața lui senină și atent organizată era în pericol. Dar avea să se descurce, se asigură Oliver. Annie era, evident, genul de femeie impulsivă, dar putea fi ținută în frâu.

Oliver se strecură prin jungla lui de pe acoperiș, cu pulverizatorul de apă în mână, și se întrebă cum credea Annie că urma să funcționeze căsătoria de conveniență. Presupunea că ea se aștepta la un fel de relație ca între doi colegi de cameră.

Oliver se opri în mijlocul unui mănunchi de ferigi părul-fetei uriașe, unduitoare și își înfipse degetele în solul bogat pentru a verifica nivelul de umezeală. Pământul negru era cald și umed, și foarte plăcut la atingere.

Tehnologia din întinsa seră era ultimă generație. Totul, de la încălzire la sistemul de irigații, era monitorizat prin cele mai recente inovații în domeniul sistemelor de control electronice. Tabloul de comandă care coordona temperatura, precipitațiile și umiditatea în această lume în miniatură se afla în exterior, în imediata vecinătate a structurii cu pereți de sticlă. Tehnologia era suficient de sofisticată pentru a-i permite lui Oliver să creeze microclimate în diverse secțiuni din acea junglă.

Oliver folosea instrumente pentru a testa aciditatea solului pus în ghivece și calibra atent nivelurile de umezeală. Amesteca îngrășămintele după formule precise și ajusta intensitatea luminii cu instrumente de măsură extrem de sensibile. Dar chiar și așa, în final, se baza tot pe simțurile și instinctele lui când avea de luat majoritatea deciziilor.

Nu avea nici un rost să încerce să forțeze ferigile să se acomodeze complet cu tehnologia modernă. Aceste plante verzi primitive proveneau dintr-un alt timp și loc, vestigiile ale unei ere care se încheiase cu mult timp în urmă.

Ferigile erau supraviețuitori antici dintr-o lume în care nu existaseră plante cu flori, o lume în care nu apăruseră încă nici primii dinozauri, cu atât mai puțin micuțele creaturi deranjante care aveau într-o bună zi să evolueze în oameni.

Când Oliver se plimba prin această fereastră, în timp reprezentată de sera lui, simțea în toată ființa cum arătase și ce atmosferă avusese pământul din urmă cu sute de milioane de ani. Călătoria îl lega de propriul trecut, amintindu-i de vremea când încă ar fi avut libertatea de a-și alege o altă cale. Era o cale care l-ar fi dus pe un cu totul alt drum decât cel pe care se afla în acel moment.

Ușa din capătul îndepărtat al serei se deschise, și Bolt băgă capul înăuntru.

- A venit doamna Rain, domnule. Să-i spun că sunteți plecat?

- Nu prea are rost. Nu va face decât să se întoarcă mai târziu. Condu-o aici sus.

- Ea detestă sera, domnule, îi aminti Bolt pe un ton fără inflexiuni.

- Știu.

- Îi spun să urce.

Bolt dispăru, închizând ușa în urma lui.

Oliver studie tinerele frunze roșii ale unei ferigi coadă-de-vulpe. Frunzele urmau să își schimbe culoarea în verde la maturitate, dar deocamdată adăugau o pată de culoare în împrejurimi. Îi trecu prin minte că același efect avea să îl aibă și Annie asupra casei. Cu certitudine urma să fie o pată de culoare.

Ușa serei se deschise din nou câteva minute mai târziu. Sybil Rain, îmbrăcată într-un costum elegant de lână crem și pantofi cu toc din piele întoarsă crem, intră în încăperea caldă și umedă. Părul ei vopsit discret în blond era tuns cu o curbă fină și sofisticată ce se încheia

în dreptul bărbiei și îi punea perfect în evidență ochii căprui și trăsăturile clasice.

Sybil fusese o frumusețe răpitoare când se căsătorise cu tatăl lui Oliver, cu optsprezece ani în urmă. Avea patruzeci și șase de ani acum, cu nouă mai mult decât Oliver, dar arăta mai bine ca niciodată. De-a lungul anilor chipul ei chiar căpătase personalitate, spre marea surprindere a lui Oliver. El se așteptase să rămână pentru totdeauna o pipiță blondă.

- Oliver.

- Sybil.

Ea se încruntă iritată, străbătând culoarul dintre două mese de lucru lungi, încărcate de ferigi. Pe Oliver nu o îngrijora expresia ei. Sybil arăta frecvent iritată când se afla în prezența lui. Îi înțelegea sentimentele perfect. Exact aceeași reacție o avea și el față de ea.

Vechea animozitate dintre ei exista de atâta timp încât devenise un obicei pentru amândoi. Ambii erau capabili să o ascundă când se aflau și alții prin preajmă, dar când erau singuri nici unul din ei nu se obosea să o facă.

- Doamne, ești ca într-un cuptor aici. Cum poți să suporti?

Sybil dădu la o parte frunzele târătoare ale unei limba-cerbului. Inelul de logodnă din aur și diamante pe care i-l dăduse tatăl lui Oliver scânteie pe mâna ei.

- Mie îmi place așa. Oliver examinează un șir de ghivece acoperite cu sticlă în care germinau câțiva spori de părul-fetei. Mai important, ferigilor le place mai mult așa.

- Măcar atât ai fi putut să faci, să cobori câteva minute să putem discuta confortabil.

- Eu mă simt confortabil.

- Iar confortul tău e singurul lucru care contează, nu-i așa?

Sybil se opri pe alee. În ochii îi strălucea o amărăciune veche.

- Dorești ceva anume, Sybil? De regulă așa e.

Sybil strânse din buze.

- Nathan și Richard mi-au spus că te căsătorești.

- Da.

- Da? Pur și simplu, da. Asta e tot ceea ce ai de spus despre asta?

Oliver își încrucișă brațele și se sprijini de una dintre mesele cu plante.

- Da, mă căsătoresc. Mâine după-amiază, de fapt. O ceremonie civilă la tribunal. Ești bine-venită dacă dorești să participi. Heather, Valerie și gemenii vor fi prezenți.

- La naiba, Oliver, chiar trebuie să fii atât de dezgustător de arogant? Nu poți să arunci o astfel de bombă peste restul familiei fără să te aștepți la câteva întrebări. Cu cine te căsătorești?

- Numele ei e Annie Lyncroft.

Sybil își încreți fruntea elegantă.

- Lyncroft. Nu am auzit niciodată de ea.

- Nu, presupun că nu ai auzit. Nu se învârte în lumea ta.

- Să nu încerci să-mi spui că se învârte în cercurile tale sociale, Oliver. Tu nu ai așa ceva. După părerea ta, un eveniment social important e o călătorie în Amazon. Și unde ai cunoscut-o pe femeia asta, oricum?

- La petrecerea de logodnă a fratelui ei.

Sybil bătu dintr-un picior fin încălțat.

- Tu nu mergi niciodată la petreceri.

- La asta am mers.

- Ce ți-a venit să o faci? Tu detești mulțimile. Ia stai așa. Lyncroft. Ochii i se îngustară. Are cumva legătură cu Lyncroft Unlimited, firma de electronică pe care ai sprijinit-o acum câțiva ani?

- Da.

- Proprietarul firmei a dispărut, nu-i așa? Un accident de avion. Am citit despre asta în ziare.

- Așa e. Annie e sora lui.

- Și acum, la o lună după prăbușire, brusc te căsătorești cu ea. Pun pariu că această Annie Lyncroft tocmai a moștenit ceea ce ar putea deveni în curând cea mai de succes firmă de electronice de pe Coasta de Vest, nu-i așa? O firmă în care tu ai o participație considerabilă.

- Ea deține firma în prezent, da.

- Oliver, dacă îți dorești compania, de ce nu o cumperi pur și simplu cu totul?

- Poate că nu compania mi-o doresc.

- Vrei să spui că e o poveste de dragoste fierbinte? Scutește-mă, îi aruncă Sybil. Nu cred așa ceva nici pentru o secundă.

- Chiar dacă aș vrea să cumpăr firma, Annie nu ar vinde-o. Ea crede că fratele ei e încă în viață. Vrea să păstreze Lyncroft Unlimited pentru el. Ea e genul de persoană de încredere și loială.

- Lyncroft e mort. Toate ziarele așa susțin. Sybil îl studie atent. O companie mică, aflată la început de drum, așa cum e Lyncroft, ar avea mari probleme financiare dacă ar rămâne fără proprietar. Iar tu ai o investiție considerabilă de protejat.

- Ți-a mers întotdeauna mintea la afaceri, nu-i așa?

- Ce se petrece aici, Oliver? Să nu-mi spui că nu ai găsit altă soluție în afară de a te căsători cu Annie Lyncroft pentru a pune mâna pe Lyncroft Unlimited? Asta e puțin cam scandalos, chiar și pentru tine.

- Nu crezi că ar fi totuși cât de puțin posibil să fi găsit în sfârșit femeia pe care mi-o doresc de soție?

- Nu, replică Sybil sec. Nu cred. Îmi vine greu să mi te imaginez cu o soție.

- Sunt un bărbat ca oricare altul.

- Vezi să nu. Când era stresată, Sybil avea tendința să alunece înapoi la limbajul pe care îl folosea în tinerețe. Nu ești deloc ca majoritatea celorlalți bărbați. Ești ciudat, și toată lumea știe asta.

- Nu sunt chiar atât de ciudat. Nu când e vorba de anumite lucruri.

- Ba ești. Din câte știu eu, singurele legături romantice în care ai fost vreodată implicat au fost cu câte o instructoare de botanică sau colecționară de ferigi în timpul excursiilor făcute în diverse păduri tropicale. După ce te întorceai din călătorie, nu te mai interesau decât ferigile colecționate.

- Am treizeci și șapte de ani. E timpul să-mi întemeiez propria familie.

- Asta e o măgărie. Ai destulă familie.

În această privință nu o putea contrazice, admise Oliver în sinea lui. Singurul lucru care nu îi lipsea era familia. De cincisprezece ani era responsabil pentru cele două surori ale lui, cei doi frați semivitregi și Sybil.

Acea responsabilitate îi fusese aruncată pe umeri în acea zi de coșmar când aflase că tatăl lui urcase într-un avion pe aeroportul SeaTac și dispăruse cu tot cu cea mai mare parte dintre bunurile de valoare ale familiei Rain și cu o adevărată avere din banii altor oameni.

Oliver înțelesese în acel prim moment de șoc și neli-niște că lumea întreagă se schimbase pentru el. O scurtă trecere în revistă a afacerilor de familie ale tatălui lui dezvăluise că, practic, nu le mai rămăsese nimic.

Prietenii și colegii lui Edward Rain fuseseră primii care se prezentaseră să ceară rambursarea împrumuturilor pe care i le oferiseră.

Înțelegând că avea cinci persoane care depindeau de el, Oliver făcuse ceea ce trebuia făcut: renunțase la visul de a face carieră în botanică și se ocupase de sarcina aproape imposibilă de a păstra familia laolaltă cât timp reconstruia imperiul financiar al tatălui lui.

Era mulțumit că realizase ceea ce își propusese să facă. Plătise până la ultimul banii datorăți celor care investiseră în tatăl lui. Imperiul pe care Oliver începuse apoi să îl construiască fusese mai vast și cu mult mai stabil decât cel pe care Edward îl moștenise și îl distrusese.

Cu doi ani în urmă, Oliver începuse să își lichideze pachetele de acțiuni. Una câte una, vânduse diversele companii pe care le achiziționase. Chiar dacă mai investea ocazional capital speculativ în unele operații interesante, recent lansate, precum Lyncroft Unlimited, cea mai mare parte din banii lui Oliver erau plasați în investiții sigure, nespectaculoase, care prezentau un risc scăzut sau egal cu zero.

Deși existența unor sume uriașe de bani nu putea fi ignorată, Oliver reușise să se elibereze de activitățile zilnice intense de supraveghere care fuseseră necesare în anii cât își construise imperiul financiar.

Oliver găsea satisfacție în gândul că frații și surorile lui erau bine lansați pe diversele lor drumuri în viață. Heather terminase Facultatea de Medicină. Valerie absolvise facultatea și era angajată drept curator la foarte prestigiosul muzeu privat Eckert Museum.

Gemenii, Nathan și Richard, tocmai începuseră primul an de facultate la Universitatea Washington. Ambii susțineau că intenționau să urmeze masterate în administrarea afacerilor. Oliver spera în sinea lui că aveau să se răzgândească până ajungeau în ultimul an. În ceea ce-l privea, îi displicuse dintotdeauna lumea afacerilor. Faptul că se bucurase de succes în această lume nu îl determinase să își schimbe părerea despre ea.

Cât despre Sybil, ea era ocupată cu șirul ei nesfârșit de activități în scopuri caritabile și diverse evenimente sociale. Datorită lui Oliver, făcea parte din lumea în care aspirase dintotdeauna să ajungă.

Își făcuse datoria față de familia lui, concluzionă Oliver. Și avea să și-o facă și în continuare. Familia era pe primul loc. Dar era timpul să se ocupe și de câteva obiective personale. Era timpul să se căsătorească.

- Crede-mă, Sybil, sunt perfect conștient de faptul că am o familie, spuse Oliver. Dar nu e chiar la fel ca a avea o soție și copii ai mei.

- Las-o baltă. Nu încerca să mă convingi că te-a cuprins brusc o nevoie copleșitoare de a deveni un soț și tată devotat.

- Relaxează-te. Oliver întinse mâna și mângâie frunzele lungi ale unei ferigi sabie aflate în apropiere. Sunt bani suficienți să ajungă pentru toată lumea. Nathan și Richard nu vor avea de suferit financiar dacă decid să am și eu copii. Știi că voi avea întotdeauna grijă de ei și de surorile mele. Tot așa cum voi avea întotdeauna grijă și de tine. Am încheiat o înțelegere, noi doi. Ții minte?

Replica lui o lovi adânc. Sybil se coloră într-o nuanță urâtă de roșu.

- Naiba să te ia, Oliver Rain.

Oliver îi întâlnește privirea și fu satisfăcut să constate că Sybil își amintea ziua când încheiaseră pactul lor imoral.

- Știu exact ce crezi despre mine, Sybil. Nu e important. Dar ar fi bine să îți atrag atenția că doresc să te porți civilizată cu Annie. Nu vreau să o superi.

- Să o supăr? Sybil se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Ea nu știe că te căsătorești cu ea doar pentru a pune mâna pe compania fratelui ei? Dacă nu știe, înseamnă că e incredibil de naivă.

- Tu nu înțelegi nimic din situația asta. Prin urmare, îți cer să-ți păstrezi părerea pentru tine.

Un zâmbet lent, malițios, apăru pe buzele lui Sybil.

- Ei, ei, ei. Toate se-ntorc. Acum șaisprezece ani m-ai acuzat că mă căsătoresc cu tatăl tău pentru banii lui. Și acum iată-te pe tine căsătorindu-te cu o femeie pentru a prelua controlul asupra afacerii pe care a moștenit-o. Nu e fascinant? Cât va dura până să afle că a fost trasă pe sfoară, și nu doar într-o singură privință?

- Ca de obicei, ai reușit să stai mai mult decât erai bine-venită.

Oliver luă o mistrie mică și se întoarse la lucru.

- Nu-ți face griji, plec. Sybil porni spre ușa serei. Se opri la capătul îndepărtat și îi aruncă o privire peste umăr. Încă ceva, Oliver. Știi că Valerie are un nou iubit?

- Nu.

Nu îi plăcea torsul de încântare din vocea lui Sybil.

- Cred că s-ar putea să fie ceva serios de data asta. Are toate simptomele unei femei îndrăgostite.

- Va veni cu el la mine dacă e serios.

Sybil zâmbi ca o felină.

- Nu te-aștepta să vină să-ți ceară aprobarea pentru el. Știe deja că nu o să-l plăci.

- Un alt artist fără loc de muncă? întrebă Oliver prea puțin îngrijorat.

-Nu. Provine din mediul academic. Predă istoria artei la universitate. Sybil făcu o pauză doar cât să fie sigură că se bucura de întreaga lui atenție. Numele lui e Carson Shore.

Oliver încrămeni.

-Exact, Oliver. Sora ta iese cu fiul lui Paul Shore. E chiar înduioșător, nu-i așa? Îmi amintește de povestea lui Romeo și Julieta. Foarte romantic. Crezi că Valerie și Carson vor reuși să unească cele două case învrăjbite, Shore și Rain, după toți acești ani?

Sybil se duse la ușă și o închise cu zgomot.

Oliver rămase în tăcere în mijlocul ferigilor lui și rememoră ziua când el și Sybil își declaraseră război.

Trecuse atât de mult timp, își spusese el. Șaisprezece ani. Uneori părea o veșnicie. Alteori părea că nu se întâmplase mai târziu de ieri.

Avea douăzeci și unu de ani și era student la Secția de botanică a Universității Washington. Aștepta nerăbdător să ajungă la un masterat și eventual un doctorat în domeniul pe care și-l alesese. Imaginația îi fusese captivată de perspectiva de a desluși miliardele de mistere din lumea plantelor.

Visase să exploreze cele câteva păduri tropicale și jungle exotice încă rămase pe planetă. Plănuise să își petreacă viața scotocind prin păduri seculare pentru doar câteva dintre milioanele de secrete încă ascunse temeinic în ele. Știa că existența secretelor era certă. Toți botaniștii știau acest lucru.

Adânc ascunse în acele lumi antice de verdeață învăluite într-un amurg nesfârșit se aflau lecurile pentru boli înspăimântătoare, idei pentru a reuși hrănirea unei populații din ce în ce mai numeroase, răspunsuri la întrebări despre natura fundamentală a vieții. Cu mult timp în urmă! Oliver hotărâse să facă parte din aventura care îi aștepta pe savanți care se dedicau dezvăluirii acelor secrete.

Oliver locuia în campusul universității din anul doi de facultate. Plecase din casa mare de pe Mercer Island

nu doar fiindcă voia să fie aproape de bibliotecile, laboratoarele și serele universității, ci și fiindcă tot atunci tatăl lui, Edward, hotărâse să se însoare cu o femeie care avea doar jumătate din vârsta lui.

Sybil îi displăcuse lui Oliver din prima clipă în care o văzuse. Avea pe atunci douăzeci și opt de ani și era la apogeul frumuseții ei. Îi aruncase o singură privire și fusese sigur că se căsătorise cu tatăl lui, în vârstă de cincizeci și șapte de ani, pentru averea familiei Rain.

Dar Oliver își dăduse seama în același timp, grație intuiției ce avea să îl ajute atât de bine în domeniul afacerilor, că nu avea nici un rost să încerce să își convingă tatăl că fusese ales de soț doar pentru bani.

Edward fusese dintotdeauna un personaj distant, rece în cel mai bun caz. Dedicase mult mai multă atenție obținerii banilor decât soției și copiilor lui. Oliver și surorile lui mult mai mici, Heather și Valerie, învățaseră de la mama lor lecțiile despre unitate și dragoste în familie. Moartea lui Mary Rain într-un accident de mașină, cu doi ani înainte ca Oliver să termine liceul, fusese devastatoare pentru toți cei trei copii.

În momentele lui mai optimiste, Oliver își spusese că era totuși posibil ca parteneriatul dintre Sybil și tatăl lui să funcționeze. Dacă Sybil era dispusă să joace rolul de mamă iubitoare pentru Heather și Valerie în schimbul statutului social și financiar pe care îl obținuse prin căsătoria cu Edward, Oliver era dispus să își păstreze părerile pentru sine.

Heather și Valerie, la fragedele vârste de zece, respectiv, doisprezece ani, o acceptaseră pe Sybil surprinzător de ușor. Un an mai târziu, când se născuseră gemenii, Nathan și Richard, Heather și Valerie își acceptaseră cu naturalețe și frații mai mici. Nimeni nu o putea înlocui pe Mary Rain, dar familia părea să funcționeze fără probleme.

În acea după-amiază fatidică Oliver hotărâse, dintr-un impuls de moment, să vină cu mașina până la casa cea mare de pe Mercer Island pentru a le face o vizită

surpriză surorilor și fraților lui mai mici. Își parcase mașina pe aleea lungă și intrase în casă pe o ușă laterală, cu propria cheie.

Își dăduse seama că ceva era în neregulă încă de când pusese piciorul în casa cufundată într-o tăcere prea deplină. Nu văzuse nici urmă de menajeră, surorile lui sau oricine altcineva, dar simțise că locuința nu era goală.

Primul gând al lui Oliver fusese că în casă se afla un spărgător. Urcase în fugă scările, în liniște, pentru a verifica dormitoarele. După ce îi găsisese pe gemeni dormind teferi în propria cameră, coborâse pe hol.

O descoperise pe Sybil în luxosul dormitor principal. Era în pat și nu era singură. Bărbatul gol care zăcea cu membrele împletite cu ale ei pe așternuturile de satin albastru-deschis fusese la fel de surprins la vederea lui Oliver ca Oliver la vederea lui.

- Rahat! Bărbatul se rostogolise din pat și își luase hainele. Ce dracu' e asta? Hei, eu am tăiat-o, omule. Nu mi-a pomenit niciodată nimic despre tine. Zicea că bătrânul ei e complet ramolit, jur.

Sybil se agățase de cearșaf.

- O, Doamne. Oliver.

Fără un cuvânt, Oliver se răsucise pe călcâie și, ieșind pe ușă, coborâse la parter. Se retrăsese în camera de zi, oprindu-se lângă fereastră. Petrecuse timp îndelungat cu privirea ațintită asupra lacului Washington. Pe când venise și Sybil, cu un aer circumspect, Oliver luase o decizie.

- Ascultă, Oliver, începuse Sybil speriată, eu și tatăl tău avem o înțelegere.

- Bună înțelegere.

- Relația dintre mine și Edward nu te privește.

- Așa crezi? o provocă Oliver ușor. Dar copiii?

- Crezi că nu-mi pasă de copii? I-am oferit lui Edward doi fii, nu-i așa?

- Chiar așa a fost?

Ea făcuse ochi mari de groază:

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu îndrăznești să sugerezi că Nathan și Richard nu sunt copiii lui Edward. Jur că sunt ai lui.

- Din fericire pentru tine au moștenit ochii și părul lui, la fel ca mine, nu-i așa? Altfel s-ar pune problema de analize de sânge în momentul de față.

- Ticălosule, șoptise ea. Ochii ei frumoși se umpluseră de lacrimi. Nu înțelegi. Greg e bărbatul pe care îl iubesc. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aș fi căsătorit cu el.

- Ce anume a fost altfel? întrebuse Oliver rece. Nu era suficient de bogat pentru tine?

- E căsătorit, naiba să te ia. Făcuse un pas în față. Oliver, te rog, ascultă-mă. Ești prea tânăr ca să știi despre ce e vorba.

- Te înșeli amarnic. Știu exact despre ce este vorba. L-ai trădat pe tatăl meu și familia lui. Iar acum a sosit momentul să înțelegi exact cum vor decurge lucrurile de-acum înainte.

- La ce te referi?

- Nu vreau ca Heather și Valerie să treacă din nou printr-o experiență tulburătoare emoțional. Sau obișnuit cu tine și ar fi derutate și rănite dacă ai pleca. Fetele au nevoie de mame.

- Nu plec, țipase Sybil.

- Nathan și Richard au dreptul să își cunoască tatăl. Dumnezeu știe că nu e prezent prea mult, dar l-ar vedea și mai rar dacă i-ai lua de aici. Oliver strânse din dinți. Băieții au nevoie de tați.

- Naiba să te ia, Oliver, nu-i iau de aici.

- Totodată, copiii au nevoie să creadă că mamele lor sunt niște îngeri. Oliver ignorase expresia de disperare din ochii lui Sybil. Așa că, pentru binele fraților și soroților mele, nu am să-i spun tatălui meu ce-am văzut în după-amiaza asta decât dacă mă obligi tu să o fac.

Scânteii de speranță și de teamă se aprinseră în ochii lui Sybil.

- Ce vrei de la mine?

- Să accepți un pact. Dă-i tatălui meu ceea ce a cumpărat și a plătit, o soție loială și o mamă pentru copiii lui, iar tu te vei alege cu banii și poziția socială pe care ți le-ai dorit de la căsnicia asta. Dar dacă o mai iei pe arătură chiar și o singură dată de acum încolo, Sybil, jur că voi avea grijă ca tata să afle exact cu ce fel de târfă s-a căsătorit.

- Nu sunt o târfă! urlase Sybil. Nu înțelegi ce există între mine și Greg.

- Mă doare în cot de ce există între voi doi. Nu mă interesează decât familia asta. Știm amândoi că tata ți-ar întoarce spatele într-o secundă dacă ar afla că te culci cu alții. Deci batem palma?

- Edward nu te-ar crede niciodată dacă ai încerca să îi spui despre azi după-amiază, spusese Sybil cu falsă bravadă.

- Vrei să verificăm asta? Sunt fiul lui. Îl cunosc mai bine decât îl vei cunoaște tu vreodată. Mă va asculta.

Oliver nu fusese sigur de acest lucru, dar descoperise în ziua aceea că avea un talent nebănuit până atunci de a juca la cacealma.

- Edward are încredere în mine.

- Ei bine, eu n-am să fac aceeași greșală, spusese Oliver. Am să te urmăresc ca un vultur câtă vreme faci parte din familia asta. Calcă strâmb o singură dată și poți să-ți iei adio de la porția ta din banii familiei Rain.

- Ticălos nenorocit și rece. Sybil începuse să tremure. Își ștersese lacrimile cu dosul palmei. Ce drept ai tu să te bagi în viața mea? Cine te crezi?

- Sunt omul care îți poate sfâșia cuibul confortabil pe care ți l-ai construit aici oricând am eu chef. Ține minte asta, Sybil. Fiindcă dacă aflu vreodată că nu ți-ai respectat partea ta din înțelegere, am să-ți trag covorul de sub picioare atât de rapid încât nici n-ai să-ți dai seama ce s-a întâmplat.

Sybil îl crezuse. Oliver văzuse acest lucru în ochii ei. Satisfăcut, ieșise din casă, urcase în mașină și plecase.

Un an mai târziu, Edward Rain dispăruse, luând cu el și legendara avere a familiei Rain și o sumă mare de bani aparținând altor persoane.

Când Oliver întorsese spatele propriilor lui speranțe și visuri de viitor și se concentrase pe misiunea de a face curat după dezastrul provocat de tatăl lui, se așteptase ca Sybil să caute un loc mai favorabil.

Însă ea nu o făcuse. Își dăduse seama, în primele șase luni, când toți vechii prieteni și colegi de afaceri ai lui Edward Rain întorseseră politicos spatele familiei Rain, că Oliver era cea mai bună șansă a ei.

Sybil era o femeie șireată. Avea nevoie de securitate nu doar pentru ea, ci și pentru cei doi fii ai ei, încă mici. Oliver începuse în scurt timp să dea semne că era capabil, în cele din urmă, să îi dea înapoi tot ceea ce pierduse.

În ceea ce îl privea, Oliver avusese nevoie de cineva care să aibă grijă de surorile și de frații lui în timp ce el muncea ca un rob zi și noapte să refacă averea familiei. El și Sybil încheiaseră un nou pact. Aranjamentul funcționase. Sybil se ținuse de cuvânt și fusese răsplătită generos.

Oliver își respecta întotdeauna cuvântul dat.

Și nu își uita niciodată dușmanii.

Ceea ce îl aduse înapoi la problema noului iubit al lui Valerie. Dacă Sybil spunea adevărul, și nu avea motive să se îndoiască în cazul de față, Oliver știa că urma să fie nevoit să ia măsuri. Nu avea de gând să îi permită surorii lui mezine să se implice serios într-o relație cu fiul lui Paul Shore.

Oliver își notă în gând să discute cu Valerie. Avea să îi explice clar: Carson Shore era complet interzis.

Nu îi plăcuse niciodată povestea lui Romeo și a Julietei.

capitolul 4

-Annie, trebuie să-ți mărturisesc că am o mulțime de îndoieli în legătură cu planul ăsta al tău. De la bun

început nu m-a încântat ideea ta privind o căsătorie de conveniență. Dar acum, că efectiv ai de gând să te muți la el, încep să fiu de-a dreptul speriată.

- Calmează-te, Joanna. Totul o să iasă grozav. Ai să vezi. Eu și Oliver ne înțelegem reciproc perfect. Am stabilit luni toate detaliile. E foarte bun la detalii.

Annie tăie cu cuțitul o latură din capacul cutiei de ambalaj, întoarse cutia și își îndreptă atenția spre următoarea latură.

Ea și Joanna erau singure în încăperea din spate a magazinului Wildest Dreams. Asistenta lui Annie, Ella Presswood, se afla în față, ocupându-se de doi designeri de interior veniți la cumpărături pentru clienții lor.

Mai rămăsese mai puțin de o oră până când Annie trebuia să ajungă la tribunal pentru nuntă. Oliver o sunase în dimineața aceea să îi spună că avea să trimită o mașină după ea. Când ea protestase, argumentând că putea să străbată pe jos cele câteva cvartale de la buticul ei din Pioneer Square până la tribunal, el îi ignorase politicos protestele. Mașina avea să ajungă la ora trei fix, îi spusese. Annie fusese prea ocupată cu un client în acel moment pentru a continua să se împotrivească.

- Nu știu. Joanna își frânse mâinile. Pur și simplu nu știu. Mă neliniștește teribil gândul că te vei muta în apartamentul lui. Rain are o reputație de om periculos.

- Am ajuns să-l cunosc destul de bine în ultimele câteva săptămâni, Joanna. Nu e câtuși de puțin periculos.

- Ți-ai pierdut mințile? Joanna se holbă la ea. Annie, nu ești obișnuită să ai de-a face cu genul ăsta de bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e un alt Arthur Quigley sau Melvin Finch. Rain nu e o pasăre rănită care are nevoie să fie salvată.

- Știi asta. Nu încerc să îl salvez pe Oliver. El o să mă salveze pe mine.

- Mă îndoiesc sincer că Oliver Rain a salvat vreodată ceva în afară de averea familiei Rain, în toată viața lui, bombăni Joanna.

Annie tăie încă o latură a ambalajului și aruncă o privire peste umăr. Expresia Joannei era la fel de îngrijorată ca tonul ei. Pe fața ei frumoasă era vizibilă tensiunea, iar în ochii ei blânzi licărea neliniștea.

Annie o plăcuse pe Joanna, care era manager într-o firmă de succes din centru ce se ocupa de managementul proprietăților, încă din prima clipă în care fratele ei le făcuse cunoștință. Annie intuise imediat că Joanna era capabilă de genul de dragoste și devotament neclintit pe care le merita Daniel. Joanna era la fel de singură pe lume ca Daniel și Annie; tânjea să facă parte dintr-o familie.

Părul auriu și ochii albaștri ca de zână îi dădeau Joannei un aspect înșelător de diafan. Dar Annie știa că dincolo de acea suprafață exista o tărie de cremene. Acea forță interioară ieșise la iveală în zilele de după aflarea veștii despre dispariția lui Daniel. Joanna era la fel de convinsă ca Annie că Daniel era încă în viață.

- Nu-ți mai face griji, spuse Annie blând. Eu și Oliver înțelegem amândoi că această căsnicie e un parteneriat de afaceri. Nu o să mă agreseze ca să-și ceară drepturile maritale, sau cum li s-o fi zicând în zilele noastre.

- De unde știi asta? întrebă Joanna.

- Așteaptă să-l cunoști. Vei înțelege. Annie tăie și ultima latură a capacului și aruncă o privire în cutie. Înăuntru se profila un obiect masiv învelit în folie cu bule de aer. Un ochi de smarald scânteie spre ea de sub plastic. Grozav. E leopardul. Nu eram sigură ce am să primesc când am făcut comanda. Tipul care confecționează animalele astea cloisonné e ușor imprevizibil. Încă încerc să găsesc un client pentru elefant.

- Annie, nu-ți mai face de lucru cu marfa cea nouă, spuse Joanna exasperată. E ziua nunții tale, iar eu am un sentiment înfiorător că ne îndreptăm spre un dezastru.

- Nu vorbi prostii. Annie băgă mâna în cutie, prinse leopardul înfășurat în folie și începu să îl tragă afară.

Te lași dusă de valul imaginației, Joanna. E din cauza stresului, presupun.

- Nu e stresul, scânci Joanna, e gândirea mea rațională care își reintră în sfârșit în drepturi. Ideea asta cu o căsătorie de conveniență este complet nebunească. N-ar fi trebuit niciodată să te las să o duci la bun sfârșit. Nu știi ce m-a apucat. Probabil îmi pierdusem mințile de te-am lăsat să mă convingi.

- E o idee genială și o să funcționeze foarte bine. Annie scoase pe jumătate leopardul din cutie. Deja funcționează. Toată dimineața am primit telefoane de la investitorii și creditorii lui Daniel, întrebându-mă dacă este adevărat că Oliver Rain va deține mâine-dimineață jumătate din Lyncroft Unlimited. Când le-am spus că e adevărat și că va prelua controlul întregii afaceri, toți au părut incredibil de ușurați.

- Tu ești cea pentru care îmi fac griji, Annie, nu compania. Ascultă, încă nu e prea târziu să anulezi toată treaba. Spune-i lui Rain că te-ai răzgândit.

- Dar nu m-am răzgândit. Am făcut analizele de sânge și tot tacâmul. Te vei bucura să afli că suntem amândoi extrem de sănătoși, apropo.

- Nu mă îngrijora sănătatea ta.

- Ei bine, nu ai nici un alt motiv de îngrijorare. Annie prinse mai bine ambalajul de folie cu bule și mai trase leopardul încă vreo câțiva centimetri afară din cutie. Eu și Oliver vom fi colegi de apartament o vreme. Asta-i tot.

- Annie, e unul dintre cei mai puternici bărbați din Northwest, și nimeni nu pare să știe prea mult despre el. S-ar putea să fie, ei bine, știi tu, ciudat sau ceva de genul.

- Chiar e.

- Ciudat?

- Aha.

- O, Doamne.

- Dar într-un fel interesant, dacă știi la ce mă refer.

Annie reușise să scoată leopardul învelit în plastic aproape complet din cutie.

- Nu, nu știi la ce te referi! izbucni Joanna. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare o idee mai proastă. Trebuie să anulezi nunta.

- Nu am de gând să o anulez. Căsătoria asta e cea mai bună șansă a noastră de a ține lucrurile pe linia de plutire până se întoarce Daniel, știi și tu asta.

- Cel puțin așteaptă până se întoarce Barry Cork din deplasarea în California.

- Decizia asta nu-i aparține lui Barry. Compania e în mâinile mele, și trebuie să îmi asum responsabilitatea pentru soluția pe care am găsit-o pentru a o salva.

- Te rog, spuse Joanna cu disperare. Știu că faci asta cel puțin parțial pentru mine și copilăș. Dar nu vreau să-ți asumi un asemenea risc pentru noi.

- O fac și pentru Daniel.

- Nici Daniel nu ar fi vrut să faci ceva atât de drastic.

- Nu e drastic. Nu realmente. E o manieră simplă și rezonabilă de a rezolva situația. Pentru ultima dată, Joanna, nu-ți mai face griji. Oliver Rain nu va fi o problemă.

- Îmi tot repeți asta, dar de unde știi? Ce te face să crezi că vei fi în siguranță în apartamentul lui? Dacă se dovedește a fi un obsedat sexual?

- Un obsedat sexual? Oliver Rain?

Annie începu să rânjească. Nu se putea abține. Stătu acolo, ținând în mâini ambalajul greoi ce conținea leopardul, și se lăsă purtată de o viziune a lui Oliver Rain ca obsedat sexual. Rânjetul i se transformă în râs. Era prima dată când râdea de când dispăruse fratele ei. Nici o șansă.

- Ce te face atât de sigură de asta? o sfidă Joanna.

- Pur și simplu nu e genul. Annie făcu un efort să își stăpânească chicotele. Oliver îmi amintește de un călugăr medieval.

- Un călugăr.

- Știi tu, unul dintre acei tipi foarte controlați, foarte severi, care nici într-o mie de ani nu s-ar lăsa ispitiți

de pasiuni lumești ordinare cum ar fi poște trupești, răzbunare și lăcomie.

Annie reuși în sfârșit să scoată leopardul cu totul din cutie. Îl puse jos pe podea și începu cu grijă să îndepărteze folia cu bule.

- Din câte spune lumea, Oliver Rain nu e nicidecum un sfânt, o avertiză Joanna.

- Pentru ultima dată, nu-ți mai face griji. Dumnezeule mare, uită-te la el, Joanna. Nu e superb?

Annie examinează încântată leopardul cloisonné de mari dimensiuni. Figurina se înălța aproape până la talia ei. Ornamentul cloisonné exotic și complicat era realizat din auriu și verde cu turcoaz pe fundal negru. Spectaculoasa bestie avea ochi verzi strălucitori și purta o zgardă cu pietre prețioase.

- Annie, te rog, ascultă-mă.

- E minunat, declară Annie. Știi ce, chiar mi-l pot imagina în camera de lucru a lui Oliver. Poate am să i-l ofer drept dar de nuntă.

- Poate am să accept, spuse Oliver încet din pragul ușii.

Joanna icni panicată.

- Oliver.

Annie ridică rapid privirea și își văzu viitorul soț înălțându-se amenințător în spatele Joannei.

Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și o cămașă gri-deschis cu o cravată gri. Coama bogată de păr negru ca miezul nopții era prinsă la spate cu o panglică neagră. În ochii cenușii îi dansa o scânteie de umor. Annie avu senzația inconfortabilă că era posibil să fi auzit accidental comentariul despre asemănarea lui cu un călugăr medieval. Roșind intens, se grăbi să umple scurta tăcere jenantă ce se lăsase.

- Nu te-am auzit intrând, Oliver, spuse ea rapid. Ți-o amintești pe logodnica fratelui meu, nu-i așa? Ai cunoscut-o la petrecerea de logodnă.

- Desigur. Oliver înclină din cap. Mi-a părut extrem de rău să aflu despre dispariția lui Daniel.

- Se va întoarce, spuse Joanna rigidă.

- Așa sper, domnișoară McKenna. Oliver o privi întrebător. Vii cu noi la tribunal?

- Doar dacă nu reușesc să o conving pe Annie să renunțe la căsătoria asta.

Colțul gurii lui Oliver se curbă ușor. Îi aruncă o privire lui Annie.

- Nu știu de ce, dar cred că asta ar fi destul de dificil de realizat. Am impresia că Annie s-a hotărât.

- Cu siguranță așa e. Și ar fi bine să mergem, altfel vom întârzia. Annie ridică leopardul cloisonné cu ambele brațe și, într-un impuls de moment, îl aruncă spre Oliver. Poftim. E al tău dacă într-adevăr îl vrei.

- Mulțumesc. Oliver examinează bestia, ținând-o în brațe. Sunt sigur că vom găsi un loc pentru el.

Băgă leopardul sub un braț și dădu din cap pentru a le semnală lui Annie și Joanna să iasă înaintea lui pe ușă.

Annie se duse în partea din față a magazinului, oprindu-se pentru o clipă să îl prezinte pe Oliver lui Ella și celor doi designeri de interior care nu se sfiau să își arate curiozitatea. Apoi porni înainte prin micul ei butic ticsit cu obiecte neobișnuite, scandaloase și bizare.

Traversarea buticului Wildest Dreams semăna cu o plimbare prin podul unui colecționar excentric. Lui Annie îi plăcea la nebunie fiecare piesă din încăperea aglomerată. Fiecare fusese selectată sau comandată de ea cu mare grijă. Fiecare fusese făcută manual, fiind aleasă pentru propriul farmec indefinibil. Într-un colț se afla un blat de masă din sticlă gravată suspendat pe arpile a trei grifoni mari de alamă. Un alt colț adăpostea o colecție de cutii și cufere lăcuite cu modele complexe, puse unele peste altele.

Caruselul aurit populat cu diverse animale mitologice pe care încercase să i-l vândă lui Oliver scânteia pe un raft din apropiere. Lângă el se afla elefantul cloisonné. Un evantai uriaș decorat cu un model abstract era atârnat pe perete. Nu departe se afla un superb paravan

pliabil cu o reprezentare suprarealistă a unei jungle pictate pe cele trei panouri.

Annie aruncă o singură privire în urmă când ajunge la ușa de la intrare. Oliver Rain studia conținutul buticului *Wildest Dreams* cu un interes rece. Încă ținea leopardul sub braț.

Lui Annie îi trecu prin minte că Oliver părea să se potrivească perfect în acea încăpere plină de obiecte bizare și fantastice.

Odată ajunsă afară, pe trotuar, Bolt îi deschise politicos, dar fără nici o expresie, portiera limuzinei negre. Era îmbrăcat ca de obicei în costumul lui albastru formal. Azi purta ochelari de soare cu luciu de oglindă auriu ce îi ascundeau ochii, făcându-l să semene și mai mult cu un robot uman decât de obicei. Annie îi zâmbi ezitant în timp ce se chinui să urce pe bancheta din spate a uriașei mașini. Bolt nu îi răspunse la zâmbet.

Oliver îi dădu leopardul lui Bolt, în timp ce Joanna urcă, fără tragere de inimă, lângă Annie.

- Ai grijă de asta până ajungem acasă.

- Da, domnule Rain.

Bolt băgă leopardul în portbagaj, îl închise, apoi ocoli mașina și urcă la volan. O clipă mai târziu mașina se îndepărtă silențios de bordură.

- Impresionant, spuse Annie, în timp ce Bolt își croi drum cu abilitate prin traficul din centru. Foarte impresionant. Dar tot cred că ar fi fost mai ușor să mergem pe jos. Unde va parca Bolt? Nu va găsi loc pe stradă la ora asta.

- Îl plătesc pe Bolt să rezolve astfel de probleme, spuse Oliver.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Chiar cred că ar trebui să mai discutăm o dată înainte să ducem la bun sfârșit planul cu nunta, anunță Joanna.

- Apreciez grija ta, spuse Oliver. Dar mă tem că nu mai avem timp. Am fost asaltat cu telefoane de la cei mai importanți furnizori ai lui Daniel încă de ieri, când

s-a aflat vestea căsătoriei noastre. Toți mi-au spus că nu vor continua livrările decât dacă știu sigur că eu dețin controlul asupra companiei.

- Să recunoaștem, îi spuse Annie Joannei. Furnizorii și investitorii lui Daniel sunt toți niște porci misogini care nu cred că două femei pot ține o afacere pe picioare de capul lor.

- Nu faptul că sunteți amândouă femei e ceea ce îi îngrijorează, spuse Oliver. Ci faptul că nici una din voi nu are nici un fel de experiență sau pregătire în industria electronicelor sau în administrarea unei afaceri puternic competitive așa cum este Lyncroft.

- Chiar și așa, bombăni Annie, în timp ce Bolt opri limuzina în fața clădirii tribunalului. Cred că ar fi reacționat diferit dacă eu și Joanna am fi fost bărbați. Dumnezeu mare, cine sunt toți oamenii ăștia care ne așteaptă?

Oliver aruncă o privire prin geamurile intens fumurii.

- Familie.

- A ta?

Annie îi aruncă o privire rapidă, întrebătoare. Își dădu seama că, deși Daniel menționase în trecere familia Rain, nu și-l imaginase efectiv pe Oliver având rude adevărate.

- A mea. Oliver studie micul grup. Cei doi tineri din stânga sunt frații mei semivitregi, Nathan și Richard. Cele două femei din dreapta sunt surorile mele, Valerie și Heather. Nathan și Richard sunt la facultate. Valerie e curator asistent la Eckert Museum, iar Heather este medic.

Annie remarcă nota subtilă de mândrie din vocea lui.

- Sunt impresionată. Și femeia în costum de culoarea piersicii?

- Ea e Sybil, cea de-a doua soție a tatălui meu. Tonul lui Oliver deveni rece. Este mama lui Nathan și a lui Richard.

Annie îi aruncă o privire, dar nu reuși să deslușească nimic în ochii lui. Se întoarse să studieze tribul Rain

mai îndeaproape, în timp ce Bolt parcă limuzina într-o zonă cu oprirea interzisă.

Frații semivitreji ai lui Oliver erau gemeni. Amândoi erau chipeși și aveau constituția zveltă și grațioasă și părul de culoare închisă ce părea să fie specific bărbaților din familia Rain. Heather și Valerie erau la fel de atrăgătoare, deși aveau amândouă păr castaniu-auriu și trăsături mai blânde, mai puțin colțuroase.

Heather arăta din cap până în picioare ca o femeie de carieră cu tunsoarea scurtă și stilată și ochii serioși. Costumul ei scump de tweed, bine croit, avea o fustă strâmtă ce se oprea imediat sub genunchi.

Valerie era la fel de stilată și cu același aer de femeie de afaceri. Părul îi ajungea până la umeri.

Când Bolt deschise portiera, Annie își dădu seama că Sybil Rain era considerabil mai tânără decât s-ar fi așteptat. Probabil nu era decât cu câțiva ani mai mare decât Oliver. Era totodată o femeie remarcabil de atrăgătoare.

Annie decise că nimeni altcineva din clanul Rain nu avea talentul lui Oliver de a-și păstra expresia rece și indescifrabilă. Toți le priveau pe Annie și Joanna cu o curiozitate fățișă.

Annie își studie viitoarele rude prin alianță doar de formă și se bucură că se obosise să își ia rochia verde vânătoresc. Mânele lungi și amploarea fusteii până la jumătatea coapselor îi dădeau un aspect mai îngrijit decât dacă ar fi venit în pantalonii largi și puloverul pe care intenționase inițial să le poarte.

- Presupun că ar fi bine să faci câteva prezentări înainte să intrăm, spuse Oliver.

El o prinse pe Annie de braț și o conduse spre restul familiei Rain. Joanna veni în urma lor, afișând un aer extrem de nefericit.

Strânsoarea posesivă a lui Oliver pe brațul lui Annie atrase atenția deplină a familiei lui. La unison, toți își luară privirile de la Joanna, fixându-le asupra lui Annie. Ochii lui Sybil se îngustară.

- De la Oliver te poți aștepta să apară cu o mireasă surpriză, spuse Heather, strângând mâna lui Annie. Nu ne dă niciodată nici un indiciu despre ce are de gând să facă sau când o s-o facă.

- Și încă ce surpriză, murmură Valerie. Îi aruncă fratelui ei o privire speculativă. Noi, restul, trebuie să ne prezentăm cu potențiali soți să obținem aprobarea lui. Dar Oliver, aparent, nu a simțit că are nevoie să obțină aprobarea noastră pentru propria lui căsătorie. Nu-i nicidecum corect, frățioare.

- Nu prea are rost să fii capul familiei dacă nu poți să-ți aprobi singur mireasa, nu-i așa, Oliver?

Richard îi rânji fratelui său în timp ce strânse mâna lui Annie.

- Da, bătrânul Oliver merită câteva beneficii în calitate de șef al clanului. Îl lăsăm să scape nepedepsit pentru că și-a ales singur mireasa, adăugă Nathan vesel. Mie mi se pare că s-a descurcat bine.

Sybil zâmbi fără prea multă căldură și veni în față.

- Oricum nu prea avem de ales, nu-i așa? Bine ai venit în familie, domnișoară Lyncroft. Sper sincer că știi ce faci căsătorindu-te cu Oliver.

- Annie știe exact ce face, spuse Oliver rece. Nu-i așa, Annie?

- Cu siguranță, confirmă Annie.

Simțea intens mâna mare a lui Oliver strânsă pe brațul ei. O ținea ca și cum ar fi crezut că era posibil să încerce să fugă.

Nathan se uită la Oliver.

- Ar fi foarte bine să te avertizez că nu ți se va permite să pleci pe furiș după nuntă. Am plănuit și noi o mică surpriză.

- Așa e, spuse Heather. Îi zâmbi lui Oliver. Nu-ți face griji. Doar o mică recepție. Exclusiv cu membrii familiei. Știm că voiai să păstrezi discreția, dar nu te poți aștepta să îți ignorăm nunta complet.

- În fond, spuse Sybil tărăgănat, căsătoria ta e un eveniment major în familie, Oliver.

Oliver acceptă vestea aparent cu resemnare.

- Nu mă deranjează, dacă nu o deranjează pe Annie.

- Ei bine, spuse Annie prudentă, chiar nu intenționasem să fac mare tam-tam în privința asta. E doar o mică nuntă, în fond.

Toată lumea, inclusiv Oliver, se uită la ea.

- Doar o mică nuntă? repetă Sybil sec. Ei, haide, Annie. E ceva mai mult de atât, nu-i așa? Te căsătorești cu unul dintre cei mai bogați oameni din stat. Unii ar putea spune că acest gen de alianță e mai degrabă un parteneriat de afaceri decât unul romantic.

Annie roși.

- Cred că suntem gata.

Oliver porni în față, trăgând-o pe Annie după el.

- Da, hai să terminăm odată cu asta, murmură Annie.

Formalitățile se desfășurară ca în ceață, din punctul ei de vedere. Își dădu seama că Joanna stătea într-o parte, aruncându-i priviri îngrijorate pe tot parcursul scurtei ceremonii, și fu foarte conștientă de grupul de rude ale lui Oliver așteptând în apropiere. Dar cel mai intens simți prezența lui Oliver. Părea foarte masiv și substanțial așa cum stătea acolo lângă ea.

Apoi totul se termină, și Annie oftă ușurată când se întoarseră toți afară pe trotuar. Tocmai își spunea că făcuse ceea ce trebuia și că această căsătorie era singura soluție viabilă de a păstra compania lui Daniel când o cameră îi apăru brusc în față.

- Cum vă simțiți ca doamna Oliver Rain? O femeie cu privirea dură ridică un microfon. Căsătoria aceasta are vreo legătură cu faptul că fratele dumneavoastră a dispărut?

Annie își dădu seama brusc că ea și Oliver erau înconjurați de o mână de reporteri. În jurul lor era plin de microfoane și minicamere video.

- Domnule Rain, de cât timp vă cunoașteți?

- E adevărat că veți prelua imediat controlul asupra Lyncroft, domnule Rain?

- E adevărat că acum dețineți jumătate din Lyncroft Unlimited?

Oliver se uită la bărbatul care pusese ultima întrebare.

- Da.

- Sunteți partener în firmă, deci?

- Partener cu pachet majoritar? Întrebă un alt reporter. Ce înseamnă asta pentru companie?

- Înseamnă, spuse Oliver calm, în timp ce Bolt le croia drum prin mulțime, că Lyncroft Unlimited e stabilă și în siguranță. Vom continua să implementăm conform programului stabilit planurile lui Daniel Lyncroft de a scoate noua tehnologie a companiei pe piață.

- Asta va fi o veste bună pentru cei care au investit în Lyncroft, spuse o femeie rapid. Puteți să ne spuneți dacă vor apărea întârzieri din cauza dispariției lui Daniel Lyncroft?

- Nu va exista nici o întârziere, spuse Oliver. Iar acum va trebui să ne scuzați. Dacă mai aveți întrebări, mâine puteți lua legătura cu Departamentul de relații publice al firmei Lyncroft.

- Dar, domnule Rain...

- Stați o clipă, domnule, e o știre financiară majoră pentru Northwest. Existau zvonuri că se fac presiuni asupra Lyncroft în vederea unei vânzări sau fuziuni.

- Nu mai e cazul, spuse Annie rapid.

- Nu, confirmă Oliver. Nu mai e cazul.

Richard surprinse privirea lui Oliver.

- Voi doi mergeți cu limuzina. Pe Joanna o luăm cu noi. Ne vedem la apartament.

- În regulă, consimți Oliver.

Bolt termină de croit drum prin vârtejul de reporteri pentru Oliver și Annie. Se aflau la doi metri de limuzina ce îi aștepta când de la colțul cvartalului răsună un strigăt:

- Annie! Annie, ce naiba se petrece aici?

Annie întoarse capul auzind vocea familiară. Barry Cork gonea pe trotuar. Părul lui castaniu scurt era ciufulit ca și cum și-ar fi înfipt înnebunit degetele prin el.

Pe fața frumoasă avea întipărită o expresie devastată. Cravata îi fâlfâi peste umăr, iar diplomatul i se lovi de coapse când se năpusti spre ea.

- Barry. Ce cauți aici? Annie zâmbi când acesta se apropie. Credeam că vei fi în California încă vreo câteva zile. L-ai cunoscut pe Oliver Rain?

Barry se opri, gâfâind, exact când Oliver și Annie ajunseră la limuzină.

- Nu, dar am auzit de el. Îi aruncă o scurtă privire lui Oliver, apoi se întoarse panicat spre Annie. Ce se întâmplă aici? E adevărat că tocmai te-ai căsătorit cu el?

- Da, și totul va fi bine, Barry.

Annie îi observă pe Joanna și pe membrii familiei Rain venind în față să îi înconjoare și, astfel, să țină la distanță reporterii curioși. Mâna lui Oliver se strânse pe brațul ei.

- Ce dracu' îți închipui că faci? șuieră Barry încet. Îi aruncă din nou o privire dură lui Oliver. Ai înnebunit? I-ai dat jumătate din compania ta, nu-i așa?

- Barry, ascultă, pot să explic...

- De asta s-a căsătorit cu tine. Ca să pună mâna pe Lyncroft Unlimited.

- Ai înțeles pe dos, spuse Annie. Am să-ți explic mai târziu.

Bolt ținea portiera limuzinei deschisă. Oliver începu să o împingă pe Annie înăuntru.

Barry o prinse de braț. Privirea îi era înnebunită.

- Te-ai țicnit? Nu înțelegi ce se petrece aici? Oliver Rain tocmai a preluat compania ta.

- Încetează, Barry, spuse Annie, având grijă să vorbească încet pentru a nu fi auzită accidental de reporteri și de restul familiei Rain. Devii isteric. Lyncroft e perfect în siguranță. Deocamdată Oliver e partenerul meu. Asta-i tot.

- Așa crezi? întrebă Barry aprig. Crezi că este atât de simplu?

Oliver întinse mâna și desprinse degetele încleștate ale lui Barry de pe brațul lui Annie.

- la mâna de pe soția mea.

Barry își smuci mâna în spate ca și cum ar fi fost arsă. Dar privirea lui disperată nu se desprinsese nici o clipă de pe fața lui Annie.

- Întreabă-l ce s-a întâmplat cu un tip pe nume Walker Gresham. Insist, Annie. Întreabă-l.

- Să mergem, Annie.

Oliver o împinse blând, dar ferm, în limuzină. Bolt rămase aproape. Ochelarii lui cu luciu de oglindă reflectau fața deznădăjduită a lui Barry.

- Barry, nu înțeleg de ce ești atât de supărat. Totul va fi bine.

Annie se întrerupse când Oliver o băgă în mașină și se strecură lângă ea.

Barry se aplecă și se sprijini de spatele mașinii când Bolt dădu să închidă portiera.

- Annie, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă. Acum cinci ani un bărbat pe nume Walker Gresham era partener într-o companie pe care a preluat-o Rain. Gresham a murit la câteva luni după preluare. Au existat zvonuri, Annie. Auzi? Au existat zvonuri cum că moartea lui Gresham nu a fost un accident...

Portiera mașinii se închise cu forță. Bolt urcă la volan într-o fracțiune de secundă și câteva momente mai târziu limuzina se îndepărtă de trotuar.

Annie întoarse capul să arunce o privire prin lunetă. Barry stătea pe trotuar arătând de parcă ar fi ajuns prea târziu la o înmormântare, nu la o nuntă.

capitolul 5

- Cred că leopardul se potrivește bine aici.

Oliver se lăsă pe spate în scaun, își împleti degetele și studie satisfăcut statueta cu pietre prețioase.

Întâmplător, bestia exotică arăta într-adevăr foarte firesc în camera lui de lucru. Dar ar fi instalat-o acolo și dacă ar fi arătat la fel de ridicol ca elefantul și caruselul.

Leopardul cloisonné era, în fond, un dar din partea miresei lui.

Mireasa lui.

Savură sentimentul profund de satisfacție pe care îl trăia încă de când ieșise din clădirea tribunalului cu Annie lângă el.

- Ești sigur?

Annie studie leopardul cu o expresie nesigură.

- Da. Oliver zâmbi ușor. Se potrivește foarte bine cu încăperea.

Privirea lui alunecă dincolo de leopard și se opri pe fereastra întunecată și bătută de ploaie. Era aproape ora opt, iar el și Annie rămăseseră în sfârșit singuri. Credea că își ascunsese bine nerăbdarea în ultimele câteva ore, cât timp familia organizase recepția surpriză. Recunoștea în sinea lui că fusese neașteptat de înduioșat de eforturile lor, dar fusese ușurat când plecase toată lumea, inclusiv Bolt, cu câteva minute în urmă. Seara aceea era, în fond, noaptea nunții lui.

- Ei bine, cu asta am scăpat de formalități. Annie lăasă să-i scape un oftat ușor și se cufundă din nou în scaun. Nu te supăra, dar aveam impresia că familia ta nu o să mai plece odată.

- Începeam să cred că va trebui să-l pun pe Bolt să-i scoată afară, spuse Oliver.

- E de înțeles că și-au dorit să sărbătorească, presupun. Ei cred că această căsătorie e adevărată. Apropo, unde a dispărut Bolt? În vreun dulap, ceva?

- Bolt are un apartament doar al lui la etajul șase al acestei clădiri.

Oliver ascunse scânteia de iritare pe care comentariul neglijent al lui Annie despre căsătoria lor îl trezise în el. Se întrebă cât avea să dureze până când ea avea să-și dea seama că el intenționa serios să facă acea căsătorie foarte, foarte reală.

- Oh. Annie coborî privirea spre mâna ei și tresări ușor. Cerule, aproape am uitat. Poți să-ți iei inelul înapoi acum. Ceremonia s-a încheiat.

Dădu să-și scoată verigheta simplă de aur.

- Nu crezi că ar fi mai bine să îl porți? Așa se obișnuiește, să știi.

Și era suficient de tradiționalist cât să își dorească să își vadă soția purtând la vedere simbolul loialității ei față de el.

- Nu mă gândisem că va trebui să port un inel tot timpul. Chiar crezi că e necesar?

- Da. Nu trebuie să dăm naștere la speculații în momentul de față. Căsnicia trebuie să pară solidă și sigură.

Annie studie inelul nesigură.

- Presupun că n-are cum să strice.

- Va confirma și întări căsătoria.

Se întinse peste birou și îi prinse mâna într-a lui. Degetele ei erau delicate, grațioase, pe deplin feminine. Simți un mic tremur străbătând-o când o atinse. O senzație de posesivitate primitivă îl străbătu fulgerător. Nu se înșelase în privința ei. Îl dorea.

Era a lui, își spuse Oliver triumfător. Aproape.

Oliver îi puse ferm verigheta de aur înapoi pe deget. Odată aceasta ajunsă la locul ei, Annie dădu imediat să își smulgă mâna din strânsoarea lui. El căută un pretext să o țină în continuare.

- Vino cu mine.

Oliver se ridică, continuând să îi strângă ferm mâna într-a lui, și ocoli marginea biroului.

- Unde mergem?

Ridică privirea spre el cu un amestec de trezire senzuală și nesiguranță în ochii ei mari. Încă mai încerca să pretindă că nu era decât un parteneriat de afaceri.

Oliver își dădu seama că, în ciuda impulsivității ei fermecătoare și a planurilor ei îndrăznețe pentru a salva compania fratelui ei, Annie nu era complet sigură de ea însăși în seara aceea. Această revelație îl amuză și îl făcu să se simtă ciudat de indulgent. Avea să fie răbdător cu ea, își promise.

- Vreau să-ți arăt ceva pe acoperiș, spuse Oliver blând.

O trase în picioare și porni spre ușă. Era jalnic de conștient de corpul lui semiexcitat. Începea să se întărească în pofida tuturor eforturilor lui de a se stăpâni. Pur și simplu avea să fie nevoit să îndure chinurile unui bărbat nesatisfăcut în noaptea aceea, își spuse. Era prea devreme, mult prea devreme să o seducă pe Annie.

- Mergem să ne uităm la luminile orașului? întrebă Annie puțin prea vioaie în timp ce el o conduse în sus pe scările ce duceau la ușa spre acoperiș.

- Nu.

Păstră mâna ei închisă strâns într-a lui, curios să vadă cum avea să reacționeze la seră. Ceva îi spunea că avea să îi placă. Nu își dorise niciodată să se laude cu jungla lui privată în fața nimănui până atunci, dar acum voia să vadă cum arăta Annie în mijlocul ferigilor lui.

- Oliver, nu vreau să ai impresia că, doar fiindcă suntem oarecum căsătoriți, trebuie să mă distrezi, spuse Annie sinceră, tropăind grăbită lângă el. Chiar nu vreau să-ți deranjez cu nimic rutina normală de seară.

El îi ignoră comentariul și deschise ușa spre acoperiș. Uriașa seră se profila în întuneric, pereții ei de sticlă reflectând luminile bătute de ploaie ale orașului.

- Ce-i asta? întrebă Annie.

Curiozitatea luase brusc locul umbrei de teamă din vocea ei.

- Lumea mea privată.

Oliver se opri la panoul de comandă ca să aprindă luminile, apoi deschise ușa serei. Mirosurile primordiale de pământ umed și plante în creștere îi învălui.

- Uau. Annie inspiră adânc, pășind în atmosfera umeză și studiind frunzișul de un verde vibrant din jurul ei. E fantastic, Oliver. Nu am văzut niciodată ferigi atât de spectaculoase. Arată ca o felie dintr-o pădure tropicală.

- M-am gândit eu că o să-ți placă.

Îi eliberă mâna și se dădu la o parte pentru a o privi pornind încet pe cel mai apropiat culoar sufocat de ferigi.

Avusese dreptate. Annie arăta perfect acolo în mijlocul frunzișului bogat, primitiv, al lumii lui private. Annie era la fel de naturală și de reală ca ferigile.

- Superb. Annie se opri să admire o ferigă părul-fetei splendidă. Absolut superb.

Merse mai departe să examineze o tăviță cu plante tinere.

- Îți plac ferigile?

- Da, chiar îmi plac, spuse Annie. Am omorât câteva zeci la vremea mea. Nu am ceea ce s-ar putea numi o înclinație spre cultivarea plantelor, dar încerc întruna. Tu de cât timp ești interesat de ele?

- De pe vremea când eram la facultate. Oliver ezită. A fost o vreme când intenționam să îmi construiesc o carieră în botanică.

Annie îl privi printre frunzele unei micuțe și frumoase ferigi-laur, cu ochii scânteind de înțelegere.

- Nu în afaceri?

- Nu. Nu în afaceri. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost să devin om de afaceri.

Annie făcu ochi mari.

- Ce te-a determinat să te răzgândești și să faci din interesele tale de afaceri o carieră cu normă întreagă?

- Sunt sigur că Daniel ți-a spus despre tatăl meu.

- Știu că v-a părăsit, pe tine și familia ta.

Oliver nu era sigur că îi plăcea compătimirea blândă din vocea ei. Nu era obișnuit să fie compătimit. Nu știa cum să reacționeze.

- A lăsat un munte de datorii, iar eu aveam patru frați și surori de care trebuia să am grijă.

- Te-ai simțit obligat să plătești datoriile și să restabilești securitatea financiară a familiei tale?

Oliver ridică ușor din umeri și se uită afară prin perețele de sticlă al serei.

- Da.

- A fost o misiune enormă. Annie îi scrută chipul. Ceea ce e interesant e că pari să fii absolut la fel de bun în afaceri pe cât ești la cultivarea ferigilor.

- Nu sunt complet diferite. Ambele necesită răbdare. Și autocontrol.

- Iar tu le ai pe ambele din belșug, nu-i așa?

Annie își smulse privirea fascinată de pe fața lui și se uită la cea mai apropiată ferigă, un alt exemplar de părul-fetei.

- Da.

Oliver găsi o satisfacție rece în această afirmație simplă a ceea ce era, în fond, adevărul. Cu mișcări leneșe, Oliver desenă conturul delicat al unei frunze strâns încolăcite în formă de melc a unei ferigi. Se întrebă dacă sfârcurile lui Annie aveau să fie la fel de plăcute la atingere ca cea frunză tânără, ferme și pline de promisiuni pasionale.

- Nu-ți faci niciodată griji că ai putea ajunge să te controlezi excesiv? întrebă Annie.

Privirea ei rămase ațintită pe degetul lui, ocupat să deseneze conturul frunzei încolăcite.

Oliver zâmbi la această întrebare naivă.

- Nu poți avea niciodată prea mult autocontrol.

- Presupun că asta e atitudinea care te-a adus unde ești azi.

- Da.

- Ai plătit un preț, însă, nu-i așa?

Oliver îi susținu privirea.

- Pentru toate există un preț.

- Aha.

Nu părea convinsă deloc. Oliver decise să schimbe subiectul:

- În legătură cu Barry Cork.

Annie tresări.

- Ce-i cu el?

- Cred că ar fi mai bine să nu-i spui că această căsătorie e una de conveniență.

Annie încremeni complet.

- De ce nu?

- Să spunem doar că eu cred că i-ar fi greu să păstreze informația doar pentru el. Oliver făcu o pauză, reflectând.

Părea oricum destul de zdruncinat azi după-amiază. Este imposibil de anticipat cum ar reacționa dacă ar crede că ne-am căsătorit doar de ochii lumii. S-ar putea să îi scape acest lucru chiar în fața oamenilor pe care noi încercăm să-i convingem.

Annie se întoarse să studieze un șir de tăvi acoperite cu sticlă. Oliver văzu tensiunea din umerii ei așa cum stătea cu spatele spre el.

- Cred că Barry merită niște explicații. Era extrem de tulburat azi după-amiază.

Oliver se sprijini de una dintre mesele de lucru și își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor largi gri cărbune.

- Haide, Annie. Întrebă-mă ce-a fost cu asta.

Ea îi aruncă o privire rapidă, scrutătoare, peste umăr.

- În regulă, la ce se referea Barry Cork? Ce-a vrut să spună când a zis că unii oameni cred că ai... ăăă... scăpat de unul dintre directorii executivi ai unei firme achiziționate de tine? Cum îl chema?

- Walker Gresham.

Oliver se concentrează pe întunericul de dincolo de pereții de sticlă. Tăcu, întrebându-se cât din poveste să îi spună.

- Ei bine? îl interpelă Annie după câteva secunde de tăcere.

Oliver o privi, vag surprins de urma de asprime din vocea ei.

- Acum vreo cinci ani am preluat o companie cu profil industrial de dimensiuni medii, care găsisse o nișă activă pe piața din Pacific Rim. L-am păstrat pe unul dintre foștii parteneri, Walker Gresham, în structurile managementului superior. El era cel care deschisese piețele străine pentru companie și părea să știe ce face.

- Ce s-a întâmplat?

- Fratele tău tocmai fusese numit responsabil cu securitatea. A intrat în biroul meu într-o dimineață și mi-a spus că avea motive să suspecteze că Gresham livra

și altceva în afară de mașini-unelte către unii dintre clienții lui străini. Am organizat o anchetă discretă.

Annie îl privi, intrigată.

- Și?

Oliver ridică din umeri.

- Și am aflat că Gresham se folosea de noua mea afacere de export mașini-unelte pentru a-și acoperi adevărata ocupație.

- Care anume?

- Era traficant de arme. Ticălosul livra arme de pe piața neagră oricărui terorist și revoluționar de doi bani din zona Pacificului dispus să plătească pentru ele.

Annie făcu ochi mari de uimire.

- Asta e oribil. Ce naiba ai făcut? L-ai raportat la FBI?

- N-am mai apucat, spuse Oliver. Eu și Daniel nu ne-am dat seama cu ce aveam de-a face la început. Credeam că e doar o altă înșelătorie la nivel înalt. Am urmărit o serie de indicii date de calculator, care ne-au dus la un depozit de pe o mică insulă din Pacificul de Sud unde se păstra provizoriu marfa lui Gresham înainte de a fi livrată mai departe.

- Ce s-a întâmplat?

- Am intrat în depozit târziu într-o noapte, căutând probe, și am dat în schimb peste Gresham și unul dintre clienții lui. Oliver făcu o pauză. Au apărut câteva complicații.

- Complicații? Annie se încruntă. Țin minte că Daniel s-a dus în Pacificul de Sud într-o călătorie de afaceri acum câțiva ani. Nu mi-a spus niciodată că ar fi fost vreun pericol. Mi-a zis doar că totul fusese rezolvat.

Oliver își alese cuvintele cu grijă.

- Într-adevăr, totul a fost rezolvat. Dar, în toiul acțiunii, Walker Gresham a fost ucis.

- Ucis. Annie îl privi îngrozită. Cine l-a ucis?

Oliver decise că nu avea nimic de câștigat dacă îi spunea că el trăsese glonțul care îl omorâse pe Gresham, sau că Gresham fusese pe punctul de a-l împușca pe Daniel

în acel moment. Unele lucruri era mai bine să rămână neexplicate, în special față de cineva ca Annie.

Relatarea chiar și a unei versiuni mai inofensive a episodului îi stârni amintiri neplăcute, însă. Oliver bănuia că imaginea cadavrului însângerat al lui Gresham zăcând pe podeaua depozitului avea să îl bântuie, din când în când, pentru tot restul vieții. Poate că așa și era corect, își spuse. Nu era normal ca un om să fie capabil să ucidă, chiar și într-o situație de autoapărare sau pentru a salva pe altcineva, și apoi să poată să-și șteargă din minte amintirea aceluia act.

- Eu și fratele tău am intrat în depozit înarmați pentru orice eventualitate, spuse Oliver, alegându-și cuvintele cu grijă. Nu știam sigur la ce să ne așteptăm. S-a dezlănțuit un adevărat iad. Gloanțele zburau în toate direcțiile, și când s-a terminat Gresham era mort. Totul s-a întâmplat foarte departe de State. Incidentul nu a fost intenționat trecut sub tăcere, dar autoritățile de pe insulă au gestionat situația foarte discret. Nu a ajuns niciodată în ziarele din Seattle.

- Sau tras focuri de armă? Cineva a fost ucis? Dumnezeu. Daniel n-a suflat nici un cuvânt despre asta, se înfurie Annie. Ar fi putut fi rănit. Am să-l strâng de gât. De ce nu mi-a spus ce s-a întâmplat?

- Probabil fiindcă știa că ai să reacționezi exagerat. Oliver o privi. Așa cum reacționezi exagerat și acum.

- Nu reacționez exagerat. Sunt furioasă.

- Annie, s-a întâmplat acum cinci ani.

- Chiar și așa, ar fi trebuit să-mi spună. Sunt sora lui. Daniel nu avea nici un drept să-mi ascundă asta așa cum a făcut-o.

- Evident, nu încerca decât să te protejeze. Nu voia să-ți faci griji pentru el.

- N-am nevoie de genul acesta de protecție. Annie se încruntă spre el. Sper sincer că nu ai de gând să încerci să-mi ascunzi lucruri pentru binele meu.

- Calmează-te, Annie.

- Vorbesc serios, Oliver. Refuz să mă las tratată altfel decât ca partener cu drepturi depline în aranjamentul ăsta pe care l-am făcut noi doi. E clar? Toată povestea asta a fost ideea mea de la bun început și vom face lucrurile după cum doresc eu. Nu vreau să fiu ferită sau protejată.

Oliver cântări afirmația ei preț de o clipă prelungă.

- Am să țin cont de dorințele tale, desigur. Dar mă îndoiesc că ai nevoie să fii informată în detaliu despre toate amănunțele de zi cu zi ce țin de administrarea afacerii lui Daniel. Ar fi un aranjament dificil. Iar tu ai propria afacere de care să te ocupi.

Annie aproape se sufocă de nervi. Făcu trei pași în față și prinse capetele cravatei desfăcute a lui Oliver.

- Ascultă-mă atent, Oliver Rain, suntem în aceeași barcă. Credeam că ai înțeles asta. Vom funcționa ca o echipă sau nu vom funcționa deloc. Ai înțeles?

El coborî privirea în ochii ei aprigi.

- Eu nu așa fac afacerile.

- Acum așa le faci.

Oliver zâmbi vag.

- Annie, te-ai căsătorit cu mine ca să te poți bucura de expertiza mea. Lasă-mă să-mi fac treaba.

- Dar vreau să fiu informată în detaliu. Vreau să fiu implicată în procesul de luare a deciziilor. Ideea era să învăț și eu cum funcționează afacerea, pentru orice eventualitate, ai uitat?

- Asta va fi dificil din punct de vedere practic, Annie. În special în momentul de față. Creditorii și investitorii lui Daniel se așteaptă să mă vadă doar pe mine la cârma firmei. Și, sincer să fiu, nu voi avea timp să administrez Lyncroft Unlimited și să te învăț și pe tine cum să o faci în același timp. Cel puțin nu acum.

- Dar, Oliver...

El o atinse ușor pe obraz. Pielea îi era moale precum catifeaua.

- Ai încredere în mine, Annie. Ți-am spus că voi avea grijă de tot pentru tine, nu-i așa?

- Ei bine, da. Se încruntă. Dar credeam că vom face echipă.

- N-am fost niciodată genul care să joace în echipă.

- Bun moment ți-ai ales să-mi spui, murmură ea.

- Nu poți nici cum să ai încredere în mine? întrebă el blând.

Annie dădu drumul capetelor cravatei și se dădu înapoi.

- Reacționez exagerat, nu-i așa?

- Puțin, consimți el.

- Sunt tensionată.

- E de înțeles.

Annie își mușcă buza.

- Sunt speriată, Oliver.

- Știu.

Întinse o mână să o atingă înainte să reușească să se abțină. Dar Annie se întorsese deja pe călcâie și nu văzu gestul. Oliver își lăsă mâna să cadă pe lângă corp. Era mai bine așa, își spuse. Era mult prea devreme.

Annie își încrucișă brațele sub sâni și își lăsă privirea să rătăcească peste marea de verdeață din jurul ei.

- Am încercat să-mi spun că planul ăsta al meu va funcționa. În cea mai mare parte a timpului sunt convinsă că totul se va sfârși cu bine. Daniel se va întoarce teafăr și nevătămat, iar compania lui va fi în formă, așteptându-l. Dar uneori, cum se întâmplă în seara asta, mă întreb dacă nu cumva mă mint singură.

Oliver nu știa cum să-i răspundă la așa ceva. Era sigur că Daniel Lyncroft era mort, dar nu avea suflet să insiste pe această temă. Se mulțumi cu singura promisiune pe care știa că o putea garanta:

- Nu ai de ce să-ți faci griji pentru compania lui Daniel. Am să mă ocup eu de ea pentru tine.

Ea îi aruncă o privire rapidă, scrutătoare, peste umăr.

- Tu înțelegi, nu-i așa? Știi de ce fac asta.

- Da.

Ochii ei se îngustară speculativ.

- Fiindcă ai trecut și tu printr-o experiență similară după ce a dispărut tatăl tău, nu-i așa? Ai fost nevoit să găsești o soluție ca să ții situația sub control pentru familia ta.

- Da.

- Și să plătești datoriile pe care le-a lăsat el în urmă.

Oliver dădu din cap o dată, fără un cuvânt. Annie se întoarse complet pentru a fi față în față cu el.

- Familia ta apreciază ceea ce-ai făcut. A fost limpede în seara asta că frații și surorile tale te admiră enorm.

- Nu sunt sigur că ceea ce simt pentru mine e chiar admirație.

Annie zâmbi.

- Te respectă. Dar nu te înțelegi prea bine cu Sybil, nu-i așa?

- Eu și Sybil ne înțelegem unul pe celălalt.

Annie își înclină capul într-o parte.

- De ce nu vă plăceți?

- E o poveste veche, spuse Oliver blând. Și nu te privește.

- Au. Annie rânji trist. În regulă, îmi dau seama când sunt pusă la locul meu. Gata cu întrebările despre Sybil.

- Nu încercam să te pun la locul tău, spuse Oliver.

- Ba da. Nu-ți cere scuze. Relația ta cu mama ta vitregă te privește și nu îmi datorezi explicații. Doamne, nu e ca și cum aș face parte efectiv din familie doar fiindcă m-am căsătorit cu tine.

- Ce-ar fi să schimbăm subiectul?

Annie roși.

- Așa. Bună idee. Hai să schimbăm subiectul. Deci, ce zici de cină? Nu știi tu, dar eu sunt lihnită.

- Bolt avea instrucțiuni să ne lase cina în cuptor. Oliver aruncă o privire spre ceasul negru cu auriu de pe încheietura mâinii. Probabil ne va aștepta când coborâm.

Annie ridică din sprâncene.

- Bolt gătește?

- Bolt face orice îi spun eu să facă.

- Să nu te superi, dar pe mine mă duce cu gândul la un robot.

- Bolt e extrem de util.

Oliver se îndreptă, o prinse pe Annie de braț și porniră împreună pe cărarea pietruită spre ușă.

- Îmi pare rău că ți-am dat impresia că nu am încredere în tine mai devreme, zise Annie încet. Nu voiam să sugerez că n-aș avea încredere deplină în tine.

- Mulțumesc.

Annie zâmbi.

- Știi ceva? Chiar ești un bărbat foarte drăguț. Cred că problema ta esențială e că ai dificultăți când e vorba să comunici cu alții.

Se opri și, ridicându-se pe vârfuri, depuse un sărut rapid, impulsiv, pe obrazul lui.

Dorința se aprinse sălbatic în Oliver, ca un infern de foc. Încremeni ca o piatră, luptându-se să se țină în frâu. Era ca și cum mica și neînsemnata mângâiere a lui Annie acționase un întrerupător undeva în adâncul lui. Simți o nevoie aproape copleșitoare să o lipească de cea mai apropiată masă cu ferigi, să îi ridice fusta și să se cufunde în ea.

Chiar în clipa în care o privea, văzu înțelegerea apărând în ochii ei. Annie făcu involuntar un pas în spate și o expresie circumspectă luă locul căldurii din privirea ei.

Oliver inspiră adânc pentru a se calma.

- Mulți oameni nu cred că sunt drăguț deloc, Annie. Și e ceva ce ar trebui să știi.

- Ce anume? șopti ea.

- Nu sunt un călugăr.

Obrajii ei se colorară într-un roz aprins.

- Mi-era teamă că ai auzit accidental remarca aia stupidă. N-am vrut să spun ce-a părut să spun.

- Uită de asta, îi recomandă el abrupt.

- N-am vrut să sugerez că ai fi asexuat sau ceva de genul.

- E totul în regulă, Annie.

- Nu, nu era în regulă. Era vizibil fâstăcită. N-aș vrea să rămâi cu o impresie greșită. Adică vreau să știi că în mod cert mă gândesc la tine ca la un bărbat.

- Mulțumesc, spuse el sec.

Era în regulă acum. Își simțea voința impunându-se din nou. Era sub control.

Roșeața lui Annie se accentuă.

- Dumnezeu mare, gafez din ce în ce mai rău cu fiecare clipă. Nu încerc decât să-ți explic că te consider cât se poate de normal.

- Normal, dar ciudat?

- Într-o manieră foarte interesantă, spuse ea, clar disperată.

El zâmbi ușor.

- Annie, ți-am spus, e în regulă.

- Da, dar n-aș vrea să crezi că...

Oliver îi întrerupse scuzele frenetice prin simplul gest de a-și pune mâna peste buzele ei.

- Ajunge. Hai să ne oprim aici, la interesant. Îmi place interesant.

- Da? murmură ea în palma lui.

- Da. Întâmplarea face ca și eu să te găsesc foarte interesantă.

- Serios?

Annie făcu ochi mari peste marginea mâinii lui.

- Da. Serios.

Era prea devreme, își spuse Oliver, dar avea să o săru-te oricum. Nu părea capabil să se abțină. Se sprijini cu spatele de masă, își îndepărtă picioarele și o trase pe Annie, încet și inexorabil, între coapsele lui.

Ea nu se opuse decât pentru o clipă. Apoi Oliver se trezi cu ea sprijinindu-se de el într-un abandon fericit. Mâinile ei îi cuprinsesă umerii și ochii îi scânteiară de nerăbdare feminină. Când Oliver își luă palma de pe gura ei, văzu că buzele îi erau ușor întredeschise într-o anticipare senzuală.

- Îmi amintești de una dintre ferigile mele, spuse Oliver.

- A, da?

Păru încântată de această comparație.

- Da.

Oliver își înclină capul și, încet și deliberat, îi acoperi gura cu a lui. Simți curentul sexual gonind prin ea și sporind și mai tare focul simțurilor lui deja trezite.

Gustul ei era exact așa cum se așteptase - proaspăt și vibrant, și plin de promisiuni, cea mai exotică ferigă din grădina lui.

Degetele lui Annie se încheștară brusc pe materialul cămășii și se agăță de el, întâmpinându-l cu o curiozitate adâncă și lacomă ce îi provoca mici fiori.

Și lui la fel, recunoscă Oliver cu un ușor șoc. Mâinile îi tremurau ușor sub forța dorinței. Reacția imediată și complet deschisă a lui Annie îl umplu de o satisfacție furtunoasă.

Preț de o clipă prelungă rămase acolo, ținând-o între coapsele lui, savurând emoția și așteptarea. Îi simțea moliciunea sânilor zdrobindu-se de pieptul lui; rotunjimea șoldurilor ei se apăsa de erecția lui, făcându-i sângele să gonească încins. Era exact ceea ce își dorea, exact ceea ce îi trebuia. O ghicise corect în seara aceea, la petrecerea de logodnă a lui Daniel.

Oliver se forță să își lase gura să alunece lent peste cea a lui Annie, testând amploarea dorinței ei pentru el.

Ea murmură ceva ce părea urgent, cu buzele lipite de ale lui.

- Ce zici? șopti el, fără a-i păsa cu adevărat.

Îi prinse lobul urechii între dinți și mușcă atent.

Un nou fior o străbătu. Oliver fu coplesit iarăși de o viziune fierbinte de a o poseda chiar acolo, în seră.

- Ziceam că genul ăsta de lucruri poate complica serios situația, reuși Annie să spună cu răsufierea tăiată.

- Ba nu, o va simplifica.

Era convins de acest lucru. Știa sigur acum că o putea face să reacționeze. Odată ce o ducea în pat, avea să fie a lui.

Annie se îndepărtă ușor de el pentru a putea să-l privească în față.

- Cum poți să spui asta?

- Annie, te doresc. Tu mă dorești. Suntem căsătoriți. Ce-ar putea fi mai puțin complicat de-atât?

Își dădu seama imediat ce rosti acele cuvinte că făcuse o greșeală gravă. Expresia din ochii lui Annie se transformă rapid. Se împinse în umerii lui și se desprinsese din îmbrățișare.

- Stai așa. Îl privi circumspectă. Oare cum îți imaginezi tu exact că va funcționa micul nostru aranjament de afaceri?

- Oricum dorești tu să funcționeze, spuse el blând.

O parte din furia ei efervescentă se risipi. Își încreți nasul.

- Presupun că te-am încurajat oarecum.

- Ce-ar fi să spunem pur și simplu că pare să existe o atracție reciprocă între noi?

Annie îi aruncă pieziș o privire nesigură.

- Vorbești serios?

El zâmbi.

- Nu cred că încapă loc de îndoială.

- O, Doamne, credeam că doar eu simt asta.

- Și credeai și că sunt un călugăr.

Annie îl privi încruntată.

- Nu mă tachina cu asta. Mi-am cerut deja scuze. Oliver, situația e foarte aiurea. Ce-o să facem?

- Tu ce vrei să faci? replică el blând.

- Nu știu. Înnebunită, își trecu o mână prin șuvițele castanii. Nu m-am gândit niciodată ce s-ar întâmpla dacă am ajunge să avem o relație. Fizică, mă refer. În afară de relația de afaceri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Asta schimbă totul.

O alarmă îndepărtată se declanșă undeva în mintea lui Oliver. Știa că trebuia să blocheze imediat acel raționament, altfel era posibil ca Annie să depună actele de divorț a doua zi dimineată.

- Nu schimbă nimic în ceea ce privește compania fratelui tău. O înțelegere e o înțelegere, Annie. Intenționez să-mi respect partea mea din înțelegere indiferent ce se întâmplă între noi.

- Vorbești serios?

Ridică privirea spre el concentrată. Oliver se forță să pară rece și dezinteresat.

- Desigur. În fond, am investit considerabil în Lyncroft Unlimited.

- Da, așa e, nu? Și am nevoie de tine. Roșeața îi urcă din nou în obraji. Să ții pe linia de plutire compania lui Daniel, adică.

- Din punctul meu de vedere, avem de-a face cu două probleme separate. Oliver avu grijă să elimine orice nuanță de emoție din vocea lui. Relația noastră e un lucru. Salvarea companiei lui Daniel e un altul. Nu există nici un motiv pentru care nu am putea gestiona fiecare aspect independent unul față de celălalt.

- Independent?

- Ne vom împărți responsabilitățile. Eu am să mă ocup de problemele de afaceri. Tu o să iei deciziile în privința aspectelor personale ale relației.

- Eu?

Păru uluită.

- De ce nu? Nu crezi că poți să decizi dacă vrei sau nu să fim colegi de apartament sau iubiți?

- Bineînțeles că pot să iau o astfel de decizie, spuse ea fierbând. Nu asta e relevant.

- Ce anume e relevant?

- Relevant este că eu știu deja că e o idee foarte proastă ca noi doi să devenim mai mult decât colegi de apartament.

- Eu nu cred că este o idee rea deloc. Dar alegerea îți aparține. Doar anunță-mă, indiferent ce decizi. Am să accept alegerea ta în acest domeniu la fel cum tu ai fost de acord să le accepți pe ale mele în ceea ce privește Lyncroft Unlimited.

Annie se holbă la el cu gura căscată.

- Nu-mi vine să cred.
- Ce anume nu-ți vine să crezi?
- Că ești dispus să te arăți atât de rece, calm și rațional în privința a ceva precum... precum...
- Sexul?

Bărbia ei se ridică brusc cu o notă de sfidare, deși obrazii îi erau în continuare foarte aprinși.

- Da. Sexul.

Oliver ridică din umeri.

- E evident că nu ai prea multă experiență în ceea ce privește călugării. O prinse de braț și porni din nou spre ușă. Ce-ai zice să mergem să luăm cina? Mi-am făcut poftă de mâncare.

capitolul 6

- Pur și simplu nu-mi vine să cred că ești căsătorită cu el, Annie. Barry își înfipse degetele în părul de culoarea nisipului și își privi posac ceașca de cafea franțuzească. Nu-mi vine să cred că n-am știut nici măcar că ieșeai cu Rain, cu atât mai puțin că intenționați să vă căsătoriți. Dan nu a spus niciodată nimic.

- Oliver e un om foarte discret. Voia ca totul să fie trecut sub tăcere.

Annie se întrebă unde și când deprinsese această abilitate fantastică de a spune o minciună în scopuri sociale. Era cu siguranță un talent util. Chiar și așa, simți un junghi de vinovăție. Barry, în fond, fusese mâna dreaptă a fratelui ei. Merita ceva mai mult de atât.

Aruncă o privire furișă în jurul ei pentru a vedea dacă nu risca să fie auzită accidental de oricare dintre cei câțiva oameni aflați la măsuțele din apropiere. Nu avea nici un motiv de teamă. Mulțimea era alcătuită în cea mai mare parte din turiști care veniseră să cumpere diverse din galeriile, librăriile și magazinele de obiecte artizanale din zona Pioneer Square. Nu cunoștea pe nimeni, și toți păreau ocupați cu propriile griji.

- Discret? Țsta e un eufemism, se plânse Barry. Rain e o nenorocită de enigmă. Întreabă pe oricine. Țți vor spune că e ciudat.

Annie se simți imediat obligată să îi ia apărarea lui Oliver. Se întrebă neliniștită dacă acest impuls era semnul unui instinct de soție ce începea să încolțească în ea.

- Nu e chiar atât de ciudat. Doar că țtine la intimitatea lui. Nu voia să fim țtinta unor speculații și bârfe până nu eram pregătiți să facem anunțul. Apoi, după ce Daniel a dispărut, a decis că e mai bine să mutăm mai devreme data nunții pentru a-i liniști pe creditorii și investitorii firmei Lyncroft.

- Annie, nu știu ce să spun. Totul e atât de al naibii de neașteptat.

- Până la dispariția lui Daniel, nu am avut nici un motiv real să ne grăbim, iar lui Oliver chiar îi place să facă lucrurile în ritmul lui.

- Ba bine că nu. Buzele lui Barry se strânseseră într-o expresie de rău augur. Oamenii care ajung să se amestece în ritmul lui Oliver Rain sfârșesc de obicei tăiați bucățele.

Annie ignoră comentariul lui fluturând lejer din mână.

- Reputația lui a fost exagerată grosolan. Se încruntă când îi trecu un gând prin cap. Probabil s-a ajuns la asta fiindcă el nu simte nici o nevoie de a se explica în fața altora. Abilitățile lui de comunicare sunt puțin cam slabe.

- Mie-mi spui.

- Dar chiar e foarte drăguț și va avea bine grijă de compania lui Daniel.

- Foarte drăguț? Barry arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a vărsa cafeaua băută. Asta ar fi o glumă dacă situația nu ar fi atât de al naibii de gravă. Annie, Rain e cel mai periculos tip de om posibil. Nu înțelegi?

Annie zâmbi liniștitor.

- Nu este periculos. Nu pentru noi, Barry. Oliver va proteja Lyncroft Unlimited. Gândește-te așa: Țl avem

pe pistolarul cu cea mai aprigă reputație din jumătatea asta de Vest ca să păzească firma lui Daniel.

- Cum poți să fii atât de naivă? Barry se prăbuși abătut în scaun. Nu-mi place, Annie. Mi-e teamă și pentru tine, și pentru Lyncroft.

- Dacă ceea ce te neliniștește e acel vechi zvon despre Walker Gresham, poți să uiți de el. Știu toată povestea.

- O știi? întrebă el tăios.

- Sigur. Oliver mi-a spus totul. Gresham făcea trafic de arme folosindu-se de una dintre companiile lui Oliver drept paravan. Oliver și Daniel l-au descoperit și l-au surprins într-o noapte în timpul unei tranzacții. S-au tras focuri de armă. Gresham a fost ucis.

- Asta e versiunea lui Rain. Păcat că Dan nu e aici să o confirme.

- Dar tu cum ai aflat despre asta, oricum? întrebă Annie.

Barry ridică din umeri.

- Cineva a pomenit asta când s-a aflat că Rain era cel mai important investitor în Lyncroft. Toată lumea se întreba ce avea să facă. Presupun că am aflat, nu-i așa? S-a căsătorit cu tine. Rahat.

Annie se îndreptă de spate.

- Nu tolerez așa ceva, Barry.

- Îmi pare rău, dar individul îmi stârnește teamă. Daniel nu e aici să te apere.

- Nu am nevoie să fiu apărată de Oliver.

Ochii lui Barry se îngustară.

- Spune-mi ceva. Ce vei face dacă vei afla că există un motiv real să te temi de Rain?

Annie sorbi din cafea. Era evident că Barry era foarte îngrijorat pentru ea. Era înduioșător. Căută o modalitate de a-i risipi temerile.

- Știi că Daniel a organizat Lyncroft astfel încât doar membrii familiei să poată deține acțiuni.

- Știu. Maxilarul lui Barry se încordă. Iar tu tocmai l-ai făcut pe Rain membru al familiei. L-ai oferit o felie din afacere.

- Ei bine, dacă aş avea vreodată motive de îngrijorare reală în privința intențiilor lui Oliver, îi mărturisii Annie, aş putea să divorțez de el. Am un contract prenupțial care ar pune efectiv capăt controlului lui asupra companiei.

Privirea lui Barry nu se desprinse nici o clipă de pe fața ei. Puse încet ceașca înapoi pe masă.

- La asta nu m-am gândit.

Annie se strâmbă.

- Crede-mă, Oliver este cât se poate de conștient de asta. Știe perfect că simplul fapt de a se fi căsătorit cu mine nu e o metodă infailibilă de a pune mâna pe Lyncroft Unlimited.

- Dar ar putea să-și folosească influența de partener pentru a duce Lyncroft într-o poziție imposibil de susținut.

- Lyncroft se afla deja într-o poziție imposibil de susținut. Annie începea să devină exasperată. Dacă Oliver ar fi vrut să forțeze o vânzare sau fuziune a firmei, ar fi făcut echipă cu ceilalți investitori și furnizori care făceau presiuni asupra noastră. Nu era nevoie să se căsătorească cu mine.

- Nu sunt prea sigur de asta. Barry își frecționează ceafa. Individul e viclean. Știa că te-ai fi împotrivit unei vânzări sau fuziuni a firmei cât mai mult posibil. Dacă rezistai suficient timp, compania ar fi putut intra în faliment înainte să apuce el să pună mâna pe ea. Și nu avea de unde să știe sigur că el avea să fie cumpărătorul. Pe toți dracii, ai fi putut, eventual, să găsești un salvator în persoana unui investitor generos.

- Și să fi acceptat o preluare pe cale amiabilă de unul dintre rivalii lui Rain? Annie clătină din cap. Puțin probabil. Iar Daniel ar fi detestat asta. Ascultă, Barry, va trebui să ai încredere în mine în privința asta. Știu ce fac. În plus, toate astea vor deveni irelevante când se va întoarce Daniel.

Barry o atinse ușor pe mână, cu privirea tulburată.

- Și dacă nu se mai întoarce, Annie?

- Se va întoarce, spuse Annie.

Annie intră în eleganta bucătărie a apartamentului penthouse la cinci și jumătate în seara aceea. Puse două plase mari de alimente pe masa din dale negre și îi zâmbi radioasă lui Bolt.

- Nu ai primit biletul meu? îl întrebă ea.

- Ba da, doamnă Rain.

Annie îl studie nesigură.

- Scria acolo că nu va trebui să te ocupi de cină în seara asta. Am s-o pregătesc eu.

- Domnul Rain mi-a cerut să pregătesc cina pentru amândoi în seara asta. Eu de la el primesc ordinele.

Bolt curăța un cartof cu o precizie demnă de o mașinărie. Arăta grozav de eficient în șorțul alb impecabil legat peste cămașa albă purtată cu cravată.

Annie refuză să se lase intimidată de îndemânarea cu care mânuia Bolt cuțitul de curățat. Omul era bun, recunoscuse ea. Aparent era bun la toate. Dar ea avea de gând să pregătească cina. Așteptase nerăbdătoare acest lucru toată ziua.

- Înțeleg, Bolt, spuse ea răbdătoare, dar îți spun că am să pregătesc eu cina. Tu poți să mergi acasă.

- După cum spuneam, doamnă Rain, eu primesc instrucțiuni de la domnul Rain.

- Nu prea îți place de mine, așa-i?

Bolt luă un alt cartof.

- Sentimentele mele personale nu au nici o legătură cu această problemă. Eu lucrez pentru domnul Rain.

- Ei bine, unde e domnul Rain? Annie se încruntă spre spatele indiferent al lui Bolt. Am să-i cer să-ți spună că poți să mergi acasă.

- Domnul Rain e ocupat în camera lui de lucru. Nu vrea să fie deranjat.

Annie se răsuci pe călcâie și porni spre hol.

- Nu se va supăra dacă intru pentru o clipă să-i spun să te trimită acasă.

- Se află acolo cu sora lui, spuse Bolt aspru. Cred că e o chestiune privată.

Replica lui o făcu pe Annie să se oprească, după cum și anticipase Bolt, fără îndoială.

- În regulă, am să aștept până termină. Apoi am să vorbesc cu Oliver. Între timp, nu mai curăța cartofi. Am să pregătesc câteva porții de taco.

- Voi servi somon la grătar, rozete de cartofi și anghinare, spuse Bolt. E unul dintre meniurile preferate ale domnului Rain.

- Pun pariu că îi place și taco.

- Nu în mod deosebit.

Annie îl privi pe Bolt cu ochii îngustați.

- Încă nu a gustat dintr-unul pregătit de mine.

Se întoarse și porni cu pași mari pe hol spre elegantul apartament de oaspeți ce îi fusese rezervat.

Bolt avea să fie o problemă, decise ea. Simțise încă de la bun început că nu o plăcea. Trebuia să recunoască, era o experiență ciudată. Era obișnuită să fie plăcută. Dar dacă Bolt avea de gând să se impună atât de categoric, ea avea să-i țină piept. În fond, aici urma să fie casa ei în viitorul imediat. Nu avea să tolereze ordine de la un robot.

Sunetul unei voci femeiești înecate în lacrimi, ridicându-se de furie și frustrare, întrerupse gândurile lui Annie. Aruncă o privire spre ușa închisă a camerei de lucru a lui Oliver. Nu putea fi decât Valerie, își dădu ea seama cu o tresărire de compătimire. Cumva, Annie nu și-o putea imagina pe rafinata și încrezătoarea Heather izbucnind în lacrimi în toiul unei dispute cu fratele ei.

- Naiba să te ia, Oliver, nu am de gând să te las să îmi dictezi viața în continuare. Vocea înnebunită a lui Valerie răsună prin ușă. Îl iubesc pe Carson și dacă îmi va cere să mă căsătoresc cu el o voi face.

Annie nu putu să audă răspunsul lui Oliver, dar acest lucru nu o surprinse. Se îndoia că Oliver ar fi ridicat vreodată tonul la furie, indiferent de provocare. Era înzestrat cu mult prea mult autocontrol.

- Nu vreau să aud despre ce s-a întâmplat după ce a plecat tata. Am auzit povestea aia de mult prea multe ori deja.

Valerie deschise larg ușa camerei de lucru și se năpusti în hol.

- E o poveste veche, strigă ea peste umăr, cu vocea vibrându-i de emoție. Sybil are dreptate. Nu reușești să te desprinzi de trecut.

- Ajunge, Valerie, spuse Oliver calm din adâncurile întunecate ale camerei lui de lucru. Vocea nu îi era aspră, dar era la fel de neînduplecată ca piatra.

- Mi-e milă de proaspăta ta soție, spuse Valerie pe un ton de dispreț pasional. Tremura sub intensitatea furiei ei. Știe că s-a căsătorit cu un bărbat care își modelează întreaga viață în jurul a ceva ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani?

Valerie nu mai așteptă un răspuns. Se răsuci pe călcâie, ștergându-și lacrimile din ochi.

Se ciocni de Annie, care tocmai încerca să i se dea la o parte din cale.

- Dumnezeuule. Annie.

- Scuză-mă, te rog. Annie o sprijini pe Valerie blând. Ești bine?

- Da. Nu. Vreau doar să plec de aici. Valerie trecu de ea. Sper că știi ce-ai făcut căsătorindu-te cu fratele meu, Annie. Cred că o să regreti foarte, foarte tare.

Valerie porni în fugă pe hol. Annie o urmări din priviri. O clipă mai târziu ușa de la intrare se deschise, apoi se trânti. Annie se răsuci pe călcâie și aruncă o privire în camera de lucru.

Oliver era așezat nemișcat în spatele biroului negru lăcuit. Lumina becului cu halogen se revărsa peste mâinile lui încrucișate, proiectând restul siluetei lui într-o umbră adâncă.

Annie făcu un pas în față și se opri în prag. În colțul camerei, lângă grădina de pietre, leopardul cu pietre prețioase stătea ghemuit și o fixa cu aceeași privire împietrită pe care Oliver o folosea exact în același scop.

- Sora ta părea cam supărată, îndrăzni Annie să spună.

- O să-i treacă.

- Pot să ajut cu ceva?

- Nu. Oliver făcu o pauză, apoi adăugă foarte politicoasă: Mulțumesc.

Annie ezită, conștientă că primise o avertizare să nu se bage, exact așa cum fusese avertizată și în privința lui Sybil cu o seară în urmă. Dar simțea că trebuia cel puțin să încerce să îl facă pe Oliver să comunice:

- Vrei să vorbești despre asta? Uneori ajută să discuți astfel de lucruri.

- Sper, spuse Oliver cu o vagă urmă de amuzament, că nu ai de gând să te oferi să mă ajuți să-mi conștientizez sentimentele.

Annie îl privi mânioasă.

- Las-o baltă. Dacă nu vrei să vorbești despre asta, te privește. Între timp avem o altă mică problemă ce trebuie lămurită.

- Ce anume?

- Bolt pregătește cina.

- Asta e una dintre sarcinile lui aici. E un bucătar excelent.

- Sunt sigură că așa e. Annie își încrucișă brațele și se sprijini cu un umăr de cadrul ușii. Individul e o mașinărie. Poate face orice câtă vreme e băgat în priză. Dar nu avem nevoie de un bucătar capabil de cordon bleu în seara asta. Pregătesc eu cina.

- A, da?

- Da. Vom mânca taco. Am luat toate ingredientele de la Pike Place Market, inclusiv o duzină din cele mai bune tortilla de porumb pe care le-ai gustat vreodată. Dar mai întâi trebuie să-l dai pe Bolt afară din bucătăria mea.

- Bucătăria ta?

- Vrei să mă duelez cu el pentru drepturile asupra bucătăriei?

Oliver se ridică în picioare.

- Nu, cred că am avut deja suficiente scene teatrale în casa asta pentru o seară. Dacă ești sigură că vrei să te ocupi tu de gătit, o să-l trimit pe Bolt acasă.

Annie zâmbi satisfăcută. Era o bătălie mărunță, femeie împotriva mașinăriei, dar o câștigase.

- Te deranjează dacă vin și eu să privesc?

Oliver ridică o sprânceană și porni pe hol spre bucătărie.

- Speri să vezi o mică vărsare de sânge?

- Cu siguranță nu. Vreau doar să văd fața lui Bolt când îl vei anunța că pot să dau și eu câteva ordine pe aici.

Oliver afixă un aer gânditor.

- Se pare că sunt pe punctul de a deveni expert în probleme de management casnic. Toți proaspeții soți trec prin asta?

- Există o perioadă de adaptare în orice căsnicie, spuse Annie semeață.

- Am să țin cont de asta.

Bolt ridică privirea de la cartofii pe care îi curăța când Oliver și Annie intrară în bucătărie.

- Domnule?

- Nu vom avea nevoie de serviciile tale în seara asta, Bolt. Ia-ți liber, spuse Oliver.

Bolt îi aruncă o privire lui Annie. Fața nu îi trăda nici o urmă de emoție, dar era evident că înțelegea că pierduse această mică dispută.

- Da, domnule.

Annie se simți imediat vinovată. Bietul Bolt. Avea tot dreptul să se simtă uzurpat. Ea era cea nou-venită în casă.

- Haide, dă-mi voie să te ajut. Se apropie în grabă de chiuvetă și începu să strângă cojile de cartofi. De ce nu iei cartofii acasă cu tine, Bolt? Poți să-i folosești să-ți pregătești ție cina.

- Nu, mulțumesc, doamnă Rain.

Bolt își scoase șorțul și îl atârână pe interiorul ușii de la cămară.

- Vrei să stai cu noi la o porție de taco? întrebă Annie, simțindu-se disperată.

- Nu-mi place taco.

Bolt ieși din bucătărie.

Annie se simți ca și cum și-ar fi petrecut toată după-amiaza smulgând aripi de pe muște. Se întoarse spre Oliver cu o expresie mâhnită.

- Crezi că e cu adevărat supărat?

- Cine? Bolt? Oliver deschise o ușă mică ce ascundea un raft de vinuri. Studie sticlele gânditor. Dar de ce să fie supărat?

- Ei bine, l-am cam dat afară de aici. Sper că nu i-am rănit sentimentele prea tare.

- Nu a rămas fără loc de muncă, spuse Oliver sec. S-a ales doar cu o seară liberă.

- Da, dar nu sunt sigură că el vede astfel lucrurile.

- Annie, ai obținut ce voiai. Bolt a ieșit din bucătăria ta. Oliver băgă tirbușonul în dopul sticlei de vin. Nu prea are rost să fii victorios dacă începe să-ți pară rău pentru cel învins.

- O filosofie de viață interesantă. Annie scoase un pachet de brânză cheddar maturată, salată verde și câteva roșii proaspete și cărnose din plasele de cumpărături. Tu singur ai inventat-o?

- Sunt sigur că nu sunt primul om care s-a gândit la asta.

Oliver turnă vin roșu în două pahare.

- Probabil că nu. Annie scotoci printr-un sertar. Unde e răzătoarea?

- Habar n-am.

- Logic. Deschise un alt sertar și se uită în el. Lași toată munca de răzuit în sarcina lui Bolt, corect?

- Corect.

- Aha. Uite-o. Scoase răzătoarea plată de inox și se apucă de pregătit brânza cheddar. Unde l-ai găsit, apropo? Într-o fabrică?

- Pe Bolt? A venit să lucreze pentru mine acum vreo trei ani.

- Unde a lucrat înainte să îl angajezi tu? întrebă Annie în timp ce răzuia brânza.

- La o companie specializată în asigurarea securității la nivel internațional pentru persoane juridice importante.

Annie se încruntă:

- Cu ce se ocupa?

- Cred că specialitatea lui erau măsurile de securitate antiterorism. Expertiza lui era în electronică.

- Ca Daniel?

Oliver ridică din sprâncene.

- Nu tocmai. Fratele tău era, îmi cer scuze, voiam să spun că fratele tău e un geniu în electronică, dar nu s-a priceput niciodată la elementele de bază în securitate.

- Nu tolerez așa ceva, spuse Annie încinsă. Fratele meu e fantastic.

- Da, știu. Dar nu când e vorba de probleme de securitate. Nu prea avea talent în domeniul ăsta.

- A reușit să-l descopere pe traficantul ăla de arme pentru tine.

- Descoperirea lui Gresham a fost accidentală. Daniel a dat întâmplător peste probe. Nu s-a apucat să le caute el. Daniel a fost întotdeauna un om prea încrezător pentru a putea face muncă de securitate. Avea tendința de a porni de la premisa că oamenii sunt buni, atâta timp cât nu îi arăta nimeni dovezi în sens contrar.

- În regulă, deci fratele meu nu e bănuitor sau paranoic din fire. ăsta e un păcat?

- Nu e un păcat, dar poate duce la erori de judecată foarte grave, spuse Oliver blând. Personal, încerc să evit astfel de erori.

- Nu-i de mirare că nu ai mulți prieteni, murmură Annie în barbă.

- Ce spui?

- Nimic. Mai spune-mi despre Bolt. De ce a renunțat la locul lui de muncă în cadrul firmei de securitate internațională?

- A avut loc un incident, spuse Oliver încet. Câțiva oameni nevinovați și-au pierdut viața. Nu a fost vina lui

Bolt, dar el și-a asumat responsabilitatea. A suferit ceea ce era descris cândva eufemistic drept o cădere nervoasă. Oliver sorbi din vin și o privi răzuind brânza. Pe când și-a revenit, își pierduse soția și cariera.

- Ce îngrozitor, șopti Annie. Acum mă simt absolut teribil că l-am dat afară de aici. Bietul om. A trecut prin atâtea, iar acum apar eu și mă port cu el de parcă ar fi un robot.

- Ești prea moale în unele privințe, Annie. Bolt va supraviețui faptului că a fost dat afară din bucătăria lui.

Annie se încruntă spre el.

- Știi ceva, Oliver? M-am tot gândit.

- La ce anume?

- La problema ta esențială în viață.

- Nu știam că am așa ceva.

- Ei bine, ai. Annie răzui cu forță brânza cheddar. Problema ta e că nu te obosești niciodată să te explici. Totodată, ești o idee cam insensibil. Și îți lipsesc abilitățile de comunicare interpersonală. Rezultatul final e că ți-ai format o reputație de om viclean și misterios și cam arogant.

- Și asta e o problemă?

- Da, e. În special când aplici abordarea asta la chestiuni de familie. Annie nu îl privi în timp ce puse brânza deoparte și luă o roșie. Ia de exemplu mica scenă cu Valerie.

- Ai de gând să arunci cu roșia în mine?

Annie îl privi mânioasă.

- Plângea, Oliver.

- O să-și revină.

- Așa crezi? Annie puse roșia pe tocător. Ascultă, știu că treaba asta nu mă privește.

- Într-adevăr, nu te privește.

- Dar consider că te-ai purtat foarte urât cu Valerie.

- Chiar așa?

Oliver se sprijini cu spatele de frigider. Părea fascinat.

- Da, chiar așa. Annie începu să taie roșia felii. Să înțeleg că nu-ți place noul ei iubit?

- Nu l-am cunoscut.

Annie puse jos cuțitul, surprinsă.

- Glumești? Ai făcut-o cu ou și cu oțet pentru că iese cu un bărbat și nici măcar nu-l cunoști?

Oliver studie vinul din paharul lui.

- Știi cine e, iar asta e suficient.

- Ei bine? Ce e? Un fost escroc? Un sociopat? Un nebun?

- E fiul lui Paul Shore.

Annie reflectă la acest lucru în timp ce își luă paharul de vin.

- Nu cunosc familia Shore. Nu m-am învățat niciodată în astfel de cercuri. Dar cu siguranță am auzit despre ei. Paul Shore deține o importantă firmă de dezvoltare imobiliară cu sediul aici, în Seattle. Se ocupă de clădiri înalte și centre comerciale. Genul ăsta de lucruri.

- Printre altele.

- O prietenă de-a mea care e designer se ocupă de casa Shore pentru evenimentul anual de sprijinire a artelor pe care îl organizează cu soția lui în fiecare an. Soții Shore sunt foarte activi pe scena locală de artă. Au o fundație sau ceva de genul.

- Da.

- Deci ce nu e în regulă cu Paul Shore? De ce consideri că fiul lui nu e suficient de bun pentru Valerie?

Oliver sorbi din vin și îl savură gânditor.

- Presupun că, din moment ce faci parte din familia asta, ai dreptul să cunoști puțină istorie.

Annie zâmbi încurajator și se întoarse la feliat roșia. Ceea ce tocmai spusese Oliver nu era strict adevărat, cel puțin din punctul ei de vedere, dar măcar începea în sfârșit să își deschidă sufletul. Era un semn bun.

- Ascult.

- Nu e o poveste lungă. La scurt timp după ce tatăl meu a dispărut, am descoperit că avea datorii uriașe către o mână dintre vechii lui prieteni. Paul Shore era unul dintre ei.

- Ce s-a întâmplat?

- M-am dus la Shore și l-am întrebat dacă, de dragul prieteniei tatălui meu cu familia lui, nu ar fi fost dispus să îmi ofere o prelungire a împrumutului.

Annie încremeni.

- A refuzat?

- A refuzat. Nu mi-a lăsat loc de manevră. Mi-a spus că vrea ca banii să îi fie rambursați imediat, chiar dacă ar fi însemnat să vând singurul lucru de valoare care îmi mai rămăsese, casa. Chiar și așa, nu aș fi reușit să acopăr decât o parte din datorie.

- A fost oribil din partea domnului Shore să facă așa ceva, spuse Annie rapid. Probabil era conștient că familia ta era deja sub o presiune enormă. Dacă era un prieten vechi, ar fi trebuit să te ajute.

- Nu am să te plictisesc cu detaliile neplăcute despre cum am supraviețuit în primii doi ani și m-am pus înapoi pe picioare financiar. Să spunem doar că am făcut-o, iar Paul Shore nu mi-a dat un sfanț, cu atât mai puțin vreo mână de ajutor.

- Înțeleg. Nu l-ai iertat niciodată că a întors spatele familiei tale după dispariția tatălui tău.

- Nu e genul de lucru pe care să îl ierți, Annie.

- Of. Aruncă feliile de roșie într-un bol. Înțeleg de ce nu prea îți place Paul Shore.

Oliver confirmă comentariul ei cu o ușoară înclinare din cap. O expresie de satisfacție calmă îi inundă privirea.

- Mă gândeam eu că ai să înțelegi.

- Și înțeleg foarte bine și de ce face lucrurile puțin cam complicate.

Privirea lui Oliver deveni circumspectă.

- Cum anume?

- Ei bine, firește, nu ești predispus să-ți placă fiul lui Paul Shore.

- Nu.

- Îmi închipui că ți-ai dori ca Valerie să-și fi găsit un alt iubit.

- Își va găsi un alt iubit, spuse Oliver sec.

- Poate. Sau poate că nu. Annie ridică în aer cuțitul și îl fixă cu o privire tăioasă. Între timp, ai să faci o faptă generoasă și inteligentă.

Oliver clipi ca o felină la vânătoare hotărând că sosise momentul să nu se mai joace cu prada.

- Ce anume?

- Acceptă faptul că sora ta iese cu un bărbat care nu a avut absolut nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat între tine și Paul Shore cu atâția ani în urmă. Dă-i o șansă lui Carson Shore. De dragul lui Valerie.

Oliver nu se clinti. Rămase sprijinit cu un umăr de frigider, studiind-o ca și cum ar fi fost o specie de ferigă oarecum ciudată.

- Pun masa, spuse el în cele din urmă.

Se desprinse de frigider și începu să scotocească prin dulapuri și sertare. Annie își înăbuși o înjurătură, consternată.

- S-ar putea să fie un om foarte drăguț, Oliver. Valerie evident așa consideră.

- Mâncăm aici la masa din bucătărie? întrebă Oliver blând. Nu are rost să folosim sufrageria. Nu îl avem pe Bolt să strângă masa după aceea.

Annie țâșni pe lângă marginea insulei de bucătărie și se opri direct în drumul lui.

- Ignori problema, Oliver.

- Nu există nici o problemă. O ocoli și, cu mare precizie, începu să așeze suporturile de veselă, tacâmurile de argint și șervețelele pe masa din metal negru și sticlă. Dar s-ar putea să existe o mică neînțelegere.

- Știam eu. Un fior de triumf o străbătu pe Annie. Asta e toată problema. O neînțelegere. Știam eu că nu ești un om nerezonabil.

- Mulțumesc.

- Poți să-i explici pur și simplu lui Valerie că inițial te-a deranjat ideea că e iubita lui Carson Shore din cauza acelei istorii vechi. Dar acum, că ai apucat să te gândești mai bine, îți dai seama că nu poți să arunci păcatele tatălui în cărca fiului, sau cum o fi zicala aia veche.

- Ceea ce îi voi spune lui Valerie, spuse Oliver calm, e că dacă se căsătorește cu Carson Shore, va fi un act de trădare împotriva familiei. Nu va mai fi bine-venită între noi niciodată. Mai mult, va pleca la el fără un sfanț pe numele ei. Am să îi tai complet partea ei din banii familiei.

- Poftim? Annie se holbă la el ca trăsniță. Nu poți să faci asta, Oliver.

- Bineînțeles că pot să o fac.

- Și dacă ea decide să se căsătorească oricum cu el?

- Nu-ți face griji. Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Cum poți fi atât de sigur de asta? întrebă Annie.

- Asta e treaba mea, răspunse Oliver. Nu te privește.

Annie îi studie fața, căutând o urmă de blândețe. Nu găsi nimic care să-i dea speranță, dar tot nu reușea să se convingă că Oliver era atât de neînduplecat pe cât încerca să pară.

- E ridicol. Nu-mi vine să cred că ești atât de împietrit în privința asta.

- Presupun că, dacă tot veni vorba de familia Shore, ar trebui să discutăm și un alt aspect.

- Nu cred că vreau să aud asta, murmură Annie.

- Îmi dau seama că, din punctul tău de vedere, căsnicia asta a noastră nu e foarte reală. Dar în ochii lumii ești soția mea. De acord?

- De acord.

Annie începea să învețe să fie prudentă când Oliver vorbea pe acel ton deosebit de măsurat.

- Toată lumea știe că există anumite lucruri pe care soția mea nu le-ar face.

- Cum ar putea toată lumea să știe asta când tu nu ai mai avut niciodată o soție? spuse Annie, destul de încântată de replica ei.

- Să spunem doar că am o anumită reputație, spuse Oliver calm. În orice caz, ceea ce încerc să-ți spun prin asta e că unul dintre lucrurile pe care soția mea în mod cert nu le-ar face ar fi să aibă orice fel de raporturi cu un membru al familiei lui Paul Shore.

- Nu am raporturi cu nimeni din familia lui. Nici măcar nu cunosc nici un membru al familiei Shore.

- Așa să și rămână, Annie. Atâta timp cât durează căsnicia asta, ești doamna Oliver Rain. Am să mă aștept să te porți în consecință.

Ea se holba la el.

- Ce înseamnă asta, mai exact?

- Înseamnă, spuse el foarte încet, că prioritatea ta în materie de loialitate sunt eu.

- Nu-mi vine să cred. Annie trânti una dintre tigăile profesionale ale lui Bolt pe aragaz. E cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată. Nici nu-i de mirare că Valerie era supărată. Probabil ai vorbit cu ea tot așa cum vorbești cu mine. Ei bine, dacă te aștepti să primesc ordine în stilul ăsta, te așteaptă o surpriză de proporții, Oliver Rain.

- Oricând dorești să scapi din căsnicia asta, spuse Oliver neutru, ești liberă să-i pui capăt.

Annie rămase încremenită de uluire la auzul amenințării. Apoi adoptă un aer calm și se răsuci pe călcâie să îl înfrunte:

- Ți-ai câștigat reputația pe merit, nu-i așa? Ai muncit din greu la asta.

Oliver puse și ultima farfurie pe masă și se uită la ea.

- Annie, aș prefera să mănânc taco decât să mă cert cu tine.

Annie zâmbi sumbru.

- Asta fiindcă nu știi cum să te cerți corect. Tu doar împarți ordine și le susții cu amenințări. Am impresia că ai câte ceva de învățat despre rolul de soț, Oliver Rain. Trebuie să înveți să comunici.

- Chiar așa? Se întoarce la masă și își luă paharul de vin. Și cine o să mă învețe?

- Eu, spuse Annie aspru.

- Asta ar trebui să se dovedească interesant, spuse Oliver.

capitolul 7

Bravada lui Annie mai păli puțin pe când se duse la muncă în dimineața următoare. Fusese o noapte lungă. O petrecuse zăcând trează ore întregi în dormitorul ei elegant decorat în auriu și gri, reflectând intens la situația ei.

Îi spusese lui Oliver că el avea o problemă, dar adevărul era că ea avea una și mai mare. Făcea planuri pentru a comite eroarea cardinală de a încerca să îl schimbe.

Mare greșală, își spuse ea, deschizând ușa de la intrare a buticului Wildest Dreams. Înțelepciunea populară susținea că orice femeie care se căsătorea cu un bărbat crezând că putea să îl schimbe era o neghioabă. Bunul-simț îi spunea că, fiind vorba de o căsnicie doar de formă și care nu se aștepta să dureze foarte mult, era o neghiobie și mai mare să se gândească să îl schimbe pe Oliver Rain.

Se căsătorise cu el strict pentru a salva Lyncroft. Nu era problema ei dacă el alegea să își ducă propria viață și să o controleze pe cea a familiei lui cu un pumn de fier îmbrăcat într-o mănușă de catifea.

Se crispă la acea imagine când aprinse luminile. Scenea cu Valerie din seara precedentă făcea descrierea puțin prea potrivită. Oliver își scosese în mod clar mănușa.

Daniel îi spusese că Oliver Rain era periculos, își aminti Annie. Iar Daniel, după cum remarcase și Oliver, avea tendința să caute tot ce era mai bun în oameni.

Ella Presswood intră vioaie în magazin puțin după ora zece, arătând ciufulită și dezorganizată. Ceea ce nu era neobișnuit pentru ea. Ella afișa o imagine de haos artistic. Se reinventa zilnic, cu o nouă culoare a părului, noi combinații vestimentare și tone de bijuterii greoaie, zdrăngănitoare. Astăzi părul îi era colorat într-o nuanță tare de roz fucsia și lipit de cap cu ceva umed și cleios. Purta un tricou de culoarea muștarului pe sub un sacou business care fusese croit pentru un bărbat masiv.

În jurul gâtului avea șiraguri de pietre prețioase false butucănoase.

- 'Neața. Scuze, am întârziat. Am venit pe un autobuz de coșmar. Foarte mulți ciudați printre pasageri. Hei, nu m-am așteptat să te vad aici azi.

Annie flutură încet pământul deasupra elefantului cloisonné.

- Credeam că ți-am explicat că eu și Oliver ne amânăm luna de miere până după ce se întoarce Daniel.

- Da, știu. Dar nu sunteți căsătoriți decât de câteva zile. Ella o privi curioasă. Majoritatea oamenilor și-ar lua puțin liber.

- N-ar fi avut rost. L-aș fi petrecut singură. Oliver s-a dus direct în biroul fratelui meu azi-dimineață. Spune că e important să îl vadă toată lumea acolo.

- Are logică. Știu cât de multe griji ți-ai făcut pentru afacerea fratelui tău în ultima vreme. Ella își făcu de lucru în spatele tejghelei. Știi, încă nu-mi vine să cred că nu am bănuțit niciodată nimic despre tine și Oliver Rain. De obicei nu ești atât de secretoasă, Annie.

- Știu. Dar Oliver voia să păstrăm tăcerea în privința asta.

- Mare păcat că ați fost nevoiți să vă grăbiți cu nunta din motive de afaceri. N-ai avut ocazia să-ți organizezi ceva mare. Nu tu rochie, nu tu cadouri, nu tu nimic.

Nu tu nimic era corect, recunosc Annie cu tristețe în sinea ei. Nici măcar câteva drepturi maritale de modă veche. Dar asta era alegerea ei, conform lui Oliver. Dacă ea voia să se culce cu el, el era interesat.

- Oliver n-ar fi dorit un eveniment de amploare oricum, spuse Annie. E un om foarte discret.

- Discret, ei? Ella își studie părul lipit de cap în oglinda *trompe l'oeil* atârnată pe perete. Oglinda fusese pictată să reproducă reflexia unei încăperi. Nu te supăra, dar pare puțin cam ciudat.

- Din gura ta asta e chiar amuzant. Cel puțin Oliver nu își vopsește părul roz.

- E adevărat, dar trebuie să recunoști că nu prea vezi mulți bărbați de genul lui purtându-și părul lung așa cum face el, reflectă Ella. Dar eu nu la părul lui mă referam. Pare oarecum întunecat și misterios, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu m-aș fi așteptat niciodată să te îndrăgostești de un tip ca el.

Annie se încruntă.

- Ce gen de bărbat credeai că m-ar fi interesat?

Ella ridică din umeri.

- Cineva ca vecinul nostru Quigley. Sau ca violoncelistul cu care ai ieșit o vreme. Bine că mi-am amintit. Întoarse spatele oglinzii. Ai primit un pachet de la el ieri. Presupun că a aflat vestea despre căsătoria ta.

Annie se luminează la față.

- Un pachet de la Melvin Finch? Unde e?

- În spatele teighelei.

Annie ocoli în grabă teigheaua lungă și descoperi un pachet mic. Rupse ambalajul și găsi un bilețel.

Pentru Annie de la Melvin. Felicitări pentru căsătorie. Sper că ai găsit un tip desprins direct din cele mai nebunești visuri ale tale. Meriți tot ce e mai bun.

- Ce drăguț, spuse Annie înduioșată. E un CD cu muzică interpretată de orchestra aia din Midwest în care a intrat și el.

Ella se strâmbă.

- Logic.

- Ei, Ella, Melvin e un om foarte de treabă.

- Încă una dintre păsările tale rănite, după cum îi numește Joanna. L-ai găsit, l-ai oblojit și, când a fost gata, i-ai dat drumul să zboare.

- Melvin trebuia să își urmeze visul, spuse Annie nostalgică. Noi doi nu am fost niciodată cu adevărat îndrăgostiți. Eram doar prieteni buni.

- Adică îți era milă de el, spuse Ella. Iar lui Melvin îi plăcea să știe că ți-e milă de el.

Ușa buticului Wildest Dreams se deschise cu o forță înspăimântătoare exact când Annie termină de pus într-un sertar darul de la Melvin.

O femeie cu părul negru ca pana corbului, îmbrăcată din cap până în picioare în roșu aprins, intră furtunos în încăpere. Strânse din buzele stacojii și așteptă până se bucură de atenția deplină a lui Annie și Ella.

- Dragelor, anunță ea cu măreție, m-am întors să arunc din nou o privire la micile voastre piese bizare.

Annie râse:

- Vrei să spui că o să ne mai dai o șansă, Raphaela? Credeam că ai spus că tot ce avem în Wildest Dreams e prea țipător pentru proiectul tău.

Raphaela, născută cu numele de Martha Lou Stotts, alesese să folosească acest pseudonim unic când își deschisese afacerea de designer de interior cu doi ani în urmă. În afară de faptul că se lipsea de un nume de familie, avea întotdeauna grijă să nu poarte decât roșu în public. Era marca ei coloristică, îi explicase ea odată lui Annie.

Cu două luni în urmă, Raphaela poposise la Wildest Dreams să anunțe că fusese selectată să „facă” interioarele reședinței lui Paul Shore pentru evenimentul anual în beneficiul artelor. Fusese extaziată. Era o realizare profesională extraordinară pentru ea.

Annie avusese mari speranțe, la început, că Raphaela urma să folosească ceva de la Wildest Dreams pentru proiectul ei de design. Ar fi fost o formă de publicitate grozavă pentru buticul ei. Dar Raphaela se eschivase.

- Ai noroc, Annie. Raphaela își lăasă diplomatul de piele roșie să cadă pe podea și își revărsă zâmbetul extaziat peste Annie, Ella și Wildest Dreams. Constat că am ajuns la un punct în cadrul proiectului meu în care chiar am nevoie de ceva care să zgâlțâie simțurile și să amuze ochiul.

- Asta este grozav, spuse Annie entuziastă. Ce zici de elefant?

Raphaela își dădu ochii peste cap.

- Nu vorbi prostii. Elefantul nu ar merge niciodată. Merg pe ideea unui design de fantezie exotică în combinație cu elemente de neo-deco.

- Dar caruselul? sugerează Ella.

Raphaela studie caruselul scânteietor.

- Posibil. Dar cred că paravanul pliabil cu junglă ar fi o opțiune mai bună.

- Folosește orice dorești, spuse Annie rapid. Apreciez sincer gestul, Raphaela. Va fi o publicitate grozavă pentru noi.

- Nu ai pentru ce. Raphaela o privi afectuos. Nu pentru asta există prietenii?

Răspunsul lui Annie fu întrerupt de soneria telefonului în nuanțe fosforescente de pe teighea.

Ella ridică receptorul luminos:

- Wildest Dreams. Ascultă pentru o clipă. Sigur, o chem. Pot să îi spun cine sună? Așa. Acoperi telefonul cu palma. Sybil Rain, șopti ea mut.

Surprinsă, Annie luă telefonul.

- Sunt Annie.

- Mă întrebam dacă am putea să luăm prânzul azi. Tonul lui Sybil era vioi. Era evident că nu se aștepta ca invitația să îi fie refuzată. Nu prea am avut ocazia să ne cunoaștem cu adevărat.

Primul instinct al lui Annie fu să găsească o scuză. Totuși, femeia era, teoretic, noua ei soacră. Mai exact soacră vitregă, se corectă Annie.

- Se rezolvă, Sybil. Unde ne întâlnim?

Sybil numi elegantul salon de luat masa al unuia dintre hotelurile din centru și închise.

- Probleme? întrebă Ella.

- Nu tocmai. Sybil Rain vrea să ia prânzul cu mine.

Raphaela făcu ochi mari de uimire.

- Sybil Rain? De ce naiba ar vrea ea să ia prânzul cu tine?

Ella chicoti:

- Fiindcă Annie s-a căsătorit cu Oliver Rain alaltăieri.

- Căsătoriți. Annie și Oliver Rain? O, Doamne. Privirea Raphaeliei se plimbă între Ella și Annie. E o glumă, așa-i? O tachinați pe biata Raphaela.

- Nu-i nici o glumă, o asigură Ella. O surpriză de proporții, dar nu o glumă.

- Oliver Rain? Tipul ăla ciudat care deținea cândva jumătate din Seattle înainte să își lichideze pachetele de acțiuni?

- Nu e ciudat, spuse Annie iritată.

- Sunt surprinsă că n-ai auzit despre nuntă, Raphaela, spuse Ella. A fost menționată în paginile de afaceri ale ziarelor de azi-dimineață.

- De ce naiba a apărut în paginile de afaceri? întrebă Raphaela.

- Fiindcă Rain va prelua managementul companiei Lyncroft Limited, îi explică Ella cu o privire piezișă spre Annie.

- Doar până se întoarce Daniel, spuse Annie ferm.

Ella și Raphaela o privesc cu expresii pline de milă, dar nu o contraziseră.

- Sigur, rosti Ella cu blândețe. Doar până se întoarce Daniel.

- Este incredibil, șopti Raphaela. Ești căsătorită cu Oliver Rain. Nu-mi vine să cred. Ochii i se îngustară speculativ. Spune-mi, cum arată interioarele noului lui apartament penthouse? E adevărat că a fost amenajat în întregime în negru? Am tot auzit zvonuri.

- E mult negru și auriu, spuse Annie. Și gri. E foarte frapant.

- Negru și auriu, hm? Pare prea întunecat pentru o locuință din Seattle. Și nu pare a fi deloc stilul tău. Raphaela zâmbi încurajator. În calitate de proaspătă soție, poate vei dori să mai luminezi atmosfera. Să te gândești și la mine dacă te hotărăști să faci niște schimbări.

- Ceva îmi spune că Oliver nu ar tolera prea multe schimbări, recunosc Annie.

- Prostii, spuse Raphaela. Exact ăsta e rolul unei soții, să facă schimbări în viața unui bărbat. Întreabă-i pe oricare dintre foștii mei soți.

Trei ore mai târziu, Sybil cufundă o lingură într-un bol de supă-cremă de homar și se uită la Annie, care era așezată de cealaltă parte a mesei.

- Am fost cu toții destul de uluiți de bruschețea acestei căsătorii.

- Înțeleg.

Annie se jucă distrată cu cocktailul de creveți. Nu prea îi era foame. Din clipa în care se așezase, Sybil începuse să o împungă din toate părțile. Annie începea să se simtă ca unul dintre aperitivele din meniul exorbitant al restaurantului.

- Desigur, Oliver a fost întotdeauna foarte secretos, spuse Sybil netulburată. Nu știi niciodată care sunt adevăratele lui planuri până nu alege să le dezvăluie.

- Sunt conștientă că e un om foarte discret.

Fraza devenea rapid o litanie, își spuse Annie. Sybil zâmbi, însă zâmbetul nu i se reflectă și în ochi.

- Unii oameni consideră că este un bărbat foarte periculos.

- Sunt sigură că reputația lui e exagerată.

Sybil strânse din buze.

- Crede-mă pe cuvânt, Annie, nu e. Pot confirma personal acest lucru. Lăasă jos lingura. Ascultă, nu are nici un rost să ne învârtim în jurul cozii. Ți-am cerut să vii să iei prânzul cu mine azi fiindcă există câteva lucruri pe care cred că ar trebui să le știi.

- Despre Oliver?

- Da. Sybil făcu o pauză de efect. Cred că ar trebui să afli că există motive temeinice de a crede că Oliver s-a căsătorit cu tine pentru a obține controlul asupra companiei fratelui tău.

Annie ridică privirea de la creveți.

- Nu e adevărat.

- Annie, crede-mă, îl cunosc infinit mai bine decât tine. Știu de ce e capabil pentru a-și atinge propriile scopuri. Și știu că iubirea ar fi ultimul lucru care l-ar putea determina pe Oliver să se căsătorească. El nici măcar nu înțelege cuvântul ăsta.

- Nu sunt prea sigură în privința asta, spuse Annie blând. Mie mi se pare că se poartă foarte frumos cu familia lui. A avut grijă de voi toți, nu-i așa?

O amărăciune veche sclipi pentru o clipă în ochii lui Sybil.

- Dar am plătit un preț. Asta e ceea ce te sfătuiesc să ții minte când ai de-a face cu Oliver. Există întotdeauna un preț pentru toate.

Annie se foi agitată în scaun.

- N-ai nici un motiv să-ți faci griji pentru mine. Știam ce fac când m-am căsătorit cu Oliver.

- Chiar știai? Sybil o studie atent. Sper că ești suficient de deșteaptă să-ți dai seama că, dacă te-ai căsătorit cu el pentru banii lui, ți-ai pierdut timpul. Nu vei pune niciodată mâna pe avere. Oliver e mult prea viclean pentru a lăsa orice femeie să-l jumulească.

Lui Annie îi sări țandăra:

- Nu m-am căsătorit cu el pentru banii lui.

- Dacă te-ai căsătorit cu el pentru dragoste, vei fi și mai dezamăgită.

Annie renunță la creveți.

- Nu cred că mai are rost să continuăm acest mic prânz amical de prezentare. Te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la magazinul meu.

- Annie, așteaptă. O notă de disperare apăru brusc în expresia lui Sybil. Te rog, nu pleca. Trebuie să vorbesc cu tine.

- Eu nu vreau să vorbesc cu tine despre Oliver sau căsnicia noastră.

- Nu înțelegi. Nu e vorba doar despre căsnicia noastră. Știu că te îngrijorează compania fratelui tău. Trebuie să discutăm.

- Dacă ai de gând să mă avertizezi din nou în privința a ceea ce a plănuit Oliver pentru Lyncroft, las-o baltă. N-am chef să ascult.

Annie dădu să se ridice de pe scaun.

- Stai o clipă. Sybil se întrerupse și ridică rapid privirea când un bărbat înalt se opri lângă masă. Un amestec de anxietate și ușurare apărură în ochii ei. Jonathan. Ce cauți aici?

- Bună, Sybil. Bărbatul îi adresă lui Annie un zâmbet fermecător de trist. De dincolo de lentilele ochelarilor, ochii îi reflectau o doză de înțelegere. Îmi cer scuze pentru asta. Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt Jonathan Grace. Prieten cu Sybil.

- Încântată de cunoștință.

Annie îl examinează curioasă.

Primul ei gând fu că Jonathan Grace nu părea deloc demn de numele lui. În loc să aibă o constituție cu linii zvelte și grațioase, era solid și cu un aspect robust. Oricine și l-ar fi imaginat jucând fotbal american în liceu sau la facultate. O parte dintre mușchi se transformaseră în masa moale de carne specifică vârstei mijlocii. Annie ghici că avea către cincizeci de ani sau puțin peste. Avea trăsături lățite, oarecum greoaie, dar în general plăcute.

- N-ar trebui să fii aici, spuse Sybil repede.

- Cred că Annie va înțelege și va păstra micul nostru secret, nu-i așa, Annie?

Jonathan se așeză la masă. Îi făcu semn unui chelner.

- Ce secret? întrebă Annie circumspectă, în timp ce chelnerul turnă cafea în ceașca lui Jonathan.

- Eu și Sybil plănuim să ne căsătorim, spuse Jonathan relaxat.

Sybil inspiră șuierat. În ochi îi apărură o expresie chinuită.

- Am convenit că e mult prea devreme să pomenim despre planurile noastre, Jonathan.

- E în regulă, scumpo. Jonathan o bătura pe Sybil pe mână și își întoarse ochii căprui amuzați spre Annie. Mi-e teamă că fermecătoarea mea Sybil trăiește cu frica

de fiul ei vitreg de atâția ani încât nu se poate obișnui cu ideea de a vorbi deschis despre relația noastră.

- O să-mi taie toate fondurile în secunda în care aude că intenționez să mă recăsătoresc, spuse Sybil agitată. De șaisprezece ani tot caută un pretext să se descotorosească de mine, și asta va fi scuza.

Jonathan o strânse de mână.

- Știi că nu va fi cazul să-ți faci probleme pentru securitatea ta financiară, scumpo. Voi avea eu grijă de tine.

- E vorba de principiu, spuse Sybil crispată. Ți-am mai zis. Pe toți dracii, am dreptul să-mi iau partea din averea familiei Rain. Oliver nu are nici un drept să mi-o refuze. E totul atât de nedrept. Mi-e dator pentru ceea ce am făcut pentru el. Mi-e dator.

Jonathan zâmbi tandru.

- Și sunt sigur că, după părerea lui, te-a răsplătit. Ai recunoscut că Rain s-a arătat destul de generos de când a început să câștige propriii bani. Fiii tăi au avut tot ceea ce le-a trebuit, inclusiv o persoană care să ia locul tatălui lor.

- Recunosc că s-a purtat frumos cu ei. Nu și-au cunoscut niciodată adevăratul tată. Oliver a preluat acest rol. A fost întotdeauna disponibil pentru el și pentru fete, chiar și în perioadele când lucra câte optsprezece ore pe zi. Dar pe mine doar m-a tolerat de dragul lor.

- Sunt sigură că asta nu este adevărat, Sybil, spuse Annie.

- E foarte adevărat. Sybil coborî privirea spre mâinile ei cu manichiură îngrijită. Gura i se aspri. Mă detestă.

Annie fu îngrozită:

- Nu cred asta.

- Nu îl cunoști.

- De ce te-ar detesta?

Sybil oftă și își feri privirea pentru o clipă.

- A urât întotdeauna faptul că tatăl lui s-a recăsătorit cu mine după ce a murit mama lui. Oliver nu m-a acceptat niciodată.

Annie își înclină capul într-o parte.

- Crezi că Oliver încă îți mai poartă pică, chiar și după toți acești ani?

- Sunt sigură de asta. Nu mă va ierta niciodată că am încercat să iau locul mamei lui. Sybil îi întâlnește privirea. Oliver nu iartă și nu uită niciodată. Toată lumea știe asta. Întreab-o pe Valerie. Este foarte îndrăgostită de Carson Shore, fiul unuia dintre vechii dușmani ai lui Oliver. Am vorbit cu ea azi-dimineață. Plângea fiindcă Oliver i-a poruncit să pună capăt relației.

Annie înghiți un nod. Știa că acest lucru era adevărat. Nu avea nici un motiv să pună la îndoială faptul că și povestea lui Sybil era la fel de adevărată. La drept vorbind, Oliver părea într-adevăr genul care să persiste într-o dușmănie înverșunată. Dar, din nou, simți nevoia să îi ia apărarea:

- Oliver se poartă foarte frumos cu mine. Annie își încrucișă mâinile în poală. Și are grijă de compania fratelui meu până se întoarce Daniel.

Jonathan se încruntă îngrijorat.

- Sybil mi-a spus că fratele tău a murit într-un accident de avion.

- Nu i-au găsit cadavrul, spuse Annie dârză. Eu cred că e încă în viață.

- Înțeleg că nu vrei să renunți la speranță, spuse Jonathan încet. Mi-am pierdut și eu fratele acum câțiva ani. A fost... dificil.

Annie zâmbi recunoscătoare.

- Daniel e singura mea familie.

- Poate că tu încă mai speri, Annie, dar toți ceilalți au renunțat, spuse Sybil. Surprinzător, deși cuvintele erau brutale, tonul ei nu era complet lipsit de înțelegere. Inclusiv cei din comunitatea de afaceri. Și tocmai de asta se poartă Oliver cu tine atât de frumos, după cum spui tu. Nu face decât să aibă grijă de investiția lui în Lyncroft Unlimited.

Jonathan amestecă încet în cafea cu o privire tulburată.

- Mă tem că Sybil are dreptate într-o privință, Annie. Mă aflu în Seattle de suficient timp ca să fi auzit câteva

dintre bârfele despre Oliver Rain. Se spune că are întotdeauna propriile motive pentru ceea ce face. Restul lumii rareori descoperă acele motive înainte să fie prea târziu.

Annie împături cu grijă șervetul și îl puse pe masă.

- Vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă întorc la muncă.

Sybil ridică brusc capul cu un aer alarmat.

- Sper că nu te vei simți obligată să îi spui lui Oliver despre această conversație, Annie. Mă va acuza că mă bag în treburile lui personale. Nu va face decât să îi dea un motiv în plus să mă disprețuiască. Dumnezeu mi-e martor că mă detestă oricum suficient.

Annie ezită, nedorindu-și să fie implicată într-un secret, nici măcar unul atât de mic. Apoi văzu apelul sincer la înțelegere din privirea lui Jonathan.

- De dragul lui Sybil, Annie, murmură el, poate ar fi mai bine dacă nu ai pomeni despre ceea ce s-a spus aici azi.

- Așa se poartă toată lumea cu Oliver? întrebă Annie. Îi ascund intenționat diverse lucruri?

- Cu cât Oliver știe mai puține, cu atât mai bine pentru noi toți, spuse Sybil. Folosește orice informație, cât de mărunță, pentru propriile scopuri. Ai face bine să nu uiți asta, Annie.

Annie nu găsi nici un răspuns potrivit la așa ceva. Se ridică și ieși din restaurant fără a privi înapoi.

Trei nopți mai târziu, Annie stătea singură în camera de zi a apartamentului penthouse. Îmbrăcată într-o pereche de blugi îndelung spălați și un pulover verde, era cuibărită adânc pe o canapea de piele. Se uită indispusă afară, la noaptea ploioasă în care un feribot traversa golful Elliott. Luminile vasului scânteiau ca un șirag de perle întins pe catifeaua neagră a apei reci.

Annie savura priveliștea singură. În ultimele câteva zile, de când venise să locuiască aici, Oliver dispăruse în camera lui de lucru în fiecare seară după cină.

Știa că Oliver lucra. Își petrecea ore întregi studiind dosarele fratelui ei și rapoartele trimise de managerii

companiei Lyncroft. Dacă aplica rutina obișnuită și în seara aceea, avea să rămână treaz până mult după ce se retrăgea ea la culcare.

Până atunci Annie își ocupase serile cu aceleași activități pe care le avusese și când locuise singură în apartamentul ei. Sarcinile lunare de contabilitate asociate unei afaceri mici așa cum era *Wildest Dreams* nu se terminau niciodată. În seara aceea își plătise taxele și chiria, trecuse în revistă facturile și completase cecurile de salarii pentru ea și Ella. Dar era profund conștientă de prezența lui Oliver în apartament. Știa că avea să doarmă agitată și în noaptea aceea până îl auzea traversând holul până la dormitorul principal.

Cu o seară în urmă îi auzise pașii oprindu-se pentru o clipă în dreptul ușii de la dormitorul ei. Își ținuse respirația, întrebându-se ce ar fi spus sau făcut dacă ar fi deschis-o. Dar el nu o făcuse. Principala ei reacție fusese un sentiment înspăimântător de dezamăgire.

Îl dorea, își spuse ea, zdruncinată adânc de revelație. Nu mai cunoscuse niciodată o dorință fizică și emoțională atât de intensă. Acesta era elementul care lipsisese în relațiile ei cu bărbați precum Arthur Quigley și Melvin Finch.

Annie înțelese acum că nu avea cum să continue să-și ignore reacția față de Oliver. Emoția senzuală primară pe care o stârnise în ea se aprinsese din prima clipă în care îl văzuse. Proximitatea lor fizică nu ajuta cu nimic la domolirea ei. În viața ei nu fusese atât de profund conștientă de un bărbat. Desigur, își aminti singură, nici nu mai locuise vreodată în casa unui bărbat.

Căsătoria de conveniență se dovedea a fi un gen de relație foarte ciudată și tulburătoare, nicidecum parteneriatul rece și detașat pe care îl anticipase ea. Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să își impună să se simtă colegă de apartament cu Oliver.

Bărbatul complex și enigmatic din camera de la capătul holului începea să o obsedeze. Emoțiile ei erau într-o stare de agitație permanentă de câteva zile. O parte din

ea tânjea să se apropie de Oliver, să îl ademenească la lumină din bârlogul lui întunecat. O altă parte din ea o avertiza că orice tentativă de a-l salva pe Oliver putea să însemne un dezastru pentru ea.

Nereușind să se concentreze pe teancul de facturi pe care le studia, Annie împinse hârtiile deoparte și se ridică în picioare. Traversă holul cu dale gri și se duse la bucătărie. Poate că o ceașcă de ceai avea să o scoată din acea dispoziție ciudată.

Aprinse lumina și zâmbi strâmb la vederea suprafețelor sclipitoare. Bolt gătise în seara aceea, prin urmare, firește, totul era imaculat. Annie se întrebă cu ce își petrecea serile după ce cobora în apartamentul lui. Acum, că știa ceva despre trecutul lui, nu mai putea să se gândească la el ca la un robot uman.

Annie umplu ceainicul de inox și îl puse pe aragaz. Cât timp așteptă ca apa să fiarbă, scotoci prin dulapuri după ceai și un bol. O clipă mai târziu un șuierat vag al ceainicului o anunță că apa era fiartă. Annie se întinse după el.

De-abia când își dădu seama că făcuse ceai pentru două persoane înțelese ce avea să facă. Puse două cești și două farfurioare pe o tavă înainte să apuce să se răzgândească. Apoi luă tava, se întoarse pe hol și se opri în fața camerei de lucru, bătând o dată.

- Intră.

Vocea lui Oliver răsună ca un murmur întunecat din spatele ușii. Annie inspiră adânc, deschise ușa și intră.

Oliver era așezat în spatele biroului de abanos. Părul negru îi era prins într-o coadă la spate ca de obicei. Gulerul cămășii lui gri era descheiat, iar mânecile îi erau suflecate pe antebrațe. Când ridică privirea, lumina intensă a becului halogen de la lampa lui de birou sticli pe lentilele ochelarii lui de citit.

Lui Annie îi plăceau ochelarii. Oliver arăta mai abordabil când îi purta.

- Ce e, Annie?

- Mă gândeam că poate ți-ar plăcea niște ceai.

Oliver își scoase ochelarii cu un gest studiat și aruncă o privire spre tava din mâinile ei. Ochii lui reflectau o plăcere calmă când îi ridică pentru a-i întâlni pe ai ei.

- Mulțumesc.

Annie puse tava pe birou și turnă în două cești. Fu uimită să constate că degetele îi tremurau.

- Cum merge?

- Destul de bine. Am terminat de revizuit datele financiare. Acum mă uit la rapoartele de cercetare și dezvoltare. Oliver luă ceașca din mâna ei. Fratele tău era un adevărat geniu. Nu mulți oameni au talent atât la invenții, cât și la management.

- Vrei să spui că e un geniu, îl corectă Annie. Se instalează pe marginea biroului și legănă un picior, sorbind din ceai. Se va întoarce, Oliver.

- Sper de dragul tău că se va întoarce.

Annie își legănă piciorul încă de câteva ori.

- Știi, m-am tot întrebat dacă nu ar trebui să fiu și eu aici serile, citind aceleași rapoarte pe care le citești și tu. Probabil nu mi-ar strica să mă familiarizez cu mecanismele interne ale companiei Lyncroft.

- Am mai discutat subiectul ăsta, Annie. Credeam că am convenit că vei avea încredere în mine să mă ocup de Lyncroft pentru tine până se întoarce Daniel.

- Bineînțeles că am încredere în tine, se grăbi ea să spună. Doar că e firma fratelui meu și am totuși o obligație să supraveghez situația.

- Tu ești foarte ocupată cu propria afacere. Dacă te implici prea mult în Lyncroft, Wildest Dreams va avea de suferit. O afacere mică are nevoie de întreaga atenție a proprietarului.

- Știu. Reflectă la acest lucru un minut. Chiar și așa, consider că ar trebui să știu mai multe despre ceea ce se întâmplă în Lyncroft.

- Înțeleg. Oliver puse jos ceașca și se ridică în picioare. Se apropie de grădina de pietre zen și se opri acolo, studiind desenul din nisip preț de o clipă îndelungată. Faptul că insiști din nou să te implici mai activ

în Lyncroft nu are probabil nici o legătură cu orice ați fi discutat tu și Sybil la prânz acum câteva zile, așa-i?

Annie se întrerupsese brusc din legănatul piciorului.

- Știai că am luat prânzul cu ea?

- Da.

- De unde știai despre asta, Oliver?

- Contează?

Annie își mușcă buza.

- Da, cred că da. Eu nu ți-am pomenit de asta.

- De ce nu mi-ai pomenit de asta, Annie?

Simpla blândețe a întrebării o făcu să încremenească.

- Sybil a spus că s-ar putea să te enervezi dacă află că m-a invitat la prânz. Mi-a cerut să păstrez tăcerea în privința asta.

- Iar tu ai făcut ceea ce ți-a cerut.

- Ei bine, da. Mi-a fost puțin milă de ea, dacă vrei să știi adevărul. Cred că e înspăimântată de tine.

- Tu ești înspăimântată de mine?

- Bineînțeles că nu.

- Înțeleg. Continuă să studieze posomorât nisipul. Dacă eu ți-aș cere să faci ceva pentru mine, ai accepta la fel de ușor cum ai acceptat să îndeplinești rugămintea lui Sybil?

- Depinde ce mi-ai cere, șopti Annie.

Simțea tensiunea amenințătoare din el acum. Pulsa tăcută, traversând încăperea, ajungând la ea, infiltrându-se în ea, învăluindu-i sufletul. Își dădu seama cu o tresărire că i-ar fi fost la fel de imposibil să iasă din camera de lucru în acel moment pe cât i-ar fi fost de imposibil și să zboare.

- Aș vrea să îmi promiți că nu o să mă minți niciodată, Annie. Nici măcar pentru a proteja pe altcineva.

Tonul ciudat, mâhnit, din vocea lui, aproape că îi frânse inima lui Annie. Brusc își dădu seama că Oliver știa cât se poate de bine că membrii propriei lui familii, familia pe care se străduise atât de tare să o protejeze, îi ascundeau frecvent lucruri de teama reacției lui. Știa acest lucru și îl detesta. Dar era neputincios când venea

vorba de a găsi o cale prin care să îi facă pe oamenii la care ținea să îi încredințeze secretele lor. Se izolase emoțional și nu avea habar cum să spargă acele bariere autoimpuse care îl împiedicau să comunice corect cu familia lui.

- Oh, Oliver.

Annie puse jos ceașca și sări în picioare.

Traversă în grabă încăperea până unde stătea el cu spatele întors spre ea. Încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui din spate, îl îmbrățișă cu o tandrețe aprigă. Era ca și cum ar fi îmbrățișat un leopard în carne și oase. Era tot o masă de tendoane subțiri și mușchi calzi. Parfumul masculin al corpului lui îi inundă simțurile.

- Jur că n-am să te mint niciodată, Oliver, spuse ea, cu fața îngropată în cămașa lui.

Oliver se răsuci brusc pe călcâie, luând-o prin surprindere, și îi prinse fața în mâinile lui puternice, bătbătorite. Annie se înfioră sub focul și intensitatea pură din ochii lui. Simțea forța din el, dar, departe de o alarma, îi provocă o străfulgerare de dorință ce îi înmuie genunchii.

- Mulțumesc, Annie, spuse el. La rândul meu, îți jur că nici eu nu am să te mint niciodată. Ne-am înțeles?

- Da.

Știa că avea să o sărute. Își dorea sărutul lui mai mult decât orice altceva pe lume.

În acel moment Annie recunoscă în sfârșit, în sinea ei, că era îndrăgostită de Oliver Rain.

Apoi nu mai fu în stare să gândească limpede deloc fiindcă gura lui era peste a ei, anulând orice altceva din jurul ei în afară de gândul că o dorea, iar ea îl dorea la rândul ei.

capitolul 8

Annie știu că avea să îi dea voie să facă dragoste cu ea din clipa în care o luă în brațe. Nu, își spuse ea, știuse

ce avea să se întâmple chiar mai devreme, când adusesese ceaiul în camera lui de lucru. Luase o decizie.

Nu era doar fiindcă îl dorea într-un fel cum nu mai dorise niciodată un alt bărbat. Era fiindcă știa cumva că el avea nevoie de ea la fel de mult cum avea ea nevoie de el.

Chiar în timp ce gura lui aluneca încet, cu forță, peste a ei, își dădu seama că nu era cazul să spere că avea să-și exprime sentimentele în cuvinte. Era prea devreme pentru așa ceva. O astfel de mărturisire ar fi fost mult prea amenințătoare pentru atât de importantul lui simț de autocontrol.

Annie avea o vagă bănuială că, undeva în adâncul sufletului, Oliver hotărâse probabil că, atâta vreme cât cuvintele rămâneau nerostite, puteau fi ignorate fără probleme. Dacă avea să fie vreodată nevoit să își recunoască deschis acea dorință, Oliver ar fi trebuit să își confrunte dorința. Probabil urma să o vadă ca pe o slăbiciune.

Era mai bine așa, își spuse Annie, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. Deocamdată avea să se abandoneze ea pentru amândoi. Pentru ea nu se punea problema de slăbiciune, doar o bucurie imensă de a putea oferi darul propriei persoane unui bărbat care merita puțină fericire.

- Annie?

Oliver o sărută ușor pe colțul gurii, apoi pe ureche. Mâinile îi alunecară în jos pe spate până la talie.

Annie se înfioră. Nerăbdarea din el era un drog amețitor ce făcea sângele să îi clocotească. Îl mângâie cu vârfurile degetelor pe părul fin, apoi îi atinse fața aspră.

- Da. O, da, te rog, Oliver.

O expresie de satisfacție se aprinse în privirea lui. O ridică în brațe fără un alt cuvânt. Era mai puternic decât crezuse ea. O ținu la piept cu ușurință în timp ce traversă cu ea încăperea până la bancheta lungă de la fereastră. Imagini cu Persefona purtată în Lumea Umbrelor dansară în mintea lui Annie.

O puse jos în mijlocul pernelor negre și aurii, apoi se îndreptă, plimbându-și asupra ei o privire ce o mistui până dincolo de haine. Lumina palidă a lunii dezvăluia nevoia intensă de pe chipul lui.

- Ești sigură? o întrebă el.

- Da. De-abia mai putea vorbi. Dar tu?

El zâmbi vag.

- Eu am fost sigur încă de la început. Dar trebuie să fii absolut convinsă, Annie. După noaptea asta, nu vom putea redeveni colegi de apartament.

- Știu, șopti ea.

Odată ce Oliver devenea amantul ei, nu avea să se mai poată minți niciodată că era doar un prieten. Preț de o clipă, un tremur de teamă feminină primitivă alungă o parte din exaltarea pe care o simțea. Nici ea nu avea să mai fie aceeași după noaptea aceea. Înțelese acest lucru cu o convingere care mai întâi o îngheță, apoi o încălzi.

- Mă bucur că ai venit la mine în seara asta, spuse Oliver. Nu mi-a fost ușor să te aștept.

Annie fu cuprinsă de fierbințeală sub privirea neșovăitoare a lui Oliver. Își simți măruntaiele topindu-se. O durere profundă și intensă îi cuprinsese partea de jos a corpului. Se întinse să îl prindă de mâna aspră.

- Chiar m-ai așteptat?

El se așeză încet pe perne lângă ea. Palma lui caldă se opri pe sânul ei într-un gest ce era în același timp adorator și posesiv.

- De mai mult timp decât știi.

Ea zâmbi tremurător.

- Mi-am dorit să mă dorești încă din acea primă seară, la petrecerea de logodnă a lui Daniel.

- Te-am dorit atunci. Se aplecă peste ea, prinzând-o între brațe. Te doresc și mai mult acum.

Își aplecă ușor capul și o sărută încet pe rotunjimea moale și vulnerabilă a gâtului.

Annie se arcui drept răspuns, zbatându-se să se apropie de el. Oliver își mută palma pe rotunjimea șoldului ei și o strânse ușor.

Annie inspiră șuierat când îi simți degetele lungi și sensibile strecurându-se între picioarele ei. Păreau să ardă chiar prin materialul blugilor.

- Oliver?

- Sunt aici. Ridică marginea puloverului ei câțiva centimetri și coborî capul pentru a presăra săruturi la întâmplare pe trunchiul ei. Nu plec nicăieri.

Annie îi prinse grăbită cămașa, simțind nevoia să-i atingă pielea goală cu palmele. Oliver nu se opuse, dar nici nu făcu nimic pentru a o ajuta. Când cămașa i se deschise în sfârșit, Annie văzu părul negru și tare ce îi acoperea pieptul. Nerăbdătoare, își răsfiră degetele prin el și se trezi fascinată de contururile tari, musculoașe ale corpului lui.

Era atât de plăcut la atingere. Perfect. Tot ce visase vreodată să găsească la un bărbat.

Annie fu uluită de vârtejul de dorință ce o cuprinsese. Nu mai simțise niciodată, în toată viața ei, nimic asemănător. Era la propriu în flăcări. Era o senzație incredibilă. Trăia acum ceea ce poeții numeau pasiune, înțelese ea cu o certitudine superbă. Ar fi vrut să își strige exaltarea lumii întregi.

- Grăbește-te, Oliver. Se agăță de el. Te rog, grăbește-te.

Zâmbetul cu care îi răspunse el reflecta satisfacție și promisiune masculină. Palma îi era caldă între picioarele ei.

- Ești udă deja.

- O, Doamne, Oliver. Își ridică șoldurile spre mâna lui îndrăzneță, conștientă că blugii ei se umezeau rapid. Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

- Mă bucur.

Se aplecă peste ea din nou, sărutând-o cu o desăvârșire profundă ce îi tăie respirația. În tot acest timp mâna lui rămase apăsată între picioarele ei, mângâind-o foarte blând.

Annie simți că avea să-și piardă mințile. Strânse genunchii, prinzându-i degetele, implorându-l în tăcere să o atingă și mai intim.

Oliver râse ușor în umbră. Annie deschise larg ochii, uluită. Își dădu seama că nu îl auzise niciodată pe Oliver râzând. Sunetul era unic, ceva între un mârâit grav și un tors aspru, care o încântă. Ridică privirea spre el și văzu lumina lunii reflectată în ochii lui.

- E în regulă, Annie, spuse el, cu gura lipită de a ei. Am eu grijă de tot.

Ar fi vrut să îl întrebe la ce se referea, dar nu găsi cuvintele potrivite. Chiar în clipa în care el îi captură gura într-un nou sărut, auzi clinchetul metalului pe metal și își dădu seama că îi deschieseră blugii.

Apoi mâna lui ajunsese în bikinii ei, căutând locul umed, fierbinte, dureros dintre picioarele ei. Annie se chinui să respire. Când îi simți degetul alunecând ușor în ea, respirația i se tăie complet preț de câteva secunde. Apoi inspiră șuierat.

- Oliver. Acum. Te rog. Nu pot aștepta. Nu pot aștepta.

- Nu trebuie să aștepți.

Vocea îi era înecată. Își strecură mângâietor limba în gura ei exact în aceeași clipă în care împinse blând un al doilea deget înăuntrul ei.

Annie gemu când el o deschise ușor, expunând-o complet atingerii lui. O tensiune ciudată, vibrantă, începea să crească în ea. Își încolăci brațele în jurul lui, agățându-se de el, încercând să-l aducă mai aproape.

Degetele lui se mișcară, găsind exact locul potrivit.

- Oliver. Dumnezeuule, te rog.

- Vreau să te văd zburând, Annie. Ești în siguranță. Sunt aici să te prind.

Ceva explodă în ea. Tensiunea ce o cuprinsese atât de aprig cu o clipă mai devreme se dizolvă brusc într-o explozie delicioasă de senzații. Corpul ei se cutremură în jurul degetelor lui iscoditoare.

Apoi începură valurile de plăcere.

Se auzi șoptind, din nou și din nou, numele lui Oliver, cu o voce găfâitoare pe care aproape nu o recunoscuseră drept a ei.

O clipă mai târziu se prăbuși fără vlagă în brațele lui. Oliver o ținu în timp ce se încolăci languroasă lângă el. Mâna lui urmări conturul coloanei ei vertebrale într-un gest liniștitor, de alinare.

- Superb. Oliver o sărută pe umăr. Spectaculos. Pe de altă parte, am știut de la început că vei fi unică.

Ea ridică încet privirea spre el printre genele grele, apăsătoare.

- A fost fantastic. Absolut fantastic.

Zâmbetul lui era unul de satisfacție, ca și cum ar fi atins și el climaxul.

- Mă bucur.

- N-am mai simțit în viața mea așa ceva. Nimic nu a fost vreodată așa.

- Bun.

Poate că fusese atât de special fiindcă știa că era îndrăgostită, reflectă Annie cu o uluire visătoare. Acea revelație fu imediat urmată de o alta.

Annie ridică privirea spre Oliver consternată.

- Tu nici măcar nu te-ai dezbrăcat.

- Avem timp suficient. O sărută pe tâmpla umedă. Toată noaptea, de fapt.

- Da, știu.

Vocea i se stinse.

Ceva nu era în regulă. Simțea acest lucru. Căută fața lui Oliver în umbră. În ochii lui încă ardea dorința pe care o văzuse în el mai devreme. Simțea rigiditatea sexuală a corpului lui. Era complet excitat. Dar simțea și controlul de fier pe care îl exercita asupra lui însuși.

De-abia atunci înțelese exact ce anume o deranja. Din clipa în care îi spusese lui Oliver că voia să se culce cu el, Oliver preluase controlul. Tot ceea ce tocmai se întâmplase fusese orchestrat atent de el. Oliver controlase acel interludiu pasional la fel cum controla totul și pe toți cei din viața lui.

- Nu mă dorești? șopti Annie.

- Mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată. Și te voi avea la momentul potrivit.

- Credeam că acum e momentul potrivit, murmură ea.
- Curând.

Oliver se ridică în picioare, se aplecă și o ridică în brațe.

Annie se agăță de el, încă vlăguită de senzațiile de după orgasm. Un mic fior o străbătu, alungând o parte din căldura rămasă. Era evident că, oricât de mult ar fi părut Oliver să o dorească, nu avea de gând să se lase îngenuncheat de pasiunea lui.

Sau a ei.

Annie își dădu seama că Oliver era hotărât să își dovedească sieși și să îi dovedească și ei că era perfect stăpân pe el însuși. Aparent nu era dispus să-și permită să se abandoneze nici unei experiențe, nici măcar plăcerii.

O scânteiere verde de lângă grădina de pietre îi captă atenția lui Annie când Oliver porni spre ușă cu ea în brațe. Coborî privirea și văzu leopardul cu ochi de smarald urmărind-o cum era purtată în noapte.

Mult mai târziu, când așternuturile verde-deschis ale patului lui Oliver erau deja umede și șifonate de zguduitoarele reprize de amor pe care i le dăruise el, Oliver își revendică în sfârșit mireasa extenuată.

Se întinse peste ea, cu umerii și contururile zvelte ale spatelui lui strălucind în lumina lunii. Controlul de care dăduse dovadă necesitase mult efort, înțelese Annie când văzu pelicula de sudoare de pe el. Cel puțin nu îi fusese ușor.

Ceea ce conta, însă, era că după trei ore de pasiune Oliver încă se mai stăpânea perfect. Era profund deprimant să constate că nu avea același efect asupra simțurilor lui pe care îl avea el asupra ei. O dorea, dar o dorea în condițiile stabilite de el, după bunul lui plac și în momentul ales de el.

- Uită-te la mine. Oliver o atinse delicat cu buzele pe frunte. Vreau să-ți văd ochii când te fac a mea.

Annie se supuse, prea obosită acum pentru a se împotrivi. Privirea ei o întâlni pe a lui și aproape se dizolvă

complet sub fierbințeala încinsă pe care o văzu în ochii lui. El o pătrunse dintr-o mișcare lentă, tandră, atent calculată. Annie își dădu seama că, chiar și în acel act final de împlinire, trebuia să demonstreze că încă deținea controlul.

Annie aproape înjură de frustrare, deși nu fusese în viața ei atât de satisfăcută fizic. Dar în acel moment el se îngropă cu totul în ea, ajungându-i până în miezul ființei. Annie fu inundată din nou de senzații. De necrezut, corpul ei ostenit încă mai era capabil să răspundă.

- Ești atât de strâmtă, șopti Oliver. Își sprijini fruntea pe a ei cât așteptă ca trupul ei să se acomodeze cu el. Mi te potrivești perfect, Annie.

Se retrase puțin, apoi se împinse din nou în ea. Annie se înfioră. Corpul ei se încleștă în jurul lui.

- E atât de plăcut.

Vocea lui Oliver era tensionată și răgușită.

Annie își înfipse unghiile în umerii lui. Apoi se ridică atentă, testând lungimea și grosimea lui. Părea uriaș în ea. Greutatea lui o cufunda în așternuturi.

Oliver scrâșni din dinți:

- Da. Așa. Doamne, da.

Coborî mâna între corpurile lor și găsi locul sensibil din cuibul de păr creț de deasupra picioarelor ei. Annie țipă încet.

Oliver așteptă până când spasmele ei ajunseră aproape la sfârșit. Atunci și abia atunci își permise în sfârșit să își savureze propriul climax.

Annie era atât de extenuată încât adormi înainte ca el să se retragă din corpul ei. Ultimul ei gând fu că situația era absolut inacceptabilă. Oliver trebuia să învețe că excesul de autocontrol era nociv. Nu știa la câte astfel de nopți ar fi putut să reziste.

Annie se trezi mai târziu într-o cameră luminată de lună. Preț de o clipă se simți dezorientată. Era pradă unui sentiment de irealitate ce o făcu să se întrebe, pentru scurt timp, dacă nu cumva era prinsă într-un vis.

Apoi deveni conștientă de apăsarea brațului lui Oliver peste sâni ei. Amintirile fierbinți o năpădiră imediat.

Întoarse capul pe pernă și văzu că Oliver dormea lângă ea. Lumina palidă de la fereastră se juca pe trăsăturile lui aspre. La un moment dat, părul lui negru ca miazănoaptea se desprinsese din elasticul cu care și-l lega la spate și se revărsa pe perna elegantă, dându-i un aer primitiv, neîmblânzit. Se culcase cu un păgân.

Annie rămase complet nemișcată, amintindu-și prima oară când îi văzuse corpul gol în noaptea aceea. Forța lui era și fizică, nu doar mentală. Era un bărbat puternic, zvelt, bine făcut, care nu își permisesese să se relaxeze. Grația masculină controlată pe care o admirase întotdeauna la el era infinit mai impresionată când era dezbrăcat.

Annie se ridică încet în capul oaselor, între așternuturile gri, și se uită în jurul ei. O singură dată aruncase o privire în dormitorul principal, când se mutase în apartamentul penthouse, dar nu se afluase niciodată efectiv în el. O poartă invizibilă îi interzisesese accesul până atunci. Bănuia că prea puține femei ar fi avut curajul să pășească în această cameră atât de privată și de personală fără a fi invitată.

Dormitorul era cufundat în umbre adânci. Lângă un perete se afla un scrin negru lăcuit. Lângă el, un scaun gri de metal într-un stil sever. Lumina blândă a lunii licărea pe firele aurii din modelul auster și abstract brodat pe cuvertura neagră.

Negăsindu-și astâmpărul, Annie se strecură de sub greutatea brațului lui Oliver, dădu la o parte așternuturile încâlcite și coborî din pat. Se simțea vulnerabilă și îi era frig, prin urmare, luă prima haină care îi ieși în cale. Era cămașa pe care o purtase Oliver mai devreme. O trase pe ea și se duse la fereastră.

Luminile de neon ale zonei maritime a orașului licăreau la mare distanță dedesubt. Când coborî privirea spre golful Elliott însă, nu văzu decât o mare nesfârșită de întuneric.

- Ce faci, Annie?

Tresări când auzi vocea joasă a lui Oliver. Aruncă rapid o privire peste umăr. O privea din umbra patului, ochii reflectându-i lumina rece a lunii. Stătea degajat pe pernele șifonate cu aroganța naturală a unei feline din junglă. Coama de păr întunecat, încâlcit, îi aluneca pe umerii zvelți, musculoși.

- Credeam că dormi, șopti ea.

- Te-am simțit coborând din pat. S-a întâmplat ceva?

Vocea lui reflecta o îngrijorare sinceră.

- Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Era un om bun, își spusese ea. Dar în mod cert avea câteva probleme. Am coborât doar din pat să admir priveliștea.

- Priveliștea e foarte plăcută de aici, spuse Oliver, cu vocea umbrită de o senzualitate leneșă.

Annie îi simți privirea ațintită asupra ei. Își strânse cămașa puțin mai tare în jurul corpului.

- Oliver?

- Da?

Annie nu știu ce să spună mai departe. Habar nu avea cum să se exprime pentru a se plânge de felul incredibil în care făcuse dragoste cu ea. Cum putea o femeie să-i spună unui bărbat că era prea bun la pat? se întrebă ea confuză.

- Nimic. Doar mă gândeam la noi.

- Mă bucur să aud asta. Exact la asta ar trebui să te gândești în noaptea asta.

Annie îl auzi coborând din pat. Traversă covorul gri fără a scoate un sunet. Apoi se trezi brusc cu mâinile lui pe umerii ei. O trase blând în spate, spre corpul lui tare și solid, și își încolăci brațele în jurul ei, sprijinindu-i sânii pe antebrățelele lui. Annie îi simți răsuflarea caldă în ureche:

- Nu am să uit noaptea asta cât trăiesc, spuse Oliver, sărutând-o pe rotunjimea umărului.

- Nici eu.

Se topi imediat sub senzualitatea caldă a cuvintelor lui. Parfumul lui o liniștea cumva la un nivel primitiv.

La fel și forța brațelor lui. O parte din disconfortul ei se risipi.

Se lăsă pe spate și, treptat, se relaxă în îmbrățișarea lui caldă. Își spuse că își făcea griji din nimic. Și ce dacă Oliver își controla la fel de bine pasiunile sexuale ca orice altceva din viața lui? De ce ar fi trebuit să o deranjeze? La ce altceva se așteptase?

- Ți-e frig.

Oliver depuse un alt sărut mărunț, tulburător, pe ceafa ei.

- Nu prea.

Nu acum când o ținea el astfel, încălzind-o cu trupul lui puternic. Totul avea să fie bine, își spuse.

Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să admită că știa de ce reacționase exagerat la cea mai recentă demonstrație a fantasticii stăpâniri de sine a lui Oliver. Era fiindcă, undeva în adâncul sufletului, își dorea să fie singura persoană de pe fața pământului capabilă să-l facă să-și piardă controlul.

- Annie?

- Hmm?

Se cuibări lângă el. Părul de pe pieptul lui era tare și ușor aspru pe pielea spatelui ei.

Oliver o mușcă mărunț, cu blândețe, de lobul urechii. Una dintre mâinile lui reuși să se strecoare dincolo de marginea cămășii și alunecă în jos peste abdomenul ei.

- Despre ce ai discutat cu Sybil la prânz?

Șocul o izbi pe Annie ca o lovitură de trăsnet. Încrămeni. O clipă mai târziu, furia se revărsă peste ea într-un val înghețat.

- Ticălosule! Cum îndrăznești?

Își înfipse unghiile în brațele lui, încercând să se elibereze. Oliver îi dădu drumul imediat.

- Annie? Ce naiba e în neregulă cu tine?

- Ce e în neregulă cu mine? Cu mine? Se răsuci pe călcâie și făcu doi pași rapizi în spate, astfel încât ajunse exact suficient de departe cât să nu o poată atinge. Cine te crezi? Ce fel de truc murdar, josnic, ascuns a fost asta?

Ochii lui Oliver se îngustară.

- Calmează-te.

- Nu, nu am să mă calmez. Annie se întoarse și începu să se plimbe cu pași mari și furioși dintr-o parte în alta în fața ferestrei. Strânse marginile neîncheiate ale cămășii, ținându-le închise cu severitate peste sânii. Asta a fost mizerabil. Lipsit de scrupule.

- Ți-am pus o simplă întrebare.

- O, sigur. O simplă întrebare, vezi să nu. Asta nu a fost o simplă întrebare. Încercăi să mă păcălești să-ți răspund. Încercăi să mă seduci ca să mă convingi să-ți povestesc despre conversația mea cu Sybil. Ar trebui să-ți fie rușine.

- Credeam că avem o înțelegere, spuse Oliver foarte încet. Mi-ai promis să nu mă minți.

Ea îi aruncă o privire caustică. Oliver stătea cu picioarele ușor îndepărtate, cu mâinile pe șolduri. Părea să nu îl deranjeze deloc faptul că era gol pușcă. Desigur, cu un corp ca al lui, de ce l-ar fi deranjat, reflectă Annie cu ciudă.

- Ți-am dat cuvântul meu, spuse ea mândră. N-am să te mint niciodată.

El zâmbi vag.

- Atunci spune-mi ce s-a întâmplat între tine și Sybil în după-amiaza asta.

- Ceea ce s-a întâmplat între mine și Sybil, spuse Annie sumbră, nu te privește câtuși de puțin.

- Orice se întâmplă în familia asta mă privește, Annie.

- Nu neapărat. În orice caz, cu siguranță nu intenționez să discut acest subiect anume cu tine. Nu acum.

- Cum rămâne cu promisiunea pe care mi-ai făcut-o?

- Nu te mint, tună ea furioasă. Pur și simplu refuz să-ți spun despre o conversație personală pe care am avut-o cu altcineva.

- E același lucru.

- Ba nu e, replică ea. În orice caz, i-am dat de înțeles lui Sybil, mai mult sau mai puțin clar, că nu voi discuta subiectul cu tine. Ea are încredere în mine că îi voi respecta

intimitatea. Aș face la fel pentru tine. Nu intenționez să-i spun despre nici o eventuală conversație confidențială pe care am purta-o noi doi.

- Dacă vei face vreodată asta, vei plăti scump.

Annie se încruntă spre el frustrată.

- Spune-mi ceva, Oliver. De ce ești atât de ostil față de Sybil? După atâția ani, cum poți să-i porți pică în continuare pentru faptul că a luat locul mamei tale?

Oliver ridică din sprâncene.

- Nu asta e motivul pentru care îmi displace.

- Într-adevăr, poate că era puțin cam tânără pentru tatăl tău. Annie flutură o mână în semn de refuz. Asta nu era problema ta.

- Asta e explicația pe care ți-a oferit-o ea? Întrebă Oliver.

Annie îi aruncă pieziș o privire scurtă, neliniștită. Gura i se uscă brusc când îi veni o idee.

- Oliver, nu cumva erai îndrăgostit chiar tu de ea la vremea respectivă, sau ba?

- Nu. Părea dezgustat. Annie, vrei te rog să încetezi să mai încerci să analizezi relația mea cu Sybil? Nu are nici o legătură cu situația despre care discutăm acum.

- Eu cred că are. Ușurarea că Oliver nu făcuse o pasiune de adolescent pentru Sybil alungă o parte din furia lui Annie. Cred că are mare legătură cu ceea ce discutăm acum. Spune-mi de ce o urăști.

Fața lui Oliver era imposibil de descifrat.

- Nu o urăsc. Dar, la naiba, nici n-am încredere în ea.

- De ce nu?

- Fiindcă am intrat în casa tatălui meu într-o zi și am găsit-o pe Sybil în pat cu unul dintre vechii ei iubiți, spuse Oliver printre dinți. N-am încredere în ea fiindcă știu sigur că e capabilă de trădare. Asta îți răspunde la întrebare?

Annie clipi, luată prin surprindere de furia pasională ce clocotea foarte aproape de suprafață în el. Nu-și putea

permite să uite niciodată că autocontrolul rece al lui Oliver ascundea ape foarte adânci și foarte tulburi.

- Înțeleg, spuse ea pe un ton pierit. Presupun că e ceva destul de traumatizant pentru un tânăr. Fără îndoială nu ți-a fost ușor când ți-ai descoperit mama vitregă în pat cu un străin.

Oliver își înăbuși o exclamație murmurată. Era evident că reușise să își recapete complet controlul asupra furiei lui.

- N-am fost traumatizat. A fost o lecție de viață. Am aflat tot ce aveam nevoie să știu despre Sybil în ziua respectivă.

- Chiar așa? Annie îl studie curioasă. I-ai spus tatălui tău?

- Nu.

- De ce nu, dacă ții atât de mult ca oamenii să fie de încredere?

- Era simplu. Copiii aveau nevoie de ea, spuse Oliver rece. Mă crezi sau nu, se descurca destul de bine cu Valerie și Heather. Și știam că, dacă fac să fie dată afară, Richard și Nathan nu își vor cunoaște niciodată tatăl. Îl cunoșteam pe tatăl meu suficient de bine cât să știu că nu ar fi făcut eforturi să mențină relația la distanță.

- Înțeleg. Deci i-ai permis să rămână de dragul familiei.

- Fără menajamente spus, da.

Annie îl privi curioasă.

- Ce i-ai spus lui Sybil în ziua aceea?

Oliver ridică din umeri.

- I-am spus că dacă vrea să se bucure de vreo parte din averea familiei Rain, ar face bine să nu se mai abată nici cu un pas de la calea cea dreaptă.

- Și de atunci o tot terorizezi, nu-i așa?

Oliver se încruntă.

- Nu o terorizez.

- Ba asta faci. Ea crede că o urăști.

- Ei bine, nu mi-e deosebit de dragă, recunoscui Oliver.

- Incidentul acela nefericit probabil s-a petrecut cu ani buni în urmă.

- Acum șaisprezece ani, mai exact. De ce?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Oliver, oamenii se mai și schimbă. Dacă vrei să-ți îmbunătățești relația cu Sybil, va trebui să te desprinzi de trecut.

Oliver o privi uluit.

- De ce aș vrea să îmi îmbunătățesc relația cu Sybil? Cea pe care o am cu ea în prezent funcționează foarte bine din punctul meu de vedere.

- Dumnezeule mare! Toată lumea crede că ești incredibil de viclan, dar eu, una, cred că ești prost ca noaptea când e vorba de unele lucruri. Annie se opri din mers și se întoarse cu fața spre el. Așa să știi, Oliver, nu ai o relație bună cu mama ta vitregă.

- Așa să știi, Annie, mă doare-n cot. Acum spune-mi, despre ce ați discutat voi două la prânz?

Annie se îndreptă de spate hotărâtă.

- Eu, rosti ea clar și distinct, n-am nici cea mai mică intenție să-ți spun vreun cuvânt despre ceea ce s-a petrecut în cursul prânzului meu cu Sybil. Și gata.

Oliver dădu din cap amabil, ca și cum ar fi acceptat răspunsul ei.

- Ce părere ai avut despre Jonathan Grace? Sunt șanse să se căsătorească într-adevăr cu ea?

Annie rămase cu gura căscată de uimire.

- De unde știai că Jonathan Grace a fost cu noi?

- Bolt ține evidența acestui gen de lucruri pentru mine, spuse Oliver nepăsător.

- Bolt? Annie își auzi vocea ridicându-se la un țipăt de furie. L-ai pus pe Bolt să mă spioneze?

- Nu te spiona, Annie. Oliver făcu o pauză. I-am spus să te supravegheze fiindcă bănuiam că, mai devreme sau mai târziu, Sybil va încerca să te prindă singură. Voiam să știu dacă începea să-ți toarne minciuni otrăvite despre mine.

- Nu-mi vine să cred. Buimăcită, Annie se apropie împleticindu-se de scaun și se lăsă să cadă în el. Ai pus să fiu urmărită.

Oliver păru îngrijorat.

- Ești bine, Annie? Pare să-ți fie cam rău.

- S-ar putea să vomit din clipă în clipă.

Oliver dădu să pornească spre ea.

- Haide, lasă-mă să te duc la baie.

Ea ridică o mână cu severitate.

- Să nu îndrăznești, repet, să nu îndrăznești să mă atingi.

El se opri la un pas distanță de scaun.

- Annie, dacă te simți rău, ar trebui să te ducem la spital la urgență.

- Nu mă simt rău. Nu în sensul la care te referi tu. Nu-ți face griji, nu am să vomit pe covorul tău. Annie bătu darabana cu degetele în brațul scaunului. Își îngustă ochii spre Oliver. Expresia de îngrijorare de pe fața lui era sinceră, își dădu ea seama. Va trebui să mă ierți, Oliver. Sunt puțin derutată în momentul de față. Nu cumva se întâmplă să ai un frate geamăn, așa-i?

- Un geamăn?

- Există doi de tine? Întrebă ea răbdătoare. Un Oliver draguț și un Oliver dezagreabil? E una dintre poveștile acelea în care există un geamăn bun și un geamăn rău?

- Nu.

Zâmbi ușor.

- Mi-era teamă de asta. Ceea ce înseamnă ca va trebui să lucrez cu ceea ce avem. Annie sări în picioare, continuând să strângă cămașa în jurul ei. Cred că încep să-mi fac o idee despre adevărata natură a problemei monumentale cu care ne confruntăm, Oliver.

- Mă bucur că măcar unul dintre noi înțelege.

Annie își reluă plimbarea agitată, roțițele minții învârtindu-i-se nebunește.

- E evident că ți s-au permis prea multe abuzuri de-a lungul anilor.

- Nu tocmai.

Ea îi aruncă o privire menită să îl reducă la tăcere.

- E un fel de-a spune. Adevărul este că îți gestionezi familia la fel cum îți gestionezi imperiul financiar. Ești,

în esență, un lord feudal de modă veche. Iar acum îți închipui că poți să îți gestionezi și o soție la fel.

- Annie, te cam lași dusă de val acum.

Ea se răsuci pe călcâie și împunse imperioasă aerul cu degetul spre el.

- Problema ta e chiar mai complicată decât am crezut inițial.

- Cred că ai spus ceva de genul că nu aș fi un bun comunicator.

- Asta merge mai departe de incapacitatea ta de a comunica.

- Am discutat deja subiectul ăsta, nu-i așa? întrebă Oliver politicoasă.

Annie ridică bărbia.

- Am făcut o analiză mai detaliată.

- Înțeleg.

- Bun, deci, ai o tendință puternică, naturală, de a domina totul și pe toți cei din viața ta. Probabil din cauza tuturor responsabilităților pe care ai fost forțat să ți le asumi la o vârstă fragedă. Pe de altă parte, poate că așa te-ai născut. Tu, Oliver, ai ceea ce se numește o personalitate despotică.

- Voi avea grijă să nu uit asta. Oliver făcu un pas spre ea. Se opri când Annie flutură degetul spre el. Mai e și altceva?

- Multe altele. Ți s-a permis să devii un tiran. Nimeni nu crâcnește în fața ta. Familia ta te respectă și de admirație, dar simt față de tine o venerație plină de mult prea multă teamă. Ți se acceptă tendințele dictatoriale fiindcă nimeni nu te înfruntă pe față și nu stabilește niște limite. Eu, însă, nu mă tem de tine, Oliver.

- Mă bucur.

Făcu încă un pas spre ea, vânând-o lent, cu o răbdare infinită. Annie se dădu în spate un pas, apoi rămase pe poziții.

- Se vor petrece niște schimbări pe aici.

- A, da?

- A, da. Pentru început, nu vreau să mai fiu spionată de Bolt. Îmi dă fiori. Gândește-te cum te-ai simți tu dacă cineva te-ar pânda tot timpul și te-ar urmări.

Oliver reflectă.

- În regulă.

Annie îl privi circumspectă.

- Vorbesc serios. Nu am să tolerez să fiu urmărită pe furiș din tufișuri pe oriunde m-aș duce.

- Am spus în regulă.

- Serios? Annie fu deconcertată de ușurința primei ei victorii. Promiți că n-ai să-l pui să mă spioneze?

- Nu te spiona. Te urmărea discret pentru binele tău. Dar da, promit că n-am să-l mai pun să o facă. Nu cred că e necesar, acum că am avut discuția asta. Îți înțeleg punctul de vedere.

Annie fu cuprinsă de exaltare. Îi zâmbi aprobatoare lui Oliver.

- Asta e minunat. Știam eu că nu ești cu adevărat insensibil, doar puțin obtuz.

- Mulțumesc.

- De acum înainte vom discuta despre probleme pe măsură ce apar, spuse Annie entuziastă.

- Am să încerc. Dar mi-am cam ieșit din mână la astfel de lucruri. Vei avea răbdare cu mine?

- Bineînțeles că da, îl asigură ea.

În sinea ei era extaziată. Oliver ținea suficient la ea cât să încerce să se schimbe. O femeie cu greu și-ar fi putut dori mai mult de-atât de la un bărbat. Era chiar posibil să se îndrăgostească de ea, își spuse Annie fericită.

- Mă bucur că am avut această mică discuție, spuse Oliver.

- Și eu. Vezi tu, Oliver, nu poți să-ți trăiești viața manipulând și intimidând oamenii, chiar dacă tu crezi că e pentru binele lor.

- Înțeleg.

- Va trebui să înveți să ai încredere în ceilalți dacă vrei ca și ei să aibă încredere în tine. Așa se naște

încrederea, din reciprocitate. Suspiciunile nu fac decât să creeze alte suspiciuni.

-Apreciez că te-ai gândit la asta. Oliver își deschise brațele. Putem să ne întoarcem în pat acum?

Annie se duse la el imediat.

-Da, spuse ea, cu fața îngropată în pieptul lui gol.

Oliver o luă în brațe și o duse înapoi în patul cufundat în umbre.

capitolul 9

Oliver își stabili centrul apoi, încet, cu atenție, își coborî corpul din poziția lumânării în poziția plugului. Fără a-și întrerupe ritmul fluid, se întoarse pe burtă și își arcui fin corpul în poziția cobrei. Mușchii i se strângeau și întindeau cu ușurință, îndeplinind fiecare comandă pe care le-o dădea el. Energia îi pompa în vene.

Nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de bine cum se simțea azi. În cea mai mare parte a timpului nu își aprecia în mod deosebit sănătatea excelentă, dar în dimineața aceea era profund conștient de senzația vibrantă de bine din el. Rutina de yoga pe care o îndeplinea cu sfînțenie în fiecare dimineață se dovedea uluitor de ușor de executat azi. Trecea de la o postură dificilă la alta fără nici un efort.

Annie era a lui, își spuse el cu satisfacție profundă, întinzându-și corpul în poziția lăcustei. Noaptea trecută devenise soția lui în deplinul sens al cuvântului. Îi răspunsese ca și cum ar fi fost făcută la comandă pentru el.

Autocontrolul lui fusese testat la limită în acele lungi ore petrecute în pat cu Annie. O dorise mai mult decât dorise vreodată orice altă femeie. Dar știuse cât se poate de clar că, în acel moment, ceea ce o lega de el era fragil, în cel mai bun caz. Din punctul ei de vedere, căsătoria lor încă era ceva temporar.

Scopul lui era ca, încet și sigur, să o lege de el cât mai complet posibil. Legătura puternică reprezentată de atracția fizică îl ajuta nespus.

Având în minte un obiectiv atât de important, Oliver reușise să își amâne propriile nevoi. Făcuse eforturi mari pentru a se asigura că prima experiență a lui Annie cu el avea să o facă să uite orice alte eventuale relații din trecut. Nu că ea ar fi avut prea multe, își spuse el, mulțumit. Își dăduse seama după reacția ei în fața primului ei orgasm că experiența ei fusese extrem de limitată.

Nu era surprins, își spuse, ridicându-se încet în capul oaselor și punându-și piciorul stâng peste genunchiul drept. Când Annie se oferea, se abandona cu totul. Acela era unul dintre primele lucruri pe care le aflase despre ea noaptea trecută. Ghicea că nu și-ar fi asumat nepăsătoare un asemenea risc. Faptul că și-l asumase cu el era o dovadă a loialității ei tot mai intense față de el. Se răsuci în următoarea poziție, simțindu-și toți mușchii întinzându-se, de la umeri până la coapse.

Era convins că își atinsese scopul noaptea trecută. În repetate rânduri o dusesse pe Annie până în punctul culminant, apoi o lansase în zbor. Era ca un instrument muzical perfect, din care el obținuse perfecțiunea. Își mărturisise plăcerea în sute de mici strigăte și murmure. Fusese sigur că o satisfăcuse.

Se ridică din poziția contorsionată de întindere și trecu într-una dintre posturile de echilibru. Se încrunță, conștient că nu acorda atenție deplină mișcărilor. Le practica de atâția ani încât le putea executa automat. Dar nu acesta era rostul exercițiului. Rostul lui era de a se centra și concentra, exersându-și mintea și corpul împreună într-o rutină disciplinată ce îi întărea capacitatea de control.

Oliver era conștient că avea o problemă de concentrație în dimineața aceea. Corpul lui executa automat mișcările, dar mintea încă îi era plină de imagini fierbinți din noaptea precedentă. Rezultatul era că avea să-și încheie

sesiunea de yoga din acea dimineață cu același corp pe deplin excitat care îl trezise cu puțin timp în urmă.

Aruncă o privire în spate, spre patul în dezordine. Annie dormea adânc, într-o postură care vădea extenuare. Fața îi era întoarsă dinspre el, dar îi vedea rotunjimile dulci și ispititoare ale umărului și ale șoldului de sub pilota neagră cu auriu. În lumina de dinaintea ivirii zorilor părul îi semăna cu o aură vălurită pe perne.

Cu siguranță Annie avea să țină minte noaptea precedentă, își spusese Oliver. Și el la fel.

Dorința îl inundă brusc, la fel de fierbinte, nouă și provocatoare cum fusese și în timpul nopții. Nu își dorea nimic mai mult decât să se întoarcă în pat și să tragă corpul cald și moale al lui Annie lângă al lui. Imboldul de a o simți topindu-se din nou pentru el era aproape copleșitor.

Dar simpla intensitate a nevoii era motiv suficient pentru a-i opune rezistență. Nu era genul de bărbat care să se lase dus de valul pasiunilor. Oliver își înfrână deliberat dorința de a se întoarce în pat, preferând să se contorsioneze într-o altă postură complexă.

- Nu doare?

Surprins să audă vocea lui Annie, Oliver îi aruncă o privire peste umăr. Annie își întorsese capul pe pernă și îl privea concentrată. Fața îi era moale și îmbujorată după somn. Sub ochi avea cearcăne.

- Nu, spusese el. Nu doare.

- Pare dureros. Annie făcu ochi mari când observă mărimea erecției lui apăsându-se pe materialul boxerilor. Nu sunt sigură că ar trebui să ai astfel de activități în, aăă, starea ta. Roși intens. Adică ai putea să te rănești.

- N-am avut nici un accident grav până acum. Oliver trecu ușor într-o altă întindere, hotărât să se folosească de exercițiul fizic pentru a-și stăpâni hormonii încinși.

- Cât e ceasul, totuși?

- Șase fix.

- Pare mai devreme, murmură ea.

- Nu e nevoie să te trezești odată cu mine. După ce termin aici o să petrec ceva timp în seră.

- E în regulă. De obicei mă trezesc până la șase.

Annie dădu la o parte pilota și își coborî picioarele goale peste marginea patului.

Oliver observă că încă mai purta cămașa lui. Și-o închise strâns pe lângă corp când se ridică în picioare. Părea jenată.

- Cred că am să fac un duș, spuse ea în cele din urmă. O să folosesc baia din camera mea.

- În regulă, spuse el blând, forțându-se să țină în frâu noul val de dorință ce îl inundă. Annie era soția lui. O să vin să luăm micul dejun în aproximativ o oră.

În pofida hotărârii lui de a-și controla pasiunea, privirea îi zăbovi pe rotunjimea șoldurilor ei. Își aminti cât de moale era interiorul coapselor lui Annie și se forțeză să treacă în următoarea întindere, în timp ce ea ieși rapid din încăpere. Păstră acea postură dificilă până când toți mușchii din corp îi tremurau de efort.

Apoi se îndreptă încet și, în sfârșit, își dădu voie să se întoarcă la pat. Izul orelor de amor din noaptea trecută încă mai plutea în aer. Preț de o clipă rămase acolo, rememorând pasiunea și satisfacția scânteietoare.

Apoi se întoarse și își impuse să intre în baie, unde se grăbi să dea drumul la duș.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă curată, urcă în pas vioi scările spre acoperiș. Încă era cuprins de un sentiment de exaltare. Verifică diversele cadrane și instrumente de măsură de pe panoul de comandă a mediului, apoi deschise ușa serei.

Pădurea lui tropicală privată îl aștepta. Oliver luă un pulverizator și o mistrie și se apucă de treabă.

Tocmai examina o tăviță de minusculi hibridi de ferigă corn-de-cerb recent răsăriți când se deschise ușa serei. Ridică privirea la vederea lui Annie. Aceasta intră cu două câni aburinde.

- Mă gândeam că poate ți-ar plăcea niște ceai.

Îi întinse una dintre căni. Oliver zâmbi, încântat de acest gest de soție devotată.

- Mulțumesc.

Străbătu culoarul încărcat de ferigi pentru a ajunge la Annie și îi luă cana din mână. O studie peste buza câinii, savurând priveliștea feței ei proaspăt spălate și a părului strălucitor.

Annie îl examinează la fel de concentrată.

- Oliver, ești supărat?

El se încruntă surprins.

- Supărat?

- În sensul de iritat. Sau furios. Sau ofensat.

- Bineînțeles că nu. De ce întrebi?

- Ei bine, te-ai purtat cam ciudat azi-dimineață.

- Mai ciudat decât de obicei, după părerea ta? Întrebă el sec.

Un val de culoare fierbinte îi urcă în obraji.

- N-am vrut să sugerez că te-ai fi purtat foarte bizar sau ceva de genul.

- Sunt ușurat.

Ea se posomorî.

- Nu e amuzant. Recunosc că n-am mai fost căsătorită niciodată, dar din câte știu eu majoritatea bărbaților proaspăt căsătoriți nu sar direct din pat în halul în care erai tu și se apucă de făcut yoga.

- Halul în care eram eu?

Roșeața ei se intensifică.

- Știi la ce mă refer. Erai evident oarecum, ei bine, oarecum excitat. Dar nu păraai interesat de sex. Apoi ai dat buzna aici și te-ai apucat să lucrezi cu ferigile tale. M-am întrebat pur și simplu dacă nu ești iritat sau așa ceva.

Oliver zâmbi și sorbi din ceai. Annie arăta al naibii de sexy dimineața, își spuse el.

- De ce să fiu iritat?

Ea îl studie atent.

- Din cauza discuției de azi-noapte. M-am gândit că poate te-ai simțit ofensat sau te-ai înfuriat fiindcă ți-am

spus că lucrurile se vor schimba puțin pe aici. Că nu voi tolera să fiu spionată. Că aveai nevoie de cineva care să te înfrunte.

Oliver își stăpâni impulsul de a râde. Ceva îi spunea că Annie nu ar fi apreciat umorul inerent acelui moment. În schimb, puse jos cana. Fără un cuvânt, îi luă și ei cana din mână și o puse lângă a lui. Apoi o trase în brațe și o sărută pasional. Nu înalță capul decât când o simți agățându-se de el, cu gura deschisă sub a lui.

- Te-ai simți mai ușurată dacă ai ști că uitasem complet toate lucrurile alea pe care le-ai spus azi-noapte? o întrebă el în cele din urmă.

Ea se desprinse din îmbrățișare.

- Nu tocmai. Doar că nu voiam să fii prea ofensat, atâta tot.

Expresia ei sinceră îl fermecă. Oliver se întrebă dacă toți soții se simțeau atât de indulgenți dimineața.

- Nu-ți face griji, Annie. Nu sunt câtuși de puțin ofensat.

- Mă bucur să aud asta. Îi scrută neliniștită fața. Dar n-ai vorbit serios când ai zis că ai uitat tot ce-am discutat, așa-i?

- Nu. Vreau doar să spun că nu mă deranjează conversația noastră. Nu-ți face griji, n-am uitat nici un cuvânt pe care mi l-ai adresat vreodată. Oliver își trecu blând buzele peste vârful nasului ei. Apropo, cine este Melvin Finch?

- Melvin? Păru derutată. Oh, Melvin.

- Bolt zicea că ai primit un dar de nuntă din partea lui.

Annie își încreți nasul.

- De unde știa Bolt despre darul lui Melvin?

- Se pare că l-ai lăsat pe masa din hol aseară. Era și un bilețel prins pe pachet.

- Așa e. Aveam de gând să-ți spun despre asta, dar am uitat, spuse Annie relaxată. Melvin e un prieten vechi. A plecat din Seattle acum câțiva ani pentru a se alătura

unei orchestre simfonice din Midwest. E un violoncelist minunat.

- Cum a aflat despre căsătoria noastră?

- Probabil că i-a pomenit cineva despre asta la telefon. Nu-i tocmai secret. Eu și Melvin avem o mulțime de prieteni comuni aici în Seattle.

- Cât de apropiată ai fost de Finch?

- Ți-am spus, eram prieteni. Melvin era contabil aici în Seattle când l-am cunoscut eu. Cânta la violoncel doar ca hobby. Mi-am dat seama imediat ce l-am cunoscut că detesta contabilitatea. Ceea ce își dorea cu adevărat era să-și construiască o carieră cu violoncelul.

- Și atunci de ce nu a făcut-o?

- Tatăl lui nu era de acord, îi explică Annie tristă. Domnul Finch a insistat ca Melvin să păstreze ceea ce el numea o slujbă adevărată în loc să-și încerce norocul în lumea muzicii. Eu i-am spus lui Melvin să-și încerce mâna cu muzica. Dacă nu reușea, putea oricând să se întoarcă la contabilitate.

Oliver se încruntă când în minte începu să i se formeze tabloul.

- Deci l-ai convins să-și sfideze tatăl și să-și urmeze pasiunea?

- Nu tocmai. Problema era că Melvin și tatăl lui nu comunicau prea bine. De fiecare dată când domnul Finch își impunea punctul de vedere, Melvin reacționa așa cum făcuse și în copilărie. L-am încurajat să își înfrunte tatăl ca un adult. A funcționat. Domnul Finch a acceptat în cele din urmă decizia lui Melvin și i-a urat noroc.

- Deci l-ai ajutat pe Melvin să capete puțină coloană vertebrală, iar primul lucru pe care l-a făcut el a fost s-o taie în Midwest, nu-i așa?

- Prima lui ofertă a venit din partea unei orchestre simfonice din Midwest, îi explică Annie prudentă.

- De ce nu te-a luat și pe tine cu el?

Ea ridică din umeri.

- După cum ai spus și tu, își urma pasiunea.

- Ți-e dor de el? întrebă Oliver, cu mai multă asprime decât intenționase.

- Nu prea. Annie zâmbi, amintindu-și. Dar probabil că am ținut întotdeauna destul de mult la Melvin. E foarte drăguț. Iar talentul lui la violoncel e de-a dreptul genial. Nu-i așa că a fost amabil din partea lui să-mi trimită acel CD?

- Foarte amabil.

Oliver își ținu în frâu gelozia ce începuse să îl macine pe dinăuntru. În mod evident, nu avea nici un motiv să-și bată capul în continuare cu Melvin Finch. Annie nu dădea semne că ar mai fi tânjit după violoncelistul ei.

- Sera asta e absolut fantastică, spuse Annie veselă. Privi în jurul ei interesată. N-am apucat să o văd pe toată acum câteva seri când m-ai adus aici sus. Ce-ar fi să-mi faci un tur complet în dimineața asta?

Gândurile lui Oliver își schimbă direcția imediat.

- Chiar ești atât de interesată de ea?

- E fascinantă. Annie se apropie de tava cu vase acoperite cu sticlă. Ferigile sunt diferite de plantele cu flori, nu-i așa?

- Foarte diferite. Oliver veni lângă ea. Plantele cu flori cresc din semințe. Dar ferigile au un ciclu de viață mult mai complicat.

- Cum le înmulțești?

Chiar era interesată, își dădu seama Oliver. Se simțea ridicol de încântat.

- Când sunt gata, colectez sporii de sub frunzele mature. Îi seamăn în vasele de sticlă scuturându-i de pe o foaie de hârtie deasupra unui mediu de creștere.

Annie studie mai îndeaproape vasele.

- Arunci pur și simplu sporii acolo?

- Nu. E puțin mai complicat de atât. În primul rând, întregul proces trebuie să se desfășoare în condiții relativ sterile. Nu permit nimănui altcuiva să intre în seră când semăn spori.

„Nu că altcineva ar fi fost prea interesat“, reflectă el.

- Cum arată?

- Sporii? Sunt foarte mici. Am să-ți arăt. Desigilă un mic pachet de hârtie în care se afla ceva ce părea a fi un praf fin maro-ruginiu și scutură conținutul pe o coală de hârtie. Aceștia sunt de la *Woodwardia fimbriata*, cunoscută mai bine ca ferigă za uriașă.

- Ce se întâmplă după ce le semeni în vasele de sticlă? întrebă Annie.

- Când sporii germinează, formează ceva numit protale.

- Un pui de ferigă?

- Nu tocmai. Oliver luă unul dintre vasele de sticlă și îi arătă minusculele organisme verzi dinăuntrul vasului. Acelea sunt protalele, și trebuie să li se asigure permanent umezeală astfel încât celulele masculine să poată fecunda celulele-ou. Rezultatul acelui proces produce în cele din urmă ferigi tinere.

Trecu la o altă masă de lucru pentru a-i arăta tăvița de hibridi pe care îi cultiva. Annie îl urmă cu un șir de întrebări.

Nici unul dintre ei nu se gândi la micul dejun timp de aproape o oră.

La ora unsprezece fix a doua zi dimineață Oliver își scoase ochelarii de citit și îi puse jos pe biroul lui Daniel lângă raportul pe care îl studia. Se întinse și apăsă butonul interfonului.

- Spune-i lui Barry Cork să vină aici, te rog, doamnă Jameson.

- Da, domnule.

Oliver se ridică în picioare și se duse la fereastră, frecționându-și distrat ceafa. Se părea că avea să fie nevoit să facă o vizită personală la unul dintre principalii furnizori ai lui Daniel. Ceea ce însemna să plece din oraș. Oliver nu era încântat de perspectivă. Însemna să petreacă noaptea departe de Annie. Nicidecum un gând plăcut.

Studie priveliștea de dincolo de fereastră. Sediul Lyncroft Unlimited ocupa un vast complex de clădiri

industriale cu două niveluri aflat în partea de sud a orașului Seattle. Compania crescuse atât de rapid, încât Daniel avusese dificultăți în a găsi spațiu suficient.

De la fereastră, Oliver putea vedea curba stadionului Kingdome. Dincolo de el se afla cartierul Pioneer Square unde Annie, fără îndoială, muncea din greu. Blânda lui Annie, dulce și delicios de pasională. Oliver zâmbi doar pentru sine.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. Oliver întoarse capul.

- Intră.

Barry Cork păși în încăpere, afișând un aer circumspect, ușor neliniștit. Oliver era obișnuit cu acea expresie. Majoritatea celor care lucrau pentru el o aveau.

- M-ați chemat, domnule Rain?

Barry luă o poziție respectuoasă. Oliver își mută din nou privirea asupra ferestrei.

- Care e problema cu Featly și Moss?

Barry își drese vocea:

- După cum am explicat în raportul meu, nu sunt dispuși să păstreze Lyncroft drept client prioritar acum că Daniel nu mai există în companie. Am încercat să discut cu ei. De fapt, acolo mă aflam când v-ați căsătorit cu Annie. Dar au alți clienți care fac presiuni mari asupra lor.

- Și se gândesc că Lyncroft s-ar putea să nu supraviețuiască, așa că de ce să ne păstreze în capul listei de priorități, așa se pune problema?

- Ei bine, da. Cred că așa este. Barry ezită. Nu vă supărați, domnule Rain, dar Featly și Moss se află în California.

- Și?

- Și acolo nu sunt, ăăă, la fel de familiarizați cu reputația dumneavoastră ca furnizorii de aici din Northwest.

Oliver dădu din cap.

- Cu alte cuvinte, încă nu au nici un motiv să creadă că Lyncroft va supraviețui absenței lui Daniel.

- Mă tem că asta e, pe scurt.

- Avem nevoie de livrările lor și avem nevoie de ele cu regularitate. Se pare că va trebui să merg până acolo și să discut cu ei personal. Oliver se întoarce, având grijă să își șteargă orice expresie de pe față. Fă-mi un raport cu tot ceea ce știi despre William Featly și Harvey Moss.

Barry se încruntă derutat.

- Adică despre companie?

- Nu, Cork, spuse Oliver cu o răbdare pe care nu o simțea. Despre cei doi bărbați care o dețin.

- Adică chestii personale?

- Exact. Vreau să știu unde au făcut școala, pentru cine au lucrat în trecut, dacă obișnuiesc să bea sau sunt pasionați de jocuri de noroc. Chestiile obișnuite.

- Înțeleg. Barry își aranjă cravata și își drese din nou vocea. Problema e că nu cred că avem prea multe informații despre tipii care dețin firma. I-am cunoscut pe amândoi. Par în regulă.

Oliver îl privi rece.

- Daniel nu păstra dosare despre oamenii cu care avea de-a face?

- Nu dosare personale. Barry se arătă consternat. De ce-ar fi făcut așa ceva? Avem suficiente informații financiare, desigur, dar nu ceea ce s-ar numi chestii personale. Cred că, eventual, Featly e căsătorit, dacă asta ajută.

- Nu prea mult.

Oliver era iritat. Daniel lucrase pentru el suficient timp ca să știe cât de important era să strângă informații personale despre oamenii cu care făcea afaceri.

- Nu știu ce altceva să vă ofer. Barry își împinse ochelarii mai sus pe nas. Presupun că aș putea să încerc să dau câteva telefoane.

- Lasă. O să mă ocup eu de asta. Oliver se întoarce la birou și se așează. Ia legătura cu Featly și Moss. Spune-le că zbor până acolo săptămâna asta, să ne întâlnim. Să zicem joi. Cere-i doamnei Jameson să organizeze deplasarea.

- În regulă. Barry se retrase spre ușă. Mai doriți ceva, domnule Rain?

- Nu.

Oliver luă raportul pe care începuse să-l citească. Așteptă ca ușa să se închidă înainte de a pune raportul jos și a se întinde după telefon. Formă numărul privat de la apartamentul lui.

- Reședința Rain, spuse Bolt cu vocea lui robotică.

- Bolt, vreau să încerci să afli tot ce poți despre doi furnizori ai Lyncroft pe nume Featly și Moss. Am să-ți trimit prin fax ceea ce știm deja, într-un minut. Nu avem prea multe, doar câteva date financiare și contabile. Nu știi de ce, dar Daniel Lyncroft nu strânge nici un fel de informații personale utile despre astfel de oameni.

- Da, domnule.

- Nu avem mult timp. Mă duc în California să mă întâlnesc cu Featly și Moss poimăine. Încearcă să afli cât de mult poți începând de acum și până plec. Poți să-mi prezinți informațiile cât timp mă duci la aeroport.

- Da, domnule.

- Nu mă aștept să lipsesc decât o noapte. Oliver făcu o pauză. Încearcă să nu ajungi la cuțite cu doamna Rain cât lipsesc.

-- Am înțeles, domnule.

Dacă Bolt găsi ceva amuzant în acea remarcă, reuși să ascundă acest lucru admirabil de bine.

Oliver închise telefonul și rămase nemișcat o clipă, contemplând ideea de a o ști pe Annie așteptându-l la întoarcerea dintr-o deplasare de afaceri.

Era un gând plăcut. Ba chiar ceva ce putea să aștepte cu nerăbdare. În ultimii câțiva ani, de când își atinsese obiectivele financiare, nu prea mai avusese multe evenimente în viața lui pe care să le anticipeze cu un sentiment de plăcere autentică. De când o cunoscuse pe Annie, descoperise că putea să aștepte cu nerăbdare și altceva decât creșterea ferigilor lui.

Annie studie posterul de muzeu atârnat în spatele biroului lui Valerie. Înfațișa o fotografie cu o zeităte felineă cu aer sălbatic sculptată într-o tablă de aur. Titlul viitoare expoziții a Eckert Museum era imprimat cu litere

îndrăznește în partea de sus a posterului. *Jaguarul de Aur: Un studiu asupra aurului precolumbian.*

- Foarte impresionant, spuse Annie, admirând posterul. Nu mi-ar dispăcea să-l am în magazinul meu.

- Mă îndoiesc că majoritatea clienților tăi și-l ar putea permite, spuse Valerie sec. Sculptura e practic neprețuită.

- Lucrătura arată fără îndoială foarte sofisticată. Cât de veche e?

- Jaguarul e din cultura Chavin, spuse Valerie fără răbdare. Datează din aproximativ 800 î.Hr. Și ai dreptate, lucrătura e foarte sofisticată. Mai fină decât orice altceva se realiza în Europa la vremea respectivă. Meșteșugarii precolumbieni erau maeștri desăvârșiți.

- Nu știam că au lucrat cu aur.

- În mod cert așa a fost, spuse Valerie. De fapt, aztecii numeau aurul excrementul zeilor.

- Nu mai spune, murmură Annie.

Valerie îi aruncă o privire tăioasă.

- Jaguarul de Aur va fi un exponat impresionant, continuă Annie politicoasă.

Se uită prin încăpere la amestecul de cărți și fotografii împrăștiate pe toate suprafețele disponibile. Imaginile ilustrau ornamente, vase și figurine de aur splendid sculptate. Toate combinau elementele de sălbăticie și sofisticare ce fuseseră surprinse atât de perfect în jaguarul de aur din poster.

- Arta precolumbiană este domeniul meu de expertiză. Valerie își făcu de lucru cu creionul pe care îl ținea în mână. Privirea îi era tulburată. Expoziția se deschide în mai puțin de două săptămâni. În momentul de față mă pregătesc pentru vizionarea înainte de deschidere.

- Cine poate participa? se grăbi Annie să întrebe.

- Oricine a donat peste zece mii de dolari în favoarea Eckert Museum în ultimul an.

- Oh. Annie se lăsă pe spate în scaun. Presupun că asta mă exclude.

- Oliver e invitat, spuse Valerie posacă. A făcut o donație considerabilă anul ăsta. Fiind soția lui, ești bine-venită și tu. Dar nu-ți face speranțe. Oliver nu participă aproape niciodată la astfel de evenimente.

- Vom vedea, spuse Annie, simțindu-se optimistă. Oliver se dovedea cooperant în ultima vreme. Ce voiai să discuți cu mine, Valerie? I-am spus asistentei mele că nu voi lipsi decât o oră.

Valerie continuă să susțină privirea lui Annie preț de o clipă, apoi se uită în altă parte.

- Îmi pare rău că ai fost martoră la scena aceea dintre mine și Oliver acum câteva seri.

- Astfel de lucruri se mai întâmplă în familie, spuse Annie înțelegătoare. Am și eu un frate mai mare.

Valerie îi aruncă o privire scurtă, curioasă.

- Oliver spune că tu încă mai crezi că fratele tău e în viață, deși toți ceilalți cred că e mort.

- Nu chiar toți ceilalți cred asta. Logodnica lui, Joanna, crede și ea că e încă în viață.

Expresia lui Valerie reflectă un anumit grad de înțelegere.

- Probabil e o perioadă dificilă pentru tine. Știu cum m-aș simți eu dacă Oliver ar dispărea. Oricât de arogant și de tiranic poate fi, tot nu-mi pot imagina lumea fără el.

- Așa sunt frații, presupun. Te obișnuiești să-i ai prin preajmă.

- Cu toții suntem în mod cert obișnuiți să-l avem pe Oliver prin preajmă. Ne-a sprijinit mereu pe toți, spuse Valerie încet. Chiar și înainte să plece tatăl nostru, Oliver a fost cel la care apelam după ce a murit mama. Oliver era cel care se ocupa de tot. Înțelegi ce vreau să spun?

- Da, înțeleg ce vrei să spui.

- După plecarea tatălui nostru, Oliver a fost singurul care ne-a mai rămas. Depindeam de el. Oliver e un om de foarte, foarte mare încredere. Valerie trânti brusc creionul pe birou. Îl iubesc, dar, jur pe tot ce am mai sfânt, poate fi un adevărat ticălos uneori.

- Știu.

Annie zâmbi ușor. Valerie o privi tăios.

- De cât timp îl cunoști tu, mai exact?

- De suficient timp ca să știu că are o tendință dominatoare extrem de puternică. Dar consider că poate fi educat. În esență e un om bun. Cred că, dacă mi se acordă puțin timp, pot să lucrez cu materia primă disponibilă.

- Așa să fie? Valerie îi aruncă o privire iritată și se ridică în picioare. Ce intenționezi să faci cu Oliver? Să îl transformi într-un ursuleț sensibil, dulce, adorabil?

Annie rânji.

- N-am spus că pot să realizez miracole. Oliver îmi amintește de jaguarul de aur din posterul ăla, un amestec interesant de sălbăticie și sofisticare. Dar am să văd ce pot să fac cu el.

- Mult noroc.

- Mulțumesc.

- E atât de al naibii de încăpățânat, oftă Valerie.

- E foarte important pentru el să păstreze controlul, îi explică Annie. E ușor de înțeles cum a ajuns așa. Voința pură și un autocontrol incredibil sunt trăsăturile care i-au permis să țină familia laolaltă și să reconstruiască averea familiei Rain.

- Presupun că da, dar ele creează și o mulțime de probleme.

- Sunt conștientă de asta.

Annie se uită pe furiș la ceasul de mână.

- Știu că te grăbești. Valerie se întoarce la birou și se așază din nou. Ascultă, am să încerc să îți prezint situația scurt și coerent. Te-am chemat aici azi fiindcă voiam să știu dacă Oliver ți-a spus ceva legat de cearta dintre noi doi.

- De ce vrei să știi?

Valerie își strânse mâinile în pumni.

- Trebuie să știu ce gândește. Trebuie să știu dacă există vreo cale de a ajunge la el, de a-l face să asculte vocea rațiunii. Nu a spus chiar nimic?

Annie își alese cuvintele cu grijă:

- Nu prea multe. Doar ceva de genul că nu îi place bărbatul cu care te vezi în prezent.

- Nici măcar nu îl cunoaște pe Carson, spuse Valerie încordată. Nu l-a întâlnit niciodată. Oliver îl detestă pe tatăl lui Carson din cauza unor lucruri care s-au întâmplat cu mulți ani în urmă. E un conflict care nu are nici o legătură cu mine și Carson. Dar Oliver nu poate să-l separe pe Carson de tatăl lui.

- Înțeleg.

Valerie o studie.

- De regulă, am făcut tot ceea ce mi-a cerut Oliver să fac. Așa am procedat toți. La drept vorbind, de cele mai multe ori are dreptate. Dar în privința lui Carson se înșală.

- Cum l-ai cunoscut pe Carson?

- E profesor de istoria artei la universitate. M-am consultat cu el pentru câteva expoziții. Am ajuns să ne cunoaștem mai bine. Familia lui are o tradiție în susținerea artelor. Valerie bătu cu o unghie mov în masa de birou. De fapt, domnul și doamna Shore organizează evenimentul lor anual în beneficiul artelor vineri seara săptămâna asta.

Annie dădu din cap, nefiind sigură ce aștepta Valerie de la ea.

- Știu.

- Particip. Valerie ridică bărbia. Carson m-a invitat să vin și eu ca oaspete al lui.

Annie se crispă.

- Oh.

Valerie dădu din cap sumbră.

- Ai dreptate, Oliver va fi furios când va afla.

- Poate că nu, spuse Annie, încercând să vadă partea bună a lucrurilor. Adică participarea la evenimente în cadrul cărora se strâng fonduri pentru muzee face efectiv parte din munca ta, nu-i așa?

- Este și asta un fel de a privi situația. Dar Oliver nu o va privi niciodată astfel. Ochii lui Valerie scânteiară înlăcrimați. De ce trebuie să fie atât de al naibii

de încăpățânat? De ce nu poate să-i dea lui Carson o șansă?

Annie oftă:

- Presupun că vrei să vorbesc cu Oliver pentru tine?

Valerie îi aruncă o privire disperată.

- Ai face-o?

- Pot să încerc. Dar știm amândouă că s-ar putea să nu ajute la nimic. După cum spuneai și tu, fratele tău e remarcabil de încăpățânat.

- Eu am impresia că pe tine o să te asculte. Cred că se simte, ei bine, oarecum indulgent față de tine.

- Ce te face să crezi asta? Întrebă Annie, flatată și încântată.

Valerie îi zâmbi strâmb.

- A expus în birou leopardul acela cloisonné ridicol pe care i l-ai oferit, nu-i așa?

- De ce mergi în California? îl întrebă Annie pe Oliver în seara aceea, când intră cu tava de ceai în camera lui de lucru.

- Să mă întâlnesc cu unul dintre principalii furnizori ai lui Daniel, Featly și Moss. Ei nu au repus Lyncroft pe lista de priorități de când am preluat eu conducerea. Oliver așeză câteva hârtii deoparte și își scoase ochelarii de citit. Trebuie să-i conving să se țină de programul inițial de livrări, altfel vom avea probleme în trei luni.

- Probabil sunt în continuare convingși că soarta Lyncroft e pecetluită, în pofida faptului că acum tu ești la conducere.

Annie se așeză în fața lui și turnă ceaiul.

- Cork susține că problema e faptul că ei nu prea știu multe despre mine și, prin urmare, nu au nici un motiv să creadă că Lyncroft e pe mâini sigure.

Oliver acceptă ceașca de ceai. Annie rânji:

- Vrei să spui că oamenii ăia din California nu au auzit de reputația ta fantastică? Ce rușinos!

Oliver ridică ușor din sprâncene.

- Am să încerc să-i fac să înțeleagă mai clar ce intenționez să fac cu Lyncroft. Apropo, nu cumva știi dacă Daniel păstra documente și altundeva decât la birou?

Annie îl privi surprinsă.

- Nu, din câte știu eu. De ce întrebi? Lipsește ceva?

- Nu există dosare personale despre Featly și Moss, nici despre nimeni altcineva, de fapt.

- Dosare personale? Te referi la dosare de personal? Sunt sigură că trebuie să existe o mulțime. Lyncroft are zeci de angajați. Imposibil să nu existe dosare de personal.

- Nu dosare de personal. Oliver sorbi din ceai cu un aer gânditor. Mă refer la dosare cu informații personale despre cei cu care face afaceri Daniel. Detalii privind personalitățile lor, problemele, tabieturile, genul acesta de detalii.

- Ce naiba tot spui acolo? Annie puse ceașca jos cu un zângănit. Daniel e în fruntea unei corporații, nu a unui birou CIA.

- Am presupus că, în timpul cât a lucrat pentru mine, a învățat cel puțin importanța de a colecta informații personale despre principalii furnizori și investitori.

- Evident, Daniel nu consideră că e necesar să spioneze oamenii pentru a menține relații de afaceri sănătoase. Annie îl privi posomorâtă. Vrei să spui că tendința ta de a-ți băga nasul în treburile altora se extinde și în afara familiei?

- Nu îmi bag nasul în treburile lor. Oliver mai luă o înghițitură de ceai. Țin doar să fiu informat.

- Asta e un eufemism cum scrie la carte. Annie clătină din cap dezgustată. Oliver, trebuie să înveți că nu ai să-ți faci niciodată prieteni dacă spionezi oamenii.

- Nu am nevoie de prieteni. Sunt nestatornici, dacă nu chiar mai rău. Dar am nevoie de informație.

Annie bătu din picior.

- Asta e ridicol!

- Ba nu e. Privirea lui Oliver se aspri aproape imperceptibil. Am învățat lecția asta când am scos-o la capăt din dezastrul lăsat de tatăl meu în urma lui.

Annie gemu:

- Chiar trebuie să fii atât de neînduplecat în toate?

- Te-ai căsătorit cu mine ca să pot salva Lyncroft, spuse Oliver încet. Lasă-mă să-mi fac treaba.

Annie roși. Nu voia să se certe cu el în seara aceea, cu atât mai puțin în legătură cu motivul care o determinase să se mărite cu el. Și nici nu era momentul potrivit să discute cu el despre Valerie și Carson. Poate că era unul dintre acele momente când o soție înțeleaptă știa să schimbe subiectul.

- Cât vei lipsi? întrebă ea încet.

- Cu puțin noroc, doar peste noapte. Ar trebui să mă întorc vineri.

- În regulă.

El o studie în tăcere preț de o clipă.

- O să-ți fie dor de mine, Annie?

- Da, recunosc eu.

- Bun, spuse el. Mă bucur.

Dar nu părea cu adevărat bucuros, își spuse Annie. În ochii lui Oliver scânteia o expresie ce ar fi putut fi descrisă mai degrabă ca una de satisfacție arogantă.

- Cam asta e tot în ceea ce-i privește pe Featly și Moss. Bolt strecură limuzina prin traficul aglomerat de la aeroport cu precizia unui lunetist profesionist pregătindu-se să tragă. Nimic neobișnuit în trecutul lor, cel puțin nu din câte am reușit eu să descopăr în patruzeci și opt de ore. Doar doi oameni de afaceri buni, care câștigă un venit considerabil furnizând componente pentru companii precum Lyncroft.

- Probabil că o altă firmă i-a convins că Lyncroft nu mai e un jucător important pe piață și că Featly și Moss ar trebui să-și schimbe prioritățile, remarcă Oliver. Răsfoi cele câteva pagini scoase la imprimantă pe care

i le dăduse Bolt să le citească. Dacă așa stau lucrurile, poate reușesc să-i conving să se răzgândească.

- Da, domnule. Bolt băgă limuzina într-un loc de parcare incredibil de strâmt lângă bordură. Încă ceva, domnule.

- Da?

Bolt se întoarce și își sprijini un braț pe spătarul banchetei. Ochelarii lui de soare cu luciu de oglindă auriu reflectau scena de pe trotuar, de lângă mașină.

- Nu am descoperit nimic util despre Featly și Moss, spuse Bolt, însă am găsit ceva ciudat legat de ultima deplasare pe care a făcut-o Barry Cork în California pentru a se întâlni cu ei.

Oliver îndesă hârtiile în valiza lui diplomat.

- Continuă.

- Teoretic, Cork s-a dus acolo anume pentru a discuta cu Featly și Moss. Corect?

- Corect.

- Din câte am aflat eu, nu și-a petrecut decât o oră cu ei.

Oliver ridică privirea, închizând brusc diplomatul.

- A fost plecat câteva zile. Unde s-a aflat în restul timpului?

- N-am reușit să-i identific mișcările pe tot parcursul intervalului, dar mi s-a confirmat că s-a aflat la întâlniri private cu cel puțin doi dintre cei mai mari rivali ai Lyncroft.

- Ca să vezi.

Oliver simți că în sfârșit o piesă din puzzle își găsisese locul.

- Mai mult, acele întâlniri nu au avut loc la sediile respectivelor firme, încheie Bolt. Sau ținut într-o cameră de hotel.

- Mulțumesc, Bolt. Îmi dovedești mereu că îți meriți salariul.

- Mă străduiesc, domnule. Doriți să o supraveghez pe doamna Rain cât sunteți plecat?

Oliver ezită.

- Nu, spuse el în cele din urmă. Nu va fi necesar.

capitolul 10

- Arthur? Unde ești? Ești aici?

Annie studie interiorul prăfuit al librăriei lui Quigley, căutându-l pe Arthur printre rafturile înalte până în tavan ticsite cu volume vechi.

- Sunt aici sus, Annie. Cobor imediat.

Annie ridică privirea și îl văzu pe Arthur în vârful unei scări. Tocmai îndesa cu grijă o carte veche, legată în piele, la locul ei pe un raft plin cu alte volume antice.

- Am nevoie de o carte, spuse Annie. Cel puțin așa cred.

- Sigur. Ce carte?

Arthur începu să coboare scara. Era un bărbat scund, vânos, cu început de chelie și ochi căprui blânzi. Purta o pereche de ochelari cu ramă de baga cocoțati pe nas și era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni reiați maro, un pulover șifonat și pantofi fără șireturi.

- Nu știu exact ce carte vreau, îi explică Annie când Arthur ajunse la baza scării. Nu știu decât subiectul.

- Și care e acesta?

- Sexul.

Arthur clipi spre ea din spatele ochelarilor cu ramă de baga.

- Vrei o carte despre sex?

- Un manual sau ceva de genul ăsta. Annie roși. Coborî vocea. E pentru soțul meu.

- Ah. Arthur roși și el. Noul tău soț. Care este Oliver Rain.

- Corect.

Annie aruncă o privire curioasă de-a lungul unui șir de rafturi intitulat *Sănătate*. Discuția se dovedea a fi ușor mai jenantă decât se așteptase. Dar Arthur era un prieten bun. Avea să înțeleagă.

- Înțeleg. Arthur își dresă vocea. Te-ar interesa un manual pentru începători? Nivel intermediar? Avansat? Annie reflectă la întrebare cu o vagă încruntare.

- Avansat. Cunoaște chestiile de bază. Le știe și pe cele intermediare. Simți roșeața intensificându-se. De fapt, știe multe despre sex. Cu mult mai multe decât mine. Nu tehnica e problematică.

Arthur afișă un aer înțelegător:

- Atunci să fie o problemă de ejaculare precoce?

- Dumnezeu, nu, murmură Annie. Uneori mi-aș dori să fie așa. De fapt, e mai degrabă o problemă de comunicare.

- Ah, spuse Arthur din nou, dând din cap cu înțelepciune de data aceasta. O problemă de comunicare. Și ce anume nu reușește Rain să comunice?

Annie încercă să găsească o manieră delicată de a explica situația:

- Soțul meu e genul de bărbat foarte hotărât și autoritar. Cu un foarte bun control. În toate privințele, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Cred că da, replică Arthur lent.

Annie zâmbi, recunoscătoare că înțelegea.

- Vreau să fiu eu cea care preia controlul. Vreau să îi arăt cum e când nu mai deții controlul.

- Cred că am exact ceea ce cauți, spuse Arthur.

O conduse pe un culoar intitulat *Literatură exotică*. Se opri în fața unui șir de volume antice și scoase unul.

Annie studie titlul imprimat pe legătura de piele veche: *Trei nopți printre amazoane*.

- Ai și ceva mai nou de atât?

- Da, dar nimic mai bun pentru scopurile tale.

- În regulă, am să-i dau o șansă. Annie ridică privirea.

Cât îți datorez?

Arthur zâmbi.

- Consider-o dar de nuntă.

- Ce drăguț din partea ta.

- Nu vorbi prostii, Annie. Îți datorez mai mult decât am să te pot răsplăti vreodată. Fără tine, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu Elizabeth.

Recunoștința caldă din ochii lui Arthur o făcu pe Annie să se simtă jenată.

- Ce mai face copilășul? se grăbi ea să întrebe pentru a schimba subiectul.

Arthur zâmbi mândru.

- Se face tot mai mare pe zi ce trece. Nu o să-l mai recunoști când o să-l vezi.

- Spune-i lui Elizabeth să vină cu el într-o vizită.

- Așa am să fac.

Annie zâmbi.

- Am un elefant care cred că s-ar putea să o intereseze.

*

- Nu știu de m-am gândit că o să mă ajute puțin dacă vin să stau o vreme la căsuța de pe plajă, spuse Joanna.

- Nu e nici o problemă. Înțeleg.

Annie își păstră privirea ațintită asupra drumului șerpuitor. O ploaie ușoară de iarnă ascundea plaja de ochii lor. Virajul spre vechea căsuță a mătușii Madeline era la mică distanță în fața lor.

- Când te-am sunat să-ți spun că am de gând să vin cu mașina până aici, nu voiam să te fac să te simți obligată să vii cu mine, spuse Joanna.

- Nu mă deranjează. O să ne prindă bine să petrecem o noapte pe plajă.

De fapt, Annie nu își dorise în mod deosebit să vină cu mașina până pe coastă, fără nici o pregătire prealabilă, în după-amiaza aceea. Era un drum de două ore, iar ea avea multe de făcut la Wildest Dreams. Dar Joanna păruse atât de deprimată și de neliniștită când o sunase, încât Annie își dăduse seama că nu putea să o lase să facă acel drum singură.

- E din cauza stresului, îi mărturisi Joanna. Începe să mă doboare, Annie. Se șterse la ochi cu șervețelul pe care

il folosea de o oră. Uneori mi se face atât de teamă. Am impresia că în ultima vreme plâng din ce în ce mai des.

-Știi ce zici. Annie văzu în față virajul la dreapta și încetini mașina mică și compactă, roșie ca o acadea. Dacă îmi dau voie să mă gândesc la Daniel prea mult, și mie mi se face o frică de moarte. Așa că încerc să mă concentrez pe alte lucruri.

-A fost drăguț din partea ta să te oferi să vii cu mine.

-Nu-i mare scofală. Oliver lipsește din oraș în noaptea asta. Ella se poate ocupa de Wildest Dreams pentru restul după-amiezii. O să ne petrecem noaptea aici și o să ne întoarcem dimineață. O să ajung la magazin la scurt timp după ce se deschide mâine. Nu-i nici o problemă.

-Nu am mai venit aici cu Daniel de câteva luni. Joanna studie căsuța bătută de vreme când apăru în fața lor. El a venit aici singur de câteva ori, chiar înainte de petrecerea noastră de logodnă, dar eu nu l-am însoțit. Era în ceea ce eu numesc o dispoziție de concentrare exclusiv pe muncă.

-Daniel a avut întotdeauna obiceiul de a veni aici să stea singur ori de câte ori reflecta la vreo problemă deosebit de importantă.

Annie parcă mașina pe alee și se opri să privească micuța casă prin ploaia domoală. Preț de o clipă rămase nemișcată, cu mintea invadată de amintiri.

-După ce părinții noștri și-au pierdut viața în accidentul de mașină, mătușa Madeline ne-a adus să locuim aici. Și mie, și lui Daniel ne plăcea la nebunie casa asta.

-Știi. Daniel mi-a spus cât de mult înseamnă pentru amândoi. Știi cât de mult ați ținut voi doi la mătușa voastră.

Annie zâmbi melancolic.

-Mătușa Madeline era puțin cam excentrică, dar ne iubea. Nu ne-a făcut niciodată să ne simțim ca o povară.

-În ce sens era excentrică?

-Era artistă, îi explică Annie. Una destul de bună. Lucrările ei se vindeau binișor. Dar arta ei era prima

ei pasiune și îi dedica mult timp. Eu și Daniel am învățat să ne distrăm singuri, ceea ce probabil nu a fost o lecție rea.

Obrajii Joannei fură inundați de lacrimi.

- Doamne, Annie, ce-o să ne facem?

- Ce am făcut de la bun început. O să așteptăm.

Annie știa că nu i-ar fi lipsit nici ei prea mult pentru a ceda nervos și a izbucni în lacrimi. Se întări sufletește și deschise portiera mașinii.

O oră mai târziu, Annie se așeză cu Joanna în fața unui foc vesel și își dădu seama că se simțea mult mai bine. Dispoziția Joannei se înseninase și ea. Cel puțin nu mai era cu ochii în lacrimi.

- Aici mă simt mai aproape de el, nu știu de ce. Joanna aruncă o privire în căsuța rustică, studiind draperiile spălăcite, covorul împletit vechi și mobilierul de lemn greoi. Mă bucur că am venit până aici.

- Și eu.

Annie își sprijini picioarele pe măsuța de cafea din lemn plină de creștături. Închise ochii și lăsă atmosfera căsuței să o pătrundă până în măduva oaselor.

Prin minte îi trecură imagini cu Daniel: Daniel învățând-o să joace pocher; Daniel învățând-o să șofeze la cincisprezece ani; Daniel alinând-o când primul ei prieten o părăsise în ultima clipă pentru o altă fată. Annie zâmbi la această amintire din urmă. Aflase ulterior că Daniel îl provocase pe băiat la o bătaie cu pumnii pentru că puștiul o făcuse pe Annie să plângă.

- Nu e mort, spuse Joanna, punându-și mâna pe burtă.

- Nu.

Iar Annie era cumva mai sigură de acest lucru decât fusese în ultimele câteva săptămâni. Și-ar fi dat seama dacă fratele ei mai mare ar fi dispărut pentru totdeauna.

Joanna își îndoi un picior sub ea și se sprijini cu spațele de colțul canapelei spălăcite.

- Spune-mi adevărul, Annie.

Annie deschise ochii, surprinsă de cererea neobișnuită.

- În legătură cu ce?

- Tu și Rain. Căsătoria voastră de conveniență nu merge așa cum ai crezut tu, așa-i?

Annie se strâmbă.

- Ești foarte perspicace. Nu, nu merge.

- Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? întrebă Joanna încet.

- Da.

- Mi-era teamă de asta. Am știut că e ceva între voi încă de la bun început. Am văzut cum te privea Rain în noaptea când te-a cunoscut. Era ca și cum aș fi privit o felină mare vânând un fluture.

- Dumnezeule mare! Annie se holbă la ea uluită. Ce comparație bizară.

Joanna ridică din umeri.

- E adevărat. Iar tu ai fost atentă la el tot timpul cât s-a aflat în încăpere, nu-i așa?

- Nu pot să neg.

- Ei bine, presupun că acum știm de unde ți-a venit ideea aia nebunească de a face o căsătorie de conveniență cu el. Simplă dorință fizică.

- Îmi displace asta, bombăni Annie. A fost o decizie de afaceri incredibil de isteată care nu a avut nici o legătură cu faptul că mi se aprinseseră călcâiele după el.

Joanna chicoti:

- Dacă zici tu. Trebuie să recunosc, mi-e greu să mă gândesc la voi doi ca formând un cuplu. Sunteți atât de diferiți unul de celălalt.

- Să nu îndrăznești să mă întrebi cum e la pat, o avertiză Annie.

- N-aș îndrăzni niciodată. Joanna îi aruncă pieziș o privire amuzată. Spune-mi un singur lucru.

- Ce anume?

- Există vreun element de perversitate? Bice de catifea, eventual? Pene? Mici bile de aur?

- Joanna!

Joanna rânji.

- Nu poți să nu-mi înțelegi curiozitatea. Individul are o reputație de om ciudat. Cât de bizar e, mai exact?

Annie ezită:

- Nu sunt bice, nici pene, nici mici bile de aur.

- Vai, ce dezamăgire. Eram sigură că vei avea ceva interesant și exotic de povestit.

- Ferigi, spuse Annie încet, rememorând entuziasmul pasionat al lui Oliver în dimineața când îi explicase reproducerea ferigilor. Tipul e foarte priceput la ferigi.

Soneriei telefonului de pe măsuta de la capătul telefonului întrerupse orice ar fi fost ce intenționa Joanna să răspundă.

Annie tresări.

- Nu știe nimeni că suntem aici, spuse Joanna, cu privirea ațintită asupra telefonului.

- Bolt știe. I-am lăsat un bilet. Annie ridică receptorul. Alo?

- Bună seara, Annie. Tonul lui Oliver era perfect lipsit de inflexiuni. Nu știam că aveai planuri să pleci din oraș cât lipsesc eu.

- Bună, Oliver. Annie se lăsă pe spate pe pernele canapelei. Presupun că ai numărul ăsta de la Bolt.

- Mi-a spus că i-ai lăsat un bilet pe masa din bucătărie. Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Un bilet foarte scurt.

- Nu ar fi avut nici un rost să-i las o scrisoare lungă lui Bolt. Noi doi nu comunicăm prea bine, oricum.

Annie fu uluită de cât de mult o încânta telefonul lui Oliver. Se purta ca un soț adevărat, sunând-o când era plecat în delegație. Gândul că ținea la ea suficient cât să o sune îi stârnea un sentiment cald și confortabil.

- Bolt îmi spune că ești la o casuță de pe coastă?

- Așa e, spuse Annie. Vechea casă a mătușii Madeline. Eu și Daniel am moștenit-o.

Urmă o nouă pauză infimă:

- Ești acolo cu Joanna?

- Aha. Annie îi aruncă o privire Joannei. Am venit împreună cu mașina azi după-amiază.

- Decizia de a merge acolo a venit dintr-un impuls de moment, deci?

- Ei bine, da. Annie se încruntă ușor, întrebându-se de ce conversația era atât de intens concentrată pe faptul că se afla acolo cu Joanna. Joanna se simțea puțin cam tristă și voia să vină aici. Am decis să o însoțesc. Ne întoarcem cu mașina dimineată.

- Înțeleg.

- E ceva în neregulă, Oliver?

- Nu.

Dar ceva din tonul lui îi atrase atenția:

- Ești sigur? Apoi o lovi un gând. O furie fierbinte o inundă, alungând într-o fracțiune de secundă orice urmă de afecțiune maritală. Dumnezeuule mare, nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Nu ești absolut convins că pe Joanna am însoțit-o aici, așa-i? E probabil vina lui Bolt. Ce-a făcut? A sugerat că am venit aici să mă dedau unei orgii sălbatice?

- Annie...

- Până aici, anunță Annie. Am de gând să am o discuție serioasă cu Bolt când mă întorc. Și ar fi bine să te avertizez, Oliver, dacă nu îți corectează atitudinea, s-ar putea să-l concediez.

- Să-l concediezi pe Bolt? Asta ar trebui să fie foarte interesant.

- Vorbesc serios. N-am să accept să-ți ofere descrieri părtinitoare ale activităților mele.

- N-am primit o descriere părtinitoare, spuse Oliver. Am primit o descriere foarte obiectivă. E singurul gen de descriere pe care știe Bolt să o ofere.

- Ha! Să nu ai niciodată încredere într-un robot. În adâncul sufletului tânjesc în secret să fie oameni.

- Annie, calmează-te.

- Nu, nu am să mă calmez. Sunt supărată, Oliver. Scoasă din sărite, dacă chiar vrei să știi. M-ai sunat aici ca să mă verifici, nu-i așa?

- Am sunat să vorbesc cu tine, spuse el calm. E chiar atât de ciudat?

- Nu știu. Cu tine mi-e greu uneori să-mi dau seama ce e normal și ce nu. Degetele lui Annie se înclăștară

pe telefon. Vrei să vorbești cu Joanna? Asta îți va demonstra cel puțin că nu sunt aici cu un bărbat.

Oliver ezită o fracțiune de secundă:

- Nu, nu vreau să vorbesc cu Joanna.

Dar scurta lui pauză de dinainte de a răspunde fu mai mult decât suficientă pentru a întezi furia lui Annie.

- A trebuit să te gândești înainte să răspunzi, nu-i așa? Recunoaște! Chiar ți-ai dori o dovadă concretă că ea e cea care m-a însoțit aici.

- Annie, vrei, te rog, să te calmezi?

- Nu. Annie împinse telefonul spre Joanna. Spune-i ceva lui Oliver, Joanna.

Joanna își dădu ochii peste cap și luă telefonul:

- Bună, Oliver, spuse ea mâhnită. Sper că te simți bine în delegație. Excursia noastră începe să devină cam ciudată.

Annie îi smulse telefonul înapoi.

- Poftim. Ai auzit-o?

- Da, Annie, am auzit-o.

- Desigur, asta nu dovedește prea multe, așa-i? continuă Annie pe un ton răzbunător. Poate că ne-am adus o mașină întregă de armăsari tineri și sexy care să ne distreze.

- Nu mă îndoiesc că tu și Joanna sunteți acolo singure, spuse Oliver.

- Minunat, se răsti ea, simțindu-se în continuare prost dispusă. Cred sincer că facem progrese. Bun, deci, ție cum îți merge în delegație?

- Credeam că n-ai să mai întrebi niciodată.

- Ai făcut vreun progres cu Featly și Moss?

- Așa cred. Oliver tăcu preț de o clipă. Au părut surprinși să afle că Lyncroft duce mai departe planurile lui Daniel de a scoate pe piață noua linie de produse.

- De ce i-a surprins asta?

- Aparent, zvonurile care circulă acolo, în Silicon Valley, sunt cum că unul dintre rivalii firmei Lyncroft a reușit brusc un mare salt în față în ceea ce privește bazele tehnologiei de dezvoltare. Se preconizează că va ieși

pe piață înaintea firmei Lyncroft, cu propria linie de produse wireless.

- Asta e imposibil, declară Annie. Lyncroft era cu mult înaintea tuturor. Daniel mi-a spus asta personal.

- Nu mai e cazul. Lyncroft încă e înaintea tuturor, dar concurența începe să vină din urmă. Iar acea concurență era dispusă să le ofere o afacere foarte avantajoasă lui Featly și Moss.

- Așa că acum ei primesc cu prioritate piesele de care avem noi nevoie? Ce ticăloși! Oliver, trebuie să îi împiedici.

- Cred că am făcut-o, spuse Oliver cu o certitudine rece ce sugera că știa sigur că așa era. În următoarele șase luni, cel puțin, în mod cert Lyncroft va primi la timp piesele de care are nevoie. Dar asta nu înseamnă că nu mai avem încă o problemă, Annie.

- Ce anume?

Oliver lăsă să se scurgă din nou o tăcere prelungă, excesiv de gânditoare.

- Se pune întrebarea cum anume a reușit rivalul firmei Lyncroft să recupereze atât de rapid avansul în dezvoltare de care se bucura Daniel.

- Poate au făcut ei înșiși vreo descoperire majoră, sugeră Annie.

- Poate au fost ajutați, spuse Oliver încet.

Picioarele lui Annie se loviră de podea când se ridică brusc în capul oaselor.

- Ce vrei să spui? Te referi la o scurgere de informații?

- Se numește spionaj industrial.

- O, Doamne, scânci Annie. Ce-o să ne facem?

- O să-i punem capăt, spuse Oliver. Discutăm după ce mă întorc.

- Ajungi înapoi mâine?

- Da. Dar probabil că asta va fi doar mâine-noapte târziu. Mai am de discutat cu anumite persoane de aici. Presupun că intenționezi să te întorci de la plajă până ajung eu acasă?

- Nu fi sarcastic, Oliver. Nu te prinde. Bineînțeles că mă voi fi întors de la plajă.

- În regulă. Oliver făcu o pauză. Transmite-i salutări Joannei.

- Cum rămâne cu tinerii armăsari sexy?

- Spune-le să o șteargă.

Annie zâmbi.

- Așa am să fac. O văzu pe Joanna privind-o cu o expresie amuzată. Ai grijă de tine, Oliver.

- O să am.

- Mi-e dor de tine.

- Chiar ți-e?

Oliver păru profund satisfăcut. Annie își încreți nasul exasperată.

- Da. Acum ar trebui să spui că și ție ți-e dor de mine.

- Și mie mi-e dor de tine. Noapte bună, Annie. Condu cu grijă mâine când te întorci acasă.

- Așa voi face.

Annie păstră receptorul aproape de ureche până auzi un păcănit vag la celălalt capăt al firului. Apoi oftă și închise.

Joanna o studie curioasă.

- Oliver chiar se teme că ai venit aici cu vreun bărbat?

- Nu știu. Annie se sprijini din nou cu spatele de pernele de pe canapea. Problema cu Oliver e că el nu se gândește niciodată să aibă pur și simplu încredere în oameni.

- Nici măcar într-o soție?

Annie strânse din buze.

- Nu. Și în special nu într-o soție care, crede el, s-a căsătorit cu el din rațiuni de afaceri.

- Înțeleg problema. Tu chiar te-ai căsătorit cu el din rațiuni de afaceri.

- Da, dar nu am început să mă culc cu el din rațiuni de afaceri. Sper că înțelege asta.

- O diferență mărunță, murmură Joanna.

- Ba nu e. Annie fu iritată. E o diferență majoră.

- Mie mi se pare, spuse Joanna lent, că și tu ai o problemă la fel de mare ca Oliver.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu poți să nu-ți pui întrebarea de ce a fost dispus să modifice condițiile căsătoriei voastre de conveniență, așa-i? Adevărata întrebare aici, Annie, nu e de ce te culci tu cu el. Știu răspunsul la asta. Te-ai îndrăgostit de el, trup și suflet.

- Atunci care e adevărata întrebare?

- De ce se culcă el cu tine? întrebă Joanna încet.

Două ore mai târziu, Annie încă stătea în pat trează, reflectând la întrebarea Joannei. Există un răspuns foarte simplu și evident, își spuse. Era răspunsul pe care i-l dăduse și Oliver însuși. Împărțea patul cu ea fiindcă era atras de ea. O chestie foarte elementară.

Dar dintre toți bărbații pe care îi cunoscuse Annie vreodată, Oliver era cel de la care s-ar fi așteptat cel mai puțin să facă ceva doar pentru a-și satisface o dorință fizică. Avea mult prea multă autodisciplină pentru a se lăsa condus de ceva atât de elementar precum hormonii.

Annie oftă. Avea dovezi incontestabile că Oliver era capabil de pasiune, însă în mod cert își stăpânea perfect acea latură a firii, la fel cum stăpânea orice altceva din lumea lui.

Atunci de ce împărțea patul cu ea? se întrebă Annie neliniștită. Știa că o dorea, dar trebuia să accepte faptul că nu ar fi fost suficient pentru a-l determina să facă dragoste cu ea.

Singurul lucru pe care toată lumea îl susținea la unison în privința lui Oliver era că avea întotdeauna un obiectiv ascuns.

Nereușind să adoarmă din cauza gândurilor ce i se învălmășeau astfel prin minte, Annie dădu la o parte plapuma și se ridică din pat. Căscă și porni lipăind desculță pe coridorul rece spre bucătărie pentru a-și lua un pahar de apă.

Când trecu pe lângă micuța cameră de zi cufundată în umbră, observă silueta întunecată a biroului de lângă

fereastră. Îi aruncă o privire melancolică. Lui Daniel îi plăcuse să stea așezat la acel birou când, în adolescență, schița mașinării ciudate, ingenioase, ce arătau ca niște obiecte din spațiul cosmic. Mulți ani mai târziu, tot acolo stătuse așezat în câteva ocazii când era cufundat în partea cea mai creativă a muncii lui.

Annie se apropie de birou. Atinse cu vârful degetelor suprafața de lemn încercată de vreme. Avea o dispoziție ciudată în seara aceea, își dădu ea seama. Vechile amintiri cu Daniel se combinau cu temerile ei legate de Oliver, dând naștere unei agitații pe care nu știa cum să o combată.

- Annie? Joanna apăru în prag. Era înfășurată într-un halat de baie. Ce faci?

- Reflectez. Annie zâmbi strâmb. Nu știi dacă e o idee prea bună.

- La ce te gândeai?

- La cât de mult timp petrecea aici Daniel în adolescență. Întotdeauna folosea biroul ăsta când lucra la schițele lui.

- Nu mi-a pomenit niciodată de asta, spuse Joanna încet.

- Desenele lui erau minunate. Mi-ar plăcea foarte mult să-ți arăt câteva. Stai așa... s-ar putea să mai fi rămas câteva într-unul dintre sertare. Annie începu să deschidă sertarele. Văzu un obiect mic și plat în cel de-al doilea. Am găsit ceva.

- Un desen?

Joanna se apropie.

- Nu. Annie se încruntă, scoțând obiectul din sertar. E o dischetă. Și are o etichetă.

- Ce scrie pe ea?

Joanna se apropie și mai mult, cu o expresie de curiozitate în priviri.

Annie se holbă la etichetă. Nu-i venea să creadă ce citea:

- „Annie sau Joanna, dacă găsiți asta, duceți-i-o lui Oliver Rain. El va ști ce să facă mai departe“.

- Dumnezeule, șopti Joanna. Oare ce crezi că ar putea fi pe discheta aia?

- Nu știu. Annie se așeză subit pe cel mai apropiat scaun. Pulsul începu brusc să îi bubuie. Se încruntă concentrată, recitind mesajul simplu. Dar cred că ar fi bine să facem exact ceea ce scrie. Am să-i dau asta lui Oliver imediat ce ajunge acasă mâine-noapte.

Joanna își băgă mâinile în mânecile halatului.

- Nu știu tu, dar eu tocmai am simțit un fior ciudat coborându-mi pe șira spinării.

- Știu la ce te referi. Annie ridică privirea. Annie, crezi cumva că există vreo legătură între asta și dispariția lui Daniel?

- Cum ar putea să existe? Dar nesiguranța din ochii Joannei spunea altceva. Avionul lui s-a prăbușit în ocean. Cum ar putea să existe vreo legătură între accident și mesajul acela de pe dischetă?

- Nu știu. Presupun că imaginația mea o ia razna. Mă întreb dacă am putea găsi vreo soluție să citim discheta înainte să se întoarcă Oliver.

- Mă îndoiesc, spuse Joanna. După cum îl știu pe Daniel, dacă voia ca doar Oliver să o poată citi, probabil și-a luat măsuri de siguranță. Orice s-ar afla pe discheta aia e probabil protejat cu o parolă sau un tip de cod.

- Ai dreptate, consimți Annie. În fond, Daniel fusese expert în securitatea electronică. Se pricepea la coduri și parole. Și la fel și Oliver. Sper că Oliver nu va fi nevoit să rămână încă o zi în California.

Annie avea discheta în geantă când intră în Wildest Dreams la zece și un sfert a doua zi dimineață.

Ella apăru din spatele tejghelei. În ziua aceea avea părul verde.

- Nu arăți odihnită și relaxată, șefa.

- La ce te așteptai? Tocmai am petrecut două ore pe drum. Am nevoie de cafea. Annie își aruncă geanta într-un sertar de sub tejghea. S-a întâmplat ceva interesant ieri după-amiază?

- Nu, doar dacă nu pui la socoteală o nouă vizită din partea Raphaeliei. Este panicată cu pregătirile de ultimul moment pentru noaptea ei cea mare la reședința Shore.

- Așa e. În seara asta e evenimentul caritabil, nu-i așa?

- Aha. A trecut pe aici de trei ori ieri, încercând să decidă ce să folosească din magazinul nostru. Nu se poate hotărî între paravanul cu scenă din junglă și carusel. Mă aștept să apară din clipă în clipă să ia decizia finală.

Ușa de la intrare a magazinului se deschise cu zgomot. Annie întoarse capul.

- Că tot vorbeai de lup...

Raphaela dădu năvală în încăpere, o adevărată viziune într-o rochie amplă roșie și pantofi cu toc roșii.

- Dragelor, am revenit.

- Ai luat o decizie, Raphaela? întrebă Annie.

- Vă veți bucura să aflați că m-am hotărât. Trebuie să fie caruselul. Nu încape îndoială. Va fi contrapunctul perfect pentru tema neo-deco pe care o folosesc în solariu.

Annie aruncă o privire prin încăpere, studiind obiectele fanteziste și viu colorate ce erau expuse.

- Ești sigură că nu preferi paravanul pliabil?

- Nu, dragă. Caruselul va fi perfect. Raphaela își studie alegerea cu satisfacție vizibilă. Am să trimit pe cineva să treacă pe aici și să-l ia în după-amiaza asta.

- Cum ți-a ieșit proiectul de design? întrebă Annie.

- Va fi momentul meu de glorie, dacă îmi permiteți. Reședința Shore va arăta absolut fabulos în seara asta. Chiar mi-aș dori să o poți vedea.

Ella rânji.

- Puțin probabil. Pentru a ajunge pe lista de invitați a familiei Shore trebuie să donezi cel puțin cinci sau zece mii de dolari pe an fundației lor artistice.

- Personal, donez către băncile de alimente și adăposturile pentru oamenii străzii, comentă Annie. Mă gândesc că sponsorizarea artelor este ceva rezervat celor foarte bogați.

Raphaela își arcui sprâncenele desenate fin.

- Țin să te informez, doamnă Oliver Rain, că în prezent te numeri printre cei mai bogați locuitori ai orașului Seattle.

Annie simți un junghi de amărăciune. Nu avea cum să îi explice că nu își considera încă statutul de doamnă Oliver Rain drept unul permanent.

- Presupun că încă nu m-am obișnuit cu ideea că sunt căsătorită cu Oliver, murmură ea.

- Ce ciudat să spui asta. Raphaela porni spre ușă. Eu, una, cred că m-aș adapta foarte rapid dacă m-aș căsători cu o avere de dimensiunile celei a lui Rain. Pe de altă parte, probabil că oricum nu aș obține o invitație la evenimentul caritabil al soților Shore, așa-i? Toată lumea știe că Paul Shore și Oliver Rain nu își vorbesc.

Ușa se trânti violent în urma Raphaelei. Annie o privi dispărând pe stradă și se întrebă ce avea să spună toată lumea în seara aceea când Carson Shore și Valerie Rain aveau să fie văzuți împreună la evenimentul caritabil.

Oliver urma să fie furios. Fără îndoială avea să considere acțiunile lui Valerie o trădare față de familie.

Două ore mai târziu Ella se pregăti să iasă la prânz:

- Ne vedem în jumătate de oră, Annie.

- În regulă.

Annie așteptă până se închise ușa pentru a-și scoate geanta din sertar. Se gândise la dischetă toată dimineața. Imaginația ei încă mai gonea înnebunită, născocind motive complicate și înfiorătoare care să explice de ce fratele ei lăsase acea dischetă în sertarul biroului.

Scoase micul obiect pătrat din poșetă și reciti mesajul de pe etichetă: „... duceți-i-o lui Oliver Rain. El va ști ce să facă mai departe“.

Annie simți nevoia să ascundă discheta altundeva decât în geantă. Gențile erau furate frecvent în centrul orașului Seattle. Cu doar câteva luni în urmă purtase personal o bătălie scurtă și aprigă cu un hoț de genți.

Reușise să își păstreze geanta, dar nu lipsise mult să rămână fără ea.

Aruncă o privire prin magazin. Ochii i se opriră asupra elefantului cloisonné. Își aminti de sertarul ascuns de la bază. Era locul perfect. Discheta avea să fie în siguranță acolo tot restul zilei. Diseară, când închidea Wildest Dreams, urma să scoată discheta și să i-o ducă acasă lui Oliver.

Annie traversă în grabă încăperea și apăsă pe una dintre unghiile roșu aprins ale elefantului. Sertarul secret se deschise. Discheta încăpea bine în el. Annie închise cu grijă sertarul, simțindu-se mult mai liniștită. Discheta era în siguranță.

La patru și jumătate în acea după-amiază Annie fu sunată de un designer care lucra la un apartament dintr-o mansardă din Pioneer Square:

- Poți să vii să arunci o privire, Annie? Cred că are nevoie de un ultim retuș cu ceva din magazinul tău. Adresa e la doar trei străzi de magazinul tău. Ne întâlnim la ușa holului să îți deschid.

Annie aruncă o privire la ceasul de mână.

- În regulă, ajung în zece minute. Când închise telefonul, se uită la Ella. Probabil o să mă întorc până la cinci și jumătate. Dacă nu mă întorc, închide tu liniștită.

- Am priceput, șefa.

Însă Annie întârzie mult cu designerul când apăru și clienta și se implică activ în procesul de luare a deciziilor. Era aproape ora șase când ajunse înapoi la Wildest Dreams.

În clipa în care deschise ușa buticului cufundat în întuneric își dădu seama că ceva teribil de rău se întâmplase. Dintr-o privire, văzu că lipsea elefantul cloisonné cu discheta înăuntru.

Annie se forță să inspire adânc de câteva ori pentru a nu cădea pradă unei crize de isterie. Când reuși

să își controleze degetele, formă înnebunită numărul de acasă al Ellei.

Nu răspunse nimeni. Annie trânti receptorul și încercă să își amintească numele câtorva dintre prietenii excentrici ai Ellei. Disperată, continuă să sune la numărul ei de acasă din nou și din nou. După cincisprezece minute, Ella răspunse în cele din urmă. Annie nici măcar nu o salută:

- Unde e elefantul? țipă Annie în telefon când asistentă ei răspunse la celălalt capăt.

- Elefantul? Care elefant? Annie, e ceva în neregulă?

- Nu-mi găsesc elefantul. Cel cu unghii roșu aprins. Unde e?

- O, acel elefant. Cred că am uitat să-ți las un bilețel. L-a luat Raphaela. A fost o decizie de ultimul moment. Nu va mai folosi paravanul pliant, nici caruselul.

- Îmi va folosi elefantul? scânci Annie.

- Da. E vreo problemă în asta?

- O, Doamne.

Annie lăsă receptorul să cadă înapoi în furcă.

Un lucru era clar. Trebuia să își recapete elefantul în seara aceea. Ceea ce însemna să meargă la petrecerea organizată de soții Shore.

Annie aruncă o privire la ceas. Evenimentul urma să înceapă în curând, dacă nu începuse deja. Nu putea nicidecum să apară la ușă îmbrăcată în pantaloni largi și un pulover.

Încercă să se gândească. Avea să fie nevoită să fugă acasă, la apartamentul penthouse, să îmbrace o rochie decentă și apoi să fugă la reședința familiei Shore de pe Lake Washington. Din fericire avea adresa fiindcă i-o dăduse Raphaela.

Annie ieși în fugă din Wildest Dreams, sperând că Oliver nu avea să ajungă acasă decât foarte târziu în noaptea aceea. Nu o încânta gândul de a fi nevoită să îi explice că soția lui trecuse pragul dușmanului lui de multă vreme.

capitolul 11

- Cum adică Annie nu e acasă? întrebă Oliver de pe bancheta din spate a limuzinei.

- Adică exact cum spuneam, domnule. Bolt găsi o porțiță în traficul de la aeroport și scoase limuzina prin ea. A lăsat un bilet pe masa din bucătărie.

- Un alt bilet pe masa din bucătărie?

Oliver aruncă o privire la ceasul lui de mână negru cu auriu. Era trecut de ora opt. Așteptase nerăbdător să bea un pahar și să ia cina cu Annie.

- Da, domnule.

Privirea lui Bolt nu se desprinsese nici o clipă de pe mașina din fața limuzinei.

- Începe să devină obișnuință. Oliver refuză să își recunoască dezamăgirea și se concentrează în schimb pe iritare. Ce scria în bilet?

- Am presupus că veți dori să îl citiți, așa că l-am adus cu mine.

Fără a-și lua ochii de la trafic, Bolt deschise un mic compartiment în bord. Băgă mâna în el și scoase o bucată mică de hârtie. Nu făcu nici un comentariu când i-o întinse lui Oliver.

Oliver se încruntă, studiind mângălitura aproape indes-cifrabilă a lui Annie.

*Bine ai venit acasă, Oliver. Mă întorc în curând.
A apărut ceva neașteptat la muncă. Îți povestesc totul
când mă întorc. Sper că ai avut o călătorie plăcută.
Cu dragoste, Annie.*

Oliver reciti ultimele două cuvinte. „Cu dragoste, Annie.” Probabil așa semna toate biletele și scrisorile, „Cu dragoste, Annie”, decise el. Apoi se concentrează din nou pe mesaj.

- Ce vrea să spună cu asta, că a apărut ceva neașteptat? îl întrebă pe Bolt.

- Habar n-am, domnule.

Oliver luă telefonul din limuzină și formă numărul de la magazinul lui Annie. După mai multe tonuri de apel, își dădu seama că probabil nu avea să-i răspundă nimeni. Închise și încercă să-și amintească numele asistentei lui Annie. Ella Nuștiucum. Ella Presswood.

Când reuși să sune la apartamentul Ellei, îi răspunse colega ei de cameră:

- E încă la Outer Limits, spuse femeia veselă.

- Ce-i aia?

- E o cafenea din zona Belltown. E noaptea cu ofertă specială la caffè latte. Două la preț de una.

- Înțeleg. Oliver își impuse sever să aibă răbdare. Poți să îmi dai numărul?

- Sigur. Stai o clipă.

Câteva minute mai târziu reuși să sune la Outer Limits. O persoană îndatoritoare de la celălalt capăt al firului se oferă să o aducă pe Ella. Oliver coborî privirea și văzu că bătea darabana cu degetele pe brațul banchelei în timp ce aștepta. Se forță să înceteze.

O clipă mai târziu, pe fir se auzi vocea Ellei:

- Da? Cine întrebă de mine?

- Sunt Oliver Rain.

- Pe bune? Oliver Rain?

- O caut pe Annie. Am un bilet de la ea în care scrie că a apărut ceva legat de afacerea ei. Dar nu specifică în bilet ce anume a fost acel ceva. Mă întrebam dacă nu cumva știi tu, domnișoară Presswood.

- O, da. Cred că s-a dus după elefant.

Oliver își înăbuși violent impulsul brusc de a scrâșni din dinți.

- Despre ce elefant e vorba? întrebă el foarte politicos.

- Cel urât cu unghii roșu aprins. Știi, cel pe care a încercat o dată să ți-l bage ție pe gât. Era foarte supărată fiindcă a aflat că Raphaela s-a răzgândit în ultimul moment și a luat elefantul în loc de carusel.

Situația necesita chiar mai multă răbdare decât reproducerea ferigilor, își spuse Oliver.

- Cine e Raphaela și unde a dus elefantul?

- Raphaela e designer. A dus elefantul ca notă finală în proiectul ei de decorare a reședinței Shore.

Oliver îngheță.

- Cea a lui Paul Shore?

- Da, ea le-a decorat casa pentru evenimentul în beneficiul artelor din seara asta. A fost ceva foarte important pentru ea din punctul de vedere al carierei. Iar Wildest Dreams o să se bucure de o doză serioasă de publicitate fiindcă Raphaela folosește un obiect din buticul nostru. Acum înțelegeți?

- Vrei să spui că nenorocitul ăla de elefant se află în reședința Shore?

- Aha. Am avut impresia că acolo avea Annie de gând să meargă. Spunea că trebuie să găsească elefantul. Nu știu ce își închipuie că o să facă, chiar dacă reușește să intre la petrecere. Doar nu poate să iasă pe ușă cu elefantul sub braț. Oamenii ar crede că îl fură. Raphaela ar face ca trenul.

- Mulțumesc, domnișoară Presswood, spuse Oliver pe un ton fără inflexiuni. M-ai ajutat extrem de mult.

- Ei, e menirea mea în viață să ajut oamenii. De fapt, cred că o să fie adevărata mea carieră, știi? Pa.

- Noapte bună. Oliver puse telefonul jos cu mare grijă. Bolt?

- Da, domnule?

- M-am răzgândit. Nu mergem acasă încă. Vreau să trec pe la o adresă de pe Lake Washington mai întâi.

- Care e adresa, domnule?

Oliver îi dădu adresa lui Paul Shore. Era întipărită pentru totdeauna în mintea lui, deși trecuseră ani buni de când fusese ultima dată acolo.

Nu fusese decât de două ori în vizită la Shore după dispariția tatălui său.

În prima dintre acele două ocazii de neuitat, îi ceruse lui Shore să prelungească împrumutul pe care i-l acordase tatălui lui. Shore îl refuzase. Focul umilinței îndurate în acel moment avea să ardă pentru totdeauna în Oliver.

Ultima dată când Oliver intrase în conacul de pe Lake Washington o făcuse pentru a achita împrumutul. Rambursarea fusese posibilă după ce Oliver vânduse reședința Rain de pe Mercer Island și băgase toți banii obținuți astfel, până la ultimul bănuț, într-o serie de investiții cu risc foarte ridicat de pe piața de mărfuri. Amintirea acelei perioade din viața lui încă îi mai stârnea fiori înghețați de teamă.

Pusese în joc întregul viitor al familiei lui bazându-se exclusiv pe cunoștințele lui de botanică pentru a face câteva estimări informate privind succesul unor recolte cruciale. Acele estimări se dovediseră corecte. Recoltele fuseseră mult mai bogate decât prevăzuseră cunoscătorii. Oliver obținuse primul mare succes financiar practic peste noapte.

Dar fusese perfect conștient de riscurile enorme pe care și le asumase și nu îi plăcuse sentimentul. Oliver nu mai investise niciodată, ulterior, pe volatila piață de mărfuri. Nu îi plăcea să stea sub semnul imprevizibilului factor noroc. Prefera investițiile ce îi permiteau un grad mai mare de control.

Se uită pe geamul fumuriu al mașinii și rememora seara când dusese cecul acasă la Paul Shore.

Surprinderea lui Shore îl măcinase pe Oliver ca un acid. Când Shore îl bătuse pe spate și îi spusese că avea să se dovedească, poate, un om de afaceri de două ori mai abil decât fusese tatăl lui, Oliver fusese aproape orbit de o pâclă roșie de furie. Dar chiar și pe atunci masca înghețată de calm ce avea să i se dovedească atât de utilă era deja bine întipărită în personalitatea lui. Oliver își stăpânise furia.

Se mulțumise să se răsucească pe călcâie fără un cuvânt și să iasă pe ușă. Din acea seară fatidică nu mai vorbise cu Paul Shore.

Mânia și un sentiment profund și dureros de trădare își înfipseră ghearele în sufletul lui Oliver când Bolt conduse limuzina în eleganta zonă rezidențială din fața Lake Washington.

Annie intrase în casa lui Paul Shore. Mâna lui Oliver se strânse într-un pumn pe coapsă. Soția lui se afla în casa dușmanului său.

Accesul în reședință era partea dificilă. Annie, îmbrăcată cu primul lucru pe care îl găsisese în dulap, o rochie tunică strâmtă, de culoare neagră, aproape că nu reuși să treacă de tânărul blond în smoching care păzea ușa de la intrare:

- Nu, nu am invitație, îi explică ea pentru a treia oară. Dar te asigur, am un motiv foarte întemeiat pentru a intra. Dacă ai fi dispus, te rog, să chemi pe cineva cu autoritate până aici, pot să mă explic.

Tânărul, care arăta ca un model fără loc de muncă, își încreți fruntea fină.

- Îmi pare rău, doamnă, dar mă tem că doamna Shore e ocupată în momentul de față.

Annie decise că nu mai avea nimic de pierdut.

- Fii bun și spune-i că la ușă se află doamna Oliver Rain.

- Cine?

- Doamna Oliver Rain.

Tânărul consultă o coală de hârtie.

- Mă tem că numele dumneavoastră nu apare pe lista de invitați.

- Știi asta. Ceea ce încerc să-ți spun...

- Annie. Ce cauți aici?

Annie aruncă o privire dincolo de tânărul care ar fi putut avea o carieră de model și o văzu în prag pe Valerie, răpitoare într-o rochie de seară argintie. Lângă ea stătea un bărbat arătos cu păr închis la culoare și ochi serioși. Purta o ținută formală în alb și negru.

- Cât mă bucur să te văd, Val. Annie țâșni pe lângă blondul în smoching. Ascultă, pot să vorbesc cu tine un minut? Trebuie să intru. E vorba de un elefant, vezi tu.

- Elefant? Valerie se încruntă surprinsă. Nu contează. Mai întâi vreau să îl cunoști pe Carson. Zâmbi

tremurător spre bărbatul cu ochi serioși de lângă ea. Carson, ea e proaspăta soție a fratelui meu, Annie.

- Încântat de cunoștință, Annie. Carson prinse mâna lui Annie în strânsoarea lui fermă. Intră. Am să-i anunț pe părinții mei că ești aici. Sunt sigur că vor fi încântați.

- Mulțumesc. Annie urcă în grabă scările. De fapt, nu e cazul să le spui nimic părinților tăi. Nu vreau decât să îmi găsesc elefantul.

Valerie se holbă la ea.

- Ce tot spui acolo de un elefant? Ce se petrece? Oliver știe că ești aici?

- E cam greu de explicat, spuse Annie. Dar undeva în casa asta se află un elefant cu unghii roșu aprins. E din magazinul meu. Designerul care a decorat casa părinților tăi pentru seara asta l-a luat fără să-mi spună. Aveam ceva important băgat în sertarul lui secret. Și nu, Oliver nu știe că sunt aici.

- Unghii roșu aprins, zici? Carson zâmbi. Cred că l-am văzut în solariu.

- Ce ușurare. Annie îi aruncă o privire recunoscătoare. Poți să mă conduci până acolo?

- Sigur, pe aici. Carson se întoarse și începu să își croiască drum prin mulțimea scânteietoare de invitați. Dar să nu crezi că vei putea să pleci de aici în seara asta fără să-i cunoști pe părinții mei. Mama mă va strânge de gât dacă nu te prezint.

Valerie îndreptă o privire neliniștită spre Annie.

- Cum rămâne cu Oliver?

- Ce-i cu el? Din câte știu eu, nici măcar nu s-a întors din California încă. A fost reținut. Annie studie curioasă încăperea aglomerată. Drăguță locuință.

Ceea ce era mult prea puțin spus, recunosc ea în sinea ei. Reședința Shore era un adevărat conac, din toate punctele de vedere. Un șir lung de uși franțuzești formale dezvăluiau o priveliște ce îți tăia respirația spre lacul Washington.

- Casa asta e în familia lui Carson de patru generații, îi explică Valerie pe o voce scăzută. A fost construită de străbunicul lui.

- El și străbunicul lui Valerie au fost asociați într-o operație de livrări, îi spuse Carson peste umăr.

Annie o privi pe Valerie surprinsă.

- Nu știam că legătura dintre familia ta și familia Shore data de atât de mult timp.

- Familiile Shore și Rain au făcut multe afaceri împreună de-a lungul anilor, detalie Carson. Vrajba e o modificare recentă. Îi zâmbi cald lui Valerie. Eu și Val sperăm să-i punem capăt.

Valerie strânse din buze.

- Nu va fi atât de ușor cum crede Carson. El nu îl cunoaște pe fratele meu.

- Vom vedea, spuse Carson.

O clipă mai târziu conduse grupul de trei persoane într-o încăpere lungă și albă împânzită cu sticlă. Annie își dădu seama imediat că Raphaela își pusese în aplicare planurile de a crea un ținut de fantezie.

Folosind marchize colorate și perne uriașe, excesiv umflate, crease un fundal luxuriant și exotic. Câțiva palmieri de alamă se înălțau maiestuoși peste o fântână de șampanie efervescentă aflată în centrul încăperii lungi.

Și tot acolo, străjuind placid fântâna, se afla și elefantul.

- Uite-l, anunță Annie, teribil de ușurată.

Se năpusti în față și se opri lângă figurina cloisonné. Valerie și Carson o urmară.

- Deci ce e atât de important la elefantul ăsta? întrebă Valerie.

Annie se aplecă și apăsă pe o unghie roșu aprins.

- Dar nu-i vorba de elefant. Ci de ceea ce am lăsat înăuntru.

Sertarul ascuns se deschise brusc. Annie văzu discheta și se relaxă. O luă și o băgă în poșetă.

- Arată ca o dischetă de calculator, comentă Carson.

- Asta și e. Annie se întoarse să îi zâmbească. Puteți liniștiți să păstrați elefantul pentru restul serii. Eu am obținut ceea ce voiam.

Se întrerupse brusc, conștientă că vorbele ei răsunară mult prea tare într-o încăpere care până atunci fusese destul de gălăgioasă.

Își dădu seama, prea târziu, că mulțimea se cufundase într-o tăcere amuțită.

Annie fu cuprinsă de o premoniție oribilă. Împreună cu tot restul lumii din solariu, Annie își îndreptă privirea spre intrare. Acolo stătea Oliver, ca un zeu întunecat și răzbunător îmbrăcat la costum și cravată.

Privirea lui o găsi pe cea a lui Annie în acea secundă de tăcere. Porni în față, traversând mulțimea cu o expresie de dispreț rece față de tot și toți cei din jurul lui. Murmurul vocilor se ridică din nou spre un nivel mai normal, dar de data aceasta din conversațiile șoptite răzbătea un ton subtil de curiozitate și nerăbdare colectivă.

- Dacă face o scenă, o să mor pur și simplu. Chipul lui Valerie era încremenit. Buzele îi erau trase într-o linie subțire, iar ochii îi erau plini de neliniște. Jur pe Dumnezeu, o să mor pur și simplu.

- Calmează-te, spuse Annie liniștitor. Oliver nu o să facă o scenă. Probabil a venit fiindcă și-a dat seama că aici o să mă găsească. Am să-i explic situația și asta va fi tot.

- Ești nebună, spuse Valerie. Vom plăti toți pentru asta. Își îndreptă spatele. Dar nu mă interesează. E viața mea și am de gând să mi-o trăiesc cum vreau eu.

- Așa, bravo. Înfruntă-l. Asta e sfatul meu.

Annie o bătu încurajator pe un umăr.

Carson îl privi pe Oliver apropiindu-se cu o expresie gânditoare.

- Acesta, să înțeleg, e aprigul meu viitor cumnat? Amintește-mi să nu stau în calea lui când vede o bucată de carne crudă.

- Nu-i chiar atât de rău. Latră mai rău decât mușcă, spuse Annie rapid.

- Dacă spui tu.

Carson nu părea convins.

-Annie încă nu îl cunoaște prea bine, murmură Valerie.

Annie decise că sosise momentul să preia controlul asupra situației. Era conștientă că mulțimea din jurul ei aștepta ceva de la ea și își aminti că Oliver putea fi dificil când dorea. Zâbind hotărâtă, porni în întâmpinarea lui:

-Iată-te, Oliver. Annie se înfipse ferm în drumul lui. Mă bucur atât de mult că ai reușit să ajungi. Mi-era teamă că nu te vei întoarce în timp util în oraș.

Oliver se opri.

-Ce cauți aici, Annie?

Ea își puse o mână pe umărul lui și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta ușor pe obraz cu un gest care, spera ea, era tipic pentru o soție întâmpinându-și soțul.

-Poartă-te frumos, murmură ea, astfel încât doar el să o audă. Promit că am să-ți explic totul mai târziu.

Preț de o clipă tensionată, Oliver păru hotărât să îi ignore rugămintea. O furie rece ardea dincolo de ceața și mai rece a ochilor lui de culoarea ploii.

-Cu siguranță ai să-mi explici asta mai târziu, spuse el foarte încet.

Mâna lui se închise pe brațul ei în ceea ce probabil părea un gest politicos de afecțiune pentru cei aflați în apropierea lor. Annie, însă, se simți ca prinsă într-o capcană de oțel. Nu o strângea cât să o doară, însă își dădea seama că i-ar fi fost la fel de imposibil să se elibereze din strânsoarea lui precum i-ar fi fost să zboare. Își păstră zâmbetul întipărit pe față în timp ce Oliver o conduse spre locul unde stăteau Valerie și Carson.

Înțelegând că Oliver avea de gând să vorbească cu Valerie, Annie se pregăti sufletește pentru o nouă încercare de a dezamorsa situația explozivă:

-Oliver, nu cred că l-ai cunoscut pe prietenul lui Valerie, Carson Shore, așa-i? spuse ea vioaie. Carson, el e Oliver Rain, fratele lui Valerie.

Carson zâmbi politicos, dar încercă să păstreze o privire circumspectă.

- O plăcere.

Îi întinse mâna. Lângă el, Valerie afixă un aer curajos, dar deznădăjduit, ca și cum s-ar fi aflat în fața unui pluton de execuție.

Când Oliver nu răspunse imediat la mâna întinsă de Carson, Annie renunță la orice urmă de prudență. Își apăsă cu forță tocul pantofului negru pe vârful unuia dintre pantofii italieni de piele ai lui Oliver.

O tresărire vagă, dar inconfundabilă, îl străbătu pe Oliver. Îi aruncă pieziș lui Annie o privire indescifrabilă, apoi, spre imensa ei ușurare, îi întinse mâna lui Carson.

- Îl cunosc pe tatăl tău, spuse Oliver enigmatic, luând mâna lui Carson într-o strânsoare atât de scurtă încât probabil ar fi bătut majoritatea recordurilor.

- Așa am auzit și eu. Carson își eliberă mâna și o petrecu în jurul umărului lui Valerie într-un gest posesiv. Sper că nu vei face greșeala să consideri că eu și tatăl meu suntem clone.

Valerie se clătină ușor spre Carson, sprijinindu-se de el cu ochii lipsiți de expresie.

Annie intensifică strălucirea zâmbetului ei.

- Oliver e întotdeauna deschis la minte. Nu se pripește niciodată să tragă concluzii, așa-i, Oliver?

Privirea lui Oliver se opri pentru o clipă asupra zâmbetului strălucitor al lui Annie.

- Așa-i. Strâng cât de multe informații posibil înainte de a lua vreo decizie. Dar din când în când descopăr că am făcut o greșeală. Când se întâmplă asta, o corectez imediat.

Annie decise să interpreteze afirmația lui în cea mai favorabilă lumină posibil.

- Da, știu, dragule. De asta te-ai bucurat de un asemenea succes minunat. Apropo, am discutat cu Valerie despre noua expoziție de artă precolumbiană pe care o organizează ea la Eckert Museum. Vom participa la avanpremieră, nu-i așa?

- A, da?

- Firește. Ce rost are să fii rudă cu organizatorul dacă nu obții acces la câteva expoziții private. Bun, deci, ia-ți la revedere de la Carson și sora ta. Știu că ai avut o călătorie plină de evenimente și probabil ești extenuat. Mergem direct acasă să ne bucurăm de o cină confortabilă și relaxantă. Am atâtea să îți spun.

- Și eu am câteva lucruri să îți spun, zise Oliver. Se uită la Valerie. Noapte bună, Val.

- Noapte bună, Oliver, spuse Valerie cu rigiditate. Însă în privirea ei apăru o scânteiere de ușurare, ca și cum și-ar fi dat seama că plutonul de execuție nu avea să o execute. Cel puțin, nu în seara aceea. Îi aruncă o privire scurtă și neliniștită lui Annie. Ne vedem mai târziu.

- Da. Annie se uită la Carson. Mulțumesc din nou că m-ai ajutat să găsesc elefantul.

- Cu plăcere, spuse Carson, privindu-l în continuare pe Oliver.

- Să mergem acasă.

Oliver strânse mai tare brațul lui Annie și o întoarse spre intrarea în solariu.

Exact în acel moment, în solariu intră un cuplu distins, fin îmbrăcat. Bărbatul părea să aibă aproape șaptezeci de ani. Afișa o postură militară rigidă ce îl făcea să pară mai înalt decât era în realitate. Era aproape complet chel. Un rest de păr cărunt era tuns foarte scurt. Avea un nas acvilin și scobituri adânci sub pomeți.

Femeia, care cel mai probabil se apropia de șaiszeci de ani, era zveltă după cum cerea moda și părea în formă. Pielea din jurul ochilor și al gurii ei era remarcabil de lipsită de ridurile care ar fi fost firești la o femeie de vârsta ei. Își purta părul argintiu într-o coafură scurtă și linsă, ușor curbată.

Annie își dădu seama din felul în care avansa distinsul cuplu prin mulțime, salutând din cap invitații și murmurând politicos, că îi avea în fața ochilor pe nimeni alții decât domnul și doamna Paul Shore.

- Înainte să încerci pentru a doua oară trucul cu tocul de la pantof, îi spuse Oliver încet lui Annie, ar fi bine să te avertizez că nu am de gând să dau mâna cu nenorocitul ăla.

- Ei, Oliver, nu-i cazul să ne purtăm nechibzuit.

- Îți dau un sfat. Nu-ți forța norocul mai mult decât ai făcut-o deja în seara asta. Ești pe marginea prăpastiei, oricum.

Oliver o împinse spre intrarea în solaru.

Mulțimea se dădu la o parte, lăsându-i pe Annie și Oliver să se îndrepte inevitabil spre o coliziune cu soții Shore. Oliver nu încetini, nici nu ezită. Continuă să meargă înainte ca un rechin prin apă. Annie fu îngrozită. Era evident că cele două perechi aveau să se tamponeze catastrofal dacă cineva nu își schimba cursul sau se dădea la o parte.

Paul Shore ridică privirea și îi văzu pe Oliver și Annie apropiindu-se în viteză de ușă. O expresie de surpriză îi trecu peste chip.

Doamna Shore se întoarse cu un zâmbet grațios. Era evident că nu îl recunoscuse imediat pe Oliver. Apoi făcu ochi mari. Zâmbetul ei deveni nesigur. Îi aruncă lui Annie o privire scurtă, îngrijorată, ca și cum s-ar fi întrebă dacă se putea aștepta la vreun ajutor din partea ei.

- Bună, Rain, spuse Paul Shore rigid când Oliver veni spre el. Nu știam că te vei afla printre noi în seara asta.

Oliver nu spuse nimic. Continuă să înainteze spre intrare ca și cum celălalt bărbat nici nu ar fi existat. Annie era profund conștientă de privirile fascinate ale celor care urmăreau mica scenă.

Doamna Shore făcu o încercare nobilă:

- Am avut plăcerea de a o cunoaște pe sora ta acum câteva ore. O tânără atât de încântătoare. Înțeleg că sunteți proaspăt căsătoriți?

Oliver tot nu răspunse. Se îndrepta spre intrare cu o concentrare intensă, demnă de un prădător urmărindu-și prada.

Annie se săturase. Mătușa Madeline susținuse întotdeauna că bunele maniere erau singurul lucru ce despărțeau civilizația de sălbăticie.

Annie își înfipse tocurile în podea, reușind mai mult sau mai puțin să îl facă pe Oliver să se oprească. Un nou fior de nerăbdare străbătu mulțimea de privitori din apropiere.

- Bună seara, doamnă Shore. Eu sunt Annie Rain. Mă bucur să vă cunosc. Minunată petrecere. Îmi pare foarte rău că nu putem rămâne. A intervenit ceva.

- Da, desigur, înțeleg. Doamna Shore păru aproape jalnic de recunoscătoare pentru scurtul interludiu de conversație socială. Îi aruncă o privire rapidă lui Oliver. Ce drăguț din partea voastră că ați venit.

- A trecut ceva timp, Rain, spuse Paul Shore țăfnos.

- Nu suficient.

Oliver vorbi atât de încet încât doar ei patru să poată auzi. Fața lui Shore se coloră într-un roșu mohorât.

- S-ar părea că sora ta și fiul meu au devenit destul de apropiați în ultima vreme. Poate ar trebui să discutăm. Pentru binele lor.

Oliver îl studie fără a trăda nici urmă de emoție.

- Poate că ai dreptate. Sun-o pe secretara mea. Vom stabili o întâlnire.

Shore îngustă ochii în fața manierei grosolane în care i se spusese să apeleze la o secretară. Dar nu comentă cu nimic insulta deloc subtilă.

- În regulă. Așa am să fac.

Oliver înclină capul cu o grație ce stârnea fiori. Apoi strânse mai tare mâna pe brațul lui Annie și o scoase din încăpere.

Bolt aștepta lângă limuzină pe aleea lungă și curbată. Oliver se opri pentru o clipă să vorbească cu el:

- Du mașina înapoi în garaj, îi spuse Oliver. Am s-o duc eu pe Annie acasă. Nu vom mai avea nevoie de tine în seara asta.

- Da, domnule.

Bolt îi aruncă lui Annie o privire scurtă, indescifrabilă. Apoi se întoarce și urcă la volanul limuzinei.

Oliver o trase pe Annie spre micuța ei mașină roșie compactă, care era parcată pe stradă.

- Dă-mi cheile.

Annie pescui în poșetă după chei.

- Vrei să conduc eu?

- Nu.

- Nu știam că și tu conduci, spuse ea, ținând ușor să țină pasul cu el. Când Oliver îi aruncă pieziș o privire ciudată, ea se grăbi să adauge: Adică credeam că Bolt te duce peste tot cu mașina.

- Știu să conduc. De ce crezi că țin două mașini în garaj?

Annie își aminti Mercedesul care era întotdeauna parcat în locul de lângă limuzină.

- Dar nu o conduci niciodată.

- Nu locuiești cu mine de suficient timp ca să știi când și dacă o conduc, așa-i?

- Cred că nu. Ascultă, Oliver, vreau să-ți mulțumesc că te-ai purtat oarecum decent mai devreme. Știu cât de greu trebuie să-ți fi fost.

- Chiar știi?

- Da, și sper că îți dai seama că Valerie a fost deosebit de recunoscătoare că nu i-ai tras un pumn lui Paul Shore, nici nu ai distrus încăperea. I-am spus că nu vei face o scenă.

- Nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă Valerie a fost sau nu recunoscătoare. De asta am să mă ocup mai târziu. Ceea ce vreau să știu e de ce te aflai tu acolo, Annie?

- E o poveste lungă.

- Scurteaz-o.

Annie clipi când Oliver se opri lângă mașina ei și deschise portiera din față.

- Ești foarte furios?

Oliver încet ridică din sprâncene, ținându-i portiera deschisă.

- Mai trebuie să întrebi?

- Uneori, când e vorba de tine, mi-e greu să-mi dau seama ce anume gândești sau simți.

Annie se strecură pe scaunul din față.

Privirea lui Oliver urmărește bucata lungă de picior dezvelită de rochia ei neagră scurtă.

- Văd că te-ai îmbrăcat adecvat ocaziei, spuse el trântind portiera.

Annie își puse centura și băgă mâna în poșetă, în timp ce Oliver ocoli mașina prin față. Când urcă lângă ea, flutură discheta în fața lui.

- Vrei o explicație scurtă pentru prezența mea aici în seara asta? Uite-o.

Oliver se încruntă spre dischetă.

- Ce-i pe ea?

- Nu știu. Am găsit-o la căsuță după ce ai sunat tu aseară. Vezi biletul de pe ea?

Oliver aruncă o privire spre bilet.

- Daniel a lăsat-o pentru mine?

- Da. E foarte ciudat, nu crezi?

- Foarte. Oliver învârti cheia în contact și se îndepărtă cu mașina de bordură. Ce legătură are asta cu faptul că te-ai aflat la reședința Shore în seara asta?

Annie oftă nerăbdătoare.

- Am ascuns discheta în elefant. Ții minte sertarul ăla mic de la bază?

- Țin minte.

- Cât am lipsit eu azi, o prietenă de-a mea care e designer a luat elefantul să îl folosească drept obiect de decor la petrecerea soților Shore. Am descoperit că lipsește acum aproximativ o oră. Am fost înnebunită. Slavă Domnului că am dat peste Valerie și Carson acolo.

- De ce?

- Nu cred că aș fi reușit doar cu vorbe mieroase să intru la sindrofia aia sofisticată fără ei. Tipul de la ușă îmi tot repeta că nu sunt pe listă.

Oliver îi aruncă o privire piezișă.

- Ai încercat să îi spui că ești doamna Oliver Rain?

- Să-ți spun ceva, Oliver. Nu toată lumea din oraș începe să tremure de frică la auzul numelui tău. Cred că tipul de la ușa soților Shore nici nu auzit vreodată de tine.

- Acum a auzit, spuse Oliver.

Annie clipi.

- Tu cum ai intrat?

- Pe ușă.

- Vreau să zic, cum l-ai convins pe tipul de la ușă să te lase să intri?

- Nu am încercat să-l conving să mă lase, spuse Oliver. Am urcat scările, iar el s-a dat la o parte.

- Oh. Annie își încreți nasul. Îmi dau seama că tehnica asta funcționează mai bine pentru tine decât pentru mine. Eu nu am o prezență suficient de intimidantă, sau ceva de genul ăsta. Presupun că nu arăt a doamna Oliver Rain.

- Arăți exact a doamna Oliver Rain, mârâi Oliver.

- Dacă spui tu. În orice caz, asta este povestea mea. Ai de gând să mă crezi sau trebuie să mă dau peste cap ca să-ți dovedesc că spun adevărul?

- Te cred. Oliver părea ciudat de resemnat cu inevitabilul. Povestea ta e prea bizară pentru a nu fi adevărată.

Annie zâmbi satisfăcută.

- ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, Oliver. În adâncul sufletului ești, de fapt, foarte drăguț. Chiar rezonabil. Mi-e greu să înțeleg de ce toată lumea, chiar și propria ta familie, și-a format o impresie atât de proastă despre tine de-a lungul timpului.

- Poate că sunt pur și simplu victima unui lung șir de confuzii nefericite, sugeră Oliver sumbru.

capitolul 12

Oliver se simțea ușor buimac. Sentimentul de ușurare era atât de intens încât aproape se confunda cu o euforie.

Firește că Annie avusese un motiv perfect rezonabil pentru a se afla în casa dușmanului lui, își spuse el mâhnit. Ar fi trebuit să se aștepte la acest lucru.

Oliver mușcă dintr-o felie de pizza cu ciuperci și măslina pe care Annie o comandase la cină. Pizza sosise cu cinci minute în urmă, încă extrem de fierbinte chiar și după ce urcase cu liftul până la etajul douăzeci și șase. Annie o servise în camera de lucru, în fața laptopului pe care Oliver îl ținea pe birou.

Într-un gest de bunăvoință neprefăcută care lui Oliver i se păru profund suspect date fiind circumstanțele, Annie îl invitase pe Bolt să li se alătore la festinul improvizat. Oliver nu știa dacă să fie amuzat sau iritat de faptul că Annie luase măsuri să nu rămână singură cu el.

Ținând felia de pizza într-o mână, Oliver se aplecă în față și tastă o altă parolă dintre cele câteva pe care și le amintea din perioada când Daniel lucrase pentru el. Ecranul se aprinse.

-Aha. Annie studie concentrată ecranul. Asta e, Oliver. Uite, se întâmplă ceva.

Teoretic ar fi trebuit să clocotească de furie, își spuse Oliver, urmărind literele ce apăreau pe ecran. Încă mai era vag uluit că nu se vedea nevoit să facă apel la întreaga autodisciplină cu care era înzestrat pentru a-și controla mânia.

Dar, cumva, nu mai avea loc pentru furia pe care ar fi trebuit să o simtă date fiind circumstanțele. Indiferent ce altceva ar mai fi fost în mintea ei când se dusesese acasă la Paul Shore, cu siguranță nu o făcuse pentru a-i trăda intenționat încrederea.

Fusese înnebunită din cauza dispariției dischetei. Știa că lista de priorități a lui Annie din ultimul timp era foarte scurtă, și nu încăpea îndoială că în fruntea ei se afla orice avea legătură cu Daniel.

Oliver se întrebă dacă avea să obișnuiască, în cele din urmă, cu sentimentul că nu era decât al doilea pe lista lui Annie.

Se forță să lase deoparte gândul că prima ei loialitate era în continuare față de fratele ei dispărut. Oliver își aminti singur că știuse exact cât conta el în imaginea de ansamblu încă de dinainte de a accepta cererea în căsătorie a lui Annie.

- Interesant, spuse Bolt, urmărind monitorul cu o concentrare neșovăitoare. Par a fi o serie de note legate de Barry Cork. Date, ore și observații.

- Bolt are dreptate. Chestiile astea sunt despre Barry. Annie se holbă la ecran. De ce ți-ar fi lăsat ție o serie de informații despre el, Oliver?

Oliver studie impasibil numele și datele ce umpleau ecranul.

- Se pare că Daniel își dăduse seama că Barry Cork vindea către concurență informații aparținând Lyncroft.

- Poftim? Nu cred așa ceva.

- E cât se poate de adevărat. Oliver apăsă un buton pentru a vedea pagină cu pagină datele pe care Daniel le strânsese despre Barry Cork. Se pare că Daniel a încercat să aibă unele bănuieli cu câteva săptămâni înainte să dispară.

- Dar de ce ar fi vândut Barry secretele firmei Lyncroft? întrebă Annie, părând sincer nedumerită.

- Din motivele obișnuite. Oliver îi aruncă o privire. Pentru bani.

- Dar Barry lucra pentru Daniel. Fratele meu avea încredere în el. Annie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Barry era prietenul lui.

Oliver rezistă tentației de a-i aminti lui Annie cât era de naivă. O studie cum stătea ghemuită în scaunul negru de piele de lângă el. Își schimbase hainele cât așteptase să sosească pizza. Micuța rochie neagră care dezvăluise o bucățică atât de seducătoare din piciorul ei dispăruse. Locul ei fusese luat de o pereche de blugi și un pulover tricatat cu dungi ce îi scotea în evidență talia subțire și se mula peste sânii ei obraznici și curbele zvelte ale coapselor ei. Avea un aer sexy, proaspăt și luminos ce îl duse cu gândul la ferigile lui.

Oliver își îndreptă din nou atenția asupra ecranului.

- Mă surprinde că Daniel nu l-a dat afară pe Cork imediat ce și-a dat seama ce se petrece.

Annie se încruntă.

- Poate că nu era absolut sigur de vinovăția lui Barry. Poate că încă mai căuta dovezi.

- Nu avea nevoie de alte dovezi în afară de lista asta de nume și date, spuse Oliver absent. E evident că Daniel era deja la curent cu majoritatea detaliilor.

Annie îl studie.

- Nu pari prea surprins de toate veștile astea proaste despre Barry.

- Nu sunt. Oliver apăsă un buton pentru a afișa o altă pagină din notițele lui Daniel. Multe dintre ele confirmă ceea ce-am descoperit eu și Bolt în ultimele câteva zile.

- Tu și Bolt știați despre asta? Și nu mi-ați spus?

- Aveam de gând să îți spun imediat ce intram pe ușă în seara asta, zise Oliver. Intenționam să-ți prezint întreaga poveste la un pahar de vin. Dar tu nu erai aici să mă aștepți. Dacă binevoiești să îți amintești, a trebuit să te găsesc mai întâi.

- O, să nu îndrăznești, replică Annie. Să nu îndrăznești să-ți scuzi secretomania folosind pretextul acesta jalnic. Fără îndoială aveai o bănuială serioasă despre ceea ce se petrecea chiar înainte să pleci în California.

- Am aflat în drum spre aeroport. Bolt m-a informat.

- L-ai pus pe Bolt să îl verifice pe Barry Cork? Annie îi aruncă o privire furioasă lui Bolt, care nu își luă ochii de la ecranul computerului. Fără să discuți cu mine mai întâi!

- L-am pus pe Bolt să îi verifice pe Featly și Moss, spuse Oliver răbdător. Făcând asta, a descoperit întâmplător câteva informații neașteptate despre ultima deplasare a lui Cork în California. Cork a avut recent câteva întâlniri foarte interesante în camere de hotel cu persoane importante reprezentând rivali ai companiei Lyncroft.

- Ar fi trebuit să fiu informată, declară Annie, vizibil scandalizată.

- Te informez chiar în acest moment, remarcă Oliver.
Ea își îngustă ochii spre el.

- Oliver, asta e încă un exemplu privind abilitățile tale de comunicare incredibil de slabe. Ba mai mult, cred că de data asta ai făcut-o intenționat.

- Annie, fii rezonabilă. De-abia acum am aflat și eu despre Cork.

- Fără îndoială știai deja ceva când m-ai sunat ieri-seară, îi aruncă ea.

- Nu voiam să discutăm despre asta la telefon.

Annie strânse din buze dezaprobator.

- Ți-am spus că vreau să fiu ținută la curent cu orice eveniment major care afectează compania lui Daniel.

- Da, știu. Prețioasa lui companie e mereu pe primul loc, nu-i așa? Știu care e rolul meu în toată povestea asta. Eu trebuie să salvez Lyncroft pentru tine. Crede-mă, mă străduiesc.

- Oliver, n-am vrut să spun că nu te străduiești, ci doar că uneori ești foarte necomunicativ.

Oliver îi aruncă o privire.

- Ți-am spus de la început că va trebui să ai încredere în mine, Annie.

Annie îi aruncă o privire jenată lui Bolt, care ignora cu stoicism cearta.

- Vom discuta despre asta altă dată, bombăni ea.

- De-acord. O lăsăm pentru ședința pe care o vom avea mai târziu. Mai sunt câteva puncte pe ordinea de lucru a respectivei ședințe.

- Nu încerca să mă intimidezi, Oliver Rain. Nu va ține.

- Dacă zici tu. Oliver se încruntă gânditor spre ecran. Astea par a fi ultimele dintre observațiile făcute de frațele tău.

Annie se aplecă mai aproape de ecran pentru a citi peste umărul lui Oliver.

- Astea sunt datele cu doar o săptămână înainte de dispariția lui Daniel.

Sa schimbata ceva în modul de operare. Bănuiesc că Barry Cork are un contact nou în Seattle. Fără legătură cu cei din California, din câte îmi dau eu seama. Asta este ceva de dată recentă și am impresia că nu e de bine. E ceva mai mult la mijloc decât un simplu caz de spionaj industrial. Cork e mai agitat decât era acum câteva săptămâni. Iar sumele învârtite sunt mult mai mari. Prea mulți bani. Am verificat conturile bancare ale lui Cork. Îl plătesc bine pe individ, dar nu chiar atât de bine. Aș putea să-l concediez pe nenorocit chiar acum și să scap de-o grijă. Dar aș prefera să aflu mai multe despre aranjamentul ăsta nou înainte să-i fac vânt.

Rain, dacă citești asta e fiindcă Annie a găsit discheta și ți-a cerut ajutorul. Înseamnă că, dintr-un motiv sau altul, eu am fost scos din joc. Nu știu ce să-ți spun, fiindcă nu am nimic pe care să mă bazez în afară de acțiunile lui Cork, dovezi privind banii pe care îi pune la ciorap și o bănuială serioasă că e ceva mai grav decât am crezut eu inițial. Știm amândoi că situația poate deveni dificilă când e vorba de sume mari de bani.

Dacă Annie apelează la tine, prietene, am să te rog să-ți amintești acea promisiune pe care mi-ai făcut-o acum cinci ani. Ai grijă de Annie și de Joanna pentru mine și suntem chit. De acord? Apropo, recomandarea mea e să nu o implici pe Annie în povestea asta. După cum o cunosc, se va imbarca de una singură într-o cruciadă pentru adevăr și dreptate. Tu vei dori să rezolvi situația cu propriile metode, iar ea probabil nu va aproba stilul tău de lucru.

Annie se răsuci în scaun pentru a-l înfrunța pe Oliver.

- Ce naiba voia Daniel să spună cu ultima parte? Și la ce se referă când pomenește de o promisiune pe care i-ai făcut-o acum cinci ani? Ce anume i-ai promis și de ce?

Oliver stinse ecranul. Lumina intensă și tare a lămpii de birou cu halogen crea o aură deasupra biroului, proiectând restul încăperii într-o umbră profundă. Luă o nouă felie de pizza și reflectă cum să răspundă.

- Ți-am spus despre incidentul de acum cinci ani.

- Treaba aia cu traficantul de arme? Gretchen sau Grissolm, sau cum l-o fi chemat?

- Gresham. Oliver mușcă din pizza, lăsând amintirile a ceea ce se întâmplase în depozitul de pe insulă să îi pâlpeie în minte. I-am spus fratelui tău în noaptea aceea că îi rămân dator fiindcă a descoperit operația și m-a ajutat să-i pun capăt. I-am spus totodată că, dacă voi putea vreodată să-l răsplătesc, să mă anunțe.

Annie îl studie gânditoare preț de câteva secunde.

- Înțeleg. Se cuibări mai adânc în scaun. Cum Daniel pare să creadă că tu ar trebui să fii șeful pe aici, spuse ea foarte atentă, ce propui să facem acum?

Lui Oliver nu îi plăcu expresia din ochii ei.

- Annie, fratele tău n-a vrut să sugereze că nu ar avea încredere în tine.

- Crezi că nu știi asta? Dar e al naibii de clar că nici nu mă consideră capabilă să mă descurc singură cu situația asta.

- De ce-ar crede așa ceva? o întrebă Oliver calm. Nu ai cu nimic mai multă experiență în a face față spionajului industrial decât ai în administrarea unei corporații de dimensiunile firmei Lyncroft. Ai procedat corect când ai lăsat totul în mâinile mele.

Annie își mușcă buza de jos.

- Așa crezi? Cumva am impresia că totul devine extrem de complicat.

- Știu că ești tulburată, dar nu e momentul potrivit să începi să-ți pui serios la îndoială decizia.

- Știu. Annie îl privi pe sub genele coborâte. Suntem amândoi în aceeași barcă, nu-i așa?

- Da.

Oliver se întrebă la ce se gândea Annie acum. Poate că începea să regreta căsătoria făcută în pripă.

- Deci ce vom face cu Barry Cork? întrebă ea fără ocolișuri. Îl concediem?

- Nu cred. Nu încă. Oliver îi aruncă o privire lui Bolt. E întotdeauna mai bine să-ți cunoști dușmanul înainte

de a lua o decizie. Asta intenționa să facă și fratele tău. Îl vom lăsa pe Cork să își sape singur groapa și, între timp, s-ar putea să aflăm și cine e noul lui client de aici din Seattle. Acea informație s-ar putea dovedi utilă în viitor.

Annie își trecu o mână prin păr, ciufulindu-și și mai tare buclele castanii.

- Mi-e greu să mă gândesc la Barry Cork ca la un dușman.

- Nu prea ai avut multă experiență în a identifica dușmanii.

Annie îl privi cu o expresie ciudată.

- Știi ceva, Oliver? În unele momente, chiar îmi dau seama de ce oamenilor le e frică de tine.

- Dar ție nu ți-e frică de mine, așa-i, Annie?

- Nu.

Rosti acel cuvânt cu o umbră de sfidare în voce.

Oliver îi aruncă o privire lui Bolt și îi arată în tăcere ușa. Bolt se ridică fără un cuvânt și ieși din încăpere. Oliver lăsă să se instaleze liniștea când ușa se închise în urma lui Bolt.

Annie începu să se agite după mai puțin de un minut. Se foi în scaun, băgându-și o gleznă sub genunchi. Ungھیile mâinii drepte începură să bată un ritm fără sens pe brațul scaunului. Apoi, cu o ușoară exclamație, sări în picioare și traversă cu pași mari camera, oprindu-se la grădina de pietre.

- Presupun că ai să pui robotul să îl supravegheze pe Barry? întrebă Annie, cu spatele la Oliver.

- Bolt e bun la sarcinile de supraveghere.

- În mod cert are ocazia să-și exerseze permanent abilitățile lucrând pentru tine, nu-i așa? Vocea lui Annie se sparse. Are și în cadrul familiei destul de lucru cât să nu se plictisească, asta în afară de a-ți ține sub observație rivalii de afaceri.

Oliver înțelese brusc ce salturi făcea mintea ei agilă și imprevizibilă:

- Nu l-am pus pe Bolt să te supravegheze cât am fost plecat din oraș.

- E evident că ai știut exact unde să mă găsești.

- Nu fiindcă te-ar fi urmărit Bolt cât timp am lipsit eu. Te-am găsit sunând-o pe Ella, angajata ta de la magazin. Ea a ghicit că te-ai dus după elefant.

Annie îi aruncă o privire rapidă, ochii ei scrutându-i pe ai lui în umbre.

- E adevărat?

- Poate că uneori nu sunt chiar atât de comunicativ cum ți-ar plăcea, dar nu te-am mințit niciodată și nici n-am s-o fac vreodată.

Ea îl fixă cu privirea preț de încă un minut, apoi ceva din ea păru să se relaxeze.

- Te cred.

Se întoarse să studieze grădina de pietre întunecată.

- Ce nu e în regulă, Annie?

- Totul. Mi-am făcut și-așa destule griji pentru Daniel. Dar credeam că mă descurc. Credeam că fac ceea ce trebuie făcut pentru a ține lucrurile pe linia de plutire până se întoarce el.

Oliver contemplă ecranul stins al computerului.

- Vrei să spui că ai crezut că, prin căsătoria cu mine, ai luat măsurile necesare pentru a proteja compania lui Daniel și pe copilul lui.

- Exact. Iar acum apare povestea asta despre Barry. Flutură vag o mână în direcția computerului. Situația e ceva mai complicată decât am crezut noi inițial, nu-i așa?

- Poate.

- Cum adică, poate? Annie își înfipse vârful pantofului în nisipul fin, gri sidefat, ștergând liniile trasate cu grijă. Notițele alea pe care ți le-a lăsat Daniel pun dispariția lui într-o cu totul altă lumină, nu-i așa?

- Nu neapărat. Nu știm dacă există vreo legătură între mica afacere de spionaj a lui Barry Cork și dispariția fratelui tău. De fapt, cred că e foarte puțin probabil să existe.

- De ce? întrebă ea, evident așteptând o confirmare.

Oliver ridică din umeri.

- În primul rând, spionajul industrial e o infracțiune operată din birou. Rareori se ajunge la crimă. Și asta e ceea ce te înspăimântă acum, nu-i așa? Gândul că este posibil ca Daniel să fi fost ucis?

Annie se înfioră vizibil.

- E o posibilitate la care nici măcar nu mă gândisem până nu am văzut ce e pe discheta aia.

- Oamenii de teapa lui Barry Cork nu sunt, de regulă, ucigași.

- Ce te face atât de sigur de asta?

Oliver se ridică în picioare și veni lângă ea.

- Ai încredere în mine în privința asta, Annie. Cork e un mincinos și un hoț, dar probabil nu e un ucigaș.

- O, Doamne, sper că ai dreptate. Se întoarse să îi întâlnească privirea. Lacrimile îi scânteiau pe gene. Dar Daniel era suficient de neliniștit în privința lui cât să ne lase discheta asta.

- Da.

- Probabil considera că exista un oarecare pericol. Ți-a cerut explicit să ai grijă de mine și de Joanna dacă el pățește ceva.

- Da.

Annie își trecu dosul palmei peste ochi.

- Și exact asta faci acum, nu-i așa?

- Mă străduiesc, Annie.

- Ești un prieten bun, Oliver, șopti Annie. Așa mi-a spus și Daniel. Mi-a spus că ești periculos, dar că are încredere în tine.

Oliver îi prinse blând bărbia.

- Noi doi suntem mai mult decât prieteni acum, Annie. Suntem iubiți, care întâmplător sunt și căsătoriți.

- Cred că ai dreptate, spuse ea mânărită.

- Sunt sigur de asta. Oliver își lăsă în jos capul și își trecu buzele ușor, seducător, peste ale ei, căutând răspunsul pe care, știa acum, putea să îl obțină atât de frumos de la ea.

- Ce-o să ne facem?

Annie își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl strânse cu forță.

Oliver îi simți lacrimile umezindu-i cămașa. Lacrimi pentru Daniel, își spuse el. Se întrebă dacă Annie avea să plângă vreodată pentru bărbatul cu care se căsătorise. Bărbatul care, întâmplător, era iubitul ei.

- O să fie bine, spuse Oliver, cu fața ascunsă în părul ei ciufulit. O să am eu grijă de toate.

- Așa cum faci întotdeauna? Râse ușor, înăbușit, și își îngropă fața în pieptul lui. Încearcă să nu mă înspăimânți prea tare cât faci asta, bine?

Oliver zâmbi.

- Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să te înspăimânt, Annie.

O ridică în brațe și o duse la ușă.

Annie se cuibări la pieptul lui, cu ochii închiși, în timp ce el intră cu pași mari în dormitorul cufundat în întuneric. Nu îi opuse rezistență până când el nu o puse jos pe pat.

În acel moment deschise ochii, clipi buimacă și se ridică brusc în capul oaselor. Ridică o mână ca pentru a-l ține la distanță.

- În nici un caz, Oliver. Oprește-te chiar acum.

Oliver simți un fior de gheață străbătându-l. Era prima dată în scurta lor căsnicie când Annie nu se topise imediat la atingerea lui.

- E ceva în neregulă, Annie?

- Da, cred că e. Îl studie cu o expresie speculativă. Oarecum.

El zâmbi.

- E perioada aceea delicată din lună? Annie, asta nu e o problemă.

- Nu. Nu despre asta e vorba. E altceva.

- Spune-mi, îi ceru el blând.

Se așeză pe marginea patului.

Annie se grăbi să se tragă în capătul opus și se ridică în picioare, întorcându-se cu fața spre el.

- Ai observat vreodată, Oliver, că mereu tu deții controlul și în dormitor, la fel ca în orice alt aspect?

- Nu știam că asta te deranjează.

Se ridică din nou în picioare, privind-o cu atenție.

- Cred că e timpul să încercăm ceea ce diplomații internaționali numesc o „schimbare a balanței de putere“.

Oliver se holbă la ea cu o expresie de confuzie.

- Annie, încerci să-mi spui ceva?

Annie îi adresează un mic zâmbet provocator în care se reflecta și o anumită nesiguranță.

- Spune-mi ceva. Ți-ar fi teamă să mă lași pe mine să dictez puțin lucrurile pe aici?

Oliver simți un nod de tensiune începând să se desfacă și fu cuprins de o ușurare mută. Annie nu încerca să îl respingă.

- Nu mi-e teamă de tine, Annie.

- Dovedește-o.

- Cum?

Nu îi plăcuse niciodată în mod deosebit elementul de imprezibilitate, dar în cazul lui Annie era ocazional amuzant.

- În primul rând, rămâi pe loc. Ocoli patul pentru a ajunge direct în fața lui. Nu te mișca.

- Dacă asta dorești. Curiozitatea îl mistui când coborî privirea spre ea. Ce-ai de gând să faci?

- O să jucăm un joc? Mai întâi am să te dezbrac.

Annie începu să îi descheie nasturii de la cămașă. Degetele îi erau nesigure, dar era evident că era hotărâtă.

- În regulă.

Oliver se întinse după marginea puloverului ei cu dungi.

- O, nu, nu. Annie se dădu în spate și îl plesni ușor peste mână. Tu n-ai voie să mă atingi. Asta este una dintre reguli.

- Jocul ăsta are și un set de reguli?

- Da.

Se apropie și continuă să îi descheie nasturii de la cămașă.

Oliver zâmbi, dispus să se arate indulgent. Dar când buricele degetelor ei alunecară în jos pe pieptul lui, inspiră șuierat.

- Annie...

- N-ai voie să te miști, ai uitat? Ridică privirea spre el pe sub gene și îi împinse cămașa de pe umeri. Ți-am spus de la bun început, Oliver, că ai o personalitate foarte puternică, dominatoare. Trebuie să înveți să te relaxezi și să lași și pe altcineva să preia controlul din când în când.

- Dar mie îmi place să dețin controlul. O dezmierdă cu nasul pe gât, în timp ce cămașa îi căzu pe podea la picioare. Mai ales asupra ta.

- Știu asta. Încetează. N-ai voie să mă săruți încă.

- De ce nu?

- Fiindcă așa am zis eu. Asta e jocul meu, ai uitat?

Annie se dădu în spate și îi studie pieptul gol. Privirea i se aprinse cu o apreciere feminină. Întinse mâna să îi mângâie rotunjimea umărului.

Expresia din ochii ei stârni o dorință vibrantă în el. Nu încăpea îndoială, Annie îl dorea cu siguranță, așa cum îl dorise de la bun început. Oliver se simți brusc devenind ca de piatră, foarte rapid. Îi trecu prin minte că îi venea din ce în ce mai greu să se controleze în prezența lui Annie.

Instinctiv, făcu un pas spre ea, dar se opri ascultător când ea clătină din cap și îi oferă un zâmbet misterios.

- Tu n-ai de gând să te dezbraci? întrebă el, în timp ce ea se chină să îi deschidă cureaua.

- La un moment dat.

- Asta pare să fie peste foarte mult timp.

Își supse burta când auzi alunecarea metalică a fermoarului. La naiba, deja era complet excitat, iar Annie nici măcar nu se dezbrăcase.

Ea îl sărută cu pasiune pe gură, dar înainte ca el să apuce să-și strecoare limba între buzele ei, ea se mută, coborând sinuos pe trunchiul lui. Buzele ei îi dezmierdă pieptul, sfârscul drept, apoi buricul.

Apoi ajunse în genunchi în fața lui. Oliver gemu când mâinile lui Annie se strecurară sub betelia pantalonilor și îi traseră în jos peste coapsele lui. Boxerii sfârșiră tot pe podea, alături de pantaloni.

Se înfioră, profund conștient de erecția lui intensă. Simțea respirația lui Annie pe el. Când degetele ei formară un inel în jurul lui, cu o atingere ca de fulg, se întrebă șocat dacă avea să explodeze chiar atunci și acolo. Ce naiba se întâmpla cu el? se întrebă.

- Ești atât de frumos, șopti Annie.

- Annie, ai mers suficient de departe. Își îngropă degetele în părul ei. Hai să ne băgăm în pat.

- În regulă. Se ridică netulburată. Ochii îi scânteiau când se aplecă să dea la o parte pilota negru cu auriu. Haide, întinde-te.

El încercă să își înfășoare palma în jurul cefei ei și să o tragă mai aproape. Își dorea să-și bage limba în gura ei și să-și cufunde bărbăția vibrantă în fierbințeala ei dulce. Era o nebunie. După o singură noapte departe de ea era deja dezlănțuit.

- O, nu, nu. Nu încă. Treci pe pat.

Își sprijini mâinile pe pieptul lui și îl împinse ușor în spate.

Oliver se lăsă împins pe așternuturile gri. Se întinse după Annie, dar ea se dădu într-o parte, evitând mâna lui căutătoare.

- Dar tu ce faci? întrebă el, încruntându-se.

- Eu o să mă dezbrac.

- Era și timpul, mârâi el. Te ajut.

- Nu, tu ai să privești.

Își încrucișă brațele sub piept, prinse marginea puloverului și și-l trase ușor peste cap.

Oliver simți febra ce îl mistuia urcând câteva grade la vederea sânilor ei strânși într-un sutien minuscul de dantelă neagră. Îi trecu prin gând că nu o mai văzuse niciodată pe Annie purtând lenjerie neagră. O privi, fascinat, în timp ce ea duse mâna la spate pentru a-și

deschide clema sutienului. O clipă mai târziu sânii ei erau liberi.

Oliver își simți gura uscându-se. Sânii ei îl fascinau. Erau perfecți, cu o formă elegantă și încununați cu sfârcuri voluptoase, trandafirii. Își aminti gustul lor și brusc fu copleșit de foame. Se întinse din nou după ea. Iar ea se dădu din nou la o parte.

- Tragi de timp, nu-i așa? întrebă el aspru.

Degetele lui Annie se opriră pe capsă blugilor ei. Îi aruncă o privire nesigură, dezamăgită.

- Nu îți place?

Oliver se holbă la sânii ei, cu tot trupul zgâlțâit de o dorință dureroasă, ce îl împingea fulgerător spre limita nebuniei.

- Îmi place foarte mult.

- Mă bucur.

Se strecură afară din pantaloni, lăsând în urmă doar un triunghi de satin negru. Făcu un pas ezitant spre pat.

Oliver surprinse parfumul vag, ațâțător, al excitării ei. Tot corpul i se contractă drept răspuns. Își smulse privirea de pe bikinii de satin negru și o mută pe chipul ei.

- Vino încoace, îi porunci el, cu vocea răgușită de dorință.

Ea clătină din cap și își sprijini un genunchi pe pat. Își încolăci palma în jurul mușchiului rigid din partea de sus a coapsei lui și strânse ușor.

- Nu încă. Mai avem mult până acolo, Oliver. Foarte mult.

- S-o crezi tu.

Se întinse după ea. Annie se furișă rapid din calea lui.

- Țasta e jocul meu, ai uitat? Eu dețin controlul.

Oliver înjură în barbă și se întinse, cu regret, înapoi pe perne.

- Annie, nu mai pot îndura prea mult din acest mic joc al tău.

- Chiar așa? Mă surprinzi, Oliver. Se ridică de pe pat și se apropie de scrinul negru, lăcuit. Tu ești cel care m-ai învățat jocul ăsta.

El se încruntă spre curba blândă și palidă a umărului și feselor ei.

- Ce tot spui acolo?

Annie se întoarse spre el, ridicând două cravate de mătase pe care le scosese din sertar.

- Mi-ai dat lecții privind jocul ăsta încă din prima noapte când ai făcut dragoste cu mine, deși, recunosc, nu ai ajuns niciodată să mă legi efectiv de stâlpii patului.

- La dracu'. Înțelese în sfârșit exact ce avea de gând să facă Annie. Studie cravatele circumspect. Doar nu vorbești serios, așa-i? Credeam că eu sunt cel care are o reputație de om bizar.

- Nu-ți face griji, cravatele sunt pur simbolice, se grăbi ea să îi explice. Știm amândoi că nu ar putea să te rețină. Nu dacă ți-ai dori cu adevărat să te eliberezi.

- Ascultă, Annie, sunt dispus la jocuri de rol în dormitor, dar cred că mergi puțin prea departe.

Ea se apropie de marginea patului și îi legă una dintre cravate în jurul încheieturii de la mâna stângă.

- Nu ți-e frică de mine, așa-i, Oliver?

Privirea lui o întâlnește pe a ei. Cu siguranță nu își închipuia că avea să se lase cu adevărat legat de pat. Corpul lui excitat fu străbătut de un val de furie. Se săturase de acel joc nebunesc. Avea să-și smulgă mâna și să și-o elibereze de bucățica stupidă de mătase, apoi să o tragă pe Annie în pat. Avea să facă dragoste cu ea până o lăsa incapabilă să mai gândească, cu atât mai puțin să pună la cale jocuri cu legături.

- Oliver?

Annie îi studie chipul și ezită din nou.

El văzu înțelegerea din ochii ei. Știa că acel joc idiot fusese dus prea departe. Simțise că el avea să preia controlul din nou.

El deținea întotdeauna controlul. El trebuia să dețină controlul, fiindcă nu putea să aibă încredere în nimeni altcineva.

Dar chiar în clipa în care Oliver dădu să-și răsucescă mâna pentru a și-o elibera, ceva îl opri. Într-o scânteiere

deconcertantă de înțelegere își dădu seama că, pentru Annie, nu era un joc. Încerca să îl facă să înțeleagă ceva ce era foarte important pentru ea.

Preț de câteva secunde nici unul din ei nu se mișcă. Apoi Oliver se relaxă încet pe perne.

- Dacă ai chef de jocuri, Annie, dă-i bătaie.

Zâmbetul ei era radios.

- Asta e un alt lucru care îmi place la tine, Oliver, faptul că ești dispus să joci corect.

Annie nu pierdu timpul. Din câteva mișcări agile, îi fixă încheietura mâinii stângi pe stâlpul patului. Apoi trecu peste el și se apucă rapid de treabă la mâna dreaptă. Oliver închise ochii și scrâșni din dinți când simți atingerea chilotului de satin pe erecția lui dureroasă. Avea să fie o noapte lungă.

capitolul 13

Se dovedi a fi de mii de ori mai rău decât se așteptase Oliver. Annie nu era nici pe departe o curtezană abilă, chiar dimpotrivă, dar avea asupra lui un efect devastator. Atacul ei oarecum naiv, însă cât se poate de pasional, asupra corpului lui era ca o scenă desprinsă dintr-un vis erotic.

Sau mai degrabă dintr-un coșmar, își spuse el jalnic la un moment dat.

Nu lăsa nici o bucațică din corpul lui neatinsă, desfășându-l cu trupul ei cald și mătăsos și delicios de feminin. Degetele ei îi desenară contururile pieptului, provocându-i unde intense de plăcere. Apoi coborâră puțin, încleștându-se ușor în părul negru și cârlionțat de sub abdomenul lui. Când capul ei se aplecă să îi urmeze mâna exploratoare, Oliver căzu pradă unui extaz la limita agoniei. Își ținu respirația.

- Annie, reuși el să spună, cu vocea gătuată și aspră, nu cred că o să meargă așa.

- Cum poți să spui asta? Răsuflarea ei era ațâțător de caldă pe carnea lui tare, rigidă. Merge minunat. Exact așa cum scria în carte.

Dinții ei mușcară blând.

Oliver își încleștă fălcile.

- Ce carte?

- Cea pe care am citit-o ca să mă pregătesc pentru seara asta. Se numește *Trei nopți printre amazoane*.

Oliver își dădu seama că își pierde rapid capacitatea de a mai urmări firul conversației.

- Ai studiat pentru asta?

- Bineînțeles. Voiam să fiu sigură că îmi iese bine.

Annie îl atinse intim cu vârful limbii.

Oliver simți că era pe punctul de a exploda. Făcu un efort suprem pentru a nu-și smulge mâinile din strânsoarea legăturilor de mătase.

- De ce ai simțit nevoia să studiezi pentru asta?

- Am vrut să înțelegi cum e, Oliver.

- La ce naiba te referi?

Ea îl sărută pe interiorul coapsei.

- Voiam să știi cum este să nu fii tu cel care deține controlul.

Oliver încercă să se concentreze pe ceea ce spunea Annie, dar nu reuși. Gura ei seducătoare coborâse pe genunchiul lui. Își dorea să-i simtă buzele întorcându-se unde se aflaseră cu doar o clipă în urmă, acoperindu-l ca o mânășă lichidă.

- Mai târziu, îi aruncă scurt. Vorbim despre asta puțin mai târziu.

- În regulă.

Vocea ei dulce era ca o flacără fierbinte ce îi tortura pielea. Oliver fu uluit să constate că interiorul picioarelor lui era atât de sensibil.

- Ajunge, Annie, spuse el pe un ton persuasiv. Hai să terminăm asta așa cum trebuie terminat.

- Nu-i grabă. Avem toată noaptea la dispoziție. Nu asta îmi spui și tu de fiecare dată când încep să implor?

Oliver miji ochii. Îi vedea bucele ciufulite mișcându-se între picioarele lui. Priveliștea îl împinse și mai aproape de buza prăpastiei.

- Eu nu implor, spuse el foarte deliberat. Îți spun că dacă nu termini ce ai început, am să termin eu pentru tine.

Annie ridică atunci capul, în ochi strălucindu-i un râs mut, senzual.

- Dacă asta vrei să faci, eu nu te pot împiedica.

- Mă bucur că ți-ai dat seama.

- Ești cu mult mai mare decât mine. Zâmbi cu satisfacție vădită, dezmiardându-i corpul excitat. Suficient de mare și suficient de puternic să te eliberezi. Dar asta mi-ar strica mie jocul.

- Annie, pentru numele lui Dumnezeu, scumpo, ce-i prea mult e prea mult. Nu mai rezist.

- Acum știi cum mă simt eu. Îl prinse blând în căușul palmei. Abandonează-te, Oliver. Eu sunt cea care deține controlul în seara asta.

- Crezi că tu deții controlul? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

- Da. Annie se lăsă să alunece cu tot corpul peste al lui, zdrobindu-l ușor sub ea. Cu sânii sprijiniți pe pieptul lui, îl sărută pe gât. Și am de gând să ți-o dovedesc.

- Cum?

- O să vezi.

Îl mușcă mărunț de ureche și se foi ușor deasupra bărbăției lui întărite.

Oliver simți că era pe punctul de a-și pierde mințile. Degetele i se încheștară în jurul legăturilor de mătase. Nici o altă femeie nu îl mai făcuse să se simtă atât de aproape de marginea prăpastiei.

- Annie, nu știi ce faci.

- Ba știu. Am citit toată cartea mai întâi. Scopul meu e să te fac să-ți pierzi controlul în noaptea asta, Oliver. Vreau să te văd dezlănțuit.

El o privi, absolut năucit.

- De ce-ai vrea să faci așa ceva?

- Fiindcă asta îmi faci tu mie. Îl mușcă de umăr. Am să-ți arăt cum e să fi neputincios. Am să te fac să ajungi în pielea mea, Oliver. Am să te duc până la margine dacă pot, apoi am să te împing peste ea.

- Cum rămâne cu tine? spuse el scrâșnind din dinți.

- Eu? Annie înălță capul și zâmbi din nou. Eu o să te privesc.

- O să mă privești?

- Exact. Așa cum și tu mă privești când faci dragoste cu mine.

- Îți place cum fac dragoste cu tine, șopti Oliver. Știu asta sigur. Nu poți s-o ascunzi.

- Nu, nu pot s-o ascund, așa-i? Dar nu-mi place să fiu singura care își pierde controlul când facem dragoste. Nu-mi place să simt că sunt doar o marionetă, iar tu ești păpușarul. Nu-mi place să știu că nu am același efect asupra ta pe care îl ai tu asupra mea.

- Asta e o nebunie.

Annie își legănă șoldurile peste ale lui, strângându-l ferm între coapse. Oliver îi simți chilotul de satin negru alunecând peste mădularul lui excitat. Era aproape prea mult. Oliver aproape explodează în clipa aceea.

Câștigă din nou bătălia pentru autocontrol, dar își dădu seama că, cel mai probabil, nu avea să o câștige și pe următoarea.

- Știi ceva, Oliver? Annie se foi ispititor. După ce te predai, s-ar putea să te oblig să o faci din nou. Și din nou. Și din nou. Până nu mai rezisti. Și apoi, când sunt pregătită, poate te voi lăsa să te termini în mine.

Furia pulsă în Oliver, amestecându-se cu lava fierbinte a dorinței ce i se revărsa deja prin vene.

- Ai mers suficient de departe.

- Nici măcar nu am început.

- Ba pe naiba, așa crezi tu.

Oliver își smulse mâinile din cravatele de mătase ce îl ținuseră legat de pat. Se întinse după Annie.

Ea nu încercă să se dea la o parte când mâinile lui se închiseră pe brațele ei. Nu era nici urmă de teamă în ea,

doar o scânteiere inconfundabilă de triumf în ochii ei. Oliver o ignoră, întorcând-o pe spate și acoperindu-i corpul cu al lui. Nimic altceva nu mai conta în acel moment în afară de a se cufunda în ea.

- Vrăjitoare dulce. Oliver coborî mâna între corpurile lor și smuci bucățița de satin negru care îi stătea în cale. Ce mi-ai făcut?

Chilotul ei era ud, își dădu el seama. Era pregătită pentru el.

Slipul se rupse în mâna lui. Tresărind la sunetul mătășii sfâșiate, Oliver încetă să se mai incurce în bucata de material. O prinse pe Annie de genunchi, ridicându-i, forțându-i coapsele să se deschidă. Degetele lui mângâiară fierbințeala ei primitoare, deschizând-o.

- Doamne, da.

Se cufundă în ea, înfigându-se până la capăt dintr-o singură mișcare lungă, apăsată.

Annie icni în fața invaziei. Șocul îl readuse complet pe Oliver în simțiri. Își dădu seama imediat că, deși era umedă, Annie nu era nicidecum aproape de climax. El i-o luase cu mult înainte, fiind aproape pe marginea prăpastiei.

Panica se întrepătrunse cu pasiunea când Oliver înțelese că nu mai avea suficient control cât să reziste până la o a doua penetrare.

Totul se sfârși într-o secundă. Climaxul arzător îl pustiă ca o furtună de foc, fierbinte și dezlănțuită.

Își pierduse controlul.

Oliver își veni în fire după mult timp. Se ridică pe coate și coborî privirea spre Annie. Ea îi zâmbi ezitant. În lumina rece a rațiunii și autocontrolului recăpătat, Oliver văzu teama din ochii ei.

Oliver o atinse pe obraz.

- Așa e și pentru tine?

- Nu știu. Îi scrută ochii. Cum a fost?

- Intens. Reflectă puțin. Plăcut, dar nu suficient de plăcut.

- De ce nu?

- Fiindcă nu ai trăit asta alături de mine.

- Așa mă simt și eu când faci dragoste cu mine, Oliver. Este o experiență incredibil de erotică, dar am impresia că o trăiesc singură. E ca și cum tu ai sta mereu deoparte, privindu-mă.

- Trăgând sforile?

- Da.

- La naiba. Oliver se dădu jos de pe corpul lui Annie și se întinse pe spate lângă ea. Era jalnic de conștient de faptul că ea nu fusese satisfăcută. Dacă m-ai fi lăsat să păstrez eu controlul, am fi fost amândoi în aceeași stare acum.

- Ba nu am fi fost. Tu ți-ai fi exercitat în continuare autodisciplina ta fantastică. M-ai aduce la orgasm de două sau trei ori înainte să îți dai voie să termini și tu.

Oliver îi aruncă o privire piezișă.

- Te duc la orgasm?

- Ei bine, da. Eu așa simt. Annie se întoarse pe o parte, își încrucișă brațele peste pieptul lui și îl privi sobră. Din nou și din nou. De câte ori vrei. În viața mea nu m-am simțit atât de neputincioasă ca atunci când faci dragoste cu mine.

- Și nu-ți place să te simți neputincioasă în brațele mele, asta e?

- Nu înțelegi. Uneori e minunat să mă simt neputincioasă. Dar nu tot timpul. Am nevoie să știu că am la fel de multă putere asupra ta cum ai tu asupra mea.

- E vorba de putere?

- Într-un fel. Vreau să fim egali în asta, Oliver. În fond, suntem iubiți, nu-i așa?

- Ba bine că nu.

- Ei bine, atunci sexul ar trebui să fie ceva de care să ne bucurăm împreună, nu o rivalitate între voințele noastre.

- Nu știam că tu vezi asta ca pe o rivalitate între voințele noastre.

Annie zâmbi.

-Știu. Tu nu voiai decât să îmi oferi plăcere. Sunt recunoscătoare, Oliver. Sincer sunt. Dar vreau să știu că pot și eu să îți ofer plăcere. Nu înțelegi?

El o studie concentrat.

-Cred că încep să mă lămuresc ce se întâmplă.

O expresie de dezamăgire umplu ochii lui Annie.

-Și nu-ți place, așa-i?

-N-am spus asta. Își înfipse degetele în buclele ei sălbatice. Doar că aceste concepte de bază sunt o noutate pentru mine. Trebuie să-mi lași timp să mă adaptez.

Annie se luminează la față.

-Nu-ți face griji, așa o să fac. Oricât timp dorești, Oliver. Îți promit.

-Mulțumesc. Am să mă străduiesc să fac o treabă bună.

Își lăsă mâna să îi coboare peste șold și își îngropă degetele în triunghiul de cărlionți de culoarea mierii ce îi adăpostea moliciunea.

-Oliver?

-Dacă tot vrem să încercăm o abordare mai echitabilă a sesiunilor noastre de amor, trebuie să pornim amândoi de pe aceeași poziție. Nu ești de acord?

-Cred că da.

Annie se înfioră când degetele lui o găsiră.

-Trebuie să ne asigurăm că începem prin a fi chit. Își petrecu mâna pe după ceafa ei și îi trase fața în jos spre a lui. Asta înseamnă că trebuie să mă ajungi din urmă.

-Poate ar trebui să mai discutăm despre asta. Nu sunt sigură că ai înțeles prea bine conceptul pe care încerc să ți-l explic.

-De data asta o să trăim experiența asta împreună, Annie. Ți-o jur.

-Ești sigur?

-Sunt sigur.

Ea oftă fericită și își înclină capul să îl sărute.

-Știam eu că ai să înțelegi. Nu ești nici pe departe atât de arogant și tare de cap cum pare să creadă toată lumea.

- Apreciez încrederea ta în mine. Un bărbat are nevoie să știe că soția lui crede în el.

Mult timp mai târziu, Annie se cuibări satisfăcută lângă trupul solid și cald al lui Oliver. Cu siguranță autocontrolul formidabil al soțului ei avea și aspecte pozitive. Îi promisese că aveau să atingă punctul culminant împreună și se ținuse de promisiune. O însoțise pas cu pas.

Se prăbușiseră în prăpastie împreună, și fusese o experiență extraordinară.

În noaptea aceea, Annie se simțea foarte optimistă în privința viitorului ei. Se foi lângă Oliver. Când brațul lui se strânse în jurul ei, își dădu seama că era încă treaz.

- Oliver, m-am tot gândit.

- Sper că nu are legătură cu vreo altă carte pe care ai citit-o.

- Nu glumesc, spuse ea.

- Cine glumește? Gura lui se curbă ușor. În regulă, la ce te-ai gândit?

- La felul în care te-ai purtat cu Paul Shore în seara asta. Zâmbi. Am fost foarte mândră de tine.

Oliver nu se clinti.

- Abia dacă i-am adresat două cuvinte.

- Da, știu, dar ai acceptat să vorbești cu el când a sugerat asta. L-ai invitat să vă întâlnești. E un prim pas minunat.

- Tu așa l-ai considerat?

Annie întoarse capul pe pernă și îi studie profilul lipsit de expresie.

- Știu că probabil ți-a fost dificil după atâția ani și după tot ceea ce s-a întâmplat între voi doi.

- Nu a fost chiar o plăcere, spuse Oliver fără nici o inflexiune.

- Sunt conștientă de asta. Dar ai făcut ceea ce trebuia. Ai acceptat ramura de măslin pe care ți-a întins-o Paul Shore. Cel mai probabil Valerie și Carson s-au simțit enorm de ușurați în seara asta.

- Așa crezi?

- Sunt sigură de asta. Annie își îndoi brațul sub cap și își așinti privirea asupra tavanului cufundat în umbră. Ceva îmi spune că întâlnirea dintre tine și Shore va decurge foarte bine.

- Lasă-l pe Shore. Oliver se întoarse și o luă în brațe. E ceva ce am tot vrut să te întreb.

- Ce anume?

- De unde ai făcut rost de cartea pe care ai folosit-o ca să te pregătești pentru spectacolul din seara asta?

- *Trei nopți printre amazoane*? Annie chicoti. Mi-a recomandat-o Arthur Quigley, tipul care e proprietarul librăriei de lângă Wildest Dreams. Per ansamblu, cred că a fost o alegere bună.

- I-ai cerut proprietarului librăriei să îți recomande ceva?

Annie ghici că Oliver nu era încântat.

- Nu ai de ce să te simți jenat, îl asigură ea. Arthur e un prieten foarte apropiat de-al meu. A înțeles.

- Ce anume a înțeles acest prieten apropiat al tău?

- Nu-ți face griji, am pus problema într-o manieră foarte subtilă.

- Spune-mi, cum faci să ceri subtil o carte precum *Trei nopți printre amazoane*?

Annie își drese vocea discret:

- I-am explicat pur și simplu că doresc o carte care să ne ofere puțină inspirație.

- Inspirație?

- Arthur a reacționat foarte amabil. În fond, suntem tineri înșurăței, nu uita. Oamenii sunt conștienți că tinerii proaspăt căsătoriți sunt foarte stângaci la început.

- Foarte stângaci? repetă Oliver amenințător.

- N-ai de ce să te rușinezi, se grăbi Annie să spună. Nimeni nu se așteaptă să fii un amant perfect chiar din prima clipă.

- Nu-mi vine să cred.

Annie își mușcă buza.

- Ești nervos?

- Eu? Nervos? Oare de unde ți-a venit ideea asta? Spune-mi exact, cât de bun prieten ți-e acest Quigley?

- Ți-am spus, foarte bun. Arthur era cândva chinuit teribil de timiditate. Se îngropa în librăria lui și își ignora practic clienții. Era trist. Nu vindea prea multe cărți și nu ieșea niciodată cu nici o fată. Era un om foarte singur.

- Până ai apărut tu? întrebă Oliver detașat.

Annie zâmbi și ridică din umeri.

- Eu și Arthur am devenit prieteni cu câteva luni înainte să-mi deschid buticul. Am ieșit o vreme. Dar nu aș spune că am avut o relație. În cea mai mare parte a timpului discutam aspecte profesionale. Am știut mereu că eu și Arthur nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni, și cred că Arthur a știut și el.

- Așa să fie? Ce făceați voi doi când vă întâlneați?

- Discutam mult. Și după o vreme a început să își depășească timiditatea.

- Fantastic.

- Chiar a fost. Și m-am simțit satisfăcută, recunosc cu Annie. A început chiar să iasă la întâlniri. De fapt, eu i-am făcut cunoștință cu femeia cu care a ajuns în cele din urmă să se căsătorească. Era cam timidă și ea. Arthur a ajutat-o să-și depășească timiditatea. Aveau multe în comun.

- Quigley pare să fi fost un caz similar cu Melvin Finch.

- Melvin? Annie reflectă. O, nu, Arthur și Melvin chiar sunt foarte diferiți. Melvin avea o problemă legată de tatăl lui, dacă îți amintești. El nu era timid ca Arthur.

- Câți bărbați ca Arthur și Melvin cunoști?

Annie se încruntă.

- Nu înțeleg.

- Nu contează. Oliver se ridică în capul oaselor în așternuturile răscolite. Unde îmi sunt cravatele?

- Probabil sunt făcute ghem deja. Nu-ți face griji, ți le calc eu. Annie scotoci după pernă până când degetele ei se închiseră în jurul unei fâșii de mătase. O ridică

triumfătoare. Am găsit una. Sunt sigură că și cealaltă e pe aici pe undeva.

- E în regulă. Oliver îi luă cravata. O prinse ferm în ambele mâini și o trase pentru a o întinde, testând rezistența mătăsii. O să mă descurc binișor și cu una.

- Ce ai de gând să faci?

- Niște stângăcii.

Se întinse și o prinse blând de încheietura mâinii.

- Oliver. Doar n-ai face așa ceva.

Dar văzu râsul sexy din ochii lui și ceva din ea răspunse cu bucurie. Începu să chicotească. Avea să fie bine, își spuse. Oliver învăța în sfârșit cum să joace în pat.

La ora unsprezece fix a doua zi dimineața Annie era așezată la biroul ei de la Wildest Dreams. Se uita la teancul de hârtii împrăștiate pe birou, dar gândurile îi zburaseră spre evenimentele din seara precedentă.

Oliver făcea progrese grozave.

Ce-i drept, probabil urma să mai sufere scăpări ocazionale, își spuse ea. Era de așteptat. Lupul nu își schimba părul peste noapte. Trebuia să țină cont de faptul că Oliver nu era obișnuit cu ideea de a împărți puterea în nici un domeniu, cu atât mai puțin într-o relație. Era obișnuit ca el să fie cel care deținea controlul. Dar învăța. Și acest lucru era ceea ce conta.

În adâncul sufletului, Oliver era un bărbat fundamental rezonabil, un bărbat onorabil. Problema lui era că fusese obligat să fie puternic atât de mult timp încât îi devenise o a doua natură. Din instinct, își exercita puterea în orice, inclusiv relațiile lui interpersonale.

Dar noaptea trecută se dovedise capabil să își modifice comportamentul. Încerca să se schimbe. De dragul ei.

Annie savură acest gând în sinea ei și începu să fredoneze fals un cântec vesel, în timp ce răsfoia un mic catalog. Tocmai pregătea o comandă când un zgomot ușor în pragul ușii o făcu să ridice privirea. Zâmbi când văzu cine stătea acolo.

- Bună, Valerie, intră.

- Îmi cer scuze că te deranjez. Ochii lui Valerie erau umbriți. Îmi place magazinul tău. Ai o colecție foarte interesantă.

- Mulțumesc. Nu conține piese neprețuite din aur precolumbian, dar ne descurcăm. Ia loc. Annie flutură din mână spre un scaun de la celălalt capăt al biroului. Cum au decurs lucrurile la petrecerea soților Shore după ce am plecat eu și Oliver?

- Bine. Nu mi-a adresat nimeni nici un comentariu teribil de jenant despre Oliver, dacă la asta te referi.

- Nu tocmai.

Valerie ezită:

- Annie, vreau să discut cu tine despre ce s-a întâmplat aseară.

Annie închise catalogul.

- Ce anume?

- L-am auzit pe Oliver cerându-i lui Paul Shore să programeze o întâlnire.

- Da, știu. Annie rânji satisfăcută. E un prim pas promițător, nu crezi?

Valerie îi scrută neliniștită fața.

- Asta voiam să te întreb. Tu chiar crezi că Oliver intenționează să se împace cu domnul Shore?

- Da, așa cred. Annie se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se foarte înțeleaptă și foarte sigură de analiza ei asupra lui Oliver. Fratele tău e puțin cam încăpățânat.

- Ba bine că nu.

- Și e o idee arogant.

Valerie se strâmbă.

- Tiranice ar fi un termen mai potrivit.

- Dar, spuse Annie, ridicând o mână, e în același timp și foarte deștept.

- În regulă, cu asta sunt de acord.

Annie chicoti.

- Suficient de deștept cât să-și dea seama când duce o luptă fără sorti de izbândă. Cred că înțelege că relația dintre tine și Carson nu este ceva ce poate controla. Așa că a decis să peticească puțin raporturile lui

cu Paul Shore în încercarea de a crea armonie între cele două familii.

Valerie își frământă mâinile în poală.

- Mi-aș dori să pot crede asta. Chiar vreau să cred.

- Poți să crezi. Annie zâmbi. Și ai puțină încredere în fratele tău. Face asta pentru tine, Valerie. Familia este întotdeauna pe primul loc pentru Oliver.

Valerie îi aruncă o privire ciudată.

- Dar a făcut câteva amenințări teribile.

- N-au fost nimic mai mult decât amenințări fără fond. Nu ar dezbinda niciodată familia, spuse Annie blând.

- Acum câteva seri când am vorbit cu el mi-a spus clar că va face tot ce îi stă în putere pentru a mă împiedica să mă mărit cu Carson.

Annie ridică din umeri.

- Probabil că Oliver avea pur și simplu nevoie de puțin timp să reflecteze la situație. Să accepte faptul că nu stă în puterea lui să te oprească. N-a fost ușor pentru el. Oliver detestă să se simtă neputincios, să știi.

- Sunt conștientă de asta. Valerie oftă. Și știu că familia e extrem de importantă pentru el. Tot ceea ce-a făcut de când a murit tata a fost pentru noi. A fost mai mult ca un tată decât ca un frate. Un adevărat patriarh de modă veche.

- Înțeleg. Annie zâmbi. Problema cu patriarhii e că propriile lor virtuți se transformă în defecte. Calitățile care îi fac suficient de puternici pentru a le permite să țină familia laolaltă în perioade dificile sunt aceleași atribute care se pot dovedi problematice când trebuie să interacționeze cu alții într-o manieră sensibilă și înțelegătoare.

- Fratele meu nu știe ce înseamnă cuvinte precum sensibil și înțelegător. Din punctul lui de vedere, lucrurile fie se întâmplă așa cum vrea el, fie nu se întâmplă deloc.

Zâmbetul lui Annie dispăru.

- Nu crezi că-l judeci cam aspru pe Oliver? Nu e nici pe departe atât de dur și intransigent cum pare să-l consideri tu.

- Tu nu-l cunoști la fel de bine ca noi, restul. Valerie o studie cu un aer gânditor devenit brusc plin de speranță. Dar poate că ai dreptate. Poate chiar ai un efect pozitiv asupra lui. Poate căsnicia îl împlânzește puțin.

Annie râse, simțind un val de optimism efervescent crescând în ea.

- Poți fi sigură.

Telefonul sună din nou luni. Annie era ocupată cu rearanjarea unei vitrine care includea și un cuier în formă de girafă. O lăsă pe Ella să răspundă la telefon:

- Wildest Dreams. Ella ascultă și îi făcu semn lui Annie să vină la teighea. E aici. Stați o clipă. Acoperi receptorul cu palma. E pentru tine. Cealaltă doamnă Rain.

Annie își înăbuși un geamăt și, apropiindu-se de teighea, luă receptorul.

- Bună, Sybil.

- Tocmai am vorbit cu Valerie, spuse Sybil fără introducere. Vocea îi reflecta o umbră de panică. Mi-a spus ce s-a întâmplat vineri seară.

- Te referi la faptul că Oliver și Paul Shore s-au ciocnit la petrecerea în beneficiul artelor, presupun?

- Ce se petrece? Este adevărat ca Oliver i-a spus lui Shore că e dispus să se vadă cu el?

- Da, exact asta s-a întâmplat, confirmă Annie mândră. Oliver și domnul Shore o să repare ruptura dintre ei de dragul lui Valerie și Carson.

- La naiba.

- Știu. Valerie a fost la fel de uluită. Știi ce, mi se pare că nici una dintre voi nu are suficientă încredere că Oliver e, în esență, un om rezonabil.

- Rezonabil. Sybil păru năucită. Ai dreptate. Nu e un termen care să apară prea frecvent în conversațiile despre Oliver. Annie, situația e foarte tristă. Biata Valerie. Și bietul Carson. Chiar e un tânăr plăcut. Dar știam că Oliver nu le va permite niciodată să rămână împreună.

Annie se încruntă spre receptor.

- Ce tot spui acolo? Tocmai ți-am spus că Oliver se va întâlni cu Shore.

- Dacă tu îți închipui că Oliver va duce tratative de pace la acea întâlnire, ești chiar mai naivă decât am crezut inițial. Ascultă-mă, Annie, dacă Oliver a acceptat o întâlnire cu Paul Shore e fiindcă îl are la mână cu ceva.

- Asta nu e adevărat.

Annie se înfurie. Nimeni, aparent, nu avea nici urmă de încredere în integritatea profundă a lui Oliver.

Sybil ignoră izbucnirea lui Annie. Tonul ei deveni gânditor:

- Eu pun pariu că Oliver are ceva cu care poate să-i forțeze mâna lui Shore, ceva ce a ținut doar pentru el atâta timp, în caz că se va dovedi vreodată util. Iar acum a sosit acel moment.

- Ceea ce spui tu e ridicol.

- Probabil va folosi informația de care a dat, oricare ar fi ea, pentru a-l șantaja pe Shore să îl forțeze pe bietul Carson să rupă logodna.

- Vorbești de parcă soțul meu ar fi Machiavelli, tună Annie.

- Oliver ar fi putut să-i dea lecții lui Machiavelli.

- Pe toți dracii, Sybil, refuz să cred că Oliver pune la cale să îl șantajeze pe Paul Shore.

- Atunci ești o fraieră. Îl cunosc pe Oliver Rain de mult mai mult timp decât tine. Știu de ce e capabil. Și mai știu și cât de tare îl urăște pe Paul Shore. Oliver nu ar tolera niciodată o căsătorie între Valerie și Carson. Chiar dacă ar reuși să fugă și să se căsătorească în secret, Oliver tot ar găsi o cale să le distrugă fericirea. Ar rupe acea căsnicie și dacă ar fi ultimul lucru pe care l-ar face vreodată. Dar, după cum îl cunosc pe Oliver, o va împiedica încă înainte să se ajungă la asta.

- Te înșeli.

- Așa crezi? Așteaptă și-ai să vezi. Ai multe de învățat despre bărbatul cu care te-ai căsătorit. Cu bine, Annie.

Sybil închise.

Annie rămase ascultând tonul telefonului preț de jumătate de minut.

- E vreo problemă? întrebă Ella.

- Nu. Annie bătui din picior. Cel puțin nu cred. Dar poate că ar fi mai bine să nu-mi asum nici un risc.

Formă numărul de la biroul lui Daniel, știind că avea să răspundă secretara lui:

- Lyncroft Unlimited.

Vocea doamnei Jameson era caldă și profesională, ca de obicei.

- Sunt eu, Annie.

- Bună, Annie. Mă bucur să te aud. Presupun că vrei să vorbești cu domnul Rain? Din păcate tocmai a plecat.

- Nu, spuse Annie rapid. Nu vreau să vorbesc cu el. Gândi rapid. Am nevoie doar să îi știu programul. Trebuie să organizez ceva ținând cont de el. Înțeleg că Oliver și Paul Shore ar putea avea o întâlnire în viitorul apropiat?

- O, da. Secretara domnului Shore a sunat azi-dimineață la prima oră. Domnul Rain și domnul Shore iau prânzul împreună azi.

Annie rămase perplexă.

- Serios?

- La drept vorbind, domnul Rain se îndreaptă spre clubul domnului Shore chiar în acest moment.

Annie fu copleșită de o presimțire oribilă de rău augur. Realist vorbind, nu putea să nege că exista o posibilitate foarte scăzută ca Sybil să aibă totuși dreptate. Annie nu voia să creadă că Oliver pune la cale să distrugă fericirea lui Valerie, dar brusc nu voia nici să își asume vreun risc. În fond, Oliver nu începuse decât recent să își schimbe comportamentul.

Era mai bine să își ia măsuri de precauție.

- Se întâlnesc azi, deci? Annie își încleștă mâna pe telefon și aruncă o privire spre ceas. Nu cumva știi și la care club?

- Desigur. Secretara domnului Shore mi-a transmis informațiile. Doamna Jameson recită numele clubului exclusivist. E chiar în centru.

- Mulțumesc.

Annie închise.

- E totul în regulă? întrebă Ella.

- Da, spuse Annie. Sunt sigură că da. Dar ar fi bine să mă conving personal. Revin după prânz.

Își luă poșeta și o zbughi din magazin în fugă. Clubul lui Paul Shore era la doar câteva străzi distanță.

Mare păcat că ploua.

capitolul 14

Oliver era deranjant de conștient de sentimentul inconfortabil, aproape sinistru, ce îl încercă în clipa în care intră în salonul clubului lui Paul Shore.

Tatăl lui fusese cândva membru în acel club. Era prima dată când Oliver punea piciorul înăuntru de când dispăruse Edward Rain. Oliver nu făcea parte din nici un club privat. Era prea singuratic din fire. Chiar dacă ar fi ales să intre într-unul, reflectă el, în mod cert nu ar fi fost acesta. În fond, aici era membru Paul Shore.

Prea puține se schimbaseră în acel club în anii care trecuseră de când nu mai fusese acolo, remarcă Oliver. Cu o singură excepție remarcabilă. În prezent, câteva dintre mese erau ocupate de o mână de femei îmbrăcate în costume business scumpe. Aparent, vechiul club de băieți fusese invadat într-o oarecare măsură.

Dar în afară de acest lucru, totul era în mare măsură la fel cum fusese în ziua când tatăl lui îl adusese acolo pentru a-i face cinste cu ceva de băut. Ocazia fusese ziua de naștere a lui Oliver, când împlinise douăzeci și unu de ani. Și-o amintea bine. Era unul dintre foarte puținele episoade când el și tatăl lui stătuseră pur și simplu și discutaseră. Conversația nu fusese deosebit de memorabilă. Edward îl întrebaseră pe Oliver cum mergeau studiile.

Oliver îi povestise entuziast despre planurile lui după terminarea facultății. Nimic ieșit din comun. Doar discutaseră o vreme, tată și fiu.

Totul arăta la fel cum arătase și în ziua aceea. Pereții erau în continuare îmbrăcați în lambriuri de stejar bogat, întunecat. Pe fundal răsuna discret un zdrăngănit înăbușit de argintărie și porțelanuri fine. Un aer de importanță neostentativă plutea deasupra meselor la care cei care trăgeau sforile în Seattle se întâlneau să discute despre politică și economia regiunii Pacific.

Amintirile din ziua acelei aniversări de douăzeci și unu de ani îl făcură pe Oliver să simtă un nod în stomac când trecu pe lângă masa la care stătuse cu tatăl lui. Se întrebă pentru o clipă ce i-ar fi spus tatălui său cu atâția ani în urmă dacă ar fi putut să prevadă viitorul. Cuvintele se treziră, fierbinți și furioase, în mintea lui.

„Ticălosule, nu poți să ne faci așa ceva. Nu poți să pleci pur și simplu și să ne părăsești, nenorocitul. Nu este corect. Cum rămâne cu fetele? Vor fi devastate. Acum că mama a murit, doar tu le-ai mai rămas. Și ai doi fii care au nevoie de tine. Nathan și Richard sunt încă micuți. Au nevoie de tatăl lor. La naiba, și eu am nevoie de tine. Noi nu contăm pentru tine? Nu te interesează familia ta, pe toți dracii?”

Oliver își înăbuși ferm furia și durerea turbată. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, la ziua aceea când stătuse acolo discutând cu tatăl lui, nu l-ar fi implorat. Oliver își încleștă o mână în pumn pe lângă corp. Nu s-ar fi milogit, își zise el. Nu și-ar fi sacrificat orgoliul într-o încercare de a-l convinge pe Edward să își facă datoria față de familie.

Dar în adâncul sufletului, Oliver știa că exact așa ar fi făcut. Dacă ar fi existat o șansă cât de mică de a-și convinge tatăl să rămână, Oliver știa că ar fi fost în stare să se roage de el.

Acum, intrând în club șaisprezece ani mai târziu, înfruntă acest adevăr de care fusese conștient în tot acest timp. Nu cerșise niciodată nimic, în toată viața lui.

Dar dacă ar fi putut să se întoarcă în ziua când împlinise douăzeci și unu de ani, știind atunci ceea ce știa acum, și-ar fi călcat orgoliul în picioare în încercarea de a-l împiedica pe tatăl lui să îi părăsească.

„Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar s-a întâmplat de atâtea ori să nu fie suficient. Au fost atâtea momente când nu am fost sigur ce să fac. Aveau nevoie de tine, tată. Erai tatăl lor. Era tatăl meu. Și ne-ai părăsit ca și cum nu am fi contat deloc.“

Oliver înfruntă această dovadă de slăbiciune ce încă mai exista în el. Încercă să o distrugă prin voință, dar își dădu seama că nu avea să dispară niciodată. Avea să se lupte cu ea pentru tot restul vieții.

- Domnul Rain?

Șeful de sală își făcu apariția în calea lui Oliver.

- Da.

- Domnul Shore vă așteaptă. Vă rog să mă urmați, domnule.

Paul Shore era așezat la o masă de lângă fereastră. Ca un pistolar îmbătrânit asprit de prea mulți ani în care avusese de-a face cu tineri neexperimentați, stătea cu fața spre cameră și cu spatele spre perete. În fața lui, pe masă, se afla un pahar de martini pe jumătate plin. Dădu scurt din cap în semn de salut când Oliver se așeză, dar nu îi întinse mâna.

- Vă aduc ceva de la bar, domnule Rain? întrebă ospătarul.

Oliver aruncă o privire spre paharul de martini al lui Shore.

- Nu.

Ceva scânteie în privirea lui Shore când ospătarul le înmână meniurile și se retrase.

- Ei bine, Rain, a trecut ceva vreme.

- Așa să fie?

Oliver nu se atinse de meniu.

- Nu o să fie ușor, așa-i?

Shore sorbi din martini, ca pentru a se întări.

Oliver își studie dușmanul de moarte, reevaluând la lumina zilei impresia pe care și-o făcuse vineri seara. Nu încăpea nici urmă de îndoială, Shore arăta cu mult mai bătrân decât arătase atunci când Oliver venise să ramburseze datoria familiei Rain. Nu era vorba doar de anii care trecuseră de atunci. O expresie de oboseală profundă era întipărită pe chipul lui Shore. Și una de prudență. Dar, dincolo de toate acestea, Oliver avu impresia că detecta o rugămintă mută de a ajunge la un armistițiu.

Acea sugestie de rugămintă nerostită era tot ce îi trebuia lui Oliver. Indica o slăbiciune pe care, știa, putea s-o folosească în avantajul lui.

- Nu are nici un rost să pierdem timpul rememorând trecutul, spuse Oliver.

- Așa crezi? Când vei ajunge la vârsta mea, Rain, ai să constați că îți vei petrece o grămadă de timp rememorând trecutul. Privești în urmă și te întrebi ce ai fi putut face altfel dacă ți s-ar da ocazia să iei totul de la început.

- Să nu-mi spui că ai regrete.

- Toți avem regrete. O să înțelegi ce vreau să spun peste treizeci de ani.

Oliver îl privi.

- Voi avea grijă să nu uit asta.

- Așa să faci. Shore luă încă o înghițitură de martini, apoi împinse paharul deoparte. De ce ai acceptat să te întâlnești cu mine azi?

- Știi răspunsul la asta.

- Carson și Valerie.

- Da.

- Îmi dau seama că vestea despre intenția lor de a se căsători a fost probabil un șoc pentru tine, spuse Shore. Pentru mine cu siguranță așa a fost. Privirea lui deveni tăioasă. Dar e ceva ce vreau să știi.

- Ce anume?

- Carson e un tânăr grozav. Sunt mândru de fiul meu. Shore își frecționează șaua nasului. Mai demult credeam despre el că e slab.

- Chiar așa?

- Am fost furios când a ales domeniul academic în locul lumii mele. Mi-a fost greu să accept că nu era făcut pentru afaceri. Dar nu e slab. De fapt, în ultima vreme, am început să cred că e mai puternic decât am fost eu vreodată.

- O evaluare interesantă, spuse Oliver.

Shore își îngustă privirea.

- Ceea ce încerc să te fac să înțelegi e că fiul meu Carson nu e ca mine. Și nici ca tine, dacă tot a venit vorba.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că nu aș vrea să îl judeci părtinitor din cauza vechilor tale resentimente față de mine, la naiba.

Oliver simți o satisfacție rece. Shore era mai vulnerabil decât și-ar fi putut imagina. Chiar disperat. Autocontrolul bătrânului era pe punctul de a ceda. Nu avea nici un rost să mai prelungească jocul de-a șoarecele și pisica. Era timpul să treacă la acțiune.

- Cred că ar trebui să vorbim despre fiul tău, spuse Oliver foarte încet.

O expresie de ușurare se aprinse în ochii lui Shore.

- Sper că îi vei da o șansă reală. Va avea mare succes în domeniul lui. Și ține mult la Valerie. Ea se va potrivi cu el. La naiba, soția mea susține că sunt făcuți unul pentru celălalt. Vreau ca fiul meu să fie fericit, Rain.

- Chiar așa?

Shore se încruntă.

- Presupun că ai venit aici azi fiindcă îți dorești același lucru pentru sora ta. Este timpul ca noi doi să facem pace.

- M-ai înțeles greșit, Shore, spuse Oliver. Când am zis că ar trebui să vorbim despre fiul tău, mă refeream la celălalt fiu al tău, Hammond.

- Hammond, repetă Shore, nevenindu-i să creadă.

- Ți-l amintești. E cel pe care ai fost nevoit să îl expediezi într-o vacanță prelungită în străinătate acum doi ani,

după ce-ai aflat că îi escrocase pe investitorii din acea firmă de dezvoltare pe care i-ai cumpărat-o.

Lui Shore îi căzu fața.

- Dumnezeu, cum ai aflat despre asta?

Oliver ridică din umeri.

- Puțină muncă de cercetare. Spune-mi, Shore, cât te-a costat să-i salvezi pielea fiului tău celui mare după dezastrul acela? Te-ai descurcat foarte bine, recunosc. Nu a apărut nici măcar vreun zvon în presă. Și nu a depus nimeni plângere. Ai rezolvat totul cu mare finețe.

- De asta ai acceptat să te întâlnești cu mine azi. Shore făcu ochii mari. Ai de gând să mă șantajezi, nu-i așa? Ai de gând să mă ameninți că vei dezvălui întreaga poveste în presă dacă nu găsesc o cale de a-l forța pe Carson să rupă logodna cu sora ta.

Oliver nu spuse nimic. Se mulțumi să lase impactul deplin al revelației să își facă efectul înainte de a trece la următorul pas din planul lui de bătaie orchestrat cu grijă.

Tocmai cântărea efectele primului lui proiectil, alegându-și următoarea țintă, când atenția îi fu distrasă de un mic freamăt de agitație în capătul opus al încăperii.

Vocea lui Annie răsună limpede ca un clopot peste murmurul înăbușit al conversațiilor serioase:

- Fii bun și ia-ți mâinile de pe mine. Ți-am spus, sunt doamna Oliver Rain și am venit să iau masa alături de soțul meu. E chiar acolo.

Surprins, Oliver întoarse capul exact la timp pentru a o vedea pe Annie, cu buclele formându-i o aură ciufulită și cârlionțată, smulgându-se din strânsoarea șefului de sală. Traversă fulgerător încăperea, venind spre masa la care erau așezați el și Shore.

- Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să vă dau voie să intrați fără o invitație din partea unuia dintre membri, spuse șeful de sală pe un ton urgent, tropăind în urma ei. Dacă binevoiți să așteptați în hol, sunt sigur că putem rezolva această problemă.

- Nu ai de ce să-ți faci griji, îi aruncă Annie peste umăr. Ți-am spus că e aici soțul meu. Se opri brusc lângă

masa pe care Oliver o împărțea cu Shore. Bună, Oliver. Își înclină capul și depuse un sărut scurt, tipic pentru o soție, pe obrazul lui. Am întâmpinat mici dificultăți în a intra aici. Ți-am spus că nu arăt a doamnă Oliver Rain.

Era cu respirația tăiată, își dădu seama Oliver. Și udă de la ploaie. Probabil venise în fugă de la Wildest Dreams.

- Ce cauți aici, Annie? întrebă el, ridicându-se încet în picioare. S-a întâmplat ceva?

- Absolut nimic. Îl bătu liniștitor pe umăr și își îndreptă zâmbetul radios spre Shore. Bună ziua, domnule Shore. Minunată petrecere. Sper că ați strâns o grămadă de bani în beneficiul artelor.

Shore o privi vizibil derutat.

- Doamnă Rain.

- V-ați amintit numele meu, spuse Annie încântată, luând loc la masă. Nu-i așa că Raphaela a făcut o treabă grozavă? Raphaela a fost designerul care v-a decorat locuința pentru acest eveniment. Nu știu dacă ați remarcat cumva elefantul cloisonné din solariu. L-a luat din magazinul meu.

- Da?

Shore păru și mai derutat.

- Da, și nu pot să nu remarc, se potrivea perfect în solariul dumneavoastră. Annie se aplecă în față și adăugă pe un ton confidențial: E de vânzare, să știți.

- Înțeleg.

Șeful de sală înțelese aparent că nu avea să fie nevoit să o scoată pe Annie afară. Se retrase în grabă și îi făcu semn unui ospătar.

Shore se holbă la Annie.

- Nu știam că ne vei însoți azi.

- Nici eu, spuse Oliver rece.

Annie reuși imposibilul și intensifică luminozitatea zâmbetului ei.

- Am reușit până la urmă să mă eliberez pentru prânz. Mulțumesc că m-ați așteptat. Luă un meniu. Sunt lihnită de foame. Suntem la clubul dumneavoastră, domnule Shore. Ce îmi recomandați?

- Halibut, spuse Shore automat. Le reușește foarte bine aici.

Nu părea capabil să-și desprindă privirea de pe Annie.

- Sună grozav. Annie ridică privirea spre ospătar. Doresc o porție de halibut. Fără salată. Și cafea, te rog.

- Da, doamnă.

- Bun, deci. Annie închise meniul fulgerător. Ce servește restul lumii?

Shore își plimbă privirea între Annie și Oliver, apoi se întoarse spre ospătar.

- Halibut.

Annie îl privi pe Oliver cu un aer întrebător.

- Eu nu intenționez să iau nimic, spuse Oliver tăios.

- Prostii. Nu-i cazul să ții regim. Faci destulă mișcare. Annie îndreptă spre ospătar un zâmbet luminos. Va lua și el tot halibut.

- Da, doamnă.

Ospătarul dădu scurt din cap, hotărând aparent că Annie era cea care dicta acolo. Se întoarse înainte ca Oliver să apuce să anuleze comanda.

Oliver o privi gânditor pe Annie și se întrebă cum ar fi arătat să fie cărată afară din club, dusă pe umărul lui.

- De unde ai știut unde să mă găsești?

- Când am sunat la biroul tău, doamna Jameson mi-a spus că te întâlnești cu domnul Shore la prânz.

- Să țin minte să o concediez pe doamna Jameson când mă întorc la birou.

- Nici măcar în glumă să nu spui așa ceva. Ai fi pierdut fără ea. Annie se întoarse din nou spre Shore. Nu am vrut să întrerup conversația.

- Ba chiar asta ai vrut, murmură Oliver.

Era aproape sigur că știa ce se petrecea. Annie fusese informată despre această întâlnire și bănuise că nu avea să decurgă în sensul la care s-ar fi așteptat ea. Se întrebă cine o avertizase. Nu își mărturisise intențiile nimănui, ceea ce probabil însemna că Sybil vorbise cu ea. Sybil îl cunoștea mult prea bine.

- Vă rog să continuați discuția pe care o purtați când am apărut eu, îl îndemnă Annie pe Shore.

Shore se uită la Oliver.

- Discutam despre fiul meu, spuse el încet.

- Carson? Annie dădu din cap. Pare teribil de drăguț. Înțeleg că predă istoria artei. Probabil sunteți foarte mândru de el.

- Așa e, spuse Shore, fără a-și lua ochii de la Oliver.

- Nu discutam despre Carson.

Oliver se încruntă. Își dădu seama că prezența lui Annie avea să facă situația dificilă, exact așa cum anticipase și ea.

Annie se uită întrebătoare la Shore.

- Mai aveți un fiu?

- Da, am, spuse Shore pe un ton fără inflexiuni. Îl cheamă Hammond.

- Locuiește aici în Seattle? întrebă Annie.

- Nu în momentul de față. Shore ezită. Se află în afara granițelor. O companie la care dețin acțiuni s-a extins recent peste ocean. Hammond lucrează într-unul dintre birourile lor din străinătate.

- Ce interesant, spuse Annie.

- Soțul tău cu siguranță așa consideră. Shore făcu semn să i se aducă încă un pahar de martini. Are de gând să încerce să mă șantajeze cu informația asta.

Zâmbetul neîncetat vesel al lui Annie dispăru cât ai clipi.

- Nu cred așa ceva. Oliver nu ar șantaja niciodată pe nimeni. Așa-i, Oliver?

- Bineînțeles că nu, spuse Oliver foarte încet.

- Eu cred, declară Annie ferm, că ar trebui să-mi spună cineva ce se petrece aici.

Shore întâlni privirea lui Oliver peste masă cu o expresie mohorâtă.

- Soțul tău a aflat cumva că fiul meu Hammond s-a băgat într-un bucluc financiar urât acum doi ani. S-a pus problema de fraudă. Am rezolvat problema. L-am plătit pe toți cei care avuseseră de suferit de pe urma

faptelor fiului meu. Apoi l-am trimis pe Hammond afară din țară pentru o vreme.

- Ce îngrozitor pentru dumneavoastră, spuse Annie cu simpatie blândă.

Oliver scrâșni din dinți. Brusc prin fața ochilor îi trecu o imagine cu planul lui dezintegrându-se. Furia îi clocoti în vene. De data aceasta Annie mersese prea departe. A-l lega de pat era una; a se implica în probleme de familie era cu totul altceva.

- Soțul tău știe că nu doresc ca această informație să devină publică, continuă Shore. Știe cât de mult ar răni-o pe soția mea. Ce ar însemna pentru noi toți.

- Înțeleg perfect. Annie clătină din cap cu tristețe. După cum spunea mătușa Madeline, există câte unul în fiecare familie.

- Ce anume există? întrebă Shore.

- O oaie neagră. Annie îndreptă spre el un zâmbet compătimitor. Nemernicul care nu se poate abține să nu păteze blazonul vechi al familiei. Cel care îi face de râs pe toți ceilalți membri ai familiei. În familia mea a fost unchiul Charlie din partea bunicilor.

Oliver înjură în surdină, conștient că situația scăpase irecuperabil de sub controlul lui.

- Unchiul Charlie din partea bunicilor?

Shore se holbă la Annie năucit.

- Da. Unchiului Charlie îi plăcea să jefuiască bănci. De asta nu putea nimeni să îl oprească. A fost închis pentru jefuire de bănci, dar, de fiecare dată când ieșea, se întorcea la micul lui hobby.

- Ce interesant.

Shore nu știe ce să spună mai departe.

- L-am întâlnit o dată, continuă Annie pe un ton relaxat. Când eram mică. Era foarte drăguț. Ne-a dus pe Daniel și pe mine la grădina zoologică. I-a spus lui Daniel să nu se apuce de fumat sau de jefuit bănci, fiindcă odată ce te apuci de una dintre astea e greu să te mai lași. Daniel a promis că nu o va face. Și nu a făcut-o niciodată.

- Ce s-a întâmplat cu unchiul tău din partea buniciiilor? întrebă Shore când sosiră farfuriile cu pește la grătar.

- O, a fost împușcat în timp ce jefuia o bancă. Avea șaptezeci și opt de ani la vremea aceea. A murit în plină glorie. Mătușa Madeline ne-a dus la înmormântare și ne-a avertizat să ne ferim de un stil de viață bazat pe infracțiuni. Annie își luă furculița. Și ne-a mai avertizat și într-o altă privință.

- Care anume? întrebă Shore.

- Ne-a spus să nu ne fie niciodată rușine de faptul că unchiul Charlie a făcut parte din familie. Tot atunci ne-a explicat că în fiecare familie există o oaie neagră și că nimeni nu ar trebui să se simtă responsabil pentru comportamentul acelei persoane. În cele din urmă nu suntem responsabili, fiecare dintre noi, decât pentru propria persoană.

- Faptele unui singur membru al familiei pot răni și umili întreaga familie, spuse Shore încet.

- Da, știu. Annie înfipse furculița într-o bucată de pește. Îi aruncă o scurtă privire lui Oliver. Cred că toată lumea de la această masă înțelege asta cât se poate de bine. Dumneavoastră ați suferit din cauza faptelor fiului dumneavoastră, domnule Shore. Iar eu am văzut cum unchiul meu și-a rănit rudele. Și Oliver, după cum știți, a cunoscut toate fețele iadului după plecarea tatălui lui.

Mânia clocotitoare a lui Oliver se transformă în furie sălbatică.

- Ajunge, Annie.

- Îmi pare rău. Îi zâmbi vag. N-am vrut să răscolesc amintiri vechi. Dar cu siguranță îți dai seama că tu și domnul Shore aveți multe în comun.

- Nu, pe Dumnezeu, nu avem multe în comun.

Oliver ar fi vrut să o zgâlțâie, să facă orice să îi închiadă gura. În schimb fu nevoit să rămână așezat, înăbușându-și furia, în timp ce își imaginează o ușă cu zăbrele închizându-se peste el.

- Ba da, Oliver. Și tu, și domnul Shore ați trecut printr-un coșmar absolut din cauza faptelor unui membru al familiei.

- Am spus că ajunge, Annie. Vorbesc serios.

Shore îl privi.

- Sunt perfect conștient că am contribuit la problemele cu care te-ai confruntat când a dispărut tatăl tău, Rain. Nu mi-am cerut scuze niciodată. O fac acum.

Oliver se întoarse spre lui.

- Nu vreau nenorocitele tale de scuze.

- Sunt conștient de asta. Ai prefera să te răzbuni. Shore continuă să îi susțină privirea. Cred că e un moment cât se poate de bun să îți explic de ce nu am putut să mă arăt mai înțelegător față de tine acum cincisprezece ani. Eram într-o situație dificilă, din punct de vedere financiar, când tatăl tău a dispărut din oraș. Aveam nevoie de banii pe care mi-i datora el. Aveam nevoie de ei cu disperare.

- Nu vreau să discut asta, spuse Oliver.

- Știu că nu vrei, spuse Shore pe un ton scăzut. Dar vreau să înțelegi în ce situație eram eu în perioada aceea. Eram adânc implicat în obligațiuni speculative și afaceri imobiliare. Ca tot restul lumii, inclusiv tatăl tău, eram băgat în datorii până în gât. Nu eram sigur că voi reuși să mă mențin pe linia de plutire. Când el și-a luat tălpășița, lăsându-mă să dau singur socoteală unui grup de investitori, a fost picătura care a umplut paharul. Aveam doi fii și soția mea la care trebuia să mă gândesc.

Era doar vina lui Annie, își spuse Oliver sălbatic. Totul se ducea de râpă din cauza ei.

- Am zis că nu vreau să discut despre trecut, Shore.

- Nu mă aștept să mă ierți. Vreau doar să înțelegi, insistă Shore. Aveam nevoie de banii pe care mi-i datora tatăl tău mai mult decât avusesem vreodată nevoie de bani. Și în același timp voiam să mă răzbun pentru ceea ce îmi făcuse. Până atunci îl considerasem prietenul meu, pe toți dracii. Am avut încredere în el.

- Să încheiem discuția asta chiar acum, spuse Oliver aspru.

Shore îl ignoră.

- Nu puteam să mă ating de el, așa că m-am descărcat pe tine. Credeam că sunt ruinat. Nu m-am așteptat niciodată să faci rost de bani în șase luni. Cum naiba ai reușit asta, dacă tot veni vorba? Nu mi-ai spus niciodată.

- Nu te-a privit niciodată, spuse Oliver printre dinți.

- Știu. Dar trebuie să înțelegi. În adâncul sufletului, m-am întrebat întotdeauna cum ai obținut acei bani atât de rapid. M-am întrebat dacă nu cumva te-am împins la vreun act disperat.

Annie se încruntă.

- Oliver nu a jefuit bănci ca să facă rost de banii aceia, dacă asta vă îngrijorează, domnule Shore.

- Atunci de unde i-a avut? întrebă Shore.

Annie făcu ochii mari.

- Nu știu.

Îl privi pe Oliver cu un aer întrebător.

Cumva Oliver reuși să își țină furia sub control.

- Am riscat pe piața de mărfuri timp de șase luni.

- Iisuse. Shore păru cuprins de admirație. Credeam că nimeni în afară de dealerii specializați nu poate obține atâția bani din mărfuri.

- Am avut noroc, spuse Oliver răgușit.

- Mă îndoiesc că a fost vorba de noroc, spuse Annie pe un ton de admirație nețârmurită. Mai degrabă, geniu pur.

Oliver o săgetă cu o privire care, era sigur, reflecta destul de mult din frustrarea și mânia pe care o simțea. Annie nu tresări. Se întoarse din nou spre Shore.

- Ei bine, mă bucur că asta a fost pus pe masă. Ceea ce trebuie să rețineți este că, după cum spunea mătușa Madeline, nici unul dintre voi nu e responsabil pentru ceea ce a făcut un alt membru al familiei. Indiferent cât v-ar fi rănit pe voi sau familia voastră, nu sunteți vinovați.

- Ești sigură de asta? întrebă Oliver sumbru.

- Da, cât despre ceea ce s-a întâmplat ulterior, ați fost amândoi victimele unor circumstanțe pe care

nu le puteați controla. Dar ați supraviețuit amândoi și v-ați bucurat de prosperitate, și asta e ceea ce contează în final, nu-i așa?

Oliver închise ochii dezgustat. Shore spuse încet:

-Asta nu înseamnă că soțul tău nu poate să-mi rănească profund familia dacă dorește să o facă, doamnă Rain.

-Nu o va face, răspunse Annie blând.

Oliver deschise ochii și se holbă la ea. Annie înghiți un nod și își feri privirea.

-Apropo, peștele ăsta chiar e foarte gustos. Ar fi bine să îl mâncați înainte să se răcească.

-Cum rămâne cu fiul meu? întrebă Shore încet.

Oliver își mută din nou privirea pe chipul neliniștit al lui Shore și cunoscuse frustrarea amară a prădătorului care își vede prada scăpând. Din colțul ochiului o văzu pe Annie zâmbindu-i încurajator. O simțea că încearcă să-i transmită dorința ei ca el să facă exact ceea ce ea considera că era corect.

În acel moment, Oliver își dădu seama că pierduse bătălia. Dintr-un motiv cu totul incomprehensibil, nu găsea în el forța de a-și duce la bun sfârșit planurile de a-l zdrobi pe Shore. Cel puțin nu atâta timp cât Annie stătea acolo, radiind o încredere atât de senină în integritatea lui. Una era să se răzbune pe Paul Shore. Oliver știa că ar fi putut îndeplini acel plan fără urmă de remușcări. Dar a o dezamăgi pe Annie era cu totul altceva.

-Uită de Hammond, murmură Oliver. Uită de toată nenorocita de treabă.

Ușurarea lui Shore fu dureros de vizibilă.

-Mulțumesc, Rain. Dacă te consolează cu ceva, cred că știu ce simți în acest moment. Îți rămân dator.

Shore avea să scape basma curată și era cât se poate de posibil ca familia Rain să ajungă în scurt timp să se înrudească prin căsătorie cu familia Shore. Oliver se întrebă dacă își pierduse mințile când se căsătorise cu Annie.

-Carson și Valerie sunt un cuplu atât de adorabil, spuse Annie pe un ton vesel care îl zgârie pe Oliver

pe nervii întinși. Știți, povestea asta îmi amintește oarecum de Romeo și Julieta.

capitolul 15

Annie își dădu seama că era ceva în neregulă în clipa în care deschise ușa de la intrare a apartamentului lui Oliver în seara aceea. Liniștea era asurzitoare, dar aerul profund mohorât ce plutea peste toate îi spuse că cineva era deja acasă.

Acasă. O uimi faptul că deja se simțea acasă în apartamentul lui Oliver.

Scutură ultimele câteva picături de ploaie de pe umbră, își scoase încet trenciul și îl atârnă în dulap. Neliștea care tot crescuse în ea pe parcursul după-amiezii atinse apogeul acum, devenind o floare întunecată de spaimă când începu să străbată holul de marmură.

Știuse că era posibil să aibă probleme în seara aceea, după scena cu Paul Shore. Simțise emoția clocotitoare din sufletul lui Oliver când o condusese afară din club. La suprafață, desigur, fusese calm și controlat ca întotdeauna, dar ea nu se lăsase păcălită. Oliver nu rostise nici un cuvânt până nu ajunseseră afară pe trotuar.

- Bolt va aduce mașina într-un minut.

- Nu-i cazul, îl asigurase Annie. Prefer să merg pe jos. Nu sunt decât vreo câteva cvartale până la magazin.

- Plouă.

- Am umbrelă.

- Cum dorești. Privirea lui o surprinsese pe a ei. Ne vedem acasă diseară.

Ea îl atinsese pe braț.

- Oliver, vrei să vorbim?

- Nu. Nu acum.

Înainte ca Annie să apuce să îi răspundă, limuzina neagră apăruse lângă bordură furișându-se ca o umbră.

Oliver urcase și închisese portiera fără a-i mai arunca o privire peste umăr.

Acela fusese momentul când Annie înțelesese cu certitudine că prânzul cu Shore nu decursese nici pe departe atât de bine pe cât crezuse ea inițial. Se întorsese încet pe jos la Wildest Dreams, prin ploaia rece, biciuitoare. Pe când ajunsese la magazin era deja convinsă că o dăduse în bară în stil mare.

Dar, privind retrospectiv, nu vedea cum altfel ar fi putut să reacționeze în situația dată.

Acum Annie se opri în pragul bucătăriei.

- Bolt?

Nu văzu nici urmă de Bolt, robotul casnic al lui Oliver. Luminile din bucătărie erau stinse. În mod normal la ora aceea Bolt s-ar fi aflat în toiul pregătirilor pentru o altă masă rafinată. Absența lui era în mod cert un semn rău.

Annie porni cu pași ezitanți pe hol, spre camera de zi. Și aceasta era goală. Ploaia cădea pieziș, neobosită, pe întinderea ferestrelor.

Nu mai rămânea decât camera de lucru. Annie știa că Oliver o aștepta acolo în cuibul lui de abanos și aur.

Fu nevoită să se forțeze să străbată distanța lungă pe holul acoperit de un covor gri. Când ajunsese în sfârșit, ușa era închisă.

Dintr-un motiv necunoscut, acest lucru o irită pe Annie. Își îndreptă umerii, deschise ușa fără să bată și intră cu pași mari în încăpere. Se opri imediat ce trecu pragul, lăsându-și ochii să se adapteze la lumina scăzută.

Oliver era așezat la birou ca un leopard ghemuit în vizuina lui. Fața îi era cufundată în umbră. Lampa crea un cerc de lumină albă, tare pe suprafața lustruită a biroului lui, dezvăluindu-i mâinile împreunate. Dintr-un motiv de neînțeles, privirea ei fu atrasă de scânteierea aurie a verighetei lui.

- Bună, Oliver.

Annie tropăi sfidătoare până la un scaun și se aruncă în el.

- Bună seara, Annie.

- Unde e Bolt?

- I-am spus să se retragă mai devreme azi. Nu vom avea nevoie de el în seara asta.

Ea gemu.

- Ești nervos, nu-i așa?

- Să zicem doar că am reflectat la relația asta.

Annie se crispă.

- Chiar ești scos din sărite.

- Am tolerat foarte multe din partea ta, Annie. Dar azi ai mers prea departe.

Annie simți degete de gheață coborându-i pe spinare.

- N-am făcut nimic.

Dar știa că nu era adevărat, și la fel știa și Oliver.

- Ai intervenit într-o situație care nu te privea cu nimic.

- N-am intervenit efectiv, Oliver. Doar că am apărut neinvitată la prânzul tău cu Shore, asta-i tot.

- De ce?

Annie clipi.

- De ce? Ei bine, presupun fiindcă eram puțin cam îngrijorată.

- În ce privință? o interpelă Oliver foarte blând.

Annie se chinui să răspundă:

- Îmi era teamă că s-ar putea să faci ceva ce ai să ajungi ulterior să regreti.

- Regrete? Annie, mi-am impus cu mult timp în urmă să nu am niciodată regrete.

- Problema e, spuse ea cu sinceritate, că îi porți pică lui Paul Shore de atâta timp încât nu știam dacă vei reuși să gândești limpede odată ce vei ajunge efectiv față în față cu el. M-am gândit că prezența unei terțe persoane la masă ar putea ajuta la dezamorsarea situației. Și am avut dreptate, nu-i așa? Recunoaște.

- Ai intervenit intenționat într-o problemă care nu avea nici o legătură cu tine.

- La naiba, Oliver, n-am făcut decât să stau acolo și să port o conversație ușoară la prânz. N-am intervenit în nimic.

Oliver nu spuse nimic. Se lăsă o tăcere intimidantă.

- Încetează, îi porunci Annie.

- Ce anume să încetez?

- Nu mai încerca să mă intimidezi. Annie se ridică brusc de pe scaun și se apropie de fereastră. Nu o să țină, Oliver. N-am să-ți permit să folosești tacticile astea cu mine.

- Iar eu n-am să-ți permit să intervii în probleme care mă privesc exclusiv pe mine și familia mea.

- Oliver, și eu fac parte din familia ta. Sunt soția ta.

- Acest statut, după cum ai spus chiar tu, este doar temporar.

Stomacul lui Annie se strânse într-un nod dureros.

- Știu asta.

- Tu ești cea care și-a dorit o căsătorie de conveniență.

- Da, știu, dar...

- Azi nu am găsit căsnicia noastră prea convenabilă, Annie.

- La naiba, vrei să încetezi să mai vorbești ca și cum ai fi președintele unei curți marțiale? Am impresia că ai să-mi smulgi epoletii și însemnele și ai să mă condamni la moarte sau așa ceva.

- E evident că trebuie să ajungem la un consens mai limpede despre cum va funcționa această căsnicie, spuse Oliver. Nu am să tolerez alte intervenții în treburile mele.

- Chiar așa? Frustrarea o făcu pe Annie să nu se mai stăpânească. Și ce-ai de gând să faci în privința asta?

Se lăsă o altă secundă de tăcere zguduitoare.

- Ai uitat că ai nevoie de ajutorul meu pentru a salva Lyncroft? întrebă Oliver în cele din urmă, foarte încet.

Șocul amenințării fățișe îi tăie lui Annie respirația. Îi luă câteva secunde ca să își revină. Când se întâmplă acest lucru, furia alungă orice rămășiță de teamă

pe care ar fi putut să o mai simtă. Se răsuci pe călcăie să îl înfrunte, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

- Cum îndrăznești? țipă ea.

Ochii lui Oliver erau mai reci decât ploaia ce bătea în geam.

- Ai venit să-mi ceri ajutorul să salvezi afacerea fratelui tău. Tu mi-ai propus căsătoria asta de conveniență. Ai nevoie de mine, ai uitat?

- Nu mă amenința, te rog. Să nu îndrăznești să mă ameninți.

- Nu te ameninț. Subliniez anumite realități. Tu ai mult mai mult de câștigat de pe urma acestei căsătorii decât mine. Eu pot să supraviețuiesc foarte bine și fără profiturile pe care s-ar putea să le obțin la un moment dat din tehnologia wireless dezvoltată de Daniel.

- Chiar așa?

- Da. Tu, pe de altă parte, ești încolțită. Ești disperată să ții Lyncroft pe linia de plutire. Iar eu sunt singurul care poate face asta pentru tine, Annie.

- Ce vrei să spui? Că dacă nu stau departe de treburile tale de familie ai să mă lași, și pe mine și compania, în voia sorții?

Maxilarul lui Oliver se încordă.

- Nu cred că se va ajunge la asta, așa-i? Ești impulsivă, dar ești și deșteaptă. Suficient de deșteaptă cât să-ți dai seama când ai mers prea departe. Ai sărit calul azi, Annie. Să nu mai faci asta niciodată.

Annie își aruncă mâinile în aer.

- De ce ești atât de furios pe mine? Ce-am făcut de-a fost atât de rău?

- Ți-am spus ce-ai făcut. Ai ales să intervii într-o problemă de familie, o problemă care nu te privea. Ar fi trebuit să stai departe, Annie.

- N-am făcut decât să stau la masă și să povestesc.

- Ai stricat intenționat totul, spuse Oliver pe un ton fără inflexiuni.

Ea îi aruncă o privire rapidă. Chipul sever al lui Oliver era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna, dar

ceva din tonul lui o avertiză că nu se stăpânea la fel de ferm cum ar fi vrut să o facă să creadă.

- Eu am stricat totul? repetă Annie. Ei, haide, Oliver. Vrei să spui că atât de multă putere am eu? Recunoști că prin simplul fapt de a-mi fi făcut apariția la prânz am reușit să-ți nenorocesc toate planurile ticluite cu grijă?

- Încetează, Annie.

Ea făcu un pas spre el.

- Vrei să spui că eu, micuța Annie Lyncroft, furnizor de artă îndoielnică, am avut puterea de a-l forța pe atotputernicul Oliver Rain să renunțe la planurile lui de răzbunare?

- Annie, te avertizez.

Ea făcu încă un pas spre el.

- Dumnezeule, Oliver, îmi stă mîntea în loc. Când mă gândesc că am putut să schimb cursul istoriei atât de ușor.

- Am spus că ajunge, Annie. Am vorbit serios. Ce trebuie să fac să te opresc?

- Ei bine, Oliver, nu sunt sigură că e ceva ce-ar putea să mă oprească. Făcu un gest larg cu mâna dreaptă. Pe toți dracii, sunt o adevărată amenințare, după părerea ta. Am puterea de a-ți schimba întreaga viață. Prin simplul fapt de a mă fi prezentat la prânz. Doar Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla dacă m-aș prezenta vreodată neinvitată când iei cina cu unul dintre dușmanii tăi.

Oliver rămase nemișcat. Măinile îi erau în continuare împreunate pe birou. Annie observă că încheieturile degetelor i se albiseră.

- Vrei sau nu să salvez Lyncroft pentru tine? întrebă Oliver.

- Las-o baltă cu amenințările. Annie se duse la ușă. Se întoarse, cu mâna pe clanță. Știi al naibii de bine că nu ai să le pui în aplicare.

- Nu?

- Nu. Și am să-ți spun și de ce. Fiindcă știi la fel de bine ca mine că nu eu te-am forțat să renunți la planul tău de a te folosi de fiul lui Shore pe post de armă.

Tu ești cel care a renunțat la plan. Tu ești singurul care avea puterea să renunțe.

Oliver tot nu se clinti.

- Ai fi putut să mergi până la capăt și să îl șanta-
jezi pe Shore dacă într-adevăr asta ți-ai fi dorit să faci.
Nu aș fi putut să te împiedic. Nimeni n-ar fi putut să
te împiedice.

Annie deschise ușa.

- Întoarce-te, Annie.

- Înțeleg acum de ce ești nervos. Ești furios pe mine
fiindcă te-am făcut să te oprești și să reflectezi azi. Pre-
zența mea acolo la masă te-a forțat să cântărești exact
ceea ce aveai de gând să faci.

- Întoarce-te, Annie.

Annie îndreptă un deget spre el din prag.

- Tu ești cel care și-a schimbat planurile azi, Oliver.
Nu eu ți le-am schimbat. Știm amândoi că nu am o ase-
menea putere asupra ta. Cum aș putea să am? Nu sunt
decât un partener de afaceri cu care, întâmplător, ai
inceput să te culci în ultima vreme. Nici măcar nu sunt
o soție adevărată.

Annie ieși pe hol și trânti ușa în urma ei cât mai vio-
lent posibil. Bubuitura făcu să zăngăne o vază de sticlă
neagră de pe o măsută din apropiere, ceea ce o făcu să
se simtă mult mai bine. Porni cu pași mari pe coridor
spre holul de la intrare.

Ușa camerei de lucru se deschise în urma ei.

- Unde te duci? întrebă Oliver, pe un ton ce avea
aproximativ douăzeci de grade sub zero absolut.

- Afară.

Annie luă cheile aflate pe masa de marmură neagră
de lângă ușa de la intrare. Nu se întoarse să privească
în spate, dar fu profund conștientă că Oliver se apropia
rapid de ea. Acesta ajunsese la ușă exact în aceeași clipă
ca ea.

- Te-am întrebat ceva. Oliver ținu ușa de la intrare
închisă în timp ce Annie încercă să răsucescă clanța.
Ai de gând să îmi întorci spatele și să pleci?

- Nu. Annie ridică bărbia. Dacă am să-ți întorc vreodată spatele ca să plec, am să-ți spun. Întâmplarea face ca momentan să vreau să cobor să îl vizitez pe Bolt.

- Bolt.

- Da, Bolt. Și când ești pregătit să îți ceri scuze, poți să vii după mine. Fii bun și ia mâna de pe ușă, altfel am să țip cât mă țin plămâinii.

Oliver o privi sceptic.

- De ce naiba vrei să cobori la apartamentul lui Bolt?

- Fiindcă așa am eu chef.

Annie smuci de ușă. Spre surprinderea ei, Oliver își luă încet mâna.

Annie se strecură prin ușa parțial deschisă, traversă coridorul din trei pași mari și apăsă butonul de chemare a liftului. Simți prezența lui Oliver, rămas în prag, privind-o în timp ce aștepta să sosească liftul. Nu se uită în urmă.

Când ușile liftului se deschiseră, Annie păși înăuntru și apăsă butonul pentru etajul șase. Susținu privirea lui Oliver până când ușile începură să se închidă.

- N-am să-ți permit să dai vina pe mine pentru că ai ascultat glasul conștiinței în după-amiaza asta, îi declară ea.

De-abia când coborî din lift la etajul șase, o clipă mai târziu, își dădu seama că avea o problemă. Știa la ce etaj locuia Bolt, dar nu știa și numărul apartamentului lui.

Erau șase uși la etajul șase. Annie trecu pe furiș pe lângă fiecare dintre ele. Cinci dintre apartamente aveau plăcuțe cu nume deasupra soneriilor. Locul rezervat plăcuței la cel de-al șaselea era gol.

Annie apăsă butonul neidentificat.

Ușa se deschise aproape imediat. Bolt coborî privirea spre ea fără urmă de surpriză.

- Domnul Rain mi-a spus că veniți încoace, zise Bolt.

Annie se strâmbă.

- Normal. Pun pariu că o să sune într-un minut să vadă dacă am ajuns. Pot să intru?

- Da. Bolt se dădu la o parte. Un clopoțel sună încet deasupra unui panou de perete plin de aparatură electronică sofisticată. Da, domnule Rain?

- E acolo? întrebă Oliver prin interfon.

- Da, domnule Rain.

- Ocupă-te să mănânce ceva la cină. Încă nu a mâncat nimic.

- Da, domnule Rain.

Bolt luă mâna de pe butonul interfonului.

- Ce ți-am spus? Annie intră în apartament, privind în jurul ei curioasă. Știam eu că nu va rezista tentației de a mă verifica.

Annie studie locuința lui Bolt. Nu era chiar apartamentul penthouse, dar era spațioasă și bine echipată. Mobilierul avea un aer spartan și fiecare obiect era aranjat cu severitate militară. Mai multe cărți umpleau în șiruri ordonate o bibliotecă. Câteva reviste erau strânse într-un teanc pretențios.

Pe o masă dintr-un colț al camerei de zi strălucea ecranul unui calculator. Annie se apropie să îl studieze mai atent.

- Ce doriți la cină? întrebă Bolt fără urmă de emoție.

- Nimic, mulțumesc. Nu mi-e foame.

- Domnul Rain mi-a dat ordine să vă hrănesc.

- Nu-ți bate capul cu asta. Annie se încruntă și se aplecă să citească rândurile de scris de pe monitorul calculatorului. La ce lucrezi? Un fel de raport de spionaj pentru Oliver?

- Nu. Bolt se mișcă fulgerător, apăsând un buton de pe tastatură. Întâmplarea face să lucrez la un proiect personal în momentul de față.

Ecranul se stinse.

Dar Annie văzuse suficient cât să fie uluită. Ridică privirea spre Bolt, făcând ochii mari de admirație:

- Aia era ficțiune, nu-i așa? Bolt, ești scriitor?

- Încă nu mi s-a publicat nimic, bombăni el.

Annie își dădu seama că Bolt începea să se coloreze într-un roșu șters.

- N-am mai cunoscut niciodată pe nimeni care să scrie. Ce fel de ficțiune e?

- Suspans.

- Serios? Ce palpitant. Nici nu-i de mirare că ești oarecum ciudat. Asta explică totul.

Bolt o privi impasibil.

- A, da?

- Firește. Toată lumea știe că scriitorii sunt ciudați. Ai terminat vreun manuscris?

- Lucrez la ultimele capitole ale unui manuscris. Bolt porni din nou spre bucătărie. Vă pregătesc ceva de mâncare.

- Lasă. Chiar nu mi-e foame.

- Domnul Rain a spus că trebuie să fiți hrănită.

- În regulă, în regulă. Voința domnului Rain e lege. Annie îl urmă pe Bolt în bucătăria elegantă. Accept un pahar de vin dacă ai. Mi-ar prinde bine. Și eventual un covrigel sau ceva de genul ăsta.

- N-am deloc vin. Am bere.

- E bună și berea. Annie se așeză pe un scaun fără spătar în spatele mesei de bucătărie și îl privi pe Bolt scoțând o doză din frigider, deschizând-o și turnând conținutul într-un pahar. Bolt, pot să citesc ce-ai scris?

El o privi, surprins.

- Vreți să citiți manuscrisul?

- Mi-ar plăcea la nebunie.

- Nu știu. Era prima dată când Bolt părea indecis. Nimeni nu a citit vreodată nimic scris de mine.

- Cineva tot va trebui să-l citească la un moment dat, spuse Annie pe un ton convingător. Eu citesc multă literatură de suspans. Îmi face mare plăcere genul acesta de carte.

Bolt ezită. Apoi îndreptă spre Annie o privire directă.

- Îmi veți spune sincer părerea dumneavoastră?

Annie încrucișă degetele la spate doar în gând.

- Fără îndoială.

Se putea găsi întotdeauna ceva drăguț de spus despre creația unui artist, își aminti ea singură.

- În regulă, atunci. Bolt turnă o porție de covrigei pe un platou. Dar dacă nu vă place sau vă plictisește, vă rog să o lăsați jos și să îmi spuneți. De acord?

- Sigur.

Annie luă paharul de bere și mica tavă plină de covrigei și se întoarse în camera de zi.

Bolt luă un teanc de pagini imprimare cu grijă și i-l întinse.

- De ce ați venit jos la mine?

Annie făcu o grimasă.

- Nu poți să ghicești? M-am certat cu Oliver.

- Și de ce-ați venit aici?

- Îl cunoști pe Oliver. Annie luă o mică înghițtură de bere. Și-ar face griji dacă ar crede că am ieșit efectiv din clădire. Probabil te-ar trimite după mine să mă păzești. Așa nici unul din noi nu se udă, iar eu am ocazia să citesc o carte bună până aștept ca el să-și revină în fire.

Bolt se încruntă.

- Să-și revină în fire și ce să facă apoi?

- Să-și ceară scuze.

Annie ronțăi dintr-un covrigel. Bolt afișă un aer confuz.

- De ce și-ar cere scuze domnul Rain?

- Fiindcă greșește, și știe acest lucru. Nu-ți face griji, nu voi sta aici toată noaptea. Va coborî după mine la un moment dat. Oliver joacă întotdeauna corect.

- Încă nu-l cunoașteți prea bine, așa-i? Bolt se așeză în fața ecranului de calculator. El joacă să câștige. Nu, îmi retrag cuvintele. Domnul Rain nu joacă deloc. El merge la război.

- Asta e pe cale să se schimbe. O să vezi. Scrii toată noaptea?

- Uneori.

- Știi, Bolt, încep să-mi formez o părere complet diferită despre tine.

- Înseamnă că suntem chit.

- Cum se face că nu mă placi, Bolt?

Degetele lui Bolt încremeniră deasupra tastelor.

- Ce vă face să credeți că nu vă plac?

- Să spunem că am o bănuială puternică, spuse Annie sec. E fiindcă te aștepti să profit de Oliver? Nu ai de ce să-ți faci griji, să știi. Oliver poate să aibă grijă de el și singur.

Bolt o privi cu o expresie ciudată.

- Sunt conștient de asta.

- N-am să-mi pun mânuțele lacome pe toată averea lui.

- Nu, consimți Bolt. Nu o s-o faceți. Decât dacă vrea el să puneti mâinile pe ea.

- Atunci cum se face că te îngrijorează prezența mea?

Bolt își aținti privirea în adâncurile ecranului.

- A devenit oarecum atașat de dumneavoastră, spuse el în cele din urmă.

- Mi-ar plăcea să cred că e adevărat, spuse Annie. Dar, sinceră să fiu, nu e deloc atașat de mine în seara asta.

- Nu e obișnuit să aibă de-a face cu cineva care să vă semene câtuși de puțin, doamnă Rain.

- Și ce dacă?

- Și mă tem că, ocazional, s-ar putea să renunțe la judecata lui de regulă extrem de sănătoasă atunci când e vorba de dumneavoastră.

- Ha. Crezi că am să-l fac să-mi mănânce din palmă?

- Cred că ați făcut-o deja.

Bolt se întoarse la scris ca și cum Annie nici nu s-ar fi aflat în încăpere.

Annie își sprijini un picior peste un braț al fotoliului și se instalează în colț. Legănându-și piciorul absent, începu să citească manuscrisul lui Bolt.

Totul era din nou sub control. Pentru moment, cel puțin.

Annie era jos la Bolt, exact unde spusese că avea să fie.

Oliver luă degetul de pe butonul interfonului. Dumnezeu, mâna îi tremura. Se încruntă spre degetele trădătoare, îndoindu-le deliberat. Găsi undeva forța

de a zdrobi începutul de panică ce amenințase să îi lichefizeze măruntaiele.

Era în regulă; Annie nu îl părăsise.

Bineînțeles că nu îl părăsise. Încă mai avea nevoie de el, își aminti el singur.

Oliver se duse la fereastră. Rămase acolo, cu privirea ațintită fără să vadă în întunericul de afară, și se întrebă ce naiba să facă mai departe. Nici nu mai ținea minte ultima dată când se simțise atât de pierdut.

Nu era cazul să se pripească să ia vreo decizie, își spuse el. Annie era aproape și nu putea scăpa. Avea timp să reflecteze temeinic, timp să decidă cum să se poarte cu soția lui.

- Pe toți dracii din iad!

Faptul că primul lui instinct fusese să coboare în fugă la Bolt și să o aducă înapoi era doar o dovadă în plus a faptului că o lăsase să îl influențeze mult prea mult în ultima vreme. Tendința ei de a avea un comportament nesocotit, imprevizibil, începea să se lipească și de el.

Femeia îi invadea fiecare colțișor din viață. Prelua controlul, intervenind și în cele mai personale treburi ale lui. Îl determina să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată în lipsa ei.

Nu se așteptase niciodată ca o căsnicie între el și Annie să ia o asemenea turnură. Nimic nu mergea cum ar fi trebuit să meargă.

Oliver se întoarse și ieși din camera de lucru. Traversă holul până la treptele ce duceau la sera de pe acoperiș. Trebuia să reflecteze.

Afară, pe acoperiș, se opri lângă panoul de control și aprinse luminile în seră. Apoi deschise ușa și intră.

Se simți de îndată mai calm, mai stăpân pe sine. Mirosurile calde și umede ale propriei jungle private îl alină cum nimic altceva nu ar fi putut să o facă.

Aici în seră timpul părea să se scurgă altfel decât afară. Aici era un alt loc, o altă lume. Aici își putea recăpăta simțul direcției, răbdarea, controlul. Aici putea să se concentreze din nou pe obiectivele lui și să ticluiască

planuri prin care să și le atingă. Aici, în mijlocul ferigilor lui îndrăgite, putea lua decizii raționale, cu mintea limpede.

Oliver rătăci prin lumea lui de verdeață, pierzându-se în bogăția ei incredibilă, lăsându-se absorbit în aura de demult a unor plante ce sfidaseră timpul mai bine de trei sute de milioane de ani.

Se opri la micuța grotă și coborî privirea spre covorul de ferigi verzi ce plutea la suprafața apei. Voia să se gândească la trecut și la cum afecta acesta viitorul.

Dar nu reușea să se gândească decât la Annie așteptându-l jos, în apartamentul lui Bolt.

Nu-i venea să creadă că Annie efectiv se aștepta ca el să-și ceară scuze. După ceea ce făcuse azi, ar fi trebuit să îl implore în genunchi să o ierte. Ar fi trebuit să fie înnebunită de posibilitatea ca să abandoneze compania fratelui ei în mâinile creditorilor.

Annie avea nevoie de el, la naiba, și știa acest lucru. Ea venise la el. Practic îl implorase să se căsătorească cu ea și să salveze Lyncroft Unlimited. Puterea era în mâinile lui în această situație. Puterea era întotdeauna în mâinile lui. Era singura poziție pe care o putea ocupa în siguranță.

Oliver luă o mistrie mică, își dădu seama că îi venea să o izbească de peretele serei și își impuse să o așeze cu grijă înapoi pe masa de lucru.

Se apropie de o masă cu ferigi corn-de-cerb și se întrebă de ce simțea o răceală în adâncul stomacului.

Învățase ceva azi, și anume că Annie nu putea fi păcălită ușor. Nu crezuse nici o clipă că ar fi fost dispus să arunce efectiv Lyncroft Unlimited în colții lupilor.

Annie avusese dreptate. Încercase să o intimideze, dar nu intenționase niciodată să distrugă Lyncroft Unlimited. Făcuse o promisiune și avea să o îndeplinească. Daniel fusese un prieten bun, unul dintre puținii prieteni pe care îi avusese Oliver vreodată.

Ar fi trebuit să-și amintească propria regulă, își spuse Oliver. „Nu face niciodată amenințări. Fă promisiuni.“

Gura i se schimonosi într-un zâmbet lipsit de voioșie. Dacă mergea acum jos și își cerea scuze, Annie avea probabil să savureze dovada puterii ei tot mai mari asupra lui.

Și totuși, poate că nu avea s-o facă. Oliver se încruntă la acest gând. Annie nu ar fi văzut scuzele lui drept semn de victorie din simplul motiv că ea nu folosea puterea cu aceeași conștiință rece, lucidă, cu care o folosea el. Ea nu găsea nici o satisfacție în a pune la cale o strategie sau a manipula ceva pentru a-și atinge scopurile. Annie nu avea să cunoască niciodată plăcerea de gheață a răzbunării.

Annie nu era ca el. Motivele ei erau dificil, poate chiar imposibil de înțeles pentru el. Singurul lucru de care putea fi sigur era că acele motive erau diferite de ale lui.

Odată cu această revelație veni o alta. Oliver înțelese brusc cu o claritate înspăimântătoare că problema în raporturile lui cu Annie era faptul că ea insistă să îl judece după propriile ei standarde. Annie pornise încă de la început de la premisa că acțiunile lui se bazau pe scopuri nobile, onorabile. Îl vedea în mod eronat ca pe un cavaler în armură sclipitoare.

Dumnezeu să-l aibă în pază, își spuse Oliver, căci devenea din ce în ce mai dificil să o dezamăgească.

Oliver nu era sigur la ce să se aștepte când coborî să o aducă pe Annie acasă. În mod cert nu îi plăcea sentimentul de nesiguranță ce îl copleși când apăsă soneria de la ușa lui Bolt. Dar știa cel puțin că reușise să își stăpânească expresia o clipă mai târziu, când se deschise ușa.

- Unde e? îl întrebă el pe Bolt.

- În camera de zi. Bolt ezită. Citește.

Oliver traversă micul hol de la intrare și păși în camera de zi. Annie se lăfăia într-un fotoliu, cu un teanc de hârtii imprimare zăcând pe podea lângă ea. Ridică privirea. Ochii îi erau calzi și primitivi.

- Hei, Oliver, știi că Bolt scrie o carte? Puse deoparte o mână de hârtii și sări în picioare. Și e fabuloasă. Puțin cam violentă în unele locuri și i-am spus lui Bolt că trebuie să îi adauge și o mică poveste de dragoste, dar suspansul e fantastic. De-abia aștept să o termin.

Oliver îi aruncă o privire speculativă lui Bolt.

- Nu știam că ești scriitor.

Bolt nu reuși să susțină privirea lui Oliver.

- Npublicat.

- Dar nu pentru multă vreme, pun pariu, spuse Annie. De-abia aștept să scrii și ultimul capitol, Bolt.

Oliver observă că Bolt începea să se coloreze într-o nuanță ciudată de roșu. Bătălia dintre Bolt și Annie se încheiase, indiferent dacă Bolt știa sau nu. Putea să treacă pe lista de cuceriri a lui Annie. Bolt avea să fie perfect maleabil în mâinile ei de-acum încolo.

Oliver o privi pe Annie.

- Ești gata să mergi acasă?

- Da. Annie îi aruncă o privire lui Bolt. Pot să iau restul manuscrisului cu mine? Nu pot să mă opresc acum.

Bolt păru nefiresc de deconcertat.

- În regulă.

- Mulțumesc. Annie îi zâmbi lui Oliver în timp ce rula bucata neterminată din manuscrisul lui Bolt și o băgă sub braț. Bun. Sunt gata.

Oliver întâlni privirea lui Bolt și înclină capul o singură dată, într-un semn brusc de recunoștință. Bolt dădu din cap și, fără un cuvânt, deschise ușa.

- Știi ceva? Bolt chiar scrie foarte bine, îi mărturisi Annie când intră în lift. N-aș fi crezut asta dacă nu aș fi văzut cu propriii mei ochi. Se pare că va trebui să-mi retrag toate acele mici glume urâcioase pe care le-am făcut despre el cum că ar fi un robot. Flutură manuscrisul. Cartea asta e bună. Grozavă, de fapt. Sper că se va vinde.

Oliver coborî privirea spre ea când ușile liftului se închiseră.

- Aștepți să auzi scuze?

Annie îi zâmbi cu seninătate.

- Ai venit și m-ai luat. Mă gândesc că mai multe scuze de-atât n-am să primesc. Nu-ți face griji, știi că îți pare rău, altfel nu ai fi venit niciodată jos să mă aduci acasă.

- Deci acum te-ai convins singură că mi-am cerut scuze, reflectă Oliver. Nu-ți faci niciodată griji că a privi lumea prin ochelari cu lentile roz e o cale bună de a te împiedica și a cădea în nas?

- Nu sunt chiar atât de naivă pe cât pari să crezi tu, Oliver.

- Asta e o chestiune de opinie. Oliver zâmbi strâmb. Eu, pe de altă parte, nu sunt chiar atât de mut pe cât pari să crezi tu. Îmi cer scuze pentru lucrurile pe care ți le-am zis mai devreme. A fost o greșeală să dau vina pe tine pentru faptul că nu mi-am dus la bun sfârșit planul de a-l șantaja pe Shore pentru a-l convinge să încerce să împiedice căsătoria.

Annie strânse la piept manuscrisul lui Bolt. Zâmbi visătoare.

- De ce te-ai răzgândit?

- Azi la prânz m-am confruntat cu ceva ce am refuzat până acum să înfrunt.

- Ce anume?

- După atâția ani, am înțeles în sfârșit că Paul Shore nu a fost niciodată adevărata țintă a răzbunării mele. El a fost doar un țap ispășitor.

- În locul tatălui tău? întrebă Annie.

Oliver își spuse că nu ar fi trebuit să fie surprins de perspicacitatea ei. Era cazul să se obișnuiască.

- Da.

- Înțeleg. N-ai avut niciodată ocazia să-i reproșezi tatălui tău că v-a abandonat pe tine, pe frații și pe surorile tale. În mod firesc, ți-ai îndreptat furia spre următoarea țintă disponibilă. Ți-a fost ușor să dai vina pe Paul Shore pentru multe din câte s-au întâmplat, fiindcă el fusese implicat în întregul dezastru. Asta e?

- O parte din explicație, confirmă Oliver.

Annie își înclină capul într-o parte.

- Aveai toate motivele posibile să urăști ceea ce tatăl tău a făcut familiei tale.

Oliver privi ușile liftului deschizându-se.

- E adevărat, l-am urât pentru răul pe care l-a făcut familiei. Dar a fost mai mult de atât. L-am urât în toți acești ani pentru ceea ce mi-a făcut mie.

- Ție?

- Nu înțelegi, Annie? Oliver își scoase cheia când coborî din ascensor. Din cauza lui Edward Rain, am devenit exact ceea ce-am jurat că nu voi deveni niciodată. Un bărbat ca tatăl meu.

capitolul 16

Năucită de această afirmație a lui Oliver despre el însuși, Annie rămase încremenită în ascensor. Se holbă în urma lui, cu gura căscată de șoc, în timp ce el traversă holul fără a privi înapoi. Ușile liftului începură să se închidă.

- Oliver, ești nebun? Annie își recăpătă glasul și capacitatea de a se mișca exact la timp pentru a sări prin deschizătura îngustă lăsată de ușile ce începuseră să se închidă. Nu semeni nicidecum cu tatăl tău.

- Tu de unde știi? Nu l-ai întâlnit niciodată. Oliver băgă cheia în broască și deschise larg ușa apartamentului penthouse.

- Doar fiindcă nu l-am întâlnit niciodată pe individ nu înseamnă că nu știu al naibii de multe despre el.

- Prefer să nu discut asta, dacă n-ai nimic împotriva, spuse Oliver.

- Ei bine, o vom discuta. Nu e momentul acum să intri în faza de comunicare defectuoasă.

- Las-o baltă, Annie.

- O, nu. Nu o s-o lăsăm baltă. Strângând manuscrisul lui Bolt, Annie se năpusti pe ușă în urma lui Oliver. Trecu fulgerător pe lângă el în holul larg de la intrare,

se răsuci pe călcâie și se opri direct în fața lui. Oprește-te chiar acum! O să discutăm.

Oliver coborî privirea spre ea, cu ochii plini de o melancolie profundă, mâhnită.

- Nu avem nimic de discutat.

- Ba cu siguranță da. Annie trânti manuscrisul lui Bolt pe masa de marmură neagră. Apoi, cu mâinile în șolduri, îl înfruntă pe Oliver. Tatăl tău a fost genul de bărbat capabil să-și lase în urmă soția, cei cinci copii și toate responsabilitățile. Tu nu ai face niciodată așa ceva.

Oliver își frecționează ceafa cu un gest obosit.

- Nu asta e relevant.

- O, ba da, e. Annie ridică mâinile și își încleștă pumnii în cămașa lui. Se ridică pe vârfuri și își aduse fața foarte aproape de a lui. E cel mai relevant aspect. Întreabă orice femeie. Sau orice copil al cărui tată și-a părăsit familia. Întreabă orice creditor care a rămas cu buza umflată.

- Annie...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Oliver, uită-te la tine. Uită-te la ceea ce ești.

Gura lui se curbă într-un zâmbet fără umor.

- Mam uitat la ceea ce sunt. Nu-mi place ce văd.

- Atunci ești orb. Se folosi de strânsoarea mâinilor ei pe cămașa lui pentru a încerca să-l zgâlțâie, să-i bage mințile în cap. Făcu uz de toată forța ei, dar Oliver rămase neclintit ca o stâncă. Fu cuprinsă de frustrare. Ești un bărbat excelent. Un bărbat admirabil. Ai realizat incredibil de multe.

- Am câștigat niște bani. Asta nu e nimic. Și tatăl meu a câștigat bani.

- Nu banii sunt importanți. Important e că ți-ai salvat familia. Oliver, ai reușit să ții situația sub control când ar fi putut cu ușurință să se facă țândări. Frații și surorile tale s-au bucurat de un start bun în viață fiindcă tu ai devenit capul familiei.

- Annie, am de lucru.

Ea încercă din nou să îl zgâlțâie, fără succes.

- Le-ai asigurat tuturor celor din familia ta exact ceea ce le trebuia mai tare după ce v-a abandonat tatăl tău. Le-ai oferit securitate, un sentiment de putere. Au știut că se pot baza pe tine. Nu știi cât de important e asta? În regulă, ai unele probleme de comunicare. Și cine nu are? Asta putem rezolva.

- Scuză-mă.

Măinile lui Oliver se strânsă pe talia ei, o ridică și o puse deoparte. Apoi trecu neclintit pe lângă ea, traversând coridorul spre camera lui de lucru. Nu privi înapoi.

- Să nu îndrăznești să-mi întorci spatele și să pleci când mă cert cu tine, țipă Annie spre spatele lui.

- Tu mi-ai întors spatele și ai plecat mai devreme, ții minte?

- Aia a fost altceva. Ți-am spus, nu te-am părăsit, m-am dus doar în vizită la Bolt. Annie se năpusti pe coridor. Oliver, pentru ultima dată, poți să fii enervant, necomunicativ, insensibil și de-a dreptul dificil uneori, dar nu semeni deloc cu tatăl tău.

Oliver ajunse la ușa camerei lui de lucru.

- Nu știi ce spui.

- O, ba da, știu. Annie fu copleșită de o teamă bruscă, oribilă, că destinele lor depindeau cumva de dezno-dământul acelei confruntări. Fu cuprinsă de panică. Oliver, ascultă-mă.

- Ai spus deja destul, Annie.

- Știu că nu ești ca tatăl tău, mă auzi? Știu destule despre tatăl tău și destule despre mine însămi ca să fiu sigură că n-aș fi putut niciodată să iubesc un bărbat ca el.

Oliver încremeni complet, cu mâna înlemnită pe clanță.

Annie avu impresia că totul în întregul univers împie-trise, în afară de inima ei. Bubuia.

Oliver rupse vraja, întorcându-se spre ea foarte încet. În ochi îi creștea o furtună aprigă de emoții.

- Ce încerci să-mi spui, Annie?

Annie își simți brusc gura foarte uscată. Pulsul îi gonia atât de rapid încât amețea. Și-ar fi dorit să aibă timp să se gândească. Dar nu avea.

- Încerc să-ți spun că te iubesc.

- Mă iubești.

Oliver repetă cuvintele cu grijă, ca și cum le-ar fi testat căutându-le defecte sau slăbiciuni.

- Da. Annie zâmbi nesigur. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spui că nu știi.

- Cum aș fi putut să știu? Îi scrută chipul. Nu mi-ai spus niciodată.

- Eram convinsă că e evident.

Oliver străbătu încet coridorul pe unde venise și se opri în fața ei.

- Singurul lucru care era evident era faptul că puteam să te fac să mă dorești. Și că aveai nevoie de mine să salvez Lyncroft.

- Dă-mi voie să fiu extrem de sinceră în privința asta, Oliver. Nu i-aș fi propus niciodată o căsătorie de conveniență nici unuia dintre ceilalți creditori sau investitori ai lui Daniel.

- Nu?

- În mod sigur nu. Cred că am început să mă îndrăgostesc de tine încă din seara petrecerii de logodnă dintre Daniel și Joanna. De fapt, sinceră să fiu, singurul motiv pentru care mi-a venit ideea de a ne căsători pentru a salva compania a fost faptul că eram deja îndrăgostită de tine.

- Annie.

În vocea lui Oliver răsună o emoție neidentificată. Îi prinse cu grijă fața între mâinile lui puternice, își aplecă încet capul și îi sorbi buzele.

Un fior familiar de plăcere o străbătu pe Annie când simți palmele bătătorite ale lui Oliver pe pielea ei. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, în timp ce gura lui aluneca nerăbdătoare, lacomă peste a ei.

- Annie, rosti el din nou.

- Da, șopti ea.

Nici unul nu mai spuse nimic când Oliver o luă în brațe și o duse în dormitorul cufundat în întuneric. Dar Annie își spuse că avea să audă și cuvintele în cele din urmă. Oliver era îndrăgostit de ea. Nu putea să nu fie îndrăgostit de ea.

Cu siguranță nu ar fi putut să o atingă astfel, așa cum își atingea și ferigile, dacă nu ar fi fost îndrăgostit de ea.

Mult timp mai târziu, Annie se foi lângă Oliver.

- E ceva ce m-am tot întrebat.

- Ce anume?

- L-ai găsit vreodată pe tatăl tău? Știu că probabil te-ai dus să-l cauți la un moment dat. Nu-mi pot imagina că nu ai încercat să dai de urma lui.

- L-am găsit. Tonul lui Oliver era lipsit de inflexiuni. Sau mai exact i-am găsit mormântul. A murit într-un accident nautic în insulele Caraibe cu aproximativ trei luni înainte să aflu în sfârșit ceva concludent despre el. Își acoperise bine urmele.

- Ai aflat vreodată de ce a plecat?

Oliver își încleștă fălcile.

- Oamenii care l-au cunoscut acolo pe insule spun că pomenea frecvent că își dorea să fie liber. Bogat și liber. Presupun că responsabilitățile și datoriile pe care le acumulasă deveniseră mai mult decât putea suporta.

- Dar nu ai avut niciodată ocazia să-l înfrunți.

- Nu. Poate că așa e mai bine. Mâna lui Oliver o mângâie pe braț. Nu sunt sigur ce-aș fi spus sau făcut.

- Ce le-ai spus celorlalți din familie?

- Adevărul. Există momente când nu poți să-i protejezi. Annie îl atinse pe față cu degete blânde.

- Cred că te-ai descurcat excelent să-ți protejezi familia de toate pericolele care ar fi putut să o distrugă, Oliver. Tu ești adevăratul cap al familiei Rain, nu tatăl tău. Tu n-ai cedat sub povara responsabilităților pe care ai fost nevoit să ți le asumi.

Oliver o trase mai aproape și o ținu în brațe timp îndelungat înainte să adoarmă amândoi.

„Exact ceea ce mi-am dorit să nu devin niciodată: un bărbat ca tatăl meu.“ Mărturisirea dureroasă a lui Oliver încă o mai bântuia pe Annie în după-amiaza următoare în timp ce lucra cu un designer care își adusesse clienta cu el la Wildest Dreams.

- Ceva cu o notă amuzantă, oarecum stridentă, Annie. Stanford J. Littlewood, patron și unic proprietar al Stanford J. Littlewood Designs, trecu în revistă conținutul buticului lui Annie cu un ochi rece și critic. Se întoarse spre clienta lui cu un zâmbet condescendent. După cum puteți vedea, Annie e specializată în obiecte fanteziste. Unele dintre piesele ei au un oarecare farmec când sunt folosite cu prudență.

Annie scrâșni din dinți. Era perfect conștientă de faptul că expresia „folosite cu prudență“ era o avertizare fățișă adresată clientei nesigure. Mesajul era că nu ar fi trebuit nici măcar să se gândească să aleagă vreo piesă din magazin de capul ei. Trebuia să țină minte că avea nevoie de sfatul profesional al lui Stanford J. Littlewood.

Annie îi zâmbi amabilă clientei lui Littlewood. Charlotte Babcock era o femeie agreabilă de treizeci și ceva de ani care, în mod evident, trecea pentru prima dată prin trauma colaborării cu un designer de interior.

- Unele dintre piesele mele necesită într-adevăr o oarecare îndrăzneală din partea clientului, doamnă Babcock. Annie mângâie elefantul cloisonné pe care Raphaela îl adusese înapoi la magazin după evenimentul caritabil al soților Shore. De multe ori designerii decid să nu se aventureze când vine vorba să aleagă detaliile finale de amenajare. Dar o singură notă de îndrăzneală poate să facă minuni într-o încăpere.

- Da, sunt sigură că aveți dreptate.

Charlotte îi aruncă o privire neliniștită lui Littlewood. Acesta zâmbi din nou condescendent.

- Când e vorba de detaliile finale, trebuie să-ți pui întotdeauna întrebarea vitală care separă binele de rău și de urât.

- Care anume? Întrebă Charlotte anxioasă.

Littlewood aruncă spre elefantul cloisonné o privire batjocoritoare, respingătoare.

- E un obiect de artă sau e pur și simplu de prost gust?

Annie își înăbuși impulsul de a-i scoate limba. Littlewood își intimida intenționat clienta. Pe de altă parte, se pricepea de minune să își intimideze clienții.

Azi era cât se poate de impresionant. Părul lui argintiu ondulat fusese dat cu spumă și uscat cu foenul astfel încât îi dezgolea complet fața bronzată artificială. Era îmbrăcat într-o cămașă albă-cenușie, cu o cravată albă-cenușie, un costum gri-argintiu și mocasini cu ciucuri albi-cenușii.

- Ai adus cu tine câteva dintre schițele pentru interior, Stan? îl întrebă Annie. Cu colțul ochiului o văzu pe Ella ascunzându-și un rânjel rapid. Toată lumea știa că Littlewood detesta ca numele mic să-i fie prescurtat la „Stan“. Și poți să-mi dai câteva sugestii privind culorile pe care le folosești?

Littlewood o privi de-a lungul nasului.

- Firește.

Își deschise servieta de piele albă-cenușie și scoase câteva desene și mostre de culoare.

Telefonul sună pe teighea exact când Annie începu să studieze schițele reședinței lui Charlotte Babcock.

- E pentru tine, Annie.

Ella ținu receptorul departe.

- Te rog să preiei un mesaj, Ella.

- Spune că e important.

Annie ridică privirea îngrijorată.

- Cine e?

- Refuză să spună. Nici măcar nu sunt sigură dacă e bărbat. Privirea Ellei reflecta un mesaj urgent. Cred că ar fi mai bine să vorbești cu el. Sau cu ea. Cine o fi.

Annie îi zâmbi lui Charlotte.

- Scuzați-mă.

- Desigur.

- Răspund din biroul meu.

Annie trecu pe lângă teighea și intră în micul ei birou. Ridică receptorul telefonului de pe masa ei.

- Sunt Annie Lyncroft. Cu ce vă pot ajuta?

De la celălalt capăt al liniei se auzi un sunet hârșăit. O voce joasă, aproape inaudibilă, vorbi în șoaptă, împiedicând-o să-i ghicească sexul.

- Dacă vrei să afli ce s-a întâmplat cu fratele tău, găsește-l pe mecanic.

Annie înmărmuri. Preț de o clipă nu fu în stare să gândească.

- Cine e la telefon? La ce te referi?

- Găsește-l pe mecanicul care a lucrat la avionul firmei Lyncroft în ziua când a dispărut. El poate să-ți spună ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Așteaptă. Annie strânse receptorul cu un sentiment de disperare. Ghici că cel care o sunase era pe punctul de a închide. Cine ești?

- Să spunem doar că sunt cineva care vrea să se facă dreptate, hârșăi vocea. Încă ceva, dacă vrei să găsești răspunsuri, nu-i cere ajutorul lui Rain. De fapt, dacă ții la viața ta, nu-i spune că o să-l cauți pe mecanic.

- Ești nebun? Cine e la telefon?

- Găsește-l pe mecanic singură, domnișoară Lyncroft. Și nu uita că singura persoană care a avut de câștigat de pe urma dispariției fratelui tău e Oliver Rain. Urmă o scurtă pauză. Ai grijă, domnișoară Lyncroft. Ai foarte mare grijă.

- Așteaptă, te rog...

Dar cel care o sunase întrerupsese deja legătura. Annie își dădu seama că ținea receptorul atât de strâns încât o dureau degetele.

- O, Doamne.

Puse receptorul jos foarte încet, forțându-se să gândească.

„Găsește-l pe mecanic.“

- Annie? Ella băgă capul pe după colț. Sprâncenele i se împreunară într-o expresie de încruntare când văzu fața lui Annie. E totul în regulă?

- Da. Nu e nici o problemă. Annie se așeză pe scaunul din spatele biroului. Nu mă simt bine, asta-i tot. Vrei, te rog, să le transmiți scuzele mele lui Stan și clienței lui? Lasă-i să arunce o privire prin magazin și să își facă o idee. Am să discut cu ei mai târziu.

- Sigur. Poate ar trebui să mergi acasă.

- S-ar putea să o fac. Dar mai întâi vreau să dau un telefon. Annie trase spre ea cartea de telefon. Închide ușa, te rog.

- Ești sigură că vei fi în regulă?

- Sunt bine, Ella. Doar puțin amețită.

Ella dădu să rânjească.

- Hei, nu cumva ești gravidă, ce crezi?

- Închide ușa, Ella, spuse Annie.

- Bine.

Continuând să rânjească, Ella închise ușa.

Annie deschise cu mâini tremurânde cartea de telefon, oprindu-se la categoria Service și mentenanță pentru avioane. Coborî cu vârful degetului pe o listă de companii până ajunse la un nume familiar. Era firma pe care o folosea întotdeauna Daniel când închiria sau angaja un avion.

Annie fu nevoită să formeze numărul companiei de servicii aviatice de două ori. Prima dată degetele ei agitate alunecară. O femeie răspunse după ce telefonul sună probabil de vreo zece ori. Părea să fi venit în fugă. Annie auzi pe fundal vuietul de elice al avioanelor private în timp ce se prezentă.

- Sigur, domnișoară Lyncroft. Vă țin minte. Am discutat cu dumneavoastră în ziua în care a dispărut fratele dumneavoastră. Eu sunt Sarah.

- O, da. Instructorul de pilotaj.

- Printre altele, recunosc Sarah sec. Cu ce vă pot ajuta?

Annie închise ochii, încercând să se calmeze. Sarah se purtase foarte frumos cu ea în ziua aceea oribilă.

- Sarah, mă întrebam dacă aş putea vorbi cu persoana care a făcut service-ul la avionul pe care l-a folosit fratele meu.

Se lăsă o scurtă pauză la celălalt capăt al liniei. Vocea lui Sarah se auzi înăbuşit cât timp, aparent, vorbi cu cineva peste umăr.

- Spune-i că ies într-un minut. Vocea ei deveni mai limpede. Poftim? Aşa. Mecanicul. A fost vorba de Wally.

- Wally.

- Da, Wally Thorpe. Nu mai lucrează pentru noi.

Un sentiment ciudat de dezorientare o străbătu pe Annie.

- Unde a plecat?

- Nu ştiu. Şi-a dat demisia la două zile după dispariţia lui Daniel. Ne-a întors pur şi simplu spatele şi a plecat, spunând că nu se mai întoarce. Nu l-am mai văzut de atunci. Vocea lui Sarah se auzi înăbuşită din nou. Am zis că ies imediat. La naiba, spune-i că n-am să-l pun să plătească pentru cât stăm la sol, bine?

- Sarah, te rog, ştii că eşti ocupată, spuse Annie rapid. Dar ai putea să-mi dai numărul de telefon al lui Wally Thorpe? Sau adresa lui? Am mare nevoie să vorbesc cu el.

- Stai aşa, ar trebui să le am pe amândouă la dosar. Câteva sertare se trântiră pe fundalul scâncitului furios al unui motor de avion turat. Le-am găsit. Eşti pregătită? Adresa e pe Bainbridge Island.

- Sunt pregătită.

Annie notă în grabă numărul şi adresa.

- Domnişoară Lyncroft? Sarah părea îngrijorată acum. Despre ce e vorba? Autorităţile au discutat cu Wally în ziua de după dispariţia lui Daniel. Registrele de mentenanţă erau toate în regulă. Avionul era într-o stare excelentă. Iar Daniel avea întotdeauna grijă să verifice totul temeinic înainte de a decola.

- Ştiu. E vorba de altceva. Mulţumesc, Sarah.

Annie închise telefonul şi rămase aşezată, holbându-se vreme îndelungată la numărul de pe carneţelul

din fața ei. Apoi, încet, îl formă, apăsând fiecare cifră cu mare grijă.

Annie lăsă telefonul lui Wally Thorpe să sune preț de ceea ce ei îi păru o veșnicie. Nu răspunse nimeni.

- Ei, ei, ei. Sybil studie biroul lui Daniel Lyncroft cu un dispreț amuzat. Privirea ei se opri la fișete - mobilierul simplu și practic - și la calculatorul sofisticat. Clătină din cap. Nu prea e stilul tău obișnuit, așa-i, Oliver? Cunoști un designer care ar face minuni din locul acesta.

- Nu am nevoie de un designer, spuse Oliver.

Sybil zâmbi rece și se așeză.

- Nu, îmi închipui că nu vei administra personal Lyncroft Unlimited pentru mult timp, așa-i? Tu rareori te implici în operațiile de zi cu zi ale companiilor tale, oricare ar fi ele. Când ai de gând să instalezi o echipă de management?

- Abia peste încă vreo câteva luni. Oliver ezită. S-ar putea să nu se dovedească necesar. Annie se așteaptă ca Daniel să reapară cât de curând.

- Știi. Biata Annie. Trebuie să recunosc, e o optimistă înnăscută. Sybil își încrucișă picioarele și își aranjă tivul fustei de lână albastru-deschis. Locuiește cu tine de, stai să vedem, aproape două săptămâni deja, nu-i așa?

- Aproape.

- Aproape două săptămâni de când împarte cu tine casa și, Sybil zâmbi sec, presupun că și patul?

- Annie e soția mea, replică Oliver rece.

- Ah, da. Patul. Două săptămâni de când trăiește destul de intim cu tine și tot nu s-a vindecat încă de naivitatea ei. Uluitor.

Dintr-un obicei profund înrădăcinat, Oliver se forță să se cufunde adânc într-un ocean de răbdare. Își păstră expresia impasibilă.

- Presupun că ai un motiv pentru care ai trecut pe la biroul meu azi?

Sybil îl privi cu un aer speculativ fățiș.

- Vreau să știu ce se petrece, Oliver. Am anumite drepturi. Și la fel și Valerie.

- Ce legătură are Valerie cu toate astea?

- Nu mă trata de parcă aș fi idioată. Sybil ridică bărbia. Știu că pui la cale ceva. Tu întotdeauna pui la cale ceva. Ești viclean și prefăcut, și toată lumea știe asta, în afară, poate, de micuța domnișoară Pollyanna¹. Dar știi ceva, Oliver? Cumva nu mi-am imaginat niciodată că ai putea fi atât de josnic încât să-ți folosești propria soră drept pion.

- Vrei să-mi explici exact la ce te referi, Sybil, sau o să ne tot jucăm de-a ghicitul?

- Mă refer la povestea asta cum că tu și Paul Shore ați ajuns teoretic la un armistițiu. O scânteie de acuzare fățișă se reflectă în ochii lui Sybil. Valerie e atât de fericită încât plutește pe nori.

- Un truc interesant.

- Spune-mi, Oliver. Sybil se aplecă în față. Ai să simți măcar o umbră de vinovăție când ai s-o faci să se prăbușească?

- De ce ar trebui să se prăbușească?

- Fiindcă întreaga ei fericire se bazează pe o grămadă de speranțe complet false. Sybil făcu o pauză. Nu-i așa?

Oliver coborî privirea spre mâinile lui împreunate, apoi ridică ochii pentru a întâlni privirea lui Sybil.

- Nu știu dacă relația lui Valerie și Carson Shore va merge sau nu. Dar dacă se termină cu un eșec, nu va fi din cauza mea.

Unghiile lăcuite ale lui Sybil se înfipseră în pielea scumpă a poșetei ei.

- Îmi spui adevărul? Nu ai să încerci să zdrobești relația dintre Valerie și Carson?

- Nu.

Lui Oliver îi trecu prin minte că membrii familiei lui aveau o părere remarcabil de părtinitoare despre el.

¹ Referire la personajul cărții pentru copii cu același nume, de Eleanor H. Porter, întruchiparea atitudinii optimiste (n.red.)

- Chiar ai încheiat un armistițiu cu Paul Shore la prânzul de ieri?

- Se poate spune și așa. Oliver se uită la ceas. Sybil, nu te supăra, dar am multe de făcut în după-amiaza asta.

- Nu cred așa ceva.

- Bine. Oliver își desfăcu mâinile și luă un stilou. N-ai decât să crezi ce vrei tu să crezi. Dar după cum spuneam, sunt ocupat în momentul de față.

- Oliver, uită-te la mine. Sybil se ridică și se apropie de marginea biroului. Îmi juri că spui adevărul? Nu ai nici un as ascuns în mânecă? Nu clocești nici un plan pentru a-l împiedica pe Carson să se căsătorească cu Valerie?

Oliver o privi gânditor. Ultima dată când văzuse acea expresie rugătoare în ochii ei fusese cu șaisprezece ani în urmă, când o înfruntase după ce o descoperise în pat cu amantul.

- Sybil, ești o persoană foarte suspicioasă.

- Tot ceea ce știu despre suspiciune am învățat de la tine. Sybil își îngustă ochii. Vorbesc serios. Știu că mă urăști de moarte, dar te rog să fii sincer cu mine de data asta.

Oliver puse stiloul jos foarte încet.

- Nu.

- Ce anume nu? întrebă ea.

Oliver făcu apel la exercițiile de respirație profundă pe care le folosea când făcea yoga.

- Nu te urăsc.

Sybil se holbă la el.

- Bineînțeles că da. M-ai urât dintotdeauna. Nu ți-a plăcut de mine nici în ziua în care s-a căsătorit tatăl tău cu mine, și mai considerat nedemnă chiar și de disprețul tău după ziua când m-ai găsit în pat cu Greg.

- Greg? Așa îl chema? Uitasem.

- Da, așa îl chema. Tonul lui Sybil era foarte tensionat. Greg Taylor. Înghiți un nod vizibil. Îl iubeam, să știi. Oh, mi-am dat seama mai târziu că el nu mă iubea.

Nu mă iubise niciodată. Doar s-a folosit de mine. Dar în acel moment, îl iubeam.

- Deși era căsătorit cu altcineva? Și la fel și tu?

- E adevărat, Și eu, și Greg eram căsătoriți amândoi. Sybil coborî privirea spre verigheta ei. Există multe motive pentru a te căsători cu cineva, și nu toate includ iubire. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

- Dacă mai faci un singur comentariu despre căsnicia mea te scot afară din birou.

- Îmi pare rău. Strânse din buze. Mă crezi sau nu, n-am venit aici să mă cert cu tine. Dar hai să fim sinceri, nu ești tocmai un model pentru soții iubitori, romantici și devotați, așa-i?

- Annie pare mulțumită, spuse Oliver pe un ton fără inflexiuni.

Se întrebă dacă Sybil avea cea mai vagă idee cât de mari eforturi făcea pentru a-și păstra tonul calm și cuvintele măsurate. În mintea lui practic striga secretul pe care îl îmbrățișase strâns toată ziua.

Annie îl iubea. Ar fi vrut să îi spună lui Sybil. Tânjea să spună lumii întregi. Tânjea să rostească acele cuvinte cu voce tare, ca să pară mai reale, dar îi era pe jumătate teamă să le dea glas. Își dorea cu disperare să ajungă acasă în după-amiaza aceea doar ca s-o poată auzi pe Annie spunându-i din nou că îl iubea. Poate că dacă îi spunea acest lucru suficient de des, avea să-și dea voie, în cele din urmă, să o creadă.

- Annie pare mulțumită? repetă Sybil, nevenindu-i să creadă. Ce înseamnă asta? Încerci să-mi spui că ai sedus-o și ai convins-o că într-adevăr o iubești?

- Sybil, îți sugerez să schimbăm subiectul.

Sybil își înclină capul ușor, reacționând la tonul lui de gheață. Îl cunoștea de suficient timp ca să își dea seama când mersese prea departe.

- În regulă. Hai să-l schimbăm. Mai e ceva ce vreau să știu înainte să plec.

- Ce anume?

Sybil îi susținu privirea preț de încă o clipă. Apoi întrerupse contactul și se apropie de fereastră. Se întoarse cu spatele spre el.

- Vreau să știu cât de departe a mers împlânzirea lui Oliver Rain?

- Încearcă să te exprimi mai concret.

- Valerie e singura care va beneficia de efectul magic pe care Annie pare să îl aibă asupra ta?

Oliver studie poziția rigidă a umerilor lui Sybil.

- Să înțeleg că vrei să știi dacă poți să-mi spui, fără riscuri, despre aventura ta cu Jonathan Grace?

- Dumnezeu! Chiar ești un ticălos, nu-i așa? Sybil nu se întoarse. De cât timp știi?

- Contează?

- Presupun că nu. Oftă istovită. Nici măcar nu știu de ce m-am chinuit să încerc să țin relația mea cu Jonathan ascunsă.

Oliver reflectă:

- Poate fiindcă ai intenții cu adevărat serioase în privința lui.

- N-am mai simțit așa ceva de la Greg încoace, șopti ea. Îl iubesc, Oliver. Ai de gând să îmi distrugi relația?

- Să nu devenim melodramatici. Nu pot și nu am să te împiedic să te căsătorești cu cine vrei. Nu am o asemenea putere asupra ta.

- Te înșeli, spuse Sybil. Ai o asemenea putere. Și știi asta la fel de bine ca mine. E suficient să mă ameninți că mă lași fără partea mea din averea familiei Rain și am să renunț la orice vis aș avea de a mă căsători cu Jonathan. Așa, pur și simplu.

Pocni din degete.

- Chiar atât de importanți sunt banii pentru tine?

- Da, la naiba. Sybil se răsuci pe călcâie, cu fața ca o mască de teamă și furie. Da, chiar atât de importanți sunt. Tu crezi că ție ți-a fost greu fiindcă tatăl tău te-a abandonat și a lăsat pe umerii tăi întreaga responsabilitate, dar tu nu știi cât de grea poate fi viața, Oliver Rain.

- Dar ai să-mi spui tu, așa-i?

- Tu n-ai crescut din ajutoare de la stat. Tu nu ai stat într-o locuință socială. Cartierul ăla era atât de periculos, încât mama nu mă lăsa să mă joc afară de teamă să nu fiu violată. Tata nu m-a părăsit când aveam douăzeci și doi de ani, Oliver. A plecat chiar înainte să mă nasc. Da, chiar atât de importanți sunt banii pentru mine.

- Grace nu are bani?

- Ba are destui, dar nu asta e relevant. Vreau banii pe care i-am câștigat. Simt nevoia să știu că am propriii mei bani. Și într-adevăr mi-am câștigat partea din averea familiei Rain, Oliver. Știi asta. Noi doi am încheiat o înțelegere, iar eu mi-am respectat partea. Recunoaște.

Oliver se întrebă ce ar fi spus Annie dacă s-ar fi aflat acolo.

- Banii sunt ai tăi, Sybil. Ai dreptate, i-ai câștigat. Vei continua să-ți primești partea chiar dacă decizi să te recăsătorești.

Sybil căscă ochii mari de șoc. Apoi o scânteie de speranță se aprinse în ei.

- Vorbești serios?

- Da.

- Îmi dai cuvântul tău?

- Da. Oliver întinse mâna și aprinse computerul. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să apuc să și lucrez în după-amiaza asta. Încerc să țin Lyncroft pe linia de plutire.

Sybil porni încet spre ușă. Părea năucită.

- Dumnezeuule, Annie chiar are un impact puternic asupra ta, nu-i așa? Nu aș fi crezut niciodată.

- La revedere, Sybil.

Oliver afișă datele de analiză a costurilor pe care le studiasse mai devreme. Sybil se opri cu mâna pe clanță.

- Oliver?

- Da?

- Știi că o sune stupid, dar brusc sunt măcinată de curiozitate. Există o posibilitate cât de mică să te fi îndrăgostit?

- La revedere, Sybil.

- Știam eu că e o întrebare prostească. La revedere, Oliver. O, încă ceva. Mergi la avanpremiera lui Valerie mâine-seară?

Oliver se încruntă, amintindu-și că Annie spusese ceva despre participarea lor.

- Nu știi încă.

- Dacă hotărăști să vii, poate am să-ți fac cunoștință cu Jonathan. Cred că o să-ți placă de el dacă ai să îți acorzi o șansă.

Oliver ridică privirea.

- Un mic detaliu, Sybil.

- Ce anume?

- Ești o femeie bogată.

- Mulțumită ție, murmură ea recunoscătoare.

- Ce știi despre Grace?

Expresia lui Sybil deveni imediat circumspectă.

- Ce sugerezi? Că s-ar putea ca Jonathan să vrea să se căsătorească cu mine pentru bani, acum că pot fi sigură că nu voi rămâne fără ei?

- E ceva ce trebuie luat în considerare.

- Hai să-ți spun ceva. Jonathan mi-a cerut mâna acum câteva săptămâni, deși i-am spus că e foarte probabil să-mi retragi toți banii.

- Înțeleg. Pare a fi genul de bărbat nobil. Te-ai simțit puțin mai în siguranță dacă laș pune pe Bolt să îi verifice trecutul?

Sybil se posomorî.

- Nu știi dacă să fiu furioasă sau flatată. Nu cumva, în stilul dezagreabil și bănuitor care te caracterizează, încerci să mă protejezi?

- Faci parte din familie, spuse Oliver încet.

- Nu-mi vine să cred. Dar, brusc, pe buzele ei apărură un zâmbet. Chiar încerci să mă protejezi.

- Poate că încerc să protejez doar partea ta din averea familiei Rain.

- În regulă, o să accept explicația asta. Chiar și așa, venind din partea ta, e un gest frumos. Sybil râse. Probabil ești îndrăgostit, Oliver. De ce nu recunoști? Sper,

pentru binele tău, că Annie te iubește. N-aș vrea să fiu nici la mii de kilometri distanță de tine dacă se va dovedi că nu face decât să se folosească de tine pentru a salva Lyncroft.

capitolul 17

Annie luă piciorul de pe accelerație când intră într-o nouă curbă de pe drumul îngust, șerpuitor. Deși nu era decât patru și jumătate, deja era întuneric. Pădurile bogate ce se înălțau de o parte și de cealaltă a șoselei nu făceau decât să accentueze întunericul. Annie își spuse că ar fi putut să se lipsească fără probleme de ceața ușoară ce plutea în lumina farurilor ei.

Nu exista iluminat stradal pe vechiul drum de pe insulă, și nu mai trecuse pe lângă nici o casă, nici nu mai văzuse vreo mașină, de mai bine de doi kilometri. Senzația că era absolut singură era înspăimântătoare.

Annie opri mașina complet când ajunse la un mic indicator rutier. Se uită prin parbriz, chinându-se să citească literele șterse. Marston Lane.

Conform adresei pe care i-o dăduse Sarah și hărții pe care Annie o adusese cu ea, aici era locul. Viră pe străduță.

Asfaltul era neregulat și stricat, forțând-o pe Annie să încetinească la viteza melcului. Văzu silueta greoaie a unei cabane vechi înălțându-se printre copacii din fața ei. Nu erau lumini la ferestre și nici o mașină pe aleea de la intrare.

Annie își opri micuța mașină roșie, opri motorul și rămase așezată în spatele volanului studiind căsuța lui Thorpe. Tăcerea sinistră îi stârnea teama. Își dădu seama că, acum că venise până aici, nu știa sigur ce să facă mai departe.

Oliver ar fi știut ce să facă. Oliver știa întotdeauna ce să facă.

Dar Oliver nu era acolo. Fusese plecat din birou când îl sunase de pe docul pentru feriboturi. Apăruse ceva neașteptat, îi explicase doamna Jameson. Plecase imediat după primirea unui telefon de la cineva pe nume Bolt. Nu știuse să-i spună când urma să se întoarcă.

Annie luă lanterna pe care Daniel insistă mereu să o păstreze în torpedo, apoi deschise portiera. Zdrăngănițul ei metalic răsună foarte tare în tăcerea încețoșată.

Frigul mușcător o asaltă în clipa în care ieși din căldura habitaculului. Annie își închise paltonul și își trase o pereche de mănuși. Își dori cu ardoare să fi venit și Oliver cu ea.

Era ridicol. Nu știa ce altceva avea să facă în afară de a bate la ușă și, eventual, a arunca o privire prin geamuri. Îi trecu prin minte că, dacă era cineva în casă, ar fi putut să o confunde cu un hoț dacă nu era atentă.

Se forță să pornească în pas vioi spre ușa din față a căsuței și bătu zgomotos.

- E cineva acasă?

Un suspin vag printre copacii de deasupra capului ei fu singurul răspuns. Dar Annie simți un fior ciudat de prezență coborându-i pe spinare. Se răsuci pe călcâie, convinsă preț de o clipă înspăimântătoare că nu era singură.

- Hei, strigă ea. E cineva acolo?

Ceața mută se revărsa în valuri în jurul ei în lumina lanternei. Annie plimbă fasciculul de lumină peste spațiul din față ei, dar nu văzu nimic.

- În regulă, calmează-te, își spuse cu voce tare. Ai venit aici după niște răspunsuri. Nu te panica, altfel n-ai să obții nimic.

Se duse la cea mai apropiată fereastră și proiectă lumina lanternei prin sticla murdară. Fasciculul îngust dezvăluia contururile întunecate ale unei canapele înfundate și un fotoliu antic. Măsuța de cafea era plină de reviste împrăștiate.

Annie se apropie de următoarea fereastră și se trezi având sub ochi o bucătărie. Pe uscătorul chiuvetei

erau strânse o grămadă de vase. Pe masă se afla o cutie de cereale.

Dovada că locuise recent cineva acolo o determină pe Annie să facă rapid un pas înapoi. Se împiedică de o grămadă de tufe. Lumina lanternei se agită înnebunită până reuși să își recapete echilibrul.

- Încetșor, își impuse Annie, scrâșnind din dinți. Poate că ești cam începătoare în domeniu. Ai văzut des-tule la televizor ca să știi cum se face. Ai să te prinzi.

Își continuă turul în jurul micii cabane, proiectând lumina lanternei prin fiecare fereastră. Dormitorul era întors pe dos. Wally Thorpe, aparent, nu credea în făcutul patului sau golitul coșului de gunoi. Ușile dulapului erau deschise. Annie se uită mai atent și văzu că nu era nici o haină atârnată înăuntru.

Curiozitatea începu să ia locul fricii. Când ajunse la ușa din spate și constată că era descuiată, Annie inspiră adânc, se pregăti sufletește și o deschise.

Căsuța avea un miros stătut, ca și cum ar fi fost închisă multă vreme. Dar nu acesta era cel mai neplăcut. Mirosul de mâncare în descompunere din bucătărie era cel mai clar semn că nu mai locuise nimeni acolo de ceva vreme. Căsuța puțea.

Annie străbătu încet camerele, având grijă să nu atingă nimic. Avusese dreptate în privința hainelor din dulap. Lipseau cu desăvârșire. Și nici în sertare nu erau haine. Pe podeaua băii văzu câteva prosoape, dar nici urmă de produse de ras.

Annie se întoarse în bucătărie. Mirosul era cel mai greu acolo. Dădu să se retragă, dar atenția îi fu distrasă de vederea unui calendar cu femei goale pe peretele de lângă telefon.

Nu dimensiunile ireale ale sânilor doamnei respec-tive o fascinară pe Annie. Ci ceea ce îi captă atenția era faptul că femeia din poză se mândrea cu titlul de Miss Octombrie.

Acum era sfârșit de noiembrie. Wally Thorpe nu mai trecuse pe acasă să schimbe calendarul la noua lună. Era plecat de câteva săptămâni.

Ținându-se de nas, Annie se apropie. Calendarul avea câte un pătrățel pentru fiecare zi a lunii. În unele pătrățele erau înscrise notițe scurte, enigmatice.

Data de șapte octombrie, ziua când dispăruse fratele ei, era încercuită cu roșu.

Annie se holbă la calendar cu groază crescândă. Era o coincidență, își spuse. Poate că Wally Thorpe hotărâse că aceea avea să fie ziua în care să își dea demisia. Nu, Sarah îi spusese că plecase două zile mai târziu.

Apoi Annie observă numărul de telefon care fusese măzgălit peste data de cinci octombrie. Era ceva familiar la el, deși nu reuși să îl identifice imediat. Apoi își dădu seama. Formase și ea acel număr în repetate rânduri în trecutul apropiat.

Văzu un pix legat cu o frânghie lângă calendar. Annie se întinse după el cu mâna îmbrăcată în mănușă și îl folosi pentru a-și nota numărul pe care Thorpe îl scrisese pe calendar.

Tocmai băga hârtia înapoi în poșetă când auzi o scândură scârțâind undeva în depărtare. Pentru o clipă Annie crezu că inima ei avea să se oprească. O fracțiune de secundă mai târziu adrenalina îi țâșni în vene ca o urvală înghețată de electricitate, străbătând-o până în vârful terminațiilor nervoase și ridicându-i părul de pe ceafă.

Stinse lanterna și fu imediat învăluită într-un întuneric rece.

Nu-și dădea seama dacă scârțâitul venise din interiorul casei sau de pe treptele din fața ușii de la intrare. Se strădui să asculte și nu auzi nimic. Senzația că era privită era mai puternică decât fusese mai devreme.

Lui Annie îi era frică să se miște și în același timp simțea nevoia să fugă. Se luptă să-și țină sub control mușchii și reuși să facă un pas spre ușa din spate.

Concentrându-se intens, reuși să mai facă un pas. Apoi un al treilea.

Ajunse la ușa din spate și răsuci clanța încet. Ușa scoase un gemăt discret când o deschise.

Annie ezită în prag, cu privirea ațintită în întunericul de nepătruns. Nu se mișca nimic afară, cel puțin nu din câte putea vedea ea. Își luă inima în dinți și coborî prudentă scările.

Se opri în umbra cea mai adâncă proiectată de perețele lateral al casei și se uită tânjind spre mașina ei, oprită pe alee. Urma să fie nevoită să alerge până la ea.

Annie strânse cheile în pumn și o luă la fugă spre mașină.

Nu o opri nimeni. Nu strigă nimeni după ea. Nu trase nimeni spre ea. O clipă mai târziu era la adăpost în mașină. Încuie ușile și băgă cheia în contact. Motorul porni cu un huruit de protest.

Băgă mașina în marșarier, aruncă o privire peste umăr, și dădu fulgerător cu spatele pe alee. Nu îndrăzni să respire până nu ajunse la drumul principal. Acolo apăsă pedala până în podea. Dacă se grăbea, putea să prindă următorul feribot ce se întorcea în Seattle.

Annie nu știa ce se petrecea, dar își dorea teribil de mult să-l fi adus și pe Oliver cu ea.

- Ce naiba vrei să spui cu asta, că nu știi unde este Annie? mârâi Oliver încet în receptor.

Se lăsă o clipă de tăcere surprinsă la celălalt capăt al liniei. Oliver înjură în barbă. Terorizarea unei persoane nevinovate nu avea să-i aducă răspunsurile pe care și le dorea.

- Îmi pare rău, se bălbâi Ella. Hei, ascultă, a plecat de aici în jur de ora trei și n-am mai văzut-o de atunci. Am închis magazinul fără ea. Probabil este prinsă cu un client.

- Cum îl cheamă pe acest client?

- Nu știu. Adică nici măcar nu sunt sigură că a ieșit în interes de afaceri. A plecat pur și simplu. Mi-a spus că are de făcut câteva comisioane sau așa ceva. Poate s-a

după la cumpărături. Nu e decât șase și jumătate. E ceva în neregulă, domnule Rain?

- Nu. Nu e nimic în neregulă. Oliver se forță să păstreze un ton calm. Mulțumesc, Ella.

- Nici o problemă. Îmi pare rău că n-am putut să ajut. Probabil că e pe drum spre casă chiar acum.

- Da. Oliver închise telefonul și se uită la Bolt. Ella a văzut-o ultima dată în jur de ora trei.

- Aveți de gând să o sunați pe Joanna McKenna? întrebă Bolt.

- Dacă fac asta, va intra fără îndoială în panică. Domnișoara McKenna a avut dubii în privința mea încă de la început. Cel mai probabil ar interpreta într-o manieră dezagreabilă întorsătura pe care au luat-o în acest moment evenimentele.

- Nu m-ar surprinde. Gura lui Bolt se subție. Îmi dați voie să vă amintesc, domnule Rain, că nu ne-am afla în această situație dacă aș fi continuat să o supraveghez pe Annie pentru dumneavoastră?

- Nu am nevoie să-mi spui asta, Bolt. Oliver se ridică în picioare, își îndesă mâinile în buzunare și începu să se învârtă agitat prin camera de lucru. Ești sigur că nu a lăsat nici un bilet?

- Am căutat peste tot. Și am ascultat de două ori apelurile înregistrate de robotul telefonic.

Oliver își strânse mâna în pumn în buzunar. Devenea tot mai tensionat cu fiecare clipă. Ceva era în neregulă, iar el era complet neputincios.

- Pe toți dracii, Bolt! Nici măcar nu știm de unde să începem căutarea.

- Nu e decât șase și jumătate.

- Ea ajunge întotdeauna acasă până la șase fără un sfert.

- E adevărat, consimți Bolt. Chiar și așa, trebuie să remarc că nu ați locuit cu ea suficient timp cât să-i cunoașteți toate obiceiurile. Din câte știm noi, poate că a ieșit la vreun mall și a fost reținută în trafic.

- Ar fi trebuit să sune.

Bolt clătină din cap.

- Nu are telefon în mașină.

- Fă-i rost de unul. Chiar mai bine, ai grijă să o duci tu cu mașina oriunde vrea să meargă.

- Da, domnule.

- Nu mai e o femeie singură, bombăni Oliver. Ar trebui să mă informeze. Ar trebui să mă anunțe când urmează să întârzie.

- Da, domnule.

- Pe toți dracii!

Oliver coborî privirea spre nisipul greblat cu grijă din grădina de pietre. Gândul că era posibil să i se fi întâmplat ceva lui Annie îi îngheța măruntaiele. Era o posibilitate de neconceput pe care o tot împinsese deoparte în ultimele patruzeci de minute. Nu i se întâmplase nimic, își spuse. Avea să ajungă acasă cu întârziere, atâta tot.

Bolt se foi.

- Vă îngrijorează posibilitatea să existe o legătură între ceea ce i s-a întâmplat lui Cork azi și faptul că nu știm unde e Annie, nu-i așa?

Oliver se pregăti sufletește.

- Da.

- E prea puțin probabil, cred eu, spuse Bolt pe un ton gânditor. Indiferent ce-ar fi pus la cale Cork, nu există nici un motiv pentru care Annie ar fi o țintă. Dacă cineva ar vrea să vadă Lyncroft Unlimited sfâșiat de creditori, ar fi mai logic să vă elimine pe dumneavoastră.

Oliver își dădu seama că Bolt încerca să îl liniștească.

- Nici măcar nu știm dacă Barry Cork a fost o țintă sau victima unei combinații de ghinion și greșeli la volan.

Mesajul cum că Barry Cork fusese scos dintre fiarele mașinii în urma unui accident pe autostradă, în care fusese implicată o singură mașină, și că fusese dus, în comă, la Harborview Hospital, ajunsese la Bolt la scurt timp după ora trei. Acesta îl sunase imediat pe Oliver, care plecase de la birou pentru a se întâlni cu el la spital. Acolo nu aflaseră nimic în afară de faptul că era posibil ca Barry Cork să nu supraviețuiască.

Un zgomot vag, discret, îi anunță că tocmai deschidea cineva ușa de la intrare. Oliver se răsuci pe călcâie, impulsionat de sunetul slab, înăbușit.

- Bolt? Din holul de la intrare răsună vocea lui Annie. Oliver? Unde e toată lumea?

Oliver porni spre ușă.

- Am s-o strâng de gât.

- Domnule.

Oliver se opri pentru o clipă, surprins de tonul urgent al vocii de regulă lipsite de emoții a lui Bolt.

- Ce-i?

Bolt îl privi.

- Voiam doar să vă amintesc, domnule, că doamna Rain nu locuiește aici decât de foarte puțin timp.

- Și?

Bolt tuși discret.

- Și s-ar putea să nu fie pe deplin conștientă de, ăăă, condițiile dumneavoastră referitoare la comportamentul unei soții.

- Încerci să-mi spui că nu e cazul să o fac cu ou și cu oțet doar fiindcă m-a făcut să trec prin iad în ultima oră?

- Există o zicală veche, domnule. Vorba dulce mult aduce. Și nu e decât șase și jumătate, domnule.

- Fir-aș al naibii, bombăni Oliver. Femeia îți citește manuscrisul, îți spune că e grozav, și apoi mă trezesc că îi ciugulești din palmă. Ce naiba se petrece aici?

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre ușă, fără a mai aștepta un răspuns.

Annie scoase capul din bucătărie. Ochii îi erau mari și serioși.

- Aici erai. M-am întrebat unde e toată lumea.

Oliver se posomorî când o văzu. Annie arăta răvășită și agitată. Părul îi era și mai încâlcit și ciufulit decât de obicei. Avea noroi uscat pe ghețe, iar ciorapii îi erau agățați. Oliver fu străbătut de un fior oribil de teamă.

- Annie, ce s-a întâmplat?

Annie se uită la el, cu buza de jos tremurându-i. Ochiul ei se umplură de lacrimi. Apoi, scoțând o exclamație scurtă, indescifrabilă, se aruncă direct în brațele lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Oliver o strânse cu putere în brațe. O simți mică și moale, și atât de vulnerabilă. Ești bine?

- Sunt bine. Își trase nasul zgomotos, cu fața pe cămașa lui, și își încolăci strâns brațele în jurul taliei lui. Serios. Doar puțin zguduită, atâta tot.

- Unde ai fost? De ce ai întârziat?

- M-am dus pe Bainbridge Island.

- Să te întâlnești cu un client?

Oliver o desprinse blând din îmbrățișarea lui pentru a putea să îi studieze fața.

- Să mă întâlnesc cu un bărbat pe nume Wally Thorpe.

Degetele lui Oliver se strânsură cu asprime pe umerii ei.

- De ce Dumnezeu ai vrea să te întâlnești cu Thorpe?

Annie clipi pentru a alunga și ultimele lacrimi din ochi.

- Știi cine e?

- E mecanicul care s-a ocupat de avionul lui Daniel în ziua când a dispărut.

Annie se încruntă.

- De unde știai asta?

- Ți-am spus, am avut grijă ca ancheta privind accidentul fratelui tău să fie foarte temeinic făcută.

- Da, chiar ai făcut asta, nu-i așa?

- Eu nu am discutat cu Thorpe, dar au făcut-o autoritățile, spuse Oliver. Compania care îi închiriasse avionul fratelui tău a cooperat din toate punctele de vedere. Nu s-a găsit nici o dovadă că ar fi sabotat cineva avionul sau că vreun detaliu fusese trecut cu vederea când s-a făcut service-ul la avion.

- Absolut nici unul?

- Nu. Annie, ce ți-a venit atât de brusc să mergi să vorbești cu Thorpe azi?

- Nu am vorbit cu el. Nu l-am găsit acolo.

Oliver înțelese că nu avea să-i fie ușor să obțină răspunsuri. Annie era sleită de puteri și speriată. Oliver făcu uz de întreaga lui răbdare și stăpânire de sine. Își petrecu brațul în jurul umerilor lui Annie și o conduse pe hol spre camera de lucru, unde aștepta Bolt.

- Ce te-a determinat să vrei să îl cauți pe Thorpe?

Annie dădu să răspundă, apoi se întrerupse când îl văzu pe Bolt. Zâmbi fără vlagă.

- Bună. Scuze că am întârziat puțin. Sper că cina este în regulă.

- Nu e nici o problemă cu cina, doamnă Rain. Privirea lui Bolt alunecă peste ea, remarcând aspectul neîngrijit. Sunteți bine?

- Aha.

Annie se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun. Își întinse picioarele în fața ei, își dădu capul pe spate și își sprijini oboșită brațele pe cele ale scaunului.

Oliver se așeză în spatele biroului.

- Bolt, ne aduci te rog niște ceai?

- Da, domnule.

Bolt dispăru pe ușă.

Oliver își simți măruntaiele începând să se descleșteze treptat. Annie era bine. Era teafără și nevătămată, și doar acest lucru era important. Putea să respire ușurat din nou. Dar ceva se întâmplase și trebuia să afle ce anume. Își impuse să folosească un ton blând:

- Spune-mi de ce ai încercat să îl găsești pe Thorpe, Annie.

Ea îl privi solemn.

- M-a sunat cineva azi după-amiază. Cel care a sunat nu s-a prezentat. Annie făcu o pauză. Sau poate a fost o femeie. Chiar nu am reușit să-mi dau seama. Vocea de la celălalt capăt al firului nu mi-a spus decât atât, că dacă vreau să aflu ce s-a întâmplat cu fratele meu să îl găsesc pe mecanicul care se ocupase de avionul lui.

- Rahat!

Annie clipi.

- Da, ei bine, în orice caz, am sunat la firma de servicii aviatice pe care o folosise Daniel și am făcut rost de adresa lui Thorpe. M-am dus cu feribotul pe Bainbridge, am aruncat o privire și m-am întors aici.

- Ia stai așa. Oliver își împreună mâinile pe masă și se aplecă în față în lumina proiectată de lampa cu halogen. Vrei să spui că vreun ticălos a încercat intenționat să te facă să crezi că avionul lui Daniel fusese sabotat?

- Bănuiesc că asta a sugerat, nu-i așa?

- Și că Thorpe a fost vinovatul?

- Cam așa a pus problema.

- Și, știind aceste lucruri, te-ai dus singură să investigatezi?

Annie îi susținu privirea.

- Da, asta încerc să-ți spun.

Oliver își ieși din fire, un eveniment atât de rar încât aproape nu își dădu seama ce se petrecea.

- Neghioabă mică! N-ai nici un gram de prudență? Ai habar prin ce-am trecut cât am stat și m-am întrebat unde naiba ești?

Annie deschise gura, intenționând evident să se apere, dar se opri când Bolt intră cu tava de ceai. Îi zâmbi recunoscătoare.

- Mulțumesc, aveam nevoie de asta.

- Cu plăcere.

Bolt începu să toarne în trei cești. Oliver își aținti privirea asupra lui Annie.

- Aștept o explicație.

- Ai s-o primești. Luă ceașca și farfurioara de la Bolt cu un nou zâmbet de recunoștință. La drept vorbind, Oliver, s-a întâmpat de mai multe ori să-mi doresc să mă fi însoțit. A fost cam înspăimântător. N-am mai intrat niciodată prin efracție într-o casă.

Ceaiul fierbinte se vărsă pe degetele lui Oliver în clipele în care luă ceașca și farfurioara de la Bolt.

- Ai intrat prin efracție în casa lui Thorpe? La naiba, Annie, nu-mi vine să cred.

- Nu am găsit prea multe, recunosc Annie. Părea să își recapete încet controlul. Dar am avut impresia că Thorpe și-a strâns lucrurile și a plecat în grabă. În dulap nu mai avea nici o haină. În bucătărie mai era mâncare. Nimeni nu mai golise coșul de gunoi de multă vreme.

Oliver puse jos ceașca de ceai cu mișcări foarte măsurate. Se ridică în picioare, își sprijini ambele mâini pe birou și se aplecă în față.

- De ce dracu' nu m-ai sunat să-mi spui ce aveai de gând să faci?

Annie se foi agitată în scaun. Privirea ei alunecă spre leopardul cloisonné, apoi se întoarse la fața lui.

- Te-am sunat. Nu erai la birou.

- Așa că te-ai dus până acolo singură.

- Da. Oliver, probabil e momentul potrivit să-ți spun ce altceva a mai zis persoana care m-a sunat. El sau ea a insistat să-mi spună că, dacă vreau răspunsuri despre dispariția lui Daniel, să nu-ți spun că mă duc să-l caut pe Thorpe. Mi s-a spus să nu-ți cer ajutorul fiindcă s-ar putea să mă pun singură în pericol dacă o fac.

Oliver se simți ca și cum ar fi fost izbit în stomac.

- Ai fost avertizată să nu-mi spui despre toate astea?

- Asta a părut a fi. O avertizare.

Oliver nu își luă ochii de la ea.

- Atunci de ce-mi spui asta acum, Annie?

- Am avut timp suficient să stau și să reflectez până am traversat înapoi în Seattle cu feribotul. Am pus toate dovezile cap la cap și am ajuns la o concluzie interesantă.

Din colțul ochiului, Oliver îl văzu pe Bolt făcând un pas spre birou.

- Și care e acea concluzie? întrebă Oliver foarte atent.

- După părerea mea, spuse Annie lent, cineva face eforturi reale să-ți însceneze ceva. Cineva vrea ca eu să cred că tu te-ai aflat în spatele dispariției lui Daniel.

O tăcere asurzitoare se lăsă în camera de lucru.

- O concluzie foarte logică, spuse Oliver în cele din urmă, pe un ton sumbru. Îi aruncă o privire mută lui Bolt. Apoi se uită din nou la Annie. A mai spus

și altceva persoana care te-a sunat? Asta a fost dovada la care te-ai referit?

- Nu mi-a spus prea multe. Cel puțin nu la telefon. Annie își deschise poșeta și scoase o bucățică de hârtie. Dar când mă aflam în casa lui Thorpe am găsit un calendar. Data dispariției lui Daniel era încercuită pe el.

Bolt se încruntă.

- Nu mă surprinde. Dispariția fratelui dumneavoastră a fost probabil un eveniment major pentru Thorpe și toți ceilalți din cadrul firmei de servicii aviatice la care lucra. Nu se întâmplă prea des ca o astfel de companie să-și piardă un avion.

- Iar asta nu a fost singurul lucru pe care l-am găsit pe calendar. Annie puse bucățica de hârtie pe birou în fața lui Oliver. Cineva notase acest număr de telefon cu două zile înainte ca fratele meu să închirieze avionul.

Oliver aruncă o privire la număr și îl recunoscuse instantaneu.

- Pe toți dracii!

Se lăsă încet înapoi pe scaun.

- Ce e? Bolt veni în față și studie numărul de telefon pe care Annie îl mâzgălise pe hârtie. Asta e una dintre liniile telefonice pe care le avem în apartamentul acesta, domnule. E numărul dumneavoastră privat.

- Da. Oliver nu mai spusese nimic altceva. Nu știa ce ar fi putut să spună. O studie pe Annie concentrat, chinându-se să proceseze această nouă turnură a unei situații ce amenința să scape de sub control. Tu l-ai recunoscut, Annie?

- Da, desigur.

Bolt luă bucățica de hârtie.

- Se pare că avem o problemă de securitate, domnule. Doar membrii familiei știu acest număr.

- Sunt conștient de asta.

Oliver nu reuși să-și smulgă privirea de pe chipul lui Annie.

Ea îl privea la fel de concentrată, dar, deși părea să fie în continuare îngrijorată, ochii ei expresivi nu reflectau

nici teamă, nici suspiciune. Avea încredere în el, își spusese el. În pofida tuturor dovezilor ce îl condamnau, ea totuși avea încredere în el.

- Și cum a ajuns Wally Thorpe să aibă numărul tău privat de telefon? Întrebă Annie în cele din urmă, spargând tăcerea.

- O întrebare interesantă. Oliver se așază din nou și își luă ceașca. Și una la care nu am răspuns. Reuși în cele din urmă să își dezlipească privirea de la Annie și se uită la Bolt. Cred că ar fi bine să încercăm să găsim pe Thorpe.

- Da, domnule. Bolt sorbi din ceaiul lui. Am să văd ce pot face.

Annie își încrucișă picioarele și începu distrată să legene unul. Privirea ei se mută de la Bolt la Oliver și înapoi.

- Am mai ajuns și la alte câteva concluzii cât am stat pe feribotul acela.

- Da, doamnă Rain? Întrebă Bolt politicos.

- Suntem de acord că cineva vrea să mă convingă că Oliver e pus pe rele, spuse Annie rar.

Bolt îndreptă o scurtă privire întrebătoare către Oliver, apoi încuviință din cap.

- Așa se pare.

Oliver nu reuși să conceapă nimic de adăugat. Era prea ocupat încercând să controleze ghearele de furie ce se înfiseau în el. Cineva făcuse eforturi serioase pentru a încerca să distrugă încrederea lui Annie în el.

- Trebuie să ne întrebăm de ce ar face cineva așa ceva. Annie se ridică în picioare și începu să se plimbe agitată dintr-un capăt în celălalt al camerei de lucru. Există un singur răspuns evident. Cineva speră că eu voi ajunge la concluzia că Oliver se află în spatele dispariției fratelui meu. Persoana respectivă își dorește probabil ca eu să divorțez de Oliver, astfel încât el să nu mai poată controla Lyncroft Unlimited. Dar cine ar avea de câștigat din așa ceva?

- Nimeni, spuse Oliver sumbru. Toți creditorii și investitorii au doar de câștigat dacă firma Lyncroft rămâne întreagă.

- Mai există și vaga posibilitate ca o persoană din familie să își dorească să se răzbune pe dumneavoastră, domnule Rain, spuse Bolt încet. Poate că persoana respectivă vrea să distrugă Lyncroft pentru a-și atinge acest scop.

Annie se posomorî.

- Te referi la Sybil, nu-i așa? Nici vorbă. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să facă rău finanțelor lui Oliver. Nu ar fi logic. Ei îi plac banii familiei Rain.

Buzele lui Oliver se curbară într-un zâmbet trist.

- Ai dreptate.

- Oamenii nu sunt întotdeauna logici când e vorba de răzbunare. Bolt îl privi impasibil pe Oliver. Există și alte posibilități în afară de Sybil. Un vechi rival de afaceri, cum ar fi Paul Shore, ar putea căuta o cale de a se răzbuna.

Oliver se lăsă pe spate în scaun.

- Eu am ajuns la pace cu Shore. Îi aruncă o privire lui Annie. Cel puțin așa cred. În orice caz, genul acesta de lucruri nu e stilul lui.

Bolt ridică din umeri.

- S-ar putea să existe și alții, domnule, care nu vă doresc binele.

Oliver îl privi.

- Mulțumesc pentru confirmarea talentului meu de a-mi face prieteni și a influența oamenii. Am să recuzozc că nu toți cei cu care am avut de-a face în ultimii cincisprezece ani îmi trimit felicitări de Crăciun, dar nu-mi vine în minte nimeni care ar face ceva de genul ăsta ca să se răzbune.

- De ce nu? întrebă Annie cu o expresie de curiozitate fățișă.

- Pierderea firmei Lyncroft nu m-ar afecta prea tare, spuse Oliver, hotărând să fie la fel de lipsit de menajamente. Ce-i drept, voi obține un profit frumușel, la fel

ca tot restul lumii, dacă firma rămâne întreagă, dar, în esență, dacă Lyncroft dă faliment nu va fi decât o neplăcere minoră în situația mea financiară de ansamblu.

Annie îl studie atentă.

- Înțeleg. Nu știam că firma este atât de lipsită de importanță.

- Nu am spus că e lipsită de importanță, zise Oliver încet. Dar aspectele financiare sunt minore. Ți-am spus la început de ce am acceptat să salvez Lyncroft.

Ea îi zâmbi visătoare.

- De dragul lui Daniel.

- Asta a fost unul dintre motive. Oliver se întoarse din nou spre Bolt. Cred că putem lăsa deoparte ideea unui rival care e hotărât să se răzbune pentru vreo supărare mai veche.

Bolt prelucră informația.

- Mai există un punct de vedere de luat în considerare. Să nu uităm că, oricine ar fi fost persoana care a sunat-o pe Annie și a avertizat-o să se ferească de dumneavoastră, e posibil să fi avut legătură cu Barry Cork și intrigile lui.

- Sunt conștient de asta. Oliver se uită la Annie. Ceea ce îmi amintește de motivul pentru care aproape mi-am pierdut mințile de îngrijorare când ai dispărut azi după-amiază.

- Nu mi-am dat seama că te-a supărat simplul fapt că am întârziat puțin, spuse ea surprinsă.

- Am fost mai mult decât supărat. Dar o să lăsăm asta deoparte deocamdată. Annie, Cork a suferit un accident azi după-amiază. Un dezastru pe autostradă în care nu a fost implicată nici o altă mașină. A fost dus la Harborview. Ultima dată când am întrebat era în comă. S-ar putea să nu supraviețuiască.

- O, Doamne, șopti ea. Bietul Barry.

- Poliția derulează o anchetă, dar se presupune că a fost un accident. Nu pare să existe nici o dovadă în sens contrar, adăugă Bolt.

Privirea năucită a lui Annie se mută asupra lui.

- Să înțeleg că asta înseamnă că tu nu ești prea convins?

- Nu, spuse Bolt simplu. Noi nu suntem chiar convinși.

Annie își împreună mâinile foarte strâns în fața ei. Se uită direct la Oliver.

- Mi-ai spus că genul de spionaj industrial în care era implicat Cork nu presupune, de regulă, și crime.

- Nu de regulă, spuse Oliver. Dar date fiind evenimentele din după-amiaza asta, cred că va trebui să punem sub semnul întrebării ipoteza asta.

- Poate ar trebui să apelăm la poliție, spuse Annie.

Bolt încremeni într-o tăcere de piatră. Oliver studie aranjamentul de pietre din grădina lui.

- Desigur, e și asta una dintre opțiuni.

Annie făcu ochii mari.

- Dumnezeule, nu putem face asta, așa-i? Probabil s-ar grăbi să concluzioneze că tu ești principalul suspect.

- Probabil.

Oliver păstră un ton neutru. Annie își înfipse dinții în buza de jos.

- S-ar putea să creadă că tu ești singurul care avea un motiv evident de a te descotorosi de Daniel. Tu poți să stai aici și să spui că preluarea controlului asupra firmei Lyncroft nu a contat prea mult pentru tine, din punct de vedere financiar, dar alții s-ar putea să nu privească la fel situația.

- E adevărat, recunosc Oliver.

- Și cine știe ce-ar putea să decidă în privința legăturii tale cu Barry Cork? Polițiștii ar putea să creadă că ai încercat să-l omori fiindcă vindea secretele companiei tale. Nu, în nici un caz nu putem merge la poliție în momentul de față.

Oliver fu inundat de o senzație de căldură profundă. Annie chiar avea încredere în el. Mai mult de atât, încerca să îl protejeze. Nici nu mai ținea minte când se întâmplase ultima dată să încerce cineva să îl protejeze.

- Recunosc, s-ar putea să complice lucrurile, consimți el. Dar există alte două motive temeinice pentru care ar fi mai bine să nu împărtășim nimănui speculațiile noastre, deocamdată.

- Ce motive? întrebă Annie.

- Primul se referă la lipsa dovezilor. Nu avem nimic care să indice că dispariția lui Daniel sau accidentul lui Cork de pe autostradă ar fi fost ceva mai mult decât accidente. Mai mult, acel apel telefonic pe care l-ai primit azi nu prea are șanse să impresioneze poliția. Nu ai nici o dovadă că s-a întâmplat efectiv sau că ar fi încercat cineva să mă implice pe mine sau pe Thorpe.

- Care e cel de-al doilea motiv pentru care ar trebui să ținem informația doar pentru noi? întrebă Annie.

- Eu și Bolt vrem să facem personal câteva verificări. Ne va fi mai ușor să o facem dacă nu se implică și autoritățile.

Annie se uită la el, cu o expresie de nerăbdare înflorindu-i în priviri.

- Ai de gând să cauți mai multe răspunsuri de capul tău? Oliver, e o idee grozavă. Am să te ajut și eu.

- Nu, spuse Oliver, tu în mod cert nu o să mă ajuți. Tu o să stai departe de toate astea. Mai mult, nu o să mergi nicăieri neînsoțită în afară de apartamentul ăsta și magazinul tău. O să mă informezi în permanență unde te afli. Gata cu drumurile impulsive până pe Bainbridge sau oriunde altundeva. Ne-am înțeles?

În ochii lui Annie începură să se adune nori de furtună.

- Oliver, ți-am spus de la începutul căsniciei noastre că nu o să-ți dau voie să mă ții sub observație. E posibil ca situația asta complicată să aibă legătură cu fratele meu. Am dreptul să particip la investigație. Nu am să-ți dau voie să mă ții în ignoranță.

Oliver îi aruncă o privire lui Bolt.

- Nu mai am nevoie de tine deocamdată, Bolt. Nu-ți face griji pentru pregătirea cinei. O să ne descurcăm singuri în seara asta.

Bolt îi aruncă lui Annie o privire nesigură și porni spre ușă.

- Da, domnule. Voi fi jos dacă aveți nevoie de mine.

Ieși din camera de lucru, închizând încet ușa în urma lui. Annie îl privi posomorâtă pe Oliver.

- Vorbesc serios, Oliver. Sunt conștientă că nu vrei decât să mă protejezi, dar nu o să-ți dau voie să mă ții sub cheie și nu o să-ți dau voie să mă excluzi din investigația ta.

- Annie, e pentru binele tău.

- Motiv care, sunt absolut sigură, nu mă va face decât să-mi doresc să îți opun rezistență pas cu pas. Tu cum te-ai simți dacă cineva ți-ar spune așa ceva?

- Nu aș tolera asta, recunosc Oliver. Dar nu asta e ideea. Ai venit la mine, la început, fiindcă voiai să te ajut să salvezi Lyncroft. Am făcut o înțelegere, tu și cu mine. E adevărat că nici unul dintre noi nu avea cum să prevadă cât de mult se vor complica lucrurile, dar înțelegerea noastră rămâne în picioare. Eu mă ocup de problemele ce țin de Lyncroft.

- Căsnicia asta e mai mult decât o simplă înțelegere, argumentă Annie.

Oliver nu o contrazise. În schimb încercă o abordare diferită:

- Annie, suntem într-o situație dificilă. Una cu multe necunoscute. Nu vreau să-ți asumi din nou genul de riscuri pe care ți le-ai asumat azi după-amiază.

Annie roși.

- Nu mi-am asumat nici un risc. N-am făcut decât să urmez un indiciu.

Oliver strânse din dinți, încercând să-și controleze mânia.

- Ți-ai asumat un risc. Încă nici măcar nu știm cât de mare a fost acel risc. Nu vreau să afli pe pielea ta.

- Nu poți să mă excluzi din asta. Sunt chiar în mijloc, indiferent dacă îți place sau nu.

Avea dreptate. Dar Oliver știa că avea să facă tot ceea ce îi stătea în putere pentru a o ține cât mai la adăpost

posibil. Nu avea scrupule când era vorba să o protejeze pe Annie.

- Nu intenționez să mă cert cu tine.

- Bun. Îi oferi un zâmbet cald, aprobator. Știi ceva, Oliver, chiar faci progrese. În trecut pun pariu că te-ai fi mulțumit să îți impui punctul de vedere și ai fi ignorat complet părerea mea pe acest subiect. Dar acum chiar discutăm ca doi egali.

- Mă bucur că îți place noul Oliver Rain.

Oliver se ridică și ocoli biroul.

- Îmi place foarte mult. Annie îl privi cu o urmă de prudență când porni spre ea. Ce faci?

Oliver se opri în fața ei, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută pasional pe gură. Lăsă intenționat sărutul să devină tot mai profund, până când Annie se lăsă vlăguită și caldă, în brațele lui. Apoi își ridică gura de pe a ei.

- Te las să ghicești dintr-o singură încercare.

- Cum rămâne cu cina?

- Cina poate să aștepte douăzeci de minute. Eu, nu.

O lipi cu spatele de birou și se instalează între picioarele ei. Îi ridică fusta în sus deasupra genunchilor cu o mână și își deschise fermoarul cu cealaltă.

- Doar douăzeci de minute, Oliver?

Ochii lui Annie erau plini de amuzament afectuos.

- Cincisprezece, având în vedere cum avansezi.

- Încearcă douăzeci, îl sfătui ea într-o șoaptă răgușită.

N-aș vrea să fiu nevoită să împrumut cartea lui Arthur despre problema ejaculării precoce.

capitolul 18

În seara următoare, Annie stătea cu Valerie în galeria centrală de la Eckert Museum, studiind mulțimea care se prezentase la avanpremierea expoziției.

- Probabil ești încântată, Val. Expoziția e, în mod evident, un mare succes.

- Aurul are darul de a fascina imaginația oamenilor, spuse Valerie cu modestie.

- Te-ai descurcat fantastic. Annie admiră o colecție de bijuterii antice de aur expuse într-o vitrină din apropiere. Imaginile zeităților și ale animalelor bizare fuseseră redată cu o măiestrie uluitoare pe o varietate de brățări, coliere și cercei. Felul în care ai aranjat piesele transmite o notă de emoție profundă. Oamenilor le va plăcea la nebunie.

Valerie coborî privirea spre vitrină și ochii îi scânteie de mândrie.

- Mulțumesc, dar ar fi fost greu să o dau în bară cu o asemenea colecție. După cum spuneai și tu acum câteva zile, arta precolumbiană prezintă o sofisticare minunată de sălbatică.

Annie se apropie să studieze o siluetă de felină feroce sculptată în aur.

- Un alt jaguar?

- Da, era un motiv frecvent. Acea piesă e de origine Diquis.

- Ar arăta grozav în camera de lucru a lui Oliver, remarcă Annie.

Carson apără lângă Valerie.

- Nu i-am văzut niciodată camera de lucru, dar sunt de acord că probabil s-ar potrivi perfect. Există o oarecare asemănare între Rain și acea felină mare.

Toți trei își îndreptară privirile spre celălalt capăt al galeriei, unde Oliver discuta cu un grup mic de persoane.

- Perfect de-acord, murmură Valerie. Annie, nu-mi vine să cred ce efect ai asupra fratelui meu. E un cutare alt om în ultima vreme.

- Așa crezi? întrebă Annie visătoare.

- Glumești? Valerie râse. Oliver chiar socializează în seara asta. Aproape că nu-mi vine să-mi cred ochilor. În trecut, nici măcar nu participa la astfel de evenimente, cu atât mai puțin să încerce să interacționeze cu alții.

Annie îl privi pe Oliver pe furiș pentru o clipă. Într-adevăr, interacționa cu oamenii, dar avea în continuare impresia că se uita la un leopard care încerca să pară inocent, deși se afla în mijlocul unei turme de antilope. Nu putea nega faptul că nu avea să se întregze niciodată în mulțime.

De fapt, Oliver nici nu vorbea prea mult, din câte vedea ea, dar cel puțin se afla într-un grup. Nu se ținea deoparte de toți cei din jur, așa cum făcuse în seara petrecerii de logodnă a lui Daniel.

Dar nu era sigură cât de mult se schimbase Oliver cu adevărat. Ce-i drept, dădea semne că făcea eforturi serioase de a se arăta mai sensibil în raporturile lui cu membrii familiei. Și încheiase un armistițiu cu Paul Shore. Dar, din punctul de vedere al lui Annie, nu făcea progrese spectaculoase în comunicare, în afară de comunicarea cu ea în pat.

Încă nu îi spusese că o iubea.

Ea era însă hotărâtă să-și păstreze optimismul. Mai devreme sau mai târziu, avea să audă acele cuvinte de la el. Era sigură că Oliver începuse să se îndrăgostească de ea.

Richard și Nathan, arătând ca niște versiuni mai tinere ale lui Oliver în ținuta lor formală, veniră să li se alăture lui Annie, Valerie și Carson.

- Felicitări, Val. Richard arată din cap spre cea mai apropiată vitrină. Pun pariu că muzeul a plătit bani grei pentru chestiile astea, nu?

- O parte dintre ele sunt împrumutate din colecții locale private. Dar Eckert deține destul de multe dintre ele. Multe au fost achiziționate cu ani buni în urmă, înainte să fie considerate extrem de valoroase și înainte ca diversele guverne implicate să restricționeze masiv exporturile.

Nathan studie încăperea dintr-o singură privire și se încruntă.

- Ce-i cu mama în seara asta? Credeam că are de gând să vină.

- Sybil spunea că o să întârzie puțin, îi explică Valerie. Cred că pune la cale o mică surpriză.

- Ce fel de surpriză? întrebă Nathan.

Richard ridică din sprâncene cu o expresie ce îi amintea surprinzător de mult de Oliver.

- Pun pariu că are de gând să-l aducă pe Jonathan Grace cu ea.

Nathan îi aruncă o privire.

- Da? O să renunțe să îl mai ascundă de fratele nostru cel mare?

- Mie așa mi s-a părut, spuse Richard. Rânji. Și pun pariu pe cinci dolari că fratele nostru cel mai probabil știe despre el deja, oricum. Nimeni din familia asta nu îi poate ascunde nimic lui Oliver.

- Asta, spuse Nathan pe un ton sumbru, e fiindcă fratele mai mare vede totul și știe totul.

- La drept vorbind, spuse Heather, alăturându-se grupului, am vorbit cu Sybil azi după-amiază. Mi-a spus că e ferm hotărâtă să vină cu Grace în seara asta, ca să-i poată face cunoștință cu Oliver. Părea foarte încântată de idee.

- Probabil că Oliver și-a dat acordul în avans, remarcă Nathan.

Valerie zâmbi.

- Probabil datorită lui Annie.

Heather se uită la Annie.

- Cred că avem o vrăjitoare bună în familie. Ai aruncat un fel de vrajă asupra lui Oliver, Annie.

Annie clătină din cap rapid.

- Nimeni n-ar putea să-l schimbe pe Oliver. Nu atâta timp cât nu-și dorește el să se schimbe. Nu i-am făcut nici o vrajă. Atâta că și-a exersat abilitățile de comunicare interpersonală, nimic mai mult.

- Oliver și-a îmbunătățit abilitățile de comunicare interpersonală? Richard râse. Hei, ce grozav! Cum se spune la Hollywood, ce idee!

Heather se încruntă gânditoare.

- Nu se descurca prea rău la comunicare în unele privințe. Țineți minte cum ne obliga să venim toți în biroul lui după cină în fiecare seară?

- Nu-mi aminti. Richard se strâmbă binedispus. Ne obliga să ne facem temele acolo cu el cât timp el se ocupa de documentele lui de afaceri. Ne petreceam fiecare seară în camera de lucru a fratelui meu, în timp ce restul prietenilor noștri se uitau la televizor și se jucau pe calculator.

- Nu ne-a prins deloc rău, spuse Heather cu fermă-tate. Așa am deprins obiceiuri de studiu sănătoase, printre altele.

- Și ați putut să petreceți timp cu Oliver, observă Annie încet.

- Da, cred că da. Dar nu cred că înțelegi ideea, Annie. Richard rânji. Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o acolo, în biroul lui Oliver, a fost că, dacă unul dintre noi o dădea în bară la școală, asta avea să se reflecte asupra întregii familii. Nimeni nu îndrăznea să facă familia de rușine luând o notă sub cinci fiindcă nimeni nu își dorea să-i explice un asemenea eșec lui Oliver.

- Oliver se pricepea mai bine la intimidare decât la comunicare interpersonală, spuse Nathan.

Dar păru să o spună pe un ton remarcabil de vesel.

Heather afișă zâmbetul ei serios.

- Fratele meu pare într-adevăr diferit în ultima vreme. Dacă ar trebui să indic exact ce anume s-a schimbat la el, aș spune că pare mai fericit. Iar asta probabil ți se datorează ție, Annie. Nu s-a petrecut nimic altceva care să poată explica transformarea.

- Apreciez reacțiile voastre pozitive, spuse Annie, dar să nu exagerăm. Nu s-a produs o transformare uriașă, doar câteva modificări minore.

- Te înșeli, spuse Heather simplu. Schimbările sunt majore.

- Heather are dreptate. Richard se uită la Annie. Poate că asta e o poveste ca Frumoasa și Bestia.

Annie se zbârli.

- Oliver nu a fost niciodată o bestie.
 - Așa crezi tu, spuse Valerie sec. Să nu mă înțelegi greșit, îl iubesc din toată inima, dar Oliver poate fi foarte dificil când e vorba să obțină ceea ce vrea. Și știe întotdeauna ce vrea.

- Da, nu doar pentru el însuși, ci și pentru tot restul lumii, adăugă Richard.

- Intențiile lui sunt bune, se grăbi Annie să spună.

- Noi nu susținem contrariul, zise Nathan cu un zâmbet strâmb. Dar cu Oliver problema se pune de regulă că ori faci cum spune el, ori nu faci deloc.

- Nu-i chiar atât de rău, îl contrazise Annie.

- Nu? Nathan chicoti melancolic. Anul trecut mi-a venit ideea genială de a-mi amâna facultatea pentru un an ca să călătoresc puțin prin Europa. Oliver nu a fost de acord. Vei observa că sunt la universitate anul asta, în loc să beau cafea pe Via Veneto.

- Uite-o pe mama, spuse Richard. Arată din cap spre ușă. Și l-a luat și pe Grace cu ea. Se pare că într-adevăr are de gând să-i prezinte lui Oliver. Fluieră încet. Treaba e serioasă.

- Ție îți place Jonathan Grace? întrebă Annie curioasă, privindu-i pe Sybil și Jonathan traversând încăperea.

- E în regulă, spuse Nathan neutru. Ceea ce contează e că mama e fericită.

- Vrei să spui că Oliver a binevoit în sfârșit să-i dea voie să fie fericită, spuse Valerie fără ocolișuri. Îi aruncă o privire lui Carson. Știu cum s-a simțit Sybil în ultimele câteva luni.

Carson ridică din umeri.

- Mie fratele tău nu mi se pare chiar atât de rău.

- Tu nu l-ai cunoscut în epoca î.A., spuse Valerie.

Carson îi aruncă pieziș o privire întrebătoare:

- Î.A.?

- Înainte de Annie, murmură Heather. Sybil arată fantastic, nu-i așa?

Annie fu nevoită să confirme că Sybil era radioasă într-o rochie tunică verde pastel ce-i scotea în evidență

părul prins sus. Lângă ea, Jonathan avea un aer distins în costumul formal cu o croială scumpă. Ținea brațul lui Sybil strâns protector sub al lui și avea o expresie de satisfacție intensă în ochi. Annie își dădu seama că îl privea pe Oliver, care nu observase încă sosirea lui Sybil.

Annie îi aruncă lui Heather o privire întrebătoare.

- Parcă Sybil zicea că Oliver și Jonathan nu s-au întâlnit niciodată.

- Nu s-au întâlnit, spuse Valerie. Lui Sybil i-a fost teamă să le facă până acum cunoștință. Țineți-i pumnii strânși și să sperăm că iese bine. Altfel, mă tem că Sybil va fi devastată. Cred că e cu adevărat îndrăgostită de Grace.

- Va fi bine, o asigură Annie.

Oliver alese acel moment să abandoneze micul grup de oameni lângă care stătuse. Scrută încăperea dintr-o singură privire, o găsi pe Annie și porni spre ea.

Nedezmințindu-și stilul, își croi drum larg prin mulțime, fără a se uita nici în dreapta, nici în stânga. Nu părea să observe că oamenii se dădeau la o parte din calea lui, mergea pur și simplu unde avea de mers și în față i se deschidea miraculos o cale liberă.

Când ajunse la Annie și ceilalți, îl salută din cap pe Carson, apoi se uită la Valerie.

- Expoziția e impresionantă, Val. Felicitări.

Valerie se luminează la față. Era evident că aprecierea lui Oliver însemna mult pentru ea.

- Mulțumesc.

Carson zâmbi mândru.

- E una dintre cele mai bune de pe Coasta de Vest când e vorba de artă precolumbiană. Eckert Museum e norocos să o aibă.

Înainte ca Oliver să apuce să răspundă, Sybil apăru cu Jonathan lângă ea.

- Bună seara tuturor. Ochii lui Sybil scânteiau de plăcere. Valerie, expoziția e fantastică. Va atrage, fără îndoială, foarte mult atenția.

- Așa sper, spuse Valerie.

- Așa va fi. Recenziile vor fi minunate. Sybil se întoarse cu finețe spre Oliver. Aș vrea să ți-l prezint pe Jonathan Grace, Oliver. Jonathan, el este Oliver. Cred că am pomenit de el.

- De mai multe ori. Jonathan zâmbi, dar privirea îi rămase prudentă. Este o mare plăcere să te cunosc în sfârșit. Trebuie să recunosc, nu ești chiar așa cum mi te-am imaginat.

- La ce te așteptai? întrebă Oliver blând.

- Auzisem ceva despre colți și gheare, dar nu le văd, spuse Jonathan. Înțeleg că ai de gând să pui să fiu verificat.

- Jonathan, șuieră Sybil consternată.

- Nu e nici o problemă. Jonathan o bătu afectuos pe mână. Apreciez faptul că vrea să te protejeze, scumpo. Ar trebui să îl apreciezi și tu.

Sybil ridică ochii spre tavan, dar în obraji îi apăru o roșeață delicată.

- Poți să verifici liniștit orice dorești, îi spuse Jonathan cu seriozitate lui Oliver. Am să-i cer contabilului meu să îți trimită câteva exemplare din cele mai recente declarații de venit, dacă te ajută cu ceva.

- Mulțumesc, spuse Oliver. Ar fi foarte utile.

Sybil îl privi posomorâtă.

- Te avertizez, Oliver. Să nu îndrăznești să mă faci de râs.

- Nici nu mi-ar trece prin minte, Sybil. Oliver se întoarse spre Annie. Ești gata de plecare?

Annie îl privi surprinsă.

- Plecăm deja?

- Da.

Annie dădu să se împotrivescă, dar ceva din expresia lui Oliver o împiedică. Se întoarse spre Valerie.

- Ei bine, în cazul ăsta, felicitări din nou, Valerie.

- Mulțumesc, spuse Valerie încet. Făcu un pas în față și o prinse pe Annie într-o îmbrățișare scurtă, afectuoasă. Pentru tot.

Annie zâmbi, jenată, și își luă rămas-bun de la restul familiei Rain. Oliver o luă de braț și porni spre ușă. Ca de obicei, calea i se deschise ca prin magie.

Bolt aștepta lângă bordură cu limuzina. Coborî de la volan pentru a deschide portiera.

- De ce ne grăbim? întrebă Annie, când Oliver o băgă cu grijă pe bancheta din spate a mașinii. Mă simțeam foarte bine.

- Îmi pare rău, avem program, îi spuse el, urcând lângă ea.

- Cine are program? Ce fel de program?

Annie încercă să îi descifreze fața în întuneric, în timp ce Bolt îndepărtă ușor mașina de bordură.

- Am o întâlnire de afaceri în seara asta. Oliver se uită la cadranul luminos al ceasului digital din limuzină. O să te duc acasă, apoi Bolt o să mă ducă la întâlnire. Ar trebui să mă întorc în câteva ore.

- Nu mi-ai pomenit absolut nimic despre o întâlnire în seara asta. Tu nu ai niciodată întâlniri seara. Ce pui la cale, Oliver?

- Nu e nimic care să te privească, Annie.

- Ceea ce înseamnă că în mod sigur mă privește. Te avertizez, Oliver, dacă nu-mi spui ce se petrece, am să te urmăresc până la această așa-zisă întâlnire a ta.

El păru surprins de amenințare.

- Nu, Annie, nu o să mă urmărești.

- Spune-mi unde mergi.

- Prefer să nu.

- Ia stai așa, asta are legătură cu ceea ce se petrece, nu-i așa?

Oliver ezită:

- Într-un fel. Are legătură cu Barry Cork.

- Ce-i cu el? întrebă Annie rapid. E în continuare în comă, nu-i așa?

- Din câte știm noi. Oliver o studie pentru o clipă, ca și cum ar fi reflectat cât să îi spună. Eu și Bolt o să aruncăm o privire în locuința lui în seara asta. N-ar trebui să dureze prea mult.

- De ce? întrebă Annie. Ce crezi că veți găsi?

- Nu știu.

- Vin cu voi.

- Nu, Annie.

- Ba da.

Oliver zâmbi vag în umbră.

- Ba nu.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Bolt umblă la yala de la ușa din spate a căsuței lui Cork și ușa se deschise fără un sunet.

- Nu credeam că veți reuși să o convingeți pe doamna Rain să rămână acasă, domnule.

- Doamna Rain e suficient de inteligentă să-și dea seama când a pierdut o dispută.

Oliver aruncă o privire peste umăr, asigurându-se că minuscula curte din spate era goală. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum ar fi fost un câine agitat sau un vecin bătăreț. Cartierul din capătul de nord al orașului Seattle era cufundat în tăcere, aproape pustiu.

El și Bolt înlocuiseră limuzina cu Mercedesul după ce o duseseră pe Annie acasă, în speranța că nu aveau să atragă atenția acolo, în suburbii.

Oliver trecu pragul și se trezi în beznă. Draperiile erau trase.

- Nu vă supărați, domnule, dar m-a surprins că a renunțat atât de ușor.

Bolt trecu pragul în urma lui Oliver.

- I-am ușurat situația când i-am spus că dacă insistă să vină cu noi, anulez tot proiectul.

Annie fusese furioasă, dar în cele din urmă cedase în fața acestei amenințări. Oliver nu avea de gând să recunoască în fața lui Bolt că fusese surprins în sinea lui, și teribil de ușurat, de victoria relativ ușoară. Probabil era cazul să pună mai des piciorul în prag cu Annie, decise el.

Problema cu Annie, își spuse Oliver, scoțând o lanternă mică, era că o lăsa să-și facă de cap mult prea

frecvent. Ea dictase termenii căsătoriei lor, apoi continuase prin a încerca să îi dicteze întreaga viață. Ba chiar ajunsese să dea edicte și în dormitor.

Era bine intenționată, dar rezultatul final era că acum credea că poate să-l convingă să facă orice. Revelația faptului că făcea eforturi să își modifice întreaga lume doar pentru a-i face pe plac lui Annie îi stârni un fior de neliniște profundă.

Oliver își dădu brusc seama că, în multe privințe, nu mai deținea controlul absolut asupra vieții lui. Înțelese că devenea rapid vulnerabil într-o manieră în care nu mai fusese niciodată până atunci. De când se știa, vulnerabilitatea fusese întotdeauna considerată o slăbiciune în mintea lui. Un bărbat slab nu putea să-și apere familia.

- Eu mă duc în dormitoare, spuse Bolt.

- Ai grijă ca draperiile să fie trase înainte să aprinză lanterna.

Bolt scoase în întuneric un huruit ciudat ce ar fi putut fi un hohot de râs.

- Păreți să aveți multă experiență în domeniu, domnule Rain.

- Am luat lecții de la soția mea, bombăni Oliver. Dacă Annie poate s-o facă, și eu pot.

Dar nu putea nicidecum să se pretindă amator în materie de intrare prin efracție, își aminti sumbru.

Se gândi la acea noapte, în urmă cu cinci ani, când el și Daniel intraseră pe furiș în depozitul în care Walker Gresham tocmai încheia cea mai recentă tranzacție de trafic de arme. Practic acela nu fusese un act de intrare prin efracție, își spuse Oliver. În fond, depozitul aparținea uneia dintre companiile lui. Chiar și așa, trăise în mare măsură aceeași senzație de atenție exacerbată, același șoc de adrenalină cu aceea ocazie pe care îl simțea și în seara aceea. Și în același timp avea și un sentiment similar că era ceva în neregulă.

Cu cinci ani în urmă, el și Daniel aproape că își pierduseră viața încercând același truc.

- Ai grijă, Bolt, spuse Oliver încet.

- E totul în regulă, răspunse Bolt. Draperiile sunt trase.

Amintindu-și ce găsisese Annie lângă telefonul de pe perete din căsuța lui Thorpe, Oliver verifică măsura de lângă telefonul lui Cork. Nu găsi nici un număr misterios de telefon mângălit pe calendarul sau pe carnețelul aflate acolo.

Deschise un sertar și nu găsi nimic în afară de câteva pixuri și o carte de telefon pentru Seattle. Nu era nici un carnețel de adrese personale sau caiete cu nume interesante în ele.

Oliver trecu încet în micuța cameră de zi. Verifică rapid conținutul unui sertar dintr-o măsura aflată la capătul canapelei, dar nu găsi nimic în afară de un thriller în ediție de buzunar. Nu avu mai mult noroc nici când i se alătură lui Bolt în cel de-al doilea dormitor, pe care Cork, aparent, îl folosise drept birou.

- Nimic, spuse Bolt, închizând ultimul sertar.

- Prea mult nimic. Oliver proiectă fasciculul îngust de lumină pe suprafața imaculată a biroului lui Cork. Am intrat de câteva ori în biroul lui Cork din sediul Lyncroft. E genul de manager care ține toate dosarele active undeva la vedere, să aibă acces ușor la ele. Biroul lui e întotdeauna un adevărat dezastru.

- Poate că familia lui a trecut pe aici și a făcut curățenie.

- Mi s-a spus că autoritățile nu au reușit să dea de mama și de sora lui în Virginia decât azi spre sfârșitul după-amiezii. Nici măcar nu au ajuns în Seattle încă. Conform dosarului lui Cork, nu are nici o rudă aici în Northwest.

- Ceea ce face posibilă o altă ipoteză, spuse Bolt.

- Da. Oliver aruncă o ultimă privire în jurul lui în timp ce porniră înapoi spre bucătărie. Altcineva a ajuns aici înaintea noastră.

- Aceeași persoană care l-a ajutat să iasă de pe autostrada aceea?

- Dacă a fost intenționat ajutat.

- Aș spune că faptul că e posibil să-i fi fost luate dosarele personale e o dovadă destul de solidă că accidentul lui Cork nu a fost un accident, zise Bolt.

Oliver reflectă la acest lucru în timp ce ieșiră pe unde intraseră. Reflectă și la alte câteva lucruri. Așteptă până ajunseră la mașină, pe care Bolt o parcase la două străzi distanță, înainte de a mai spune ceva:

- Nimic din toate astea nu are logică. Oliver se instalează în scaunul din dreapta și se uită posomorât pe geam. Cel mai grav scenariu posibil în situația de față e că cineva l-a ucis pe Daniel Lyncroft, apoi a încercat să-l omoare pe Barry Cork. Dar care ar fi mobilul?

- Singurul mobil pe care mi-l pot imagina e că cineva și-a dorit ca firma Lyncroft să dea faliment, spuse Bolt. Poate una dintre organizațiile alea din California.

- Mai există un punct de vedere din care am putea privi lucrurile, spuse Oliver încet. Unul la care nu ne-am gândit. E posibil să fie cineva care să-l fi ucis pe Daniel din cu totul alte motive, care nu au nici o legătură cu Lyncroft. Dar asta nu e logic. Daniel nu era genul de om care să colecționeze dușmani.

- Nici faptul că cineva încearcă să o facă pe doamna Rain să se îndoiască de dumneavoastră nu prea are logică în context, domnule. De ce să repună pe masă problema morții lui Lyncroft dacă toată lumea crede că a fost un accident? Și de ce să se descotorosească de Cork?

- Este foarte posibil ca Barry Cork să fi știut prea multe. Și se implicase în vânzarea de informații. E posibil ca ucigașul să-l fi plătit pe Cork pentru a obține genul de informații confidențiale privind planurile lui Daniel, care i-ar fi fost necesare ca să pregătească accidentul aviatic.

- S-a folosit de Wally Thorpe pentru a sabota avionul, apoi a decis să se descotorosească atât de Thorpe, cât și de Cork ca să nu mai aibă nici un martor?

- Teoria se potrivește cu o parte dintre evenimente, spuse Oliver gânditor.

- Dacă așa au stat lucrurile, ucigașul s-a întors acasă în libertate. Nimeni nici măcar nu a sugerat că Lyncroft ar fi fost ucis. Nimeni nu a observat dispariția lui Thorpe. Și dacă nu insistați dumneavoastră pe problema asta, cel mai probabil nimeni nu va pune sub semnul întrebării accidentul lui Cork. Deci de ce vine acum cineva și face eforturi serioase pentru a o face pe Annie să vă bănuiască, dând astfel naștere la tot felul de întrebări?

Oliver studie luminile orașului în timp ce Bolt conduse mașina înapoi în centrul orașului.

- Dacă pornim de la premisa că nu destabilizarea companiei Lyncroft Unlimited e scopul, atunci trebuie să căutăm alte motive.

- Daniel Lyncroft e mort. Poate că cineva încearcă să vă scoată drept țap ispășitor. Dacă îi reușește, se poate aștepta să sfârșiți prin a fi închis pentru foarte mult timp. Bolt întoarse capul pentru o clipă și-i aruncă o privire lui Oliver. Eu aș zice că dumneavoastră ați fost o țintă, domnule Rain.

Oliver tăcu o clipă.

- Dar de ce să acționeze atât de pe ocolite? De ce să nu mă omoare direct? De ce să se complice să-l ucidă pe Daniel Lyncroft mai întâi?

- Nu știu, recunosc Bolt.

Oliver se încruntă.

- Și de ce să-și asume riscul să nu fiu condamnat pentru crimă? În fond, nu există nici o probă. Nici măcar cadavrul lui Daniel, cu atât mai puțin avionul sabotat. Sar putea să fiu nevoit să-mi angajez câțiva avocați scumpi dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, dar e prea puțin probabil să fiu aruncat în închisoare pentru uciderea lui Daniel Lyncroft.

- E adevărat, dar vâlva din jurul cazului ar face mult rău familiei, rosti Bolt încet.

- Da.

Nu ar fi fost prea diferit de situația prin care trecuseră cu toții cu cincisprezece ani în urmă, când dispăruse tatăl lui, recunosc Oliver în sinea lui. Doar că de data

asta suferința și umilința pe care le-ar fi trăit ceilalți ar fi fost din vina lui. Un gând intolerabil.

- Poate că ucigașul intenționează să fabrice probe false, adăugă Bolt.

- E complicat.

- Da, domnule.

- Și care naiba ar fi motivul? bombăni Oliver.

Se lăsă o tăcere îndelungată cât timp Bolt reflectă la întrebare.

- Din experiența mea, de regulă nu există decât trei motive de bază pentru crimă, domnule Rain. Lăcomie, pasiune și răzbunare.

- Nu există nici un motiv financiar evident, spuse Oliver. Deci nu ne rămâne decât pasiunea și răzbunarea.

- Aș spune că răzbunarea e cel mai probabil motiv. Dar pe cine cunoașteți care și-ar dori să se răzbune atât pe dumneavoastră, cât și pe Daniel Lyncroft? Nu aveți prea multe în comun. Nici măcar nu vă învârteți în aceleași cercuri. Singura dumneavoastră legătură cu Lyncroft era una de afaceri.

- Până recent, îi aminti Oliver. Sunt căsătorit cu sora lui acum. Am preluat controlul asupra companiei lui.

- Dar el și dumneavoastră nu cunoașteți aceleași persoane, nici nu aveți aceiași dușmani, insistă Bolt. De fapt, după cum ați remarcat și dumneavoastră, Lyncroft nu avea nici un dușman din câte știm noi.

- Asta nu este complet adevărat, spuse Oliver încet. Eu și Daniel avem un dușman comun.

- Pe cine?

- Walker Gresham. Era ciudat cât de frecvent se întâmpla în ultima vreme ca gândurile să-i zboare spre evenimentele petrecute în noaptea aceea în depozitul de pe insulă. Problema e că Gresham e mort.

- Sunteți sigur de asta?

- Da, spuse Oliver, amintindu-și balta întinsă de sânge de pe podeaua de beton a depozitului. Sunt foarte sigur de asta.

- Ceea ce înseamnă că ajungem din nou de unde am pornit.

Annie îi aștepta cu ceai și dornică să audă o relatare completă a evenimentelor din noaptea aceea. Oliver și Bolt i le relatară. Merita niște răspunsuri, își spuse Oliver. După cum îi amintea atât de frecvent Annie, întregă situație îl avea în centru pe fratele ei. Iar Daniel era în continuare în fruntea listei de priorități a lui Annie.

- Mie mi se pare, declară Annie, învârtindu-se dintr-un capăt în celălalt al biroului lui Oliver, că vă scapă ceva.

- Ce anume?

Oliver sorbi din ceai și o privi traversând furtunos, dintr-un colț în celălalt, camera mică. Atâta energie și vitalitate feminină îl fascinau. Ar fi putut să stea și să o privească ore în șir, își spuse el, deși, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să facă dragoste cu ea.

Și chiar avea de ales. Era soția lui. Și îi spusese că îl tubeste.

- Susții că Gresham e mort, deci nu poate fi el cel care se află în spatele întregii povești. Annie se răsuci pe călcâie și porni înapoi în direcția opusă. Dar dacă altcineva e hotărât să îl răzbune?

Oliver era cu ceașca de ceai pe jumătate ridicată spre gură. Își îngustă ochii spre Annie și puse ceașca jos din nou foarte încet. Îl văzu pe Bolt încruntându-se gânditor.

- Mă îndoiesc că traficanții de arme au genul de prieteni care să facă eforturi deosebite să își răzbune camarazii, spuse Oliver. Mai ales după cinci ani.

- Cine a zis ceva de prieteni? Cum rămâne cu membrii familiei?

Oliver clătină din cap.

- Gresham nu avea familie. Dosarul lui nu indica nici o rudă. Nu a apărut nimeni când a murit.

- Tu și dosarele tale prețioase. Annie se apropie de birou și își mai turnă ceai. Aproape toată lumea are

familie, Oliver. Îl privi peste buza ceștii. Și știm amândoi cât de departe ar merge unii oameni când e vorba de a-și proteja familia.

Bolt dădu din cap cu gravitate.

- Are dreptate, domnule Rain.

- Uitați amândoi că Gresham a murit acum cinci ani. Unde a fost răzbunătorul lui în tot acest timp? De ce a așteptat până acum să-și plătească polițele? întrebă Oliver.

- Cine știe? spuse Annie. Poate că, oricine ar fi persoana care face toate astea, a avut nevoie de cinci ani ca să afle exact ce s-a întâmplat și cine e vinovat. Făcu ochii mari. Dumnezeuule mare! Tocmai m-am gândit la ceva.

Bolt se aplecă în față.

- Da, doamnă Rain?

Annie se uită la Oliver.

- Îți aduci aminte ziua nunții noastre?

- Foarte limpede, spuse Oliver sec. A fost cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

- Ei bine, da, ții minte că Barry Cork a venit în fugă la mine și mi-a spus că, cel mai probabil, l-ai ucis pe Walker Gresham ca să pui mâna pe o companie?

Oliver o privi atent, dar nu văzu nici urmă de suspiciune în ochii ei, doar o concentrare intensă.

- Îmi aduc aminte.

- De unde știa despre Gresham? întrebă Annie.

- Ți-am spus, incidentul a fost trecut sub tăcere fiindcă nu-mi doream publicitate. În plus, s-a întâmplat la mare distanță de Seattle. Dar nu a fost ținut secret.

- Barry Cork nu se afla în Seattle acum cinci ani. El e din Virginia, spuse Annie. Cum a aflat despre moartea lui Gresham?

- Cork vindea informații către o mulțime de oameni, spuse Bolt. E posibil să fi dat peste cineva care știa ceva despre incident.

- Sau, anunță Annie triumfătoare, e posibil să fi știut despre el fiindcă s-a mutat în Seattle anume ca să se răzbune pe cei doi oameni responsabili de el. Poate că s-a angajat la Lyncroft Unlimited anume ca să poată ajunge

aproape de fratele meu și să pună la cale ceva împotriva lui. Apoi a încercat să te distrugă pe tine, Oliver.

Oliver o privi cu admirație involuntară.

- O teorie interesantă. Dar tot nu răspunde la întrebarea cine a încercat să îl ucidă pe Cork.

Bolt își spuse părerea:

- S-ar putea ca asta să fie un eveniment fără legătură, domnule. Știm deja că Barry Cork era implicat în jocuri periculoase. Oamenii care vând informații se dedau frecvent la activități conexe precum șantajul. Poate că una dintre victimele lui a luat măsuri drastice să-l reducă la tăcere.

Annie dădu din cap în semn că era de acord.

- Dacă Barry e șantajist, probabil că are tot soiul de dușmani.

- Cu asta te alegi când nu ții dosare complete, spuse Oliver. Am încercat să-l conving pe Daniel cât de important este să ții evidențe solide privind persoanele-cheie. A fost întotdeauna mult prea încrezător. Ignoră grimasa lui Annie și ridică privirea spre Bolt. Adu-mi vechiul dosar al lui Gresham. Se află în arhivele mele personale. Nu arunc niciodată astfel de lucruri.

- Firește că nu, murmură Annie.

- Mă îndoiesc că vom găsi ceva în el, spuse Oliver, dar n-ar strica să vedem dacă există vreo indicație cum că Gresham ar fi avut vreo legătură cu Barry Cork.

Bolt se ridică în picioare, părând aproape entuziast.

- Mă apuc imediat de treabă.

Oliver așteptă până rămase singur cu Annie.

- Îmi pare rău, spuse el încet. Tot ceea ce aflăm face să fie din ce în ce mai puțin probabil ca prăbușirea avionului lui Daniel să fi fost un accident.

- Știu. Se întoarce din nou spre fereastră și își trecu dosul mâneicii peste ochi. Dar eu încă mai cred că e în viață, Oliver. Aș ști dacă ar fi mort. Ezită. Tot așa cum ai ști sigur dacă ți s-ar întâmpla și ție ceva vreodată.

Oliver nu găsi nici un răspuns potrivit la așa ceva. Se ridică în picioare și se apropie de ea. Își sprijini mâinile pe umerii ei și o trase blând în spate spre el.

Vreme îndelungată rămaseră împreună în tăcere, cu privirile ațintite în întunericul nopții de iarnă.

capitolul 19

- Joanna, calmează-te, totul va fi bine.

Annie se ghemui peste ceașca ei de *café latte* aburindă și se întrebă dacă fusese o decizie înțeleaptă să-i împărtășească Joannei ultimele vești. Nu că ar fi avut prea mult de ales, își aminti singură. Joanna era logodită cu Daniel și purta în pânțece copilul lui. Avea dreptul să știe orice aflau Annie și Oliver.

Chiar și așa, Annie se temea că noile motive de nesiguranță ar fi putut să se dovedească prea mult pentru Joanna. Viitoarea ei cumnată arăta mai istovită și mai deprimată ca niciodată în dimineața aceea.

Erau așezate la o masă mică în fața unui foc viu. Pereții vechi de cărămidă roșie ai cafenelei adăugau o atmosferă relaxată și liniștitoare încăperii cu tavan înalt. Localul zumzăia de conversațiile corporatiștilor și ale funcționarilor din Pioneer Square, aflați în pauza de cafea de dimineață.

Pauzele de cafea erau luate în serios în Seattle. Nimeni nu mai consuma cafea instant. Majoritatea oamenilor erau convinși că nu aveai cum să găsești o ceașcă de cafea bună altundeva decât în Seattle. Ceea ce asigura o prosperitate fantastică unor localuri precum cel în care se aflau Annie și Joanna.

Joanna aruncă o privire neliniștită prin încăpere, pentru a se asigura că nu era nimeni suficient de aproape cât să o audă. Se aplecă în față.

- Pentru numele lui Dumnezeu, vorbim despre crimă. Vrei să spui că a încercat cineva să-l ucidă pe Daniel?

- E o posibilitate.

- Dar nu are nici o logică. Cine ar vrea să îlucidă pe Daniel?

- E posibil ca motivul să fi fost răzbunare pentru ceva ce s-a întâmplat acum cinci ani. Annie îi explică rapid investigația care dusese la schimbul de focuri din depozit. Daniel a fost cel care a descoperit dovezile că Gresham făcea trafic de arme, după cum spune Oliver. Și la însoțit pe Oliver în noaptea aceea când a fost ucis Gresham.

- Daniel nu mi-a spus niciodată nimic cum că ar fi fost implicat în ceva atât de periculos.

Tonul Joanei se ridică până la un scheunat atât de rapid încât vocea i se pierdu cu totul la ultimul cuvânt.

- Tu nu-l cunoșteai acum cinci ani, îi aminti Annie. Chiar și așa, dacă asta te face să te simți mai bine, nici mie nu mi-a spus. Probabil e vorba de un efort bărbătesc prost orientat de a proteja doamnele de vești neplăcute.

- Ceea ce-mi spui acum, zise Joanna sumbru, e că tot ce se întâmplă în momentul de față este din vina lui Rain.

Annie se îndreptă brusc.

- Nu spun nicidecum asta. Nu spun decât că e posibil să existe o legătură între dispariția lui Daniel și investigația pe care au făcut-o el și Oliver acum cinci ani.

- La naiba, știam eu că Oliver Rain e periculos. Toată lumea știa asta. N-ar fi trebuit să te căsătorești niciodată cu el, Annie. Nici măcar ca să salvezi Lyncoft Unlimited.

- Vrei, te rog, să te liniștești? Annie aruncă pieziș o privire cu subînțeles spre cea mai apropiată masă, la care stătea un cuplu ce servea espresso. Totul e sub control.

- Nimic nu e sub control. Încurcătura asta devine din ce în ce mai înspăimântătoare cu fiecare clipă. Annie, știi că ar trebui să depui actele de divorț.

Annie fu năucită:

- De ce naiba așa face asta acum?

- E singurul mod de a scăpa de Rain. Mă înspăimântă, Annie. Mi-a fost frică de el încă de la început, dar acum chiar mi-e frică de el.

- Ei bine, mie nu mi-e frică de el, declară Annie. Are câteva probleme personale, recunosc, dar nu e periculos. Cel puțin nu pentru mine sau tine sau Lyncroft Unlimited.

- Ascultă-mă, spuse Joanna panicată, nu vreau să-ți mai asumi nici un risc, înțelegi? Se petrece ceva ciudat, ceva despre care nu știm nimic. Cred că ar trebui să te retragi din situația asta cu totul, și singura modalitate de a face asta e să divorțezi de Rain.

- Sunt cât se poate de în siguranță, o liniști Annie. Puse jos cana și se ridică în picioare. Ascultă, îmi pare rău că te-am tulburat. Își legă cordonul pelerinei. Voiam doar să te pun la curent cu ultimele noutăți. Dar nu vreau să-ți faci griji. Totul e sub control.

- Nu te supăra, Annie, dar asta nu mă liniștește nici cât negru sub unghie. Joanna se ridică și își luă treniul, care fusese lăsat pe spătarul scaunului. Ce-ai de gând să faci acum?

- Mai întâi trebuie să duc asta unui client de la o firmă de avocatură aflată ceva mai departe pe stradă. Annie luă papagalul mare de sticlă așezat lângă masă. Papagalul era învelit în plastic pentru a-l proteja de ploaie. Apoi mă întorc la magazin. Te sun imediat ce mă aflu ceva nou.

Joanna o atinse pe braț.

- Annie, te rog, gândește-te la ce ți-am spus. Ești în bucluc până peste cap. Vreau să divorțezi de Rain.

Annie îi zâmbi liniștitor.

- Nu înțelegi? Nu Oliver e problema. El e soluția.

Băgă papagalul de sticlă sub braț, își ridică gluga pelerinei și porni în grabă spre ușă.

O jumătate de oră mai târziu, după ce dusesse cu bine papagalul la noul lui stăpân, Annie intră din nou în Wildest Dreams.

Acolo o aștepta Sybil, cu o expresie profund tulburată.

- Bună, Sybil. Annie o conduse în birou. S-a întâmplat ceva?

- Trebuie să vorbesc cu tine. Am auzit zvonurile noaptea trecută la avanpremieră lui Valerie. Au început să circule imediat după ce-ați plecat tu și Oliver. Sunt adevărate?

- Ia loc. Ce zvonuri?

Annie își scutură apa de pe pelerină și o agăță într-un cuier decorat cu un cap de păun.

- Probabil te întreb de ce sunt atât de îngrijorată, spuse Sybil așezându-se. În fond, ești cât se poate de conștientă că eu și Oliver n-am avut ceea ce s-ar putea numi o relație apropiată de mamă vitregă-fiu vitreg în ultimii câțiva ani. Cu toate astea...

Annie ridică o mână și se așează în spatele biroului.

- Oprește-te. Înainte să ajungem la motivul pentru care te îngrijorează zvonurile, ar fi bine să-mi spui mai întâi care sunt acele zvonuri.

Sybil se încruntă.

- Mă refer la zvonurile despre divorțul tău.

Annie rămase cu gura căscată.

- Divorțul meu.

- Voi fi prima care să confirme că Oliver poate fi extrem de dificil.

- Stai, stai, dă înapoi puțin. Annie flutură din mâini înnebunită pentru a o face pe Sybil să tacă. Ce divorț?

- Credeai că ai să poți să păstrezi discreția? Prea puțin probabil. Annie, știu că ți se va părea o nebunie, dar am venit să te rog să te mai gândești.

- La ce să mă mai gândesc? Nu divorțez. Cel puțin nu din câte știu eu. Oliver acționează pe furiș uneori, dar sunt sigură că cel puțin s-ar consulta cu mine într-o asemenea privință înainte să depună actele. Abilitățile lui de comunicare s-au îmbunătățit mult în ultima vreme.

- Nu înțeleg. Sybil o studie atentă. Vrei să spui că zvonurile sunt false?

- Cu siguranță.

- Dar tot orașul vuieste.

Annie chicoti.

- Nu prea cred. Ce vrei tu să spui, probabil, e că toată lumea din micul tău cerc de prieteni vorbește despre asta, dar, te asigur, ei reprezintă doar o parte minusculă din populația orașului Seattle.

Sybil ridică dintr-un umăr într-un gest ce indica limpede că restul populației din Seattle nu conta.

- Ce vreau să spun e că aproape toți cei prezenți la evenimentul de aseară de la Eckert Museum discutau despre divorțul tău înainte să se încheie seara. Faptul că tu și Oliver ați plecat cam pe neașteptate în toiul evenimentului a alimentat în mod cert bârfele.

Annie gemu:

- Îl cunoști pe Oliver. El nu oferă scuze sau explicații. A decis că voia să plecăm, așa că am plecat. N-a fost nimic altceva la mijloc.

- Ești sigură? Sybil nu părea convinsă. Hai să vorbim sincer. Știm amândouă că, inițial, căsătoria ta cu Oliver s-a bazat pe considerente de afaceri. Sunt perfect conștientă de faptul că Oliver își dorea cu ardoare Lyncroft Unlimited.

- Chiar și-o dorea?

- Bineînțeles că da. Toată lumea știe asta.

Annie își aminti comentariul lui Oliver despre cât de puțin importantă era Lyncroft Unlimited în ansamblul investițiilor lui. O neplăcere minoră. Își mușcă gânditoare buza de jos.

- Ai înțeles exact pe dos, Sybil. Oliver mi-a făcut o favoare intervenind să salveze Lyncroft.

Sybil zâmbi strâmb.

- Mă așteptam de la Oliver să te convingă de asta. Când o să-l cunoști la fel de bine ca mine, o să-ți dai seama că Oliver nu face nimănui favoruri dacă nu are și el ceva de câștigat. Dar asta e mai puțin relevant acum.

- Mă bucur că așa crezi.

- Relevant, continuă Sybil ferm, e faptul că Oliver s-a schimbat de când s-a căsătorit cu tine. Și, ca să fiu foarte sinceră, tuturor ne place schimbarea.

- Tuturor?

- Familiei lui. Sybil ridică bărbia. Tu ești motivul pentru care a devenit mai înțelegător și mai sensibil în ultima vreme.

- Mulțumesc.

Annie se simți realmente mișcată.

- Și am prefera să nu îl părăsești. Gura lui Sybil se încordă. Cred că ne putem aștepta ca, dacă tu îl părăsești, Oliver să se întoarcă la comportamentul de altădată.

- Sybil, toate astea sunt complet inutile. Ți dau cuvântul meu că eu și Oliver nici măcar nu discutăm despre divorț.

Sybil își încreți fruntea.

- Atunci de ce sunt zvonurile atât de serioase?

- Habar n-am. Annie se îndreptă în scaun și își făcu de lucru răsfoind câteva hârtii. Acum, dacă asta este tot ce te îngrijorează, poți să stai liniștită. Dacă nu te superi, ar fi bine să mă întorc la muncă. Am o afacere pe care încerc să o administrez.

- Înțeleg.

Sybil se ridică în picioare. Annie se simți imediat vinovată că o expediase astfel.

- Îmi cer scuze, Sybil. Doar că lucrurile s-au cam aglomerat în ultima vreme și sunt copleșită.

- E în regulă. Sybil porni spre ușă și se întoarse. Chiar ai de gând să depui actele pentru divorț?

- Nu în momentul de față, spuse Annie veselă.

- Eu aș fi prima care să înțeleagă, desigur. După cum spuneam, nu neg că Oliver e un bărbat dificil. Dar tu faci bine. E probabil foarte egoist din partea mea și a restului familiei, dar adevărul e că ne-ar plăcea să vedem căsnicia asta reușind.

- Apreciez urările tale de bine, Sybil.

Sybil păru gata să mai spună ceva, se răzgândi și ieși pe ușă.

Anne rămase cu privirea ațintită în urma ei vreme îndelungată.

Mai târziu în aceeași seară, Annie puse o porție de cușcuș pe un platou, iar deasupra turnă cu polonicul ghiveciul de legume proaspăt luat de pe foc. Îl privi pe Oliver cu colțul ochiului, sperând să îl poată lua pe nepregătite. Oliver tocmai turna vin în două pahare. Așteptă până termină cu un pahar și începu să îl umple pe celălalt:

- Mă întreb de ce au apărut brusc pe toate buzele zvonuri despre divorțul nostru iminent, spuse Annie pe un ton intenționat nepăsător.

Sticla de vin se lovi de masă cu un zdrăngănit răsunător. Oliver se răsuci pe călcâie, cu ochii reci.

- Ce naiba tot spui acolo?

Annie simți ceva din adâncul ei relaxându-se ușor.

- Sybil mi-a spus că, după ce-am plecat de la muzeele seară, au început să circule bârfe despre noi. Oamenii păreau să creadă că ne pregătim să depunem actele pentru divorț.

Maxilarul lui Oliver se încordă.

- Țsta e unul dintre motivele pentru care nu particip la astfel de evenimente prea des. Apar întotdeauna o mulțime de bârfe stupide.

- Hm.

- Și nu sunt decât o mulțime de bârfe stupide, așa? întrebă Oliver pe un ton de gheață.

Annie îi zâmbi blând.

- Crede-mă, Oliver, dacă voi decide vreodată să depun actele pentru divorț, tu vei afla primul. Făcu o scurtă pauză. Presupun că mi-ai acorda aceeași onoare?

Expresia lui deveni aprigă.

- Nu avem nici un motiv nici măcar să discutăm despre asta. Lucrurile merg foarte bine.

- Chiar așa?

El o privi posomorât.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nu contează. Annie aduse cușcușul la masă. Mă întrebam doar de unde au apărut zvonurile astea, atâta tot.

- Te-ai întrebat dacă nu cumva eu le-am stârnit prin ceva ce-am spus sau am făcut?

- Sybil spunea că zvonurile erau foarte insistente aseară. Annie se așeză și începu să servească mâncarea. Te face să te întrebi cine le-a răspândit. Tu nu ești curios?

- Nu. Oliver se așeză de cealaltă parte a mesei. Ochii lui nu se desprinseră nici o clipă de pe fața ei. Oamenii vorbesc mereu. Asta nu înseamnă că trebuie să ascuți.

- Am să țin minte asta, spuse Annie sec.

Luă în furculiță o înghițitură de cușcuș. Oliver se întinse peste masă și o prinse de mână.

- Annie.

Ea puse jos furculița și îi susținu privirea intensă.

- Da?

- Dacă vreodată te deranjează cu ceva ideea de a fi căsătorită cu mine, vorbește cu mine mai întâi. De acord?

Ea îi duse mâna la buze și îi sărută palma bătătorită.

- De acord.

Expresia lui se îmblânzi.

- Annie...

Telefonul din bucătărie sună. Oliver se ridică fără tragere de inimă să răspundă:

- Alo? Da, Bolt. Ce-ai aflat?

Annie bătu nerăbdătoare din picior pe sub masă și îl privi pe Oliver, căutând indicii despre ceea ce îi spunea Bolt. Îi era dificil să urmărească discuția din care auzea doar o parte:

- Un frate? Oliver își frecționează ceafa. Nu scria nimic despre nici un frate în dosarul lui Gresham. Făcu o pauză, ascultând. Da. Continuă. Sună-mă imediat ce ai ceva concret.

Închise telefonul și se întoarse la masă.

- Ei bine? întrebă Annie.

- Se pare că Walker Gresham a avut un frate.

- Știam eu, spuse Annie satisfăcută. Știam eu că trebuie să existe cineva.

- Nu te lăsa dusă de val. Există un certificat de naștere în Phoenix, dar nimic altceva deocamdată. Nici un raport de credit, nici o înregistrare în vreo bază de votanți. Nimic.

- Poate e mort?

- Bolt pleacă spre Arizona într-o oră. Verifică el.

Annie simți un frison de neliniște coborându-se pe spinare.

- Nu-mi place asta, Oliver.

- Nici mie. Dar dacă se dovedește că Barry Cork e fratele mai mic al lui Gresham, asta ar explica o mulțime de lucruri.

În după-amiaza următoare, Annie tocmai îi prezenta unui client nehotărât aspectele interesante ale unei oglinzi *trompe l'oeil* când sună telefonul. O lăsă pe Ellie să răspundă.

- Nu vă încântă pur și simplu felul în care pictura de pe oglindă fură ochiul și vă face să credeți că vă uitați printr-o fereastră deschisă? Annie admiră oglinda. E ceva unic și de foarte mare efect.

Clientul, un tânăr care își mobila primul apartament, continuă să pară nehotărât:

- Nu știu. După părerea mea, o oglindă ar trebui să fie oglindă. Adică vreau să mă văd pe mine când mă uit în ea. De ce aș vrea să văd o pictură ciudată cu o fereastră deschisă?

- Oaspeții dumneavoastră vor fi fascinați de ea, îl asigură Annie netulburată. E o piesă minunată pentru inițierea de conversații. Toată lumea va comenta despre ea.

- Da, dar e o formă de artă? Prietena mea spune să cumpăr ceva artistic pentru hol.

- E o declarație îndrăzneță de fantezie artistică, spuse Annie. O piesă unicat ce va străluci în ansamblu

designului interior și va adăuga o notă de interes holului dumneavoastră.

- Așa credeți? Prietena mea m-a avertizat să nu iau nimic strident.

- Oglinda în mod cert nu e stridentă.

- Dar este o formă de artă? întrebă tânărul din nou, părând mai nehotărât ca oricând.

- Scuză-mă, te rog, Annie, îi întrerupse Ella. E secretara domnului Rain, doamna Jameson. Sau mai exact asistenta ei.

Annie îi aruncă Ellei o privire surprinsă.

- Ce dorește?

- Spune că are un mesaj din partea domnului Rain. A intervenit ceva important. Vrea să vă întâlnească acasă.

- Oliver vrea să merg acasă acum? întrebă Annie uimită.

Ella dădu din cap.

- Secretara spune că e important.

- Scuzați-mă, îi spuse Annie clientului ei. Se apropie de teighea și luă telefonul din mâna lui Ella. Sunt Annie. S-a întâmplat ceva?

- O, nu, doamnă Rain, spuse în grabă femeia de la celălalt capăt al firului. Nu voiam să vă dau impresia asta. Doamna Jameson e extrem de ocupată în momentul de față cu un proiect special pentru domnul Rain. Mi-a cerut să vă transmit mesajul că ar dori să vă întâlnească cu el la el acasă cât mai repede posibil. El deja a pornit într-acolo.

- În regulă. Mulțumesc.

Annie puse receptorul înapoi în furcă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ella.

- Nimic, din câte știu eu. Dar trebuie să fug acasă. Mă întorc cât de repede pot. Annie coborî vocea: Ocupă-te de clientul nostru, bine?

- Șansa mea cea mare, murmură Ella. Să văd dacă îi pot băga pe gât elefantul.

- Spune-i că e o formă de artă.

Annie deschise ușa de la intrare a apartamentului penthouse și păși înăuntru.

- Oliver?

Ascultă concentrată tăcerea ce îi răspunse. Aparent, ajunsese acasă înaintea lui Oliver.

Închise ușa, își puse jos poșeta și porni pe coridor spre camera de lucru. Un sentiment de neliniște îi zgândărea nervii. Senzația nu era foarte diferită de ceea ce simțise în după-amiaza aceea când se dusesse la căsuța lui Wally Thorpe.

Nu era nimic în neregulă, se liniști singură. Poate că Oliver descoperise noi informații despre Daniel. O veste bună, își spuse ea optimistă. Nu putea fi decât o veste bună.

- Oliver?

Annie băgă capul pe după ușă și văzu conul de lumină familiar proiectat de lampa cu halogen. Cădea pe un teanc de hârtii atent aranjate pe birou. Restul încăperii era cufundat în întuneric.

- Oliver, am ajuns. Unde ești?

- Mă tem că soțul tău nu a ajuns încă, doamnă Rain.

Jonathan Grace ieși din umbră. Lumina de pe hol scânteie pe lentilele ochelarilor lui și pe pistolul pe care îl ținea în mână.

Annie încremeni de șoc. O clipă mai târziu, simți furtivități și usturime în degete când corpul îi fu inundat de adrenalină.

- Ce cauți aici?

- Aștept. Am așteptat multă vreme, doamnă Rain. Cred că voi reuși să mai aștept puțin. Grace îi făcu semn cu pistolul să se retragă pe hol. Hai să urcăm pe acoperiș, la seră, bine?

Annie nu se clinti.

- De ce?

- Fiindcă pare locul ideal pentru micuța ceartă între soți, pe care am plănuț-o.

Zâmbetul lui Grace era lipsit de orice altă emoție în afară de o satisfacție sumbră.

- Ce vrei să spui? șopti Annie îngrozită.

- Vrei să-ți spun cum se va desfășura scena? Ai descoperit că Rain s-a căsătorit cu tine exclusiv pentru a pune mâna pe Lyncroft Unlimited. Te simți rănită și umilită. Scandalizată. Intenționezi să depui actele pentru divorț imediat.

- De la tine au pornit zvonurile alea despre divorț.

- Trebuia să pregătesc terenul pentru activitățile de azi. Grace zâmbi rece. Bun, deci. Rain e furios. Te amenință. Ți-e teamă de acest bărbat excesiv de periculos, Oliver Rain, un bărbat care a mai ucis cel puțin o dată înainte, iar tu, draga mea, îl împuști în legitimă apărare.

- Ești nebun? întrebă Annie. Nimeni nu va crede vreodată așa ceva.

- Ba vor crede. Am plănuit totul foarte atent.

- Dar eu am să neg totul.

- Mă tem că nu vei fi capabilă să faci asta, spuse Grace enigmatic. Aruncă o privire spre ceas. Să mergem. Mă aștept ca Rain să intre pe ușă cam într-o oră. Vreau să fiu pregătit pentru el.

- Cineva din biroul lui a spus că a plecat deja de la muncă, îl anunță Annie temerară.

- Persoana care te-a sunat să-ți transmită mesajul lui Rain nu a sunat de la biroul lui. Ea nu știe nimic despre toate astea. Doar o tânără de pe străzi, dispusă să facă orice pentru câțiva bănuți. I-am dat douăzeci de dolari ca să te sune.

- E o nebunie. Nu poți face asta. Nu o să meargă.

- Ba o să meargă. Rain nu va avea nici un motiv să creadă că e ceva în neregulă când va intra pe ușă. Credinciosul lui Bolt e plecat din oraș. Îți va vedea poșeta pe masă și va ști că ești acasă.

- Va veni să mă caute, spuse Annie încet.

- Exact. Și când nu te va găsi în locurile obișnuite, te va căuta pe acoperiș. Acolo îl vom aștepta noi doi.

- Nu mă duc nicăieri, declară Annie.

Grace nu spuse nimic. În schimb, făcu doi pași rapizi în față și o plesni sălbatic cu dosul palmei. Annie

se împiedică și aproape căzu. Ieși clătînându-se pe coridor. Grace se mișcase atât de rapid încât nu apucase să anticipeze lovitura.

Grace o examină cu un ochi critic și dădu din cap, aparent mulțumit de efect.

- Câteva vânătăi vor completa tabloul foarte bine. Nimeni nu va fi teribil de surprins să afle că Oliver Rain a fost dispus să apeleze la violență împotriva propriei soții.

O apucă pe Annie de umăr și o împinse spre scările ce duceau la acoperiș.

Oliver era așezat la biroul lui, încercând să-i transmită în gând lui Bolt să îl sune cu cele mai recente vești. Ultimul telefon sosise cu două ore în urmă. Bolt îi spusese că avea câteva răspunsuri și urma să obțină și altele înainte ca Oliver să își încheie ziua de lucru.

Oliver se uită nerăbdător la ceas. Era șase fără un sfert. Birourile firmei Lyncroft erau goale în afară de câțiva angajați rătăciți ce lucrau peste program.

Telefonul sună. Oliver smulse receptorul din furcă.

- Bolt?

- Da, domnule. Avem o mare problemă, domnule Rain. Vocea lui Bolt era neobișnuit de tensionată. Fratele lui Walker Gresham se numește John Gresham. Era în viață și se afla într-o închisoare din Texas, executându-și sentința pentru diverse acuzații, printre care și amenințare fizică, când a fost ucis Gresham. A fost eliberat condiționat la începutul acestui an.

- Asta explică de ce nu a încercat să se răzbune până acum.

- Da, domnule.

- Înseamnă că nu Cork e ținta noastră. El și-a petrecut ultimii doi ani aici în Seattle, lucrând pentru Lyncroft, nu în închisoare, spuse Oliver.

- Corect. Nu Cork e fratele lui Gresham, spuse Bolt pe un ton de rău augur. Descrierea și fotografia pe care

o țin în mână se potrivește perfect cu Jonathan Grace, inclusiv ochelarii.

- Grace. Degetele lui Oliver se încleștară pe receptor. Ești sigur?

- Absolut. Asta explică multe, spuse Bolt. Făcu o scurtă pauză. Inclusiv cum a reușit să obțină numărul dumneavoastră de telefon privat.

Oliver se holbă la peretele din fața lui.

- Vrei să spui că Sybil e implicată în toate astea? Că l-a ajutat?

- Nu știu, domnule. Bolt păstră un ton neutru. Nu neapărat. Sau culcat împreună. Iar fi fost ușor să afle genul de informații de care avea nevoie fără să îi spună vreodată și ei ce punea la cale. Presupunerea mea e că ea e doar un spectator inocent.

- S-a folosit de ea.

- Probabil s-a folosit și de Cork.

Oliver se încruntă.

- Ca să obțină informații despre planurile de zbor ale lui Daniel? Are logică. Probabil Grace era misteriosul nou client din Seattle care îl îngrijora pe Daniel.

- Ce facem mai departe? întrebă Bolt.

- Suntem în aceeași situație ca înainte în materie de probe. Nu avem nimic împotriva lui Grace. Dar cel puțin știm pe cine să supraveghem și unde să căutăm acum. Inevitabil va acționa cât de curând. Când va face asta, îl vom prinde.

- Eu mă întorc în Seattle până la miezul nopții. Am să mă organizez să fie supravegheat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, promise Bolt. Cum rămâne cu mama dumneavoastră vitregă? Aveți de gând să o advertizați în privința lui Grace?

- Nu, asta ar pune-o în pericol. La naiba, probabil că nu m-ar crede nici dacă i-aș spune adevărul. Oliver ridică din umeri. Poate că nici nu i-ar păsa.

- Nu sunt de acord, domnule. Annie avea dreptate când spunea că Sybil are de câștigat de pe urma bunăstării dumneavoastră. Totuși, poate că ar fi mai puțin

riscant pentru ea în situația de față dacă nu ați alarma-o. S-ar putea ca Grace să decidă să se descotorosească de ea dacă ajunge la concluzia că a devenit bănuitoare.

- Nu o să fac nimic până nu te întorci tu. Apoi vom începe să căutăm dovezile de care avem nevoie, spuse Oliver încet.

- Asta nu ar trebui să fie prea greu acum că știm pe cine și ce căutăm.

Oliver închise telefonul și formă numărul de la magazinul lui Annie. Ella răspunse la al doilea ton de apel:

- Ella, sunt Oliver Rain. Annie e acolo?

- Ăăă, nu.

Ella păru surprinsă de întrebare.

- A plecat deja acasă?

- Domnule Rain, s-a dus acasă acum mai bine de o oră. Avea o întâlnire cu dumneavoastră, așa a spus.

- Ce tot spui acolo?

- A primit mesajul dumneavoastră, spuse Ella rapid. Și s-a dus direct acasă să vă întâlnească. Presupun că acolo se află acum.

Oliver se forță să își păstreze vocea calmă:

- Ce mesaj?

- Cel pe care i l-a transmis asistenta doamnei Jameson. A spus că dumneavoastră i-ați cerut să o sune pe Annie și să îi dea întâlnire cu dumneavoastră în apartamentul dumneavoastră cât de repede posibil. Asta e tot ce știu, domnule Rain.

Oliver aruncă telefonul în furcă și porni în fugă spre ușă.

capitolul 20

Oliver avu nevoie de întreaga voință pe care o avea la dispoziție pentru a lua ascensorul până la etajul șase, a coborî acolo și a se duce la apartamentul lui Bolt. Toate instinctele îi strigau să urce direct la apartamentul penthouse și să o găsească pe Annie teafără și nevătămată.

Știa că Annie se afla în clădire fiindcă portarul o văzuse sosind.

Dar logica îi spunea că era mult mai probabil să dea exact peste persoana care o ademenise pe Annie să se întoarcă la apartament.

Portarul îi spusese că nu văzuse pe nimeni care să se potrivească descrierii lui John Gresham intrând în clădire, dar Oliver ignoră acest lucru. Ar fi fost destul de ușor pentru Gresham să se deghizeze în curier sau orice altă persoană aparent nevinovată. Odată ajuns în lift, ar fi avut acces la etajul douăzeci și șase. Ar fi putut obține codul de la lift de la Sybil. A intra în apartamentul propriu-zis nu ar fi fost, probabil, decât o problemă minoră pentru cineva cu trecutul lui Gresham. Sistemul de securitate era bun, dar nici un sistem nu era complet impenetrabil.

Oliver descuie ușa de la apartamentul lui Bolt și intră. Avea nevoie de informații înainte să poată pune la cale o strategie.

Apartamentul era cufundat în întuneric. Era ora șase fix și, deși feriboturile încă mai transportau traficul de la ora de vârf, noaptea de iarnă se așternuse grea peste oraș. Oliver se duse la panoul interfonului și apăsă sistematic fiecare buton. Ascultă cu atenție, verificând fiecare încăpere din apartamentul penthouse.

Era liniște în bucătărie, camera de lucru și camera de zi. Liniște peste tot. Tensiunea ce încleștase măruntaiele lui Oliver crescuseră în intensitate când apăsă butonul de la dormitor.

Din nou liniște.

Poate că Annie nu era acolo sus, își spuse el. Acel gând nu reuși cu nimic să îi atenueze teama. Poate că deja era prea târziu. Poate că fusese rănită, era pe moarte, undeva sus, în timp ce el își făcea de lucru cu neno-citele de butoane ale interfonului.

Nu. Oliver se forță să împingă deoparte teama ce putea atât de ușor să inducă panică. Trebuia să se gândească. Trebuia să își păstreze stăpânirea de sine, altfel

nu ar fi avut nici cea mai mică șansă să preia controlul asupra situației.

Își impuse să parcurgă șirul de raționamente logice pe care îl construise pe drum, după ce plecase din birourile Lyncroft. Era evident că Gresham acționase. Doar așa se putea explica telefonul pe care îl primise Annie la *Wildest Dreams*.

Ceea ce însemna că existau acum două posibilități. Fie Gresham o răpise pe Annie și o scosese din clădire, ceea ce ar fi fost cel puțin dificil de realizat din cauza portarului și a camerelor de supraveghere, fie se afla sus cu Annie în acel moment, așteptându-și adevărata țintă.

Oliver apăsă butonul interfonului ce făcea legătura cu holurile. Tot nu auzi nimic. Degetul lui se opri la mică distanță de butonul marcat cu „seră”. Îl apăsă încet. Inspiră șuierat când auzi vocea lui Annie. Era tăioasă, reflectând indignare și acuzare:

- Ce-ai făcut cu Wally Thorpe? întrebă ea.

Dacă se ascundea și teamă în cuvintele ei, era bine mascată.

- Thorpe știa prea mult, răspunse Gresham nepăsător. Mă asigurasesem de la bun început că nu știa cu cine are de-a face. Am rezolvat totul prin telefon. Dar a început să se răzgândească după ce s-a prăbușit avionul lui Lyncroft. Îmi era teamă că s-ar putea să se ducă la autorități și să mărturisească. Trebuia să mă descotorosesc de el.

- Din același motiv ai încercat să-l ucizi și pe Barry Cork? întrebă Annie. Fiindcă știa prea mult?

- Cork a fost mai deștept decât Thorpe. Și cu el am tratat tot prin telefon, dar a început să aibă bănuieli. A reușit să strângă suficiente informații cât să-și încerce norocul cu puțin șantaj.

- Așa că ai avut grijă să sufere un accident?

- Nu mai aveam nevoie de el, spuse Gresham cu simplitate. Devenise o povară.

- Ești un monstru, șopti Annie. Spui că faci asta doar ca să-ți răzbuni fratele, dar ești dispus să ucizi și alți oameni dacă e necesar. Cum poți să justifici așa ceva?

Oliver se crispă. Annie era pusă pe război.

- Nu trebuie să justific absolut nimic în fața ta, cucoană. Acum taci.

- Nici nu știi ce va face Oliver când va pune mâna pe tine, spuse Annie calmă. E un om foarte periculos.

- E un om mort. Voi ști imediat când intră în apartament, mulțumită propriului lui sistem nenorocit de alarmă. Sybil mi-a explicat întreaga schemă de funcționare. Odată ce ajunge în apartament, al meu e. Mai devreme sau mai târziu va intra în seră căutându-te și, când se va întâmpla asta, tu, draga mea, ai să-l împuști mortal.

- Toată lumea care mă cunoaște va ști că nu eu l-am ucis, spuse Annie aprișă.

- Nu, draga mea, nu vor ști asta. Ceea ce își vor spune e că nici infernul nu poate să cuprindă furia unei femei care descoperă că a fost luată de soție din considerente de afaceri.

- Ai înțeles complet pe dos, să știi. Acum din vocea lui Annie răsună disperare, dar și furie. Eu sunt cea care s-a căsătorit cu Oliver din considerente de afaceri. El mi-a făcut o favoare.

- Tu chiar ai înghițit gogoșa asta? Rain e un ticălos viclean, trebuie să recunosc.

- El nu are nevoie de Lyncroft Unlimited.

- Poate că nu are nevoie de ea, dar sunt al naibii de sigur că și-o dorește. Cine nu și-ar dori-o? Compania are mare succes și e în plină ascensiune.

Oliver luă degetul de pe butonul interfonului. Cel puțin știa că Gresham o ținea prizonieră pe Annie. Își dădu jos jacheta, trecând în revistă în gând cele câteva lucruri pe care le știa despre Jonathan Grace. I-ar fi prins bine să găsească un punct slab.

Oliver dădu să își arunce jacheta deoparte. Simți greutatea ochelarilor lui de citit în buzunar și se opri.

Grace purta ochelari. Tot timpul, aparent. Îi purtase și când apăruse la evenimentul de la muzeu alături de Sybil. Judecând după grosimea lentilelor, probabil era pe jumătate orb fără ei.

Oliver își aruncă jacheta pe un scaun și își scoase cravata. Nu era un detaliu suficient pentru a-și construi o strategie pe baza lui, dar era tot ce avea.

Luă liftul până la etajul douăzeci și șase. Când coborî, trecu rapid pe lângă apartamentul penthouse, mergând până în capătul scurtului hol privat. Se opri în fața ușii ce dădea spre scara de incendiu. O deschise fără un sunet.

Urcă scările de beton către acoperiș câte două odată. Ajuns sus, deschise ușor ușa și păși afară. Ieșirea scărilor era ascunsă în spatele structurii uriașe în care se afla mecanismul de acționare a ascensorului.

Strălucirea bizară, verde-albăstruie, din seră ilumina o bună parte din acoperiș. Oliver văzu conturul a două siluete dincolo de sticlă. Annie stătea lângă grotă, aproape ascunsă în spatele unui șir de ferigi corn-de-cerb. Grace era la câțiva pași distanță de ea. Când își mișcă brațul, Oliver văzu forma pistolului în pumnul lui.

Ei nu aveau cum să-l vadă fiindcă acoperișul de dincolo de seră era cufundat în întuneric. Ghemuindu-se cât mai jos pentru a rămâne în umbra cea mai profundă. Oliver porni spre panoul de control a mediului pe care îl folosea pentru a crea climatul din interiorul serei.

Annie simți tot mai multă transpirație strângându-i-se pe frunte și scurgându-i-se în jos pe brațe. Nu știa dacă acest lucru se datora căldurii din seră sau fricii ei. Îl prăvi pe Grace, care începuse să se uite din ce în ce mai des la ceasul de mână.

- Poate că Oliver a fost reținut la birou, sugeră Annie cu răceală. Imposibil de știut când se va întoarce acasă.

- De când s-a căsătorit cu tine, ajunge întotdeauna acasă la timp. I-am urmărit mișcările. Grace se instală într-un punct de unde putea s-o vadă atât pe Annie,

cât și ușa de la intrarea în seră. Se face al dracului de cald aici.

- La ce te așteptai? E o seră.

Dar, în sinea ei, Annie era de acord cu Grace. Ar fi putut jura că era considerabil mai cald acum decât cu doar câteva minute mai devreme. Poate că se stricase ceva la sistemele de încălzire și umiditate.

- Naiba s-o ia de umezeală! Locul ăsta e ca o junglă. Grace își scoase ochelarii și șterse aburii de pe lentile. Rain o să ajungă în cele din urmă. Iar când se va întâmpla asta, va cădea direct în capcană, exact așa cum a căzut și fratele meu.

Își puse înapoi ochelarii.

- Nu te supăra, spuse Annie pe un ton tăios, dar nu crezi că mergi puțin cam prea departe ca să-ți răzbuni acest frate atât de drag? Nenorocitul făcea trafic de arme, pentru numele lui Dumnezeu. Nu era tocmai ușă de biserică.

- Era fratele meu, mârâi Grace. Era singura mea familie. Își scoase ochelarii din nou și dădu să-și șteargă lentilele. Naiba s-o ia de umezeală!

În clipa aceea se stinseră luminile din seră. Înainte ca ochii lui Annie să apuce chiar și să înceapă să se adapteze la întuneric, o ploaie torențială, biciuitoare, începu să cadă din tavan.

Cantitatea de apă care cădea peste ei era incredibilă. Annie își dădu seama că probabil apăruse vreo defecțiune în sistem. Torentul îi udă rapid hainele și părul. Se revărsa cu forța unei cascade, creând un vuiet tunător când lovea cărările pietruite și pereții de sticlă. Ferigile foșniră fericite sub potop. Annie avu impresia că stătea într-adevăr în mijlocul unei păduri tropicale.

- Rahat!

Grace înjură sălbatic undeva în dreapta lui Annie.

Ea își dădu seama că nu o vedea în întuneric, iar ploaia torențială îl dezorienta și mai mult. Cel mai probabil era singura ei șansă de a scăpa.

Se lăsă la podea și începu să se târască rapid spre ușă. Nu vedea nimic, dar cunoștea configurația serei suficient de bine cât să meargă în direcția corectă.

- Ce dracu' se întâmplă? Grace țipa acum. Unde ești, căteia afurisită? Treci încoace! Te omor, jur că te omor.

Annie se târî mai rapid și se împiedică de un stropitor metalic. Îl împinse deoparte și merse mai departe.

- Ai să mori oricum, proasto. Credeai că o să te las să trăiești? Ai să zbori de pe acoperiș după ce termin cu tine. Sinucidere. M-ai auzit? O să mori și tu.

Annie își dădu seama că ușa serei era deschisă. Simțea aerul rece strecurându-se în jungla în miniatură. În întuneric, nu îl putea vedea pe Oliver, dar își dădu seama cine era cel care aproape se împiedică în ea.

- Annie?

În vuietul ploii artificiale, aproape că nu îl auzi.

- Sunt bine. Oliver, ai grijă, are un pistol.

- În momentul de față nu pot să-l văd cu nimic mai bine decât mă vede el pe mine, spuse Oliver foarte încet. Du-te afară și aprinde luminile. Pe partea dreaptă a panoului de comandă. Ții minte?

- Da, dar, Oliver...

- Fă-o!

Annie reacționează instinctiv la tonul poruncitor al vocii lui. Se ridică greoi în picioare și ieși pe ușă. Afară, detaliile erau mai ușor de deslușit grație strălucirii de neon a cerului nopții.

Annie găsi panoul de comandă și începu să apese și să acționeze întrerupătoare până când luminile din seră se aprinseră brusc.

- Rain? Tu ești, nu-i așa? țipă Grace. Am să te omor, nenorocitul!

Annie se răsuci pe călcâie și porni în fugă spre ușa serei. Ajunse exact la timp pentru a-l vedea pe Oliver aruncându-se direct asupra lui Grace. Grace părea să încerce să ațintească pistolul spre el, dar întâmpina dificultăți în a-și găsi ținta.

Annie își dădu seama șocată că Grace reușise să-și împingă ochelarii înapoi pe față, dar nu îl ajutau prea mult. Era evident că nu vedea mare lucru prin apa ce se scurgea torențial de pe lentile. Îl văzu ridicând mâna liberă pentru a-și scoate din nou ochelarii într-o încercare disperată de a vedea mai bine, dar era prea târziu.

O împușcătură răsună tunător peste vuietul ploii artificiale. Undeva se sparse o sticlă.

Oliver îl lovi pe Grace cu suficientă forță cât să zboare amândoi în spate, în grota inundată.

Annie îl văzu pe Oliver ridicându-se rapid și trăgându-și brațul în spate pentru un pumn final, dar nu mai era cazul. Grace zăcea nemișcat pe pietre. Ploaia din seră continua să se reverse peste ei neobosită.

Oliver se ridică încet în picioare. Rămase astfel, privind-l pe Gresham preț de o clipă îndelungată, apoi se întoarse încet spre ușă, unde aștepta Annie.

- Oliver. Îl fixă cu privirea cât timp veni spre ea prin ploaia biciuitoare. O, Doamne, Oliver, știam eu că o să mă salvezi.

Annie se aruncă direct în brațele lui.

Oliver o strânse ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Câteva ore mai târziu, Annie se ghemui lângă Oliver pe canapea și îl ascultă pe Bolt relatând rezultatele investigațiilor lui și detaliile a ceea ce John Gresham, pozând drept Jonathan Grace, declarase la poliție.

- Ghicisem destul de corect cum stau lucrurile, spuse Bolt. John Gresham se afla în închisoare când a murit fratele lui. Vestea a căzut ca un trăsnet, din câte spune toată lumea. Când a ieșit, acum câteva luni, s-a apucat de treabă să afle exact ce se întâmplase.

- Probabil nu i-a fost prea greu să afle, spuse Oliver. Eu și Daniel n-am spus nimic din rațiuni de afaceri, dar nici n-am făcut eforturi să ascundem efectiv evenimentele. Nu a fost necesar.

Bolt încuviință.

- Gresham s-a hotărât să caute răzbunare. Trebuie să recunoaștem că și-a făcut temele. A studiat temeinic familia și situația firmei Lyncroft înainte să acționeze. Apoi a ales două puncte slabe, Sybil și Barry Cork. S-a folosit de ei pentru a obține informațiile de care avea nevoie.

Annie ridică privirea spre Oliver, care o cuprinsese cu brațul.

- Probabil căsătoria noastră a însemnat un obstacol serios intervenit în planul lui original.

- Da. Oliver își strânse mai tare brațul în jurul ei. La scurt timp după ce a cunoscut-o, a aflat că Sybil și cu mine nu eram în cele mai bune raporturi. A decis că Sybil avea să fie perfectă drept țap ispășitor pentru crimă. Toată lumea avea să creadă că mă omorâse fiindcă o ameninșasem cu retragerea banilor ce i se cuveneau.

- Apoi a apărut Annie în scenă, spuse Bolt. Iar Gresham și-a dat seama că avea o persoană și mai potrivită pe umerii căreia să arunce vina. Bolt se uită la Oliver. S-a gândit că, cel mai probabil, singurul motiv pentru care v-ați căsătorit cu ea a fost pentru a prelua controlul asupra Lyncroft Unlimited.

Oliver făcu o grimasă.

- Nimeni nu mă crede în stare să fiu un adevărat romantic, așa-i?

Annie se foi ușor jenată lângă el.

- Să fim corecți, Oliver. Cum ar fi putut Gresham, sau oricine altcineva, să știe că eu am fost cea care a insistat pentru o căsătorie de conveniență? Toată lumea a presupus că ideea căsătoriei ți-a aparținut ție. Și a presupus și că ai avut motivele tale. Motive de afaceri.

Bolt ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Închise cu zgomot carnețelul pe care îl ținea în mâini și îl băgă în buzunar.

- Cam asta e tot. Cork s-a trezit din comă, aproape și e dispus să vorbească.

Annie se luminează la față.

- Barry o să-și revină?

- Așa se pare.

- Mă bucur. Își încreți nasul. Adică, individul e absolut mizerabil, dar nu e un ucigaș. Presupun că Thorpe nu a fost la fel de norocos.

- Nu, spuse Bolt. Thorpe nu a fost la fel de norocos. Când Gresham a mărturisit autorităților tot ce s-a întâmplat, acum două ore, le-a spus și unde să caute cadavrul lui Thorpe. E îngropat undeva pe Bainbridge Island.

- Biata Sybil, spuse Annie încet. Ea chiar ține la Jonathan Grace. Cine o să-i spună adevărul?

- Eu o s-o fac, spuse Oliver.

Telefonul sună. Bolt se ridică să răspundă.

- Reședința Rain. Trăsăturile de obicei inexpressive ale lui Bolt căpătară o expresie ciudat de intensă. Vizitatori? Sunteți sigur? Stați o clipă să pornesc afișajul video.

Se întinse să aprindă micul ecran de lângă telefon.

Annie privi curioasă imaginea video ce apăru pe ecran. Văzu doi oameni stând în hol, vorbind cu portarul. Unul din ei era Joanna.

Îi luă câteva secunde să-și dea seama cine o însoțea pe Joanna. Când înțelese în sfârșit ce vedea, Annie sări în picioare.

- Daniel! țipă ea spre ecran. Oliver, uite, este Daniel! S-a întors. S-a întors! Știam eu că e bine.

- Trimiteți-i sus, îi ceru Bolt portarului.

Era aproape ora patru dimineața când Oliver rămase în sfârșit singur cu Annie. Nu pierdu timpul, ducându-l direct în pat.

Prima dată nu mai avu nici urmă de autocontrol. Mănat de o dorință furioasă, nestăpânită, îi asediă trupul și îi cuceri furtunos citadela moale și caldă. Era ca și cum ar fi simțit nevoia să se asigure, într-o manieră primitivă, că Annie era teafără și că încă o mai posedea la acest nivel fundamental.

Pe Annie nu păru să o deranjeze asaltul fierbinte, sălbatic. Se agăță de el, oferindu-i-se cu generozitate, lăsându-l să se cufunde adânc în ea.

Când Oliver se împinse în ea pentru ultima dată, tremurând sub forța climaxului, Annie i se alătură în eliberarea zguduitoare. Îl ținu strâns și îi vorbi în șoaptă, din nou și din nou, despre dragostea ei.

Oliver se prăbuși în pat lângă ea, extenuat și totuși surprinzător de energizat. Totul avea să fie bine. Annie era în siguranță. Era a lui. Îl iubea.

- Ai văzut expresia de pe fața Joannei? întrebă Annie după o vreme. Era atât de fericită.

- Aceași expresie o aveai și tu, spuse Oliver.

- Probabil că da. Annie zâmbi în umbră. Ți-am spus că Daniel e în viață.

- Da.

- Recuperat de un cargobot și plimbat până la următorul port de escală. Îți vine să crezi?

- Da.

Oliver rememorează povestea pe care le-o spusese Daniel mai devreme.

Scăpase cu bine din avionul sabotat înainte ca acesta să ajungă în mare. Îmbrăcat într-un costum de zbor și supraviețuire, reușise să ajungă la o mică insulă cu ajutorul bărcii de salvare gonflabile pe care o luase cu el la bord. Însă nu avusese stație radio și nici un mijloc de a cere ajutor.

Daniel se folosise de diverse metode ingenioase, folosind materiale din costumul de supraviețuire și barca de salvare, pentru a rămâne în viață. Supraviețuise cu pește și plante sălbatice timp de câteva săptămâni. Apoi avusese în sfârșit norocul de a atrage atenția unui cargobot aflat în trecere.

Căpitanul cargobotului nu fusese în stare să lege mai mult de câteva cuvinte în engleză, dar reușise să explice că programul lui de livrări era mai important decât să îl ducă pe Daniel înapoi în Seattle. Aparatura radio a vasului nu fusese funcțională, prin urmare Daniel acceptase cu inima ușoară să își câștige pâinea lucrând pe vas până când cargobotul aruncase ancora în următorul port de escală. Odată ajuns pe uscat, alergase

spre cel mai apropiat telefon, doar pentru a descoperi că liniile telefonice la distanță nu funcționau pe acea insulă minusculă în săptămâna aceea.

Dăduse apoi peste căpitanul unui vas de închiriat, care acceptase să îl ducă pe o insulă mai mare de unde să poată urca într-un avion. Daniel avusese la dispoziție cincisprezece minute să dea un telefon înainte de decolarea avionului. Nu găsisese pe nimeni acasă, nici la apartamentul lui Annie, nici la cel al Joannei. Daniel renunțase să mai încerce să le anunțe că era bine și alergase spre avion. La aproape două luni după ce se prăbușise, Daniel reușise în sfârșit să se întoarcă în Seattle.

- Arată teribil de slab, spuse Annie, dar presupun că Joanna o să-l îngrașe la loc.

- Da.

Annie se răsuci în brațele lui, zâmbindu-i.

- Sunt atât de incredibil de fericită, Oliver.

- Mă bucur, spuse Oliver. O strânse mai tare în brațe și își impuse să facă pasul decisiv. Se pare că nu vei mai avea nevoie de mine ca să salvezi Lyncroft.

- Nu. Lyncroft e din nou teafără și nevătămată cu Daniel în fruntea ei.

- Annie...

- Hm?

- Când mi-ai propus să ne căsătorim, ai spus că vei depune actele de divorț când se va întoarce Daniel.

Annie încremeni.

- Așa am zis?

- Da.

- Dacă țin bine minte, la momentul respectiv ai sugerat că aranjamentul ăsta îți convine, spuse ea prudentă.

- Nu-mi convine. Nu-mi doresc un divorț.

Annie se ridică imediat într-un cot. Ochiul îi scânteiau de fericire.

- Vorbești serios?

- Foarte serios.

Oliver îi studie fața în umbră și văzu speranța din ochii ei.

Fu inundat de ușurare. Annie nu își dorea nici ea ca relația lor să se sfârșească, după cum nu își dorea nici el, își spuse Oliver satisfăcut. Totul avea să fie bine. Totul era sub control.

Annie zâmbi.

- Oliver, vrei să spui că-ți dorești ca această căsnicie să devină una autentică?

- Ți-am spus de la bun început că e autentică.

- Știu, dar am înțeles amândoi că e o căsătorie de conveniență. Tu te-ai căsătorit cu mine ca să-mi faci o favoare. Nu vreau să te simți obligat să faci un gest de noblețe doar fiindcă știi ce simt față de tine.

- M-am căsătorit cu tine, spuse Oliver cu mare precizie, fiindcă te-am dorit. Te-am dorit încă din prima clipă când te-am văzut. Dacă nu mi-ai fi cerut tu să mă căsătoresc cu tine, ți-aș fi cerut eu mâna la un moment dat.

- Mă bucur atât de mult.

Annie se urcă peste el, prinzându-i fața între palme și presărându-i un potop de mici săruturi pasionale pe buze.

Oliver îi zâmbi prin furtuna de săruturi.

- Asta înseamnă că ești dispusă să faci căsătoria permanentă?

- Bineînțeles că asta înseamnă. Nu-mi doresc nimic mai mult. Annie ridică ușor capul, cu buzele curbate într-un zâmbet trist. Și să nu-mi spui că nu știi. Ai știut de la început ce simt pentru tine.

- Știam că ești atrasă de mine, recunosc eu el prudent. Dar nu eram sigur că te voi putea convinge să rămâi căsătorită cu mine.

Annie îi oferi cel mai strălucitor zâmbet al ei.

- Cum ai fi putut să te îndoiești? Te iubesc.

- Da. Oliver era sincer copleșit. Cred că mă iubești. Ridică brațele, îi prinse fața între mâini și îi trase din nou gura peste a lui. O, Doamne, Annie. N-o să-ți pară rău. Ți-o jur.

- Știu, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui. Oliver?

- Hmm?

Își simți corpul întărindu-se. Nevoia de a se îngropa în fierbințeala dulce a lui Annie îl inunda din nou.

- Tu mă iubești, nu-i așa? Annie se cuibări mai aproape de el. Mi-am tot spus că așa e, dar nu ai rostit niciodată cuvintele.

Oliver incremeni.

- Annie?

Annie se ridică de pe el.

- Ce e?

El închise ochii pentru o clipă, căutându-și cuvintele. Când se uită din nou la ea, văzu intensitatea din privirea ei.

- Te doresc.

- Știu asta.

Oliver încercă din nou:

- Țin foarte mult la tine.

- Știu asta.

- Jur pe viața mea că voi avea grijă de tine câte zile mai am. Poți avea încredere în mine.

- Știu asta, spuse ea.

Tonul ei îi arătă că începea să-și piardă răbdarea.

Oliver se ridică încet în capul oaselor.

- Încerc să fiu complet sincer cu tine.

- Spune-mi că mă iubești.

- Nu înțelegi. Obosit, dădu la o parte plapuma și se ridică în picioare. Porni încet spre fereastră și rămase cu privirea ațintită în întunericul de dinaintea zorilor. Tot ce am e al tău.

- Ceea ce îmi doresc e dragostea ta. Mă doare în cot de orice altceva.

Oliver simți un fior de panică familiară străbătându-l.

- Încerc să-ți explic ceva.

- Ce încerci să-mi explici? Că după părerea ta voi fi o soție bună, dar că nu mă iubești cu adevărat?

- Nu mai inventa lucruri pe care nu le-am zis, spuse el cu o ferocitate înăbușită. La naiba, Annie, n-am să mă las manipulat. Nici măcar de tine.

- Crezi că încerc să te manipulez? întrebă ea furioasă.

Oliver înțelese că pierdea rapid controlul asupra situației. Se întoarse și văzu că Annie era îngenucheată pe pat într-o atitudine semeață, cu bărbia sus și umerii drepți. Se întinse și aprinse o lampă. Lumina blândă îi dezvălui focul periculos de aprig din ochii ei.

- În regulă, hai să facem amândoi un pas înapoi și să încercăm o altă abordare, spuse Oliver pe un ton care, spera el, avea să o liniștească.

- Ce altă abordare există? Ori mă iubești, ori nu.

Oliver își simți nervii începând să cedeze. Anxietatea înfiorătoare din sufletul lui era ca un rechin care-i rodea organele vitale. Annie reușise să îi erodeze constant limitele controlului încă din ziua când se căsătoriseră. Îi găsisese punctul slab. Știa unde era vulnerabil.

- Calmează-te, Annie. Reacționezi emoțional.

- Bineînțeles că reacționez emoțional. La ce te așteptai? Sunt o femeie îndrăgostită de un bărbat care nu are curajul să-i spună că o iubește. Ce fel de pământău ești, Oliver Rain?

- Cearta asta devine ridicolă.

- Doar pentru tine. Annie se dădu jos din pat și se ridică în picioare să-l înfrunte. Vreau un bărbat care e suficient de curajos să-mi spună că mă iubește. Nu o să mă mulțumesc niciodată cu mai puțin.

Nervii lui Oliver scăpară în cele din urmă de sub control.

- La naiba, nu înțelegi? Îți ofer tot ceea ce am de oferit unei femei.

- Ei bine, nu e suficient. Annie își luă halatul și îl îmbrăcă.

Oliver fu săgetat de un fior de alarmă.

- Ce dracu' îți închipui că faci?

- Te părăsesc.

Annie porni spre ușa dormitorului.

- E ora patru dimineața.

- Momentul perfect să las în urma mea un idiot.

Ajunsesese în hol deja.

Oliver se duse la ușă și o văzu dispărând în dormitorul pe care îl folosise când se mutase inițial în apartamentul penthouse.

- Annie, întoarce-te aici.

Ea nu îi răspunse. Oliver auzi sertare trântindu-se. Apoi auzi sunetul unui geamantan închizându-se. Zgomotul îl făcu să își încleșteze dinții.

Nu avea să meargă în dormitor și să o roage să rămână. Avea și el mândria lui. El deținea controlul. Nu era slab.

Când Annie reapăru, puțin timp mai târziu, era îmbrăcată în blugi și un pulover de culoare fucsia. Ținea în mână valiza.

- Am să trimit după restul lucrurilor mai târziu, spune ea, trecând pe lângă Oliver spre ușa de la intrare.

- Ai să regreti asta, o avertiză Oliver blând.

- Asta e o amenințare din partea extrem de periculosului Oliver Rain?

- Nu e o amenințare, Annie, e o promisiune. O să regreti asta fiindcă în curând o să te răzgândești. Apoi vei fi nevoită să-ți calci în picioare orgoliul. Va trebui să-mi ceri voie să te muți înapoi. Nu o să-ți placă asta, Annie. Nu-ți complica singură situația.

Annie se opri la ușă, cu mâna pe clanță.

- Nu orgoliul meu va fi cel care va sfârși călcat în picioare, Oliver. Ci al tău.

- Vezi să nu.

Ochii ei erau înflăcărați de durere și furie.

- Dacă mă vrei înapoi, va trebui să faci un efort foarte serios.

- Chiar așa? Și în ce-ar consta?

- Va trebui să-mi spui că mă iubești. Va trebui să-mi strigi în gura mare, Oliver. Vreau să aud cuvintele tare și răspicat. Și apoi va trebui să mă implori să mă întorc la tine.

- Annie, e o prostie.

- Perfect de acord. Adio, Oliver. Deschise ușa și porni pe coridor. Apropo, nu mă duc jos la Bolt de data asta. Mă duc la apartamentul fratelui meu.

- Mulțumesc că m-ai anunțat, spuse Oliver printre dinți.

- Te informezi ca să nu mergi să-l trezești pe Bolt în încercarea de a afla unde sunt. Merită să se odihnească. A avut o zi foarte lungă. Annie dădu să trântescă ușa. Făcu o scurtă pauză. Apropo, mulțumesc că mi-ai salvat viața în seara asta.

Douăzeci de minute mai târziu, Annie intră cu mașina în garajul subteran de sub clădirea de apartamente a lui Daniel. Așteptă în mașină chiar lângă intrare până se închise poarta de securitate în urma ei.

Un Mercedes negru familiar trecu încet pe lângă ea. Annie nu fu surprinsă. Observase farurile mașinii în oglinda retrovizoare încă de când ieșise din clădirea lui Oliver.

Ceea ce o descumpăni fu constatarea că nu Bolt se afla în spatele volanului. Când Mercedesul trecu pe sub un felinar stradal, îl văzu pe Oliver privind-o de pe scaunul șoferului.

Plecă mai departe în tăcere când văzu că ajunsese cu bine în spatele porților de fier.

Annie oftă și își parcă mașina într-unul dintre locurile rezervate vizitatorilor. Omul o iubea. De ce îi era atât de greu să demoleze și acea ultimă barieră și să o recunoască? se întrebă ea dezolată.

Câteva minute mai târziu, Annie coborî din ascensor la etajul fratelui ei și sună la ușă. Trecu mult timp până apăru Daniel. În cele din urmă, îi deschise ușa îmbrăcat într-o pereche de blugi pe care în mod evident și-i trăsese în grabă. Iritarea se transformă în îngrijorare când îi văzu fața udă de lacrimi.

- Annie, ce s-a întâmplat? Ce naiba cauți aici la ora asta?

- L-am părăsit pe Oliver.

Joanna apăru în spatele lui Daniel, legându-și cordo-nul unui halat alb de baie.

- Annie? Ești bine?

- Nu, spuse Annie fără menajamente. Nu sunt bine. Izbucni în lacrimi.

capitolul 21

Pentru prima dată de când avea de-a face cu Sybil, Oliver simți față de ea un oarecare grad de compătimire pe care nu se așteptase niciodată să-l simtă. Era așezată în fața lui în camera lui de lucru, iar el îi spunea calm adevărul despre Jonathan Grace. Era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Dar ea îndură lovitura cu ceea ce Oliver fu nevoit să recunoască drept mândrie demnă de un membru al familiei Rain.

- Am mușcat momeala, spuse Sybil obosită. Cred că asta e partea pe care mi-e cel mai greu să o accept. Am crezut fiecare cuvîntel pe care mi l-a spus Jonathan sau John sau cum l-o fi chemând. Cum am putut fi atât de proastă să am încredere în el?

Oliver coborî privirea spre mâinile lui încrucișate, apoi ridică ochii spre Sybil.

- Dacă te consolează cu ceva, eu m-am lăsat dus de nas de Walker Gresham acum cinci ani. A fost cât pe ce ca eu și Daniel Lyncroft să sfârșim uciși din cauza asta. Frații Gresham erau escroci experți.

Sybil zâmbi amar.

- Mi-e greu să cred că ar putea cineva să te tragă pe tine pe sfoară. Cum rămâne cu toate acele dosare complexe pe care le făceai despre diverse persoane?

- Nu m-au ajutat prea mult, nu-i așa? Nu am știut că Walker Gresham se folosea de compania mea ca paravan pentru trafic de arme până nu l-a descoperit Lyncroft. Și nu am știut că Gresham avea un frate în închisoare, un frate care ar fi putut veni într-o bună zi să caute răzbunare.

- Presupun că până și infractorii țin la familiile lor.

- Așa se pare. Oliver rămase tăcut o vreme. Îmi pare rău pentru asta, Sybil.

- Știi ceva? Te cred. Chiar îți pare rău.

- Întreaga nenorocită de situație a fost din vina mea. Ar fi trebuit să-l verific mai bine pe Walker Gresham acum cinci ani. Ar fi trebuit să-mi iau mai multe măsuri de precauție.

- Știi care e problema ta, Oliver?

- Annie susține că are legătură cu abilitățile mele de comunicare interpersonală.

- Mă refer în afară de problemele tale de comunicare, spuse Sybil cu subînțeles.

Oliver ridică din sprâncene.

- Am și alte probleme?

- Da, ai. Una dintre celelalte probleme ale tale e că-ți asumi întotdeauna deplina responsabilitate pentru tot ce se întâmplă. Sybil se ridică în picioare, aranjându-și poșeta pe umăr. Țin să te anunț că nu ești responsabil pentru faptul că Jonathan, sau mai exact John Gresham, a venit să caute răzbunare. Nu te învinovăți. Ar fi putut să i se întâmple oricui.

- Am să țin cont de asta.

- Așa să faci. Sybil porni spre ușa camerei de lucru. Între timp, aud că te confrunți cu o altă problemă gravă. Iar în privința acesteia chiar ești pe deplin responsabil.

Oliver o privi circumspect.

- Despre ce problemă e vorba?

- Annie te-a părăsit.

- Veștile circulă repede în familie, spuse Oliver sumbru.

- În special veștile proaste. Sybil zâmbi strâmb. Și trebuie să-ți spun, Oliver, că noi toți considerăm faptul că Annie te-a părăsit o veste extrem de proastă. Dacă ești măcar pe jumătate atât de inteligent pe cât te-am crezut dintotdeauna, vei face orice e necesar ca să o aduci înapoi.

- Îți rămân dator, Oliver.

- Poți să uiți de asta.

- Nu, n-am să uit. Daniel era așezat la biroul lui, privind-l pe Oliver învârtindu-se agitat prin birou. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ceea ce-ai făcut.

- Mulțumește-i lui Annie, bombăni Oliver. Ea a fost cea care a venit cu ideea de a se căsători cu mine ca să salveze Lyncroft.

Daniel zâmbi.

- Am impresia că nu s-a căsătorit cu tine doar ca să salveze compania.

- Ba da, pe toți dracii! M-a părăsit la câteva ore după ce ai apărut tu teafăr și nevătămat. Ce-ți spune asta?

- Că ai reușit să o scoți din sărite.

Oliver înjură în barbă.

- Îți spune că e convinsă că nu mai are nevoie de mine acum. E evident că s-a căsătorit cu mine doar pentru a salva Lyncroft. M-a folosit. Asta a făcut. M-a folosit.

- Te străduiești sincer să-ți faci o baltă de autocompătimire în care să te bălăcești, nu-i așa? Sunt surprins. Nu-ți stă în fire, Oliver. De regulă, tu ești omul de gheață, ai uitat?

- N-am mai fost niciodată în situația asta.

- Vrei să spui că n-ai cunoscut prea mulți oameni care să nu ia poziția de drepți când începi să dai ordine. Annie e diferită.

- O, în mod cert e diferită.

- Ascultă, o cunosc pe Annie mult mai bine decât tine, spuse Daniel. Poate că a pus la cale căsătoria asta exclusiv din considerente de afaceri - deși mă îndoiesc. Dar sunt al naibii de sigur că nu s-a culcat cu tine din considerente de afaceri. Daniel arcui o sprânceană. *Ăăă*, a ajuns să se culce cu tine, nu-i așa?

Oliver îl privi posomorât.

- Nu mai e cazul. A plecat.

- Haide, Oliver. Știi că nu s-ar fi culcat niciodată cu tine dacă nu ar fi crezut că e îndrăgostită de tine. Doar că în momentul de față ești prea scos din sărite ca să recunoști.

Daniel avea dreptate, dar Oliver refuză să recunoască acest lucru cu voce tare. Ar fi fost primul pas pe o pantă foarte alunecoasă la capătul căreia s-ar fi aflat înfrângerea lui.

- Sora ta m-a folosit.

- Îmi tot repeți asta.

- E adevărat.

- Tu, desigur, nu ai folosit-o, spuse Daniel cu o suavitate suspectă.

- Pe toți dracii, nu. Știi că nu îmi doream să pun mâna pe Lyncroft suficient de tare cât să mă căsătoresc cu ea.

- Asta nu înseamnă că nu te-ai folosit de ea.

- La ce s-o fi folosit? întrebă Oliver aspru.

- Mi-ai spus în seara petrecerii mele de logodnă că ai hotărât că a sosit momentul să te căsătorești și tu. Îți amintești?

- Îmi amintesc, spuse Oliver sumbru.

- Mi-ai spus că ți-ai lichidat majoritatea pachetelor de acțiuni și ți-ai făcut ordine în afaceri ca să fii liber să te concentrezi pe căsătorie și familie. Apoi m-am trezit direct că ești căsătorit cu sora mea. Ce pot să concluzionez în afară de faptul că ai decis că sora mea e femeia pe care ți-o dorești?

- Ți-am spus, ea e cea care mi-a propus să ne căsătorim.

- La naiba, nu încerca să mă duci de nas, Rain. Te cunosc prea bine. Știm amândoi că nu te-ai fi căsătorit niciodată cu Annie doar ca să-i faci o privire. Ai pus ochii pe ea chiar înainte ca ea să vină la tine cu oferta ei, nu-i așa?

Oliver ridică din umeri, refuzând să răspundă la încercarea de a-l ațâța.

- Și, cu norocul tău obișnuit, ea ți-a căzut direct în brațe. Pe toți dracii, nici măcar n-ai fost nevoit să scuturi crengile copacului în care aștepta, așa-i? Nu a trebuit să-ți mai bați capul cu a-i face curte. Asta zic și eu comoditate.

Oliver se uită apatic pe fereastră.

- Dă-mi voie să-ți spun ceva, Lyncroft. Sora ta e cea mai incomodă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Tot ce mi-a adus vreodată Annie au fost probleme.

- Ți-a adus mult mai multe de-atât, replică Daniel rece.

- Și ce dacă? Sunt căsătorit cu ea. Pe toți dracii, m-am căsătorit cu ea chiar înainte să mă culc cu ea. Ce altceva poți să-i ceri unui bărbat?

- Spune-mi ceva, dacă Annie e o femeie atât de dificilă, de ce o vrei înapoi?

- Asta mă privește.

Daniel reflectă la acest răspuns preț de o clipă prelungă. Luă un pix și începu să bată distrat cu el pe suprafața biroului.

- Oliver, trebuie să privești situația din punctul de vedere al lui Annie. În ceea ce o privește, ea ți-a oferit inima ei. Tu ce i-ai oferit?

Oliver își simți mușchii stomacului încleștându-se.

- I-am oferit tot ceea ce am de oferit. I-am spus asta. Dacă asta nu e suficient, mare păcat.

- Cu alte cuvinte, nu poți sau refuzi să-i spui că o iubești.

Oliver se răsuci pe călcâie.

- Încearcă să mă manipuleze ca să-mi smulgă declarația asta, și al naibii să fiu dacă am s-o las să mă conducă mai mult decât a făcut-o deja. Tu nu știi ce-am făcut deja din cauza surorii tale. Tu nu știi câte schimbări a provocat în viața mea. Tu nu știi cât de mult a intervenit în probleme de familie care nu o priveau cu nimic.

- O cunosc pe Annie. Dacă a intervenit, a fost doar fiindcă încerca să ajute. E bună la astfel de lucruri.

- Ceea ce-mi amintește de un alt aspect, mârâi Oliver. Nu vreau să mă alătur tribului ei de bărbați răniți. Eu n-am nevoie să fiu salvat, la naiba!

- Deci asta e, spuse Daniel foarte încet. Ai auzit despre Arthur Quigley și Melvin Finch?

- Da.

- Mai există câțiva ca ei împrăștiați prin zonele rurale.

- La naiba!

- Dar ei nu sunt nicidecum ca tine, Oliver. E adevărat că Annie i-a salvat, dar nici unul dintre ei nu i-a răspuns vreodată cu o favoare similară.

Oliver se încruntă.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Tu, Rain, ai privilegiul de a fi fost singurul bărbat care a salvat-o vreodată pe Annie. Ai salvat firma Lyncroft pentru ea și, acum trei nopți, i-ai salvat viața în sera aia. În ochii ei ești un erou, nu o altă pasăre rănită precum Quigley și Finch.

- Nu prea se poartă ca o domniță recunoscătoare.

- Ce să zic? Annie e unică. Și are și ea orgoliul ei. Tu, în special, ar trebui să poți înțelege orgoliul, Rain.

- Îmi pierd vremea. Oliver porni cu pași mari spre ușă. Nu știu de ce-am venit aici să discut cu tine despre sora ta.

- Oliver?

- Ce-i?

Oliver deschise ușa. Daniel îi întâlni privirea.

- Mulțumesc din nou. Pentru tot.

- N-ai pentru ce. Oliver dădu să iasă pe ușă. Făcu o scurtă pauză și aruncă din nou o privire peste umăr. Apropo, fișele tale despre angajați, concurenți și investitori sunt aproape complet irelevante. N-am găsit în ele nici o informație de care aveam nevoie.

Daniel rânji.

- Eu păstrez fișe de informații, Oliver, nu dosare de securitate, așa cum făceai tu.

Oliver nu se obosi să îi mai răspundă.

Oliver rătăci la întâmplare pe străzile din Seattle preț de mai bine de o oră. Își cumpără cafea de la un stand de espresso de pe trotuar, privi feriboturile plecând de la docuri și se plimbă prin Pioneer Square.

Lipsa unei direcții clare era o stare foarte ciudată. Oliver nu mai ținea minte când făcuse ultima dată ceva fără a avea în minte un obiectiv foarte clar. Întotdeauna avea un țel și întotdeauna era concentrat pe acel țel.

Când se opri în cele din urmă, își dădu seama că se afla în fața buticului Wildest Dreams.

Evident, o parte din el știuse de la bun început încotro se îndrepta.

Se simțea ca un idiot stând pe trotuar în fața magazinului. Sentimentul de nehotărâre îl înfuria. El nu era niciodată nehotărât.

Ușa magazinului se deschise. Un bărbat subțire și vânos, îmbrăcat cu un pulover bleumarin și o pereche de pantaloni de catifea reiată, aproape se ciocni de Oliver. Bărbatul se opri și se uită la el prin ochelarii cu ramă de baga.

- Scuze, spuse bărbatul.

Oliver ridică din umeri, cu privirea ațintită pe vitrina magazinului.

- Nu contează.

- Te cunosc. Bărbatul se îndreptă de spate, devenind puțin mai înalt. Tu ești Rain, nu-i așa? Soțul lui Annie.

Oliver îi aruncă o privire.

- Și ce-i cu asta?

- Eu sunt Arthur Quigley.

Oliver își aținti din nou privirea asupra vitrinei.

- Chiar așa?

- Da. Eu sunt cel care i-a dat lui Annie cartea de care spunea că ai nevoie, îi explică Arthur îndatoritor. Îmi pare rău că nu a ajutat.

Oliver își impuse ferm să își stăpânească nervii încordați.

- Ți-a spus Annie că nu a ajutat?

- Nu chiar atât de explicit, dar tocmai am vorbit cu ea și mi-a spus că te-a părăsit, deci nu pot să presupun decât că lucrurile nu au mers prea bine între voi. Arthur se încruntă îngrijorat. Ascultă, ai vrea să încerci o altă carte? Am o selecție foarte bogată.

- Nu, mulțumesc.

- N-ai de ce să te rușinezi, să știi, spuse Arthur pe un ton confidențial. Noi, bărbații, nu ne naștem știind

cum să fim buni amanți. E o abilitate deprinsă prin învățare, ca orice altceva.

- Am să țin cont de asta, bombăni Oliver.

- Sigur. Anunță-mă dacă vei dori să încerci o altă carte. Arthur zâmbi. Bănuiesc că ai venit să o vezi pe Annie, ei?

- Poate.

Arthur dădu din cap, aparent satisfăcut.

- Era și timpul. Suferă amarnic după tine. Mă bucur că ți-ai venit în fire.

Oliver îl ocoli pe Quigley, deschise ușa buticului Wildest Dreams și intră. Ella ridică privirea din spatele teșghelei și se uită la el cu un aer posomorât.

- Ce vrei?

- Am venit să-mi văd soția, spuse Oliver, subliniind intens acest din urmă cuvânt.

- Are vizitatori.

- Păcat.

Trecu pe lângă ea și deschise ușa biroului lui Annie.

După cum spusese și Ella, Annie nu era singură. Cinci perechi de ochi acuzatori se întoarseră spre el. Sybil, Heather, Valerie, Richard și Nathan erau așezați, stăteau în picioare sau erau tolăniți în jurul mesei lui Annie. Annie era în scaunul ei, tamponându-și cu o batistă ochii înroșiți de plâns.

- Ce cauți aici, Oliver?

Sybil se ridică în picioare. Fața ei încă reflecta durerea pe care i-o produsese aflarea veștii despre cine și ce era cu adevărat Jonathan Grace.

- Am venit să îmi văd soția. Aveți ceva împotriva?

Oliver studie fețele celorlalți membri ai familiei.

- Dacă ai venit să o terorizezi pe Annie, îți spun de pe-acum că nu vom tolera asta, spuse Valerie.

- I-a ajuns prin câte a trecut, consimți Heather.

- Să știi că Heather are dreptate. Richard îl privi pe Oliver. Nu-ți dăm voie să o intimidezi pe Annie.

- Deja ai făcut-o să plângă, mârâi Nathan.

- O să fiu bine. Annie își trase nasul în batistă. Oliver nu o să mă intimideze.

- Nu fi prea sigură de asta, spuse Sybil. Tu nu-l cunoști la fel de bine ca noi. Oliver ar face orice ca să obțină ceea ce vrea, nu-i așa, Oliver?

- Dacă nu vă deranjează, spuse Oliver pe un ton neutru, aș dori să discut cu Annie între patru ochi.

Valerie se încruntă.

- Nu cred că e o idee prea bună.

Nathan se desprinsese de peretele de care se sprijinea.

- Da, nici eu nu cred că e o idee prea bună.

Oliver se uită la fiecare dintre ei pe rând.

- Ce credeți că am de gând să-i fac?

- Probabil nu ceea ce ar trebui să faci, spuse Sybil.

Oliver ridică din sprâncene.

- Și ce anume consideri tu că ar trebui să fac, Sybil?

- Să implori, spuse Sybil simplu. Îi adresă un vag zâmbet ciudat. Pentru prima dată în viață, Oliver Rain, este timpul să înveți să ceri foarte frumos ceea ce-ți dorești. E timpul să descoperi virtuțile umilinței.

- Nu știam că umilința are vreo virtute, spuse Oliver.

- Sybil are dreptate, spuse Valerie. E timpul să înveți că nu poți să obții tot ce vrei. Nu câtă vreme nu înveți să ceri politicos.

- Încetați. Annie flutură înnebunită șervețelul. Vă rog să încetați cu toții. Apreciez ceea ce încercați să faceți, dar nu e cazul să-l atacați pe Oliver.

- E adevărat, acuză Valerie. Oliver e obișnuit să-și ia ceea ce vrea. Întotdeauna i se face pe plac.

- Asta nu e adevărat. Annie se întinse după o altă batistă de hârtie și își suflă furioasă nasul. Dumnezeuule bun, Valerie, nu ai cum să crezi că fratele tău a avut tot ce și-a dorit vreodată în viață. E chiar invers.

- Ce tot spui acolo? întrebă Heather, încruntându-se.

- Nu înțelegeți? Annie își înghiți un hohot de plâns. Oliver nu a avut niciodată ceea ce și-a dorit cu adevărat. Nici măcar nu a urmat cariera pe care visase să și-o construiască.

- Annie, ești prea indulgentă cu el, spuse Nathan, părănd ușor jenat.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Annie în batista udă. Nu pricepeți? Oliver a fost întotdeauna nevoit să renunțe la ceea ce-și dorea în favoarea a ceea ce era mai bine pentru voi, restul. A sacrificat totul de dragul familiei.

Valerie și ceilalți se uitară unul la celălalt. Apoi se uitară la Oliver.

Oliver își dădu seama că tocmai avusese mare noroc. Atacul familiei sale împotriva lui o făcuse pe Annie să-și sară în apărare. Balanța de putere tocmai se înclinase subtil în direcția lui. Dacă își juca abil cărțile, nu avea să fie nevoit să își expună vulnerabilitatea. Annie și ceilalți nu aveau să afle niciodată cât de profundă era. Nu avea să fie nevoit să implor.

- Văd că nu sunt bine primit aici, spuse Oliver încet. Se uită la Annie. La revedere, Annie. Poate vom reuși să discutăm altă dată.

Ochii ei înroșiți se căscară consternați.

- Oliver, așteaptă.

Oliver nu așteaptă.

- Să nu îndrăznești să fugi după el, șuieră Sybil.

Oliver nu se uită în urmă să vadă dacă Annie încerca într-adevăr să vină după el. Traversă magazinul cu pași mari și rapizi și ieși pe ușa din față.

Ajuns afară, inspiră adânc. Era aproape de victorie. Simțea acest lucru. Nu trebuia decât să păstreze controlul.

Cu valiza în mână, Annie coborî din ascensor la ultimul etaj, cu puțin după ora șase. Traversă holul și sună la ușa lui Oliver.

Bolt deschise ușa imediat.

- Bună seara, doamnă Rain.

- Bună, Bolt. Oliver e acasă?

- Da. Privirea lui alunecă spre valiza ei. Știu că nu mă privește, dar nu sunt sigur că e o idee bună.

- Știu. Toată lumea consideră că nu ar trebui să mă întorc la Oliver atât de ușor. Problema e că voi, restul, nu-l înțelegeți.

- Dacă spuneiți dumneavoastră.

Bolt se aplecă să îi ia geamantanul.

Annie intră în holul de abanos și auriu și începu să se dezbrace de pelerina de ploaie.

- Unde e Oliver?

- În birou.

- Mulțumesc.

Annie îi întinse haina lui Bolt și porni hotărâtă pe coridor spre ușa închisă a biroului.

Bătu o dată și deschise ușa.

Oliver era așezat la masa de lucru. Expresia îi era perfect controlată, ca de obicei, dar lumina intensă a lămpii cu halogen dezvăluia tensiunea de pe chipul lui. Annie nu reuși să decidă dacă avea un aer victorios sau pur și simplu unul de satisfacție rece. Zâmbi strâmb.

- Bună, Oliver. M-am întors.

- Ai ajuns exact la timp pentru cină, spuse Oliver calm.

Se ridică în picioare și ocoli masa de scris.

- Oliver, ești atât de idiot uneori. Știu că mă iubești, dar nu suportă să lași garda jos nici măcar pentru o clipă, așa-i? Annie chicoti. Ai să mă enervezi din când în când, dar e în regulă. Eu te iubesc oricum.

- Mă bucur, șopti Oliver pe un ton categoric.

Își deschise brațele, și Annie se refugie în ele.

Oliver rămase treaz multă vreme în noaptea aceea. Annie dormea adânc lângă el. Corpul ei moale și cald era cuibărit încrezător lângă al lui. Se întorsese unde îi era locul, în siguranță, în patul lui. Câștigase.

Totul era din nou sub control.

Își aținti privirea în umbrele dormitorului cufundat în întuneric și se întrebă de ce a deține din nou controlul nu îi mai oferea aceeași satisfacție ca altădată.

Patru zile mai târziu, Annie se întoarse de la prânz exact la timp să vadă o mașină de transport marfă

plecând din fața magazinului Wildest Dreams. Își continuă drumul entuziastă, sperând că lotul de veioze-tortă în stil Art Deco pe care le comandase sosise cu câteva zile mai devreme decât fusese programat. Stanford J. Littlewood aștepta una.

Deschise ușa magazinului și se opri brusc. Magazinul era ticsit cu ferigi. Wildest Dreams fusese transformat într-o junglă.

Erau ferigi peste tot. Încăperea era atât de plină de ele, încât aproape nu avea loc să se miște. Ferigi părul-fetei și corn-de-cerb erau suspendate pe fiecare cârlig disponibil. Ghivece din care se revărsau frunze verzi luxuriante, în toate formele și mărimile imaginabile, erau așezate pe teighea și pe toate mesele folosite pentru expunerea produselor.

- Ce naiba? Annie se uită în jurul ei, căutând-o pe Ella. Ce se petrece aici?

- Habar n-am. Ella scoase capul din spatele unei superbe ferigi părul-fetei unduitoare. Au început să sosească imediat după ce-ai plecat tu la prânz. De o oră tot se revarsă în magazin. Rânji. În biroul tău sunt cu mult mai multe.

Năucită, Annie traversă încet pădurea tropicală în miniatură. Parfumul cald și pământos de sol bogat și vegetație luxuriantă umplea aerul.

Era opera lui Oliver, își dădu ea seama, minunându-se tot mai tare. Fericirea o izbi violent. Oliver găsisse în sfârșit o modalitate de a-i spune că o iubea.

Și încă ce modalitate.

Unii bărbați ar fi trimis zeci de trandafiri roșii. Oliver îi trimisese cantități uriașe de ferigi superbe.

Observă o pâlpâire ciudată venind din interiorul biroului ei. Annie porni spre ea ca vrăjită. Când deschise ușa, văzu că biroul era ticsit de verdeață.

Lumina pâlpâitoare provenea de la o sculptură de neoane bătătoare la ochi așezată pe masa ei de birou. Tuburile de lumină intensă fuseseră folosite pentru a scrie două cuvinte simple într-o nuanță țipătoare de violet.

Annie se opri în prag, citind și recitind cuvintele. În ochi îi apărură lacrimi de fericire.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

- Ce părere ai? întrebă Oliver încet dintr-un colț. E artă? Sau e de prost gust?

Annie îl privi. Nici nu visase vreodată că ar fi putut fi atât de fericită.

- Cui îi pasă? E perfect.

Oliver începu să zâmbească. Zâmbetul se transformă în râs. Râsul ajunsese și în ochii lui de culoarea ploii, dezvăluind limpede iubirea din ei.

- Oh, Oliver, șopti Annie, oare cine a spus că ai probleme de comunicare?

- Te doresc mai mult decât mi-am dorit orice altceva de când mă știu, Annie. Nici în cele mai nebunești visuri ale mele nu mi-am imaginat vreodată că voi avea norocul să te găsesc. Te iubesc.

Rosti cuvintele ușor, firesc, fără urmă de ezitare.

Annie se aruncă în brațele lui știind că avea să audă acele cuvinte de la el în fiecare zi, pentru tot restul vieții.